

BETHANY CAMPBELL

POKOLI HAJSA

Kinizsi Kiadó

Eredeti cím:
Bethany Campbell: SEE HOW THEY RUN

Copyright © 1996 by Bethany Campbell
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved

Fordította: Erdő Orsolya

Hungarian edition and translation:
Copyright © 1998, Kinizsi Nyomda

ISBN 963 9160 10 5

Magyarországon kiadja a Kinizsi Kiadó
Felelős kiadó a kiadó ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Egy

– Akár az órát is igazíthatod hozzá – mondta az egyik tanár.

Az ikrek pontosan ezt tették minden hétköznap délután a játszótéren. A fiúk nyolcévesek voltak és nagyon helyesek. Hajuk sötét volt, szemük szürkéskek, hosszú, fekete szempillákkal. Egyforma katonai órát viseltek, ami nagy volt és törhetetlen.

Mindennap, amikor a magas, idős úriember megjelent a sarkon, a fiúk szeme érdeklődve felcsillant. Először az órájukra, majd egymásra pillantottak. Az órának 2.07-et kellett mutatni, ha nem így volt, az ikrek beállították, mert az idős férfi *mindig* 2.07-kor jött.

A férfi méltóságteljes léptekkel haladt, kezében egy ezüstfejű sétapálcával. Ősz haja gondosan nyírt, arca frissen borotvált volt. Tél volt, ezért drága sötétszürke kabátot, fehér sálát, fekete kalapot, és fekete bőrkesztyűt viselt.

A gazdag villanegyed felől érkezett, és Laura szinte biztos volt benne, hogy ott lakik. Cipője Gucci volt, amelyből hatszáz dollár egy pár. Ez pedig azt jelentette, hogy egy fél pár cipő pontosan kétszer annyiba került, mint Laura télikabátja. A lány keserűen elmosolyodott, ahányszor csak erre gondolt.

A fiúk számolták az idős úriember lépéseit, amellyel elhaladt az iskola előtt. Átlagban háromszázharminckilenc volt. Százegy lépéssel elérte az iskola udvarának kovácsoltvas kerítését.

Az ikrek úgy csimpaszkodtak a kerítés fekete vasrúdján, mint két komoly majom. Csak nézték a férfit és erősen összpontosítva számolták lépteit.

Az idős úriember zárkózott arccal egyenesen maga elé meredt, ahogy elhaladt előttük. Ennek ellenére mindig köszöntötte a fiúkat. Felemelte a kezét, kissé megbökte fekete kalapját, amikor odaért ahhoz a ponthoz, ahol álltak, a kerítés rácsát markolva.

– Jó napot – dörmögte, anélkül hogy rájuk nézett volna. – Jó napot.

Lehet, gondolta Laura halvány mosollyal, hogy mindent kétszer mond, vagy talán külön köszöntötte a két fiút.

Az ikrek nem mosolyogtak, arcuk ugyanolyan olvashatatlan volt, mint a

férfiét. Utálták a kalapot, így egyikük sem viselt, ujjukat azonban homlokukhoz emelték, viszonzva a köszöntést. – Jó napot – kiáltották vissza egyszerre, utánozva az idős férfi hangsúlyát. – Jó napot.

Aztán körülbelül a százhuszonötödik lépésnél az idős úriember kissé elfordította a fejét és sötét szeme találkozott Laura mogyoróbarna szemének pillantásával. Bár már közel járt a hetvenhez, még mindig jóképű volt és látszott, ennek tökéletesen tudatában van. Biccenett Laurának és megérintette kalapja karimáját. A lány mosolyogva bólintott.

– Tetszel neki – mondta egyszer Herschel, az egyik tanár.

– Gazdag, öreg... és én tetszenék neki? – válaszolta Laura keserű mosollyal. – Nincs nekem olyan szerencsém.

Az idős úriember tekintetében azonban valóban egyfajta szexuális érdeklődés csillogott, és Laurának tetszett, hogy az öreg ilyen fiatalos gondolatokat dédelget, sőt bizonyos gyengéd érzelmeket táplált a férfi iránt, annak ellenére, hogy sosem beszéltek.

Laura fiatal volt... huszonnyolc éves... és tudta, hogy csinos, de New York tele volt olyan nőkkel, akik fiatalabbak és csinosabbak voltak nála. Őt azonban ez nem érdekelte; nem akart újabb férjet. Volt már egy, és bőven elég volt belőle.

Egyetlen dolog, amire büszke volt, vörösesbarna, sűrű, hullámos haját kiengedve hordta. Kevés festéket használt és nem próbálta takargatni szeplőit. Mindig voltak szeplői, még télen is.

Ezen a délutánon a szél hideg és erős volt, így skótkockás nagykendőjét csavarta a nyakába sálnak, a puha anyagot felhúzza egészen a fülére. Néhány lépésnyire állt az ikrektől, kezét mélyen a zsebébe sülyesztve. A háta mögül a többi gyerek kiabálása hallatszott.

A szürke égből szűrös dara kezdett hullani. Laura már alig várta az idős úriember felbukkanását, mert az azt jelentette, hogy eltelt a szünet fele és hamarosan visszatérhet az osztályterem melegébe.

Az ikrek, szokás szerint a kerítésen lógtak, nem törődve a többi gyerekkel. Várták az idős férfit. Téli dzsekijük és kesztyűjük egyforma volt, kivéve a színét. Trace szokás szerint kéket, Rickie pirosat viselt. A fiúk annyira egyformák voltak, hogy sokan csak ruházatuk színe alapján tudták megkülönböztetni őket. Úgy tűnt, még a levegőt is egyszerre veszik, lélegzetük kis felhője szinkronban szállt az ég felé.

Kezüik megfeszült a kerítésen, amikor megpillantották a közeledő férfit.

A levegő olyan hideg volt, hogy füle erősen kipirosodott és máskor rezzenéstelen arcán mintha erőltetett kifejezés ült volna. Fehér sálját viselte, és felhajtotta kabátja gallérját. Ahogy lépkedett, mintha füstöt lélegzett volna ló, akár egy idős és tiszteletre méltó sárkány.

Talán a hideg miatt, egy kicsit gyorsabban haladt, mint máskor, és Trace-nek erőlködnie kellett, hogy számolni tudja lépteit. Amikor az idős férfi elhaladt a fiúk előtt, gyors mozdulattal megemelte a kalapját.

– Jó napot – mondta, és anélkül hogy rájuk nézett volna, folytatta útját.
– Jó napot.

A fiúk mereven tisztelegtek, tekintetük követte a férfit. – Jó napot – visszhangozták. – Jó napot.

Az úriember gyorsan haladt. Egy kislány, Janine, odaszaladt Laurához és kérte, segítsen bekötni a cipőjét. – Hát persze – mondta Laura, és megfogta a kislány vállát. Azonban még nem hajolt le, várta, hogy megtörténjen szokásos néma köszöntésük az idős férfival.

A sötét szempár felé fordult. Keze a kalapjához mozdult, és bólintott.

Ebben a pillanatban iszonyatos zaj hasított a téli csendbe és az idős férfi fél arca valósággal szétrobbant. Megmaradt szeme az ég felé fordult, állkapcsa leesett, mintha kiáltani akarna, de egyetlen hang sem hagyta el a száját.

Mellkasát vér festette pirosra, mint kibomló szegfű, és vér spriccelt a lábából, amely megroggyant alatta. Tehetetlen bábuként rogyott az utca kövére. Sebei gőzölögtek, mint megannyi párat lehelő száj.

A gyerekek sikoltoztak, a tanárok kiabáltak, a járókelők jajgattak, és egy Lord and Taylor bevásárlószatyrot szorongató nő lerogyott a járda szélére. Arcán vér folyt végig.

Laura ösztönösen cselekedett. Elkapta Janine-t és a földre rántotta, még mielőtt az idős férfi összeesett volna, testével védve a kislányt. *Lőnek*, gondolta Laura iszonyodva, *valaki lő ránk*.

Egy golyó felpattant a játszótér járdájáról és az egyik gyerek... talán William?... még hangosabban kezdett sikoltozni.

Herschel rémült hangját hallotta. – Eltalálták! Eltalálták!

A lövöldözésnek hirtelen vége szakadt és csikorgó kerekék sikoltása hallatszott. Olyan csend támadt, hogy szinte belesajdult a füle... eltekintve a sikolyoktól, de Laura tudata ezeket már nem rögzítette.

– Eltalálták! Eltalálták! – kiáltozta Herschel megtört hangon. Laura

hátrapillantott a válla fölött és látta, a tanár William fölött térdel, aki a fájdalomtól rángatózva az egyik karját fogja.

A többi gyerek sírt, ahogy a tanárok megpróbálták beterelni őket az iskolaépület biztonságába.

Laura bénultan szorította magához a zokogó Janine-t. Kényszerítette magát, hogy újabb pillantást vessen az idős férfira, aki mozdulatlanul hevert a járdán, saját vére hatalmas tócsájában.

Tönkrement a gyönyörű télikabátja, villant agyába az egyáltalán nem logikus gondolat. És legalább ennyire logikátlanul a *Macbeth* egyik sora jutott eszébe: „*Ki gondolta volna, hogy az öregembernek ennyi vére van?*”

Ennyi vére.

A következő pillanatban rémülten döbbsent rá, hogy Trace és Rickie még mindig a kerítésen lógnak és szinte hipnotikus állapotban merednek a holttestre. A gyerekek közül csak ők ketten nem sírtak vagy sikoltoztak.

Kifejezéstelen, merev arccal nézték a halott férfit, a sötét vértócsát, a jaggató sérült asszonyt. Ujjaik még mindig a kerítést markolták és Trace arcán vékony, vörös csík futott végig, lecsöpögve kabátjának kék anyagára.

Úristen, eltalálták! gondolta Laura halálra váltan. Felkelt és botladozva a fiúk felé futott, annak ellenére, hogy Janine sírva könyörgött, maradjon.

Gyorsan megvizsgálta Trace arcát. A seb erősen vérzett, a fiú azonban úgy tűnt, észre sem veszi. Bosszúsna tűnt, amikor Laura elrángigálta a kerítéstől.

Janine feltápáskodott a földről és hisztérikusan zokogva Laura felé rohant. Átölelte a derekát és nem volt hajlandó elengedni. – Sssh, shh – simogatta meg Laura a kislány fejét. – Bemegyünk. Bent biztonságban leszünk.

Rickie-nek sem tetszett, hogy megpróbálják elhúzni a kerítéstől, és még erősebben kapaszkodott. – Lövések – mondta. – Lövések. A bácsit lelőtték a százhuszonkilencedik lépésnél.

– Igen, igen – vágta rá Laura türelmetlenül és elhúzta a fiút a kerítéstől. Attól félt, hogy aki ezt a vérengzést rendezte, visszatér és ismét lövöldözni fog.

Egyik karjával a vérző Trace-t, a másikkal Rickie-t ölelte át. Janine továbbra is a derekába kapaszkodott, hisztérikusan nyüsztíve.

A távolból szirénák hangja hallatszott. – Jön a rendőrség – mondta a gyerekeknek, próbálva beterelni őket az iskolába. – Mindjárt itt lesz a

rendőrség és mi biztonságban leszünk.

– Az autó jött – mondta Rickie elgondolkodva. – Az autó lőtt. Eltalálta a bácsit.

Trace megérintette saját arcát, majd nyugodtan szemügyre vette véres kesztyűjét. Bólintott. – Az autó lőtt. Eltalálta a bácsit.

Autóból lőtték agyon. Itt... az iskolánk előtt, a szegény gyerekek előtt, gondolta Laura. *Az egész világ megőrült.*

Laurának sikerült beterelnie kis csapatát az iskolába. Shelley Simmons, a beszédterapeuta, lerogyott a folyosó padlójára, hátát nekitámasztotta a falnak, magához szorítva az egyik kisgyereket. Mindketten megállíthatatlanul zokogtak.

– Hívtam a kilencizenegyet – mondta Mrs. Marcuse, az iskolaigazgató, próbálva nyugalmat erőltetni magára. – Mindjárt itt lesz a rendőrség. A mentőket is hívtam. – Felemelte egyik kezét, de senki nem figyelt rá.

Jilly, a legidősebb tanítvány, az egyik sarokban kuporgott, két karjával átölelve magát, és arcán iszonyat tükröződött. Hirtelen eltakarta a szemét, mintha így kirekeszthetné mindazt, aminek szemtanúja volt.

Istenem, miért kellett ezt látniuk?... gondolta Laura, aki még mindig nem tért magához a döbbenetből... miért kellett ezeknek a szegény gyerekeknek ilyesmit látni?

Fanny Mayberry, a szakácsnő jelent meg, értetlenül meredve a káoszra. Herschel lefektette a padlóra William sovány kis testét, a fiúcska saját kabátját használva nyomókötešként, hogy elállítsa a vérzést.

– Fanny, vedd át Janine-t – mondta Laura, próbálva áttolni a teljes erőből kapaszkodó kislányt a másik nőnek. – Az utcán lövöldözés volt. Trace is megsebesült.

– Szent ég! Szentséges ég! – suttogta Fanny döbbenten, és magához ölelte Janine-t. – Micsoda világ! Gyere Fannyhoz, drágám! Minden rendben lesz.

Laura letérdelt Trace elé. Kivette nyakából a sálát és a fiú arcához nyomta. – Fáj? – kérdezte.

A fiú mintha meg sem hallotta volna a kérdést. Egyfolytában az ajtót bámulta. – Az autó harmincszor lőtt – mondta, nyűgösen lebiggyesztve alsó ajkát. – Tizenkilenc találta el a bácsit. A bácsi nem fejezte be a sétát. Be kell fejeznie a sétát.

– Nem tudja befejezni a sétáját. Trace, nézz rám! Nem találtak el

máshol? Nem fáj még valahol?

A fiú nem válaszolt. Továbbra is az ajtót bámulta, és Laura arra gondolt, talán a sérülés az arcán csak egy horzsolás. Ennek ellenére tovább szorította a sálát a sebhez, igyekezve, hogy keze ne remegjen.

– Láttam a rendszámot – mondta Rickie halkán. – MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc.

Trace bólintott. MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc. A bácsinak be kell fejeznie a sétát.

A folyosón meleg volt, szinte fullasztó meleg, Laura hátán azonban végigfutott a hideg. Ismét köré zárult az a különös csend, ami kizárt minden zajt.

– Micsoda? – Megragadta Trace dzsekijének az elejét. – Mondd még egyszer!

A fiú arca bosszús volt. – MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc. A bácsinak be kell fejeznie a sétát.

Laura szíve vadul vert, miközben odafordult Rickie-hez. – Te is láttad a rendszámot?

– MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc – mondta a fiú.

Szent ég! gondolta Laura döbbenten. *Mindketten látták a rendszámot. Hát persze! Hát persze.*

A tudat hatására bénult nyugalom járta át a testét. A rendőrség örülni fog. Meg fogják találni azt a szörnyeteget, aki megölte a kedves, tiszteletreméltó, ártalmatlan öregembert, megsebesítette azt az asszonyt a járdán, Williamet és Trace-t. Elkapják a fickót, bezárják és ismét biztonságos lesz a világ.

Mikor azonban megérkeztek a rendőrök, egyáltalán nem örültek.

– Kérem, nyugodjanak meg! Nyugodjanak meg! – mondta a rendőrtiszt. Valentine nyomozónak hívták, és a Valentine név egyáltalán nem illett hozzá. Magas, ápolatlan férfi volt, aki az izzadság és cinizmus levegőjét árasztotta. Az iskola büféjében gyűjtötte össze őket.

A gyerekek közül azonban csak kevesen nyugodtak meg, és Shelley Simmons továbbra sem tudta abbahagyni a sírást. Amikor az egyik tiszt megpróbálta megnyugtatni, Shelley rácsapott és még hangosabban kezdett sírni, mivel a férfi pisztolyt viselt. A mentősöknek adniuk kellett volna neki egy nyugtatót, azonban a zűrzavarban ez senkinek sem jutott eszébe.

A bevásárlószatyros asszony sérülése súlyos volt és William karját csúnyán szétroncsolta a golyó. Mindkettőjüket hordágyra tették és a mentő szirénázva elszáguldott velük. Az iskola valóságos bolondokháza volt.

Trace arcát megtisztították és leragasztották, és Laura most ott ült mellette, próbálva megakadályozni, hogy a kisfiú a sebet piszkálja. Sötét szemöldökét összevonta és érthetetlenül dűnnyögött magában. Rickie Laura másik oldalán ült és halkan dudorászott.

– Csend legyen! – emelte fel Valentine a hangját és undorodva hordozta végig tekintetét a síró társaságon. – Van valaki, aki látta az egészet? Csak erre az egy kérdésre válaszoljanak!

Senki nem szólt semmit. Janine hangosan felnyüsztett, Herschel pedig lekönnyökölt az asztalra és tenyerébe temette az arcát.

– Azt kérdeztem – ismételte meg Valentine vicsorogva –, yan-e valaki, aki látta az egészet!?

Laura vadul dobogó szívvel várt, hogy lássa, a felnőttek közül szemtanúja volt-e valaki a lövöldözésnek, de mindenki hallgatott.

– Mi láttuk – szólalt meg, olyan halkan, hogy úgy tűnt, senki nem hallotta. – Mi láttuk – ismételte meg. Egyik karjával átölelte Trace vállát, hátha így vissza tudja tartani attól, hogy az arcát vakargassa.

Trace nem akarta, hogy bárki is hozzáérjen, így megpróbált kiszabadulni Laura karjából. Testvére közönyös arccal nézte a nyomozót és tovább dúdolászott.

Valentine sötét, düledt szeme egy bulldogéra emlékeztette Laurát. A férfi tekintetében, amikor ránézett, nyoma sem volt kedvességnek. – Mind a hárman látták?

– Igen. – Laura bólintott. – A fiúk tudják a rendszámot. Tisztán látták a férfit, aki lőtt.

A helyiség hirtelen elcsendesedett. Valentine Trace-t és Rickie-t nézte. A két fiú ügyet sem vetett rá. Trace motyogott. Rickie dúdolt.

– Nyugodtnak látszanak – jegyezte meg Valentine, hangjában ellenszenvvel. – Fognak beszélni?

– Igen. Illetve... azt hiszem.

A férfi bólintott. Szeme sarkából a Fanny karjai között pityergő Janine-ra, a legtávolabbi sarokban kuporgó Jillyre és a nyíltan zokogó Shelley Simmonsra sandított.

– Hol beszélhetnénk? – Valentine hangja bosszús volt.

– Az irodámban. A folyosó végén – mondta Laura. – Az egy-E szobában.

– Egy-E szoba – mondta Rickie.

– Egy-E szoba – ismételte Trace, próbálva lerázni magáról Laura kezét.

Az egyik gyerek, Fergus, hirtelen keservesen sírni kezdett. – A szobámat akarom! – kiáltotta. – Az ágyamat akarom! A szobámat! Az ágyamat! – Láthatóan egyre jobban elkeseredett.

Valentine felsóhajtott. – Menjünk az egy-E szobába – mondta. Hangjában a fáradtság keveredett a megvetéssel. – Eagan, vedd át itt a helyem. Oliphant, te velem jössz!

Valentine és Oliphant, egy karcsú, fekete rendőrtiszt, Laurával és az ikrekkel tartottak a lány irodájába. Trace bosszúsan motyogott, amiért nem tudta a kötést piszkálni a fején. Rickie egy pillanatra sem hagyta abba a dudorászást.

Laura irodája kicsi volt, de vidám. A falakon bekeretezett poszterek lógtak, amelyek Mr. Spockot ábrázolták a *Star Trek*ből, Arielt, a Kis hableányt és Simbát, az Oroszlánkirályt. A sarokban egy kis munkaasztal állt, rajta egy gyermekeknek való színes, egyszerű kirakójáték. A négy polc tele volt felnőtt és gyerekkönyvekkel.

A falitáblára gyermekrajzok, a diákokról és a tanárokról készült fényképek voltak kitűzve. Egy másik táblán a diákok tanulmányi eredményei, aranycsillagokkal jelölve. Egyes nevek mellett sok csillag volt, mások mellett kevesebb.

Valentine odament Laura asztalához, és anélkül hogy megkérdezte volna, lerogyott a székre. Ez nem tetszett Laurának. Az egyenruhás rendőrtiszt, Oliphant, félretolt egy papírkupacot és leült az asztal sarkára. Ez sem tetszett Laurának.

Mindkét férfi némán meredt a lányra. Valentine felemelte a kezét és intett, mintegy arra buzdítva, hogy gyorsan mondjon el mindent, félrebeszélés nélkül. – Maga? – Fejével Laura felé intett. – Ki maga? Mi itt a dolga?

– Laura Stoner vagyok, tanár.

– Életkora? Lakcíme?

A lány közölte a nyomozóval, hogy huszonnyolc éves és megmondta a címét, ami kevésbé volt elegáns környék, mint ahol az iskola állt. Oliphant buzgón jegyzetelt.

– Mióta dolgozik itt? – kérdezte Valentine. Felvette Laura előjegyzési naptárát és gyorsan átfutotta. A férfi elbizakodottsága bosszantotta Laurát.

– Meg tudjuk csinálni a kirakójátékot – szólalt meg Trace hirtelen. Olyan hangosan beszélt, hogy Oliphant összerezsent, és kérdő pillantást vetett a fiúra.

– Meg tudjuk csinálni a kirakójátékot – értett egyet Rickie. Mozgolódni kezdett. Laura fogta mindkét fiú kezét, de azok egyre nyugtalanabban viselkedtek.

– Ne rángassatok – szólt rájuk szigorúan. – Maradjatok nyugton! Tíz perc múlva jászhattok a kirakóval.

Mindkét fiú azonnal az órájára nézett. Rickie durcás képpel bólintott. Trace továbbra is megpróbált a kötéshez nyúlni.

– Ne piszkáld a kötet, Trace – mondta Laura. – Figyeljen ide – fordult Valentine-hoz. – Jó lenne, ha egy kicsit sietne. Kezdenek nyugtalanok lenni. És zaklatottak.

– Hagyja, hadd játszanak a kirakóval – intett Valentine mosolytalanul. – És maga... maga leülhet, ha akar. – Az asztal másik oldalán álló székre mutatott, és mintha csak a saját irodájában lenne, engedélyt adott Laurának, hogy használja a saját bútorát. Láthatóan valami érdekeset talált a lány előjegyzési naptárában, mert elmerülten olvasni kezdte.

Laura zaklatott lelkiállapota ellenére dühös lett. Segíteni akart a rendőrségnek, és rossz néven vette a leereszkedő bánásmódot. Hirtelen kihúzta magát.

– Akkor fognak játszani, amikor én azt mondom nekik – jelentette ki határozott hangon. – Nem akarok leülni... mert maga ül a székemen. Állva maradok. És kérem, tegye le az előjegyzési naptáramat. Nem azért van itt, hogy *engem* vizsgáljon ki.

Valentine csupán fél szemöldökét vonta fel. Oliphant közönyös pillantást vetett a lányra. – A nyomozó azt kérdezte, mióta dolgozik itt, Miss Stoner – mondta Oliphant. – És maga még nem válaszolt a kérdésre.

– Három éve.

– És azelőtt? – kérdezte Valentine. Néhány oldalt még megnézett az előjegyzési naptárban, majd látványosan visszahelyezte az asztalra, de nem az eredeti helyére.

– Azelőtt a Columbia egyetemre jártam – válaszolta Laura. – És azelőtt egy általános iskolában tanítottam. És azelőtt a Pennsylvania Állami

Főiskolára jártam. És azelőtt gimnáziumba a pennsylvaniai New Castle-be. És azelőtt általános iskolába New...

– Rendben van – szolt közbe Valentine. – Most ki kell kérdeznem magukat. De egyszerre csak egyiküket. A gyerekekkel kezdem. Nem szeretném, ha befolyásolná a vallomásukat. Ezért kérem, menjen ki és kint várjon...

– Ez lehetetlen – mondta Laura. – Nem beszélnek, ha én nem vagyok itt.

Valentine mogorván meredt az ikrekre. Ujjait egymásnak támasztotta. Megkísérelt egy mosolyt erőltetni az arcára, amely igencsak gúnyosra sikeredett. – Mi a nevetek, fiúk?

Egyik gyerek sem nézett rá, és nem is válaszoltak.

Valentine feléjük hajolt, tovább próbálkozva a mosollyal. – Mi a nevetek, fiúk? – ismételte meg a kérdést.

Trace a padlót nézte, Rickie a mennyezetet.

– Zaklatott lelkiállapotban vannak és nem állnak szóba idegenekkel – mondta Laura. Ez valóban így volt. – Kérdezzen tőlük, amit csak akar. Nem befolyásolom őket. Eddig sem tettem.

– Ez nem egy egyszerű beszélgetés... Miss Stoner.

– Ez a nap sem volt egyszerű számunkra... Valentine nyomozó.

A férfi hátradőlt a széken. Továbbra is viselte kalapját, amelyet mélyen a szemébe húzott, és állig begombolt kabátját. Most levette a kalapot és rátette Laura papírjaira. A férfi erősen kopaszodott és maradék haja zsírosan tapadt a fejére. – Mi a nevük? – kérdezte.

– Mondd meg a bácsinak a neved, Trace!

Trace az órájára pillantott, majd a padlóra és mondani kezdte.

– Nevem Trace Francis Fletcher. Nyolcéves vagyok. A Stephenson iskolába járok. Ott is lakom. – Ezt követően eldarálta az iskola címét és telefonszámát.

– *Nagyon* jó, Trace – mondta Laura mosolyogva. – Most te, Rickie!

Rickie továbbra is a mennyezetet tanulmányozta összehúzott szemmel.

– A nevem Richard Mark Fletcher. Szólítson Rickie-nek. Nyolcéves vagyok. A Stephenson iskolába járok. Ott is lakom.

Elmondta a címet és a telefonszámot, ugyanazon az éneklő hangon, mint Trace.

Oliphant lopva ismét a fiúkra pillantott. Arckifejezése óvatossá, mérlegelővé vált.

Valentine, aki szemmel láthatóan nem értett a gyerekekhez, újabb hamis mosolyt villantott rájuk. Könyökét az asztalra támasztotta és összekulcsolta a kezét. – És most, fiúk, elmondhatnátok, mit láttatok ma délután az udvaron. El tudjátok mondani, mit láttatok? Ha ügyesek lesztek, megmondom Oliphant rendőrtisztnek, hogy hozzon nektek fagylaltot.

– Fagylaltot? – kérdezte Trace éles hangon. – Fagylaltot!

– Nem, Trace – mondta Laura nyugodtan. – Nem kaphatsz fagylaltot. Gyümölcslevet kaphatsz. Mondd el, mit láttál! Mondd el, mi történt a sétapálcás bácsival!

Trace elkomorodott. Laura megismételte az utasítást. Trace mély levegőt vett. Barátságtalan pillantást vetett Oliphantra, de továbbra sem nézett Valentine-ra. – A bácsi befordult a sarkon. A bácsi százhuszonkilencet lépett. A bácsi elesett.

Valentine összeszorította a száját és elégedetlenül meredt Trace-re. – Mi ez a... százhuszonkilenc lépés?

– Kedvelik a számokat – mondta Laura, és szavait gondosan megválogatva ismét Trace-hez fordult, – Trace, mondd el, mit hallottál, amikor a bácsi elesett.

– Lövések – válaszolta Trace tétovázás nélkül. – Harminc lövés.

– Mondd el, mit csináltak a lövések! – kérte Laura.

– Ne, várjon! – szólt közbe Valentine bosszúsan. – Befolyásolja a fiút...

– Tizenkilenc lövés eltalálta a bácsit.

Oliphant ismét felnézett. – Ez így igaz. Körülbelül húsz találat érte. Honnan tudja a fiú?

– Trace – mondta Laura halkan. – Mondd el, honnan jöttek a lövések.

– Autó – válaszolta a fiú. – Az autó nagy volt. Az autó kék volt. Az autó neve „Cadillac”. Az autó neve „de Ville”.

– Várjunk egy percet – vágott közbe Valentine. – Mit mond? A szemtanúk mind mást állítottak. *Teljesen* biztos benne a fiú? Ő is egy olyan gyerek, aki minden autómárkát ismer?

Oliphant arca megfeszült. – Jézus – suttogta az orra alatt.

– Trace – fordult Laura ismét a fiúhoz. – Azt mondtad, láttad a rendszámot. Mi volt ez a szám?

– Várjon egy percet... rendszám? – kérdezte Valentine, buldogszemében hitetlenkedéssel. – De hisz ez csak egy gyerek...

Trace féloldalra hajtotta a fejét, mintha Valentine hangja idegesítené. –

A rendszám MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc volt.

Rickie bólintott. – A szám MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc volt.

Oliphant vadul jegyzetelt. – Jézus Krisztus! – nyögte. – Édes Jézus!

Valentine némán, összeráncolt szemöldökkel meredt Trace-re. Szája cinikus vonallá feszült.

– Köszönöm, Trace – mondta Laura. – Nagyon ügyes voltál. – Rickie-hez fordult. – Rickie. Mi történt ma a sétapálcás bácsival?

Rickie elfordult a mennyezettől és simogatni kezdte saját arcát, egyszerre csak egy ujjal, és a hüvelykujját kihagyta. Szinte szó szerint ugyanúgy válaszolt a kérdésekre, mint Trace.

– Mondd meg, mi volt a rendszám! – kérdezte Laura végül.

– MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc – válaszolta Rickie.

– MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc – visszhangozta Trace.

– Hívd fel a központot – utasította Valentine Oliphant-et. – Mondd meg, hogy adjanak ki általános körözést a rendszámra.

Oliphant felpattant és gyanakvó pillantást vetett az ikrekre. – Mondhatom, ez aztán *kísérteties*.

– Mondhatom, ez aztán *kísérteties* – ismételte Rickie, amint Oliphant elhagyta a szobát. Gyermeki hangja a rendőr hanglejtését utánozta.

– Mondhatom, ez aztán *kísérteties* – mondta Trace.

– Mi ez? – kérdezte Valentine. – Furcsa ez az egész. Még sosem láttam ilyet. Hihetek ezeknek a gyerekeknek?

– Hihetek ezeknek a gyerekeknek? – kérdezte Trace.

– Teljes mértékben – jelentette ki Laura magabiztosan.

– Teljes mértékben – ismételte Rickie ugyanazzal a hangsúllyal.

– Miért szajkózzák azt, ami mi mondunk? – kérdezte Valentine, táguló orrlukakkal.

– Miért szajkózzák azt, amit mi mondunk? – mondta Trace.

– Miért szajkózzák azt, amit mi mondunk? – mondta Rickie.

– Miért szajkózzák azt, amit mi mondunk? – mondta Trace ismét.

– Ne utánozz, Trace – mondta Laura és megrázta a fejét. – Ne utánozz, Rickie.

– Meg tudjuk csinálni a kirakójátékot – jelentette ki Trace az órájára nézve. Rickie is megnézte az időt. Összeszorította a száját és bólintott.

– Igen – mondta Laura. – Játshattok a kirakójátékkal. Üljetek az asztalhoz.

A két fiú odament az asztalhoz, kihúzott két széket és leült. Rickie eltolta az egyszerű kirakót.

Laura odalépett az egyik polchoz és levett egy másik kirakójátékot. – Ez teljesen új – mondta a fiúknak, miközben kicsomagolta a dobozt a celofánból. – Ebből nem lesz kép.

A fiúk egykedvűen vártak. Laura büszke volt, hogy rátalált erre a játékra, amelyen az állt „Nehéz” és ezer darabból állt, amelyeknek mindkét oldala fekete volt.

Óvatosan kiöntötte a kirakójáték darabjait a kis munkaasztal közepére. A fiúk azonnal elkezdték szétválogatni. Rickie talált négy darabot, amelyek egymásba illettek és ezeket gyorsan egymásba kapcsolta.

Laura odalépett az íróasztalához és úgy tette le a dobozt, hogy Valentine is lássa.

Trace, aki láthatóan fáradtabb volt, mint Rickie, hangosan motyogni kezdett. – Kék rebarbara – mondta nyomatékosan. – Kék rebarbara, kék rebarbara.

– A tehenek tudnak repülni – jelentette ki Rickie, minden apropó nélkül. – Az űrben. A tehenek az űrben repülnek.

Valentine a dobozról az ikrekre nézett. Tekintetében iszonyattal határos kifejezés ült.

– Miért beszélnek így? – kérdezte. – Mi ez a „kék rebarbara”? És mit ért az alatt, hogy a „Tehenek tudnak repülni”? Miért ismételtetik ezeket?

Laura összeszorította a száját és a megfelelő szavakat kereste.

– Kék rebarbara, kék rebarbara, kék rebarbara – kántálta Trace.

– A tehenek repülnek – mondta Rickie unott hangon. – MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc. MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc.

Valentine halkán szitkozódott, és döbrentebbnek látszott, mint valaha. Úgy nézett rájuk, mintha két kígyót látna, nem pedig két kisfiút.

Hirtelen mozdulattal szembefordult Laurával. – Ezeknek a kölyköknek valami nincs rendben a fejében, igaz? – kérdezte, hangjában megvetéssel.

– Ezek a gyerekek különlegesek – válaszolta Laura. – És nekem oda kell adnom nekik a gyümölcslevet, amit megígértem.

Odalépett a kis hűtőszekrényhez és kivett két dobozos almalevet. Kinyitotta és odavitte az asztalhoz.

– Köszönöm – motyogta Rickie gépiesen.

– Köszönöm – mondta Trace, miközben gyorsan illesztette egymáshoz a

játék darabjait. – Kék rebarbara, kék rebarbara, kék rebarbara.

Valentine undorodva meredt rájuk. – Ezek a kölykök értelmi fogyatékosok... *retardáltak*.

Laura a férfi felé fordult és csípőre tette a kezét. Tudta, a férfi idegenkedése nem sérti a fiúkat. Tudomást sem vettek róla. – A helyes szó az autista, Mr. Valentine. De értékelném, ha inkább a „különleges” szót használná, ahogyan a tanári kar tagjai is.

A férfi ismét káromkodott és Laurára nézett. Szeme dühösen csillogott. – Tehát ezt jelenti ebben az iskolában a „különleges”? Ez egy idióták és gyógyosok számára fenntartott iskola?

Laura lesújtó pillantást vetett rá. – Ebben az iskolában olyan gyerekeket tanítunk, akik speciális kezelést igényelnek. Miért, mit *gondolt*, milyen iskola ez?

– Nem tudom – morogta Valentine. – Azt hittem, van közöttük néhány nyomorék. Azt hittem, nyomorékok számára fenntartott iskola. Csak éppen ez a kettő teljesen normálisnak tűnt, nem tudtam, hogy... honnan tudhattam volna...?

Laura összefonta karját a mellén és dühösen félrenézett. Nem mondta a nyomozónak, hogy ők nem használják a „nyomorék” szót sem. A gyerekek közül néhánynak a mentális visszamaradottságuk mellett agyszélhűdése volt. És Fergus, aki egy autóbalesetben agykárosodást szenvedett, tolószékben ült.

– Egy percig azt hittem – folytatta Valentine dühösen –, hogy ez a két gyerek itt olyan szemtanú, amelyet a rendőrök álmukban kívánnak. Ismerik az autókat, jó megfigyelők, jó az emlékezőképességük. Azt hittem, talán ebbe az iskolába a különösen okos gyerekek járnak. Erre maga közli velem, hogy gyógyosok.

Laura dühösen a férfi felé fordult. – Ne nevezze őket neveken! – csattant fel. – Igenis ismerik az autókat! Igenis jó megfigyelők! Igenis jó az emlékezőképességük!

– Valóban? – kérdezte Valentine megránduló szájjal. – Honnan tudjam, hogy nem egyszerűen azt ismétlik, amit mondanak nekik? A fenébe is, hiszen olyanok, mint két papagáj!

– Nem – ellenkezett Laura. – Ez náluk egy állapot. Néha megismétlik, amit hallanak. Úgy hívják, echolalia.

– Valóban? – kérdezte ismét Valentine. – Tehát honnan tudjam, hogy

nem azt ismételtetik, amit maga mondott? Úgy értem, ki fog hinni egy kölyöknek, aki azt ismételteti „kék rebarbara”, vagy hogy a tehenek repülnek? Szent ég, hölgyem, tudja mit tettem? Beküldtem egy jelentést, ami két... retardált vallomásári alapul!

Laura ökölbe szorította a kezét és áthajolt az asztalon. – Azt mondtam, ne használjon ilyen szavakat! Amit mondtak, igaz, erre meg is esküdnék! Soha nem tévednek számokkal kapcsolatban. Lehet, hogy bizonyos tekintetben hátrányosak, más dolgokban azonban rendkívül tehetségesek. Ilyen például a megfigyelés. A... a kézügyesség. A térérzékelés. De különösen a számok terén. A számokkal kapcsolatban soha nem tévednek... soha.

– Ó, a francba – mondta Valentine keserűen. – Miért keltem fel az ágyból ma reggel?

– Higgye el – bizonygatta Laura. – Igazat mondanak. Soha nem tévednek a számokkal kapcsolatban.

Valentine elfordította a fejét. Egyik kezét a halántékához emelte. – A francba – ismételte meg. – A francba és a kék rebarbarába.

– Én nem tudom megmondani magának, hány lépést tett meg az az ember – mondta Laura könnyörgő hangon. – De ők meg tudják. Ez az, amit csinálnak. Én nem ismertem fel az autót. Nem számoltam a lövéseket. Nem láttam a rendszámtáblát. De ők igen.

Valentine ismét káromkodott. – Mi akar ez lenni? Olyanok, mint az a fickó a filmben? Abban a Tom Cruise filmben? Ezek a kölykök olyanok, mint... az az *Esőember* fickó?

– Igen – válaszolta Laura, lelkesen kapva a férfi szavain, még ha teljesen nem is voltak pontosak. – Mint az *Esőember*. Egyesek „félkegyelmű zsenik”-nek nevezik őket. Bizonyos képességek terén az átlag alatt vannak, más dolgokban azonban valóságos zsenik...

– Tudós, nem tudós, egy idióta akkor is idióta marad – jegyezte meg Valentine sötéten. – Különben is egy film az... csak kitaláció. Az az *Esőember* fickó nem volt igazi.

– De igazi emberekre alapozták, olyanokra, mint ezek a fiúk – vitatkozott Laura. – Nézze a kirakójátékot. Maga meg tudná csinálni? Mert én nem.

A férfi az asztal fölé hajló ikrekre pillantott. Gyorsan dolgoztak és már több mint az ötödével készen voltak.

- Nem is akarnám – morogta. – Elég kirakójáték van az életemben.
- Most nem erről van szó – csattant fel Laura. – Meg tudná csinálni?

Ilyen gyorsan?

A férfi vállat vont. Ismét elmorzsolta egy szitkot az orra alatt. Még mindig nem vette le a kabátját és a homloka gyöngyözni kezdett.

- Mikor született? – kérdezte Laura.

Valentine felmordult. – Micsoda? Talán asztrológiát fogunk játszani?

- Megmutatom, mire képesek. Mikor született?

– 1941. április huszonhetedikén – válaszolta a férfi bosszúsan. – Átkozott legyen a nap.

Laura felegyenesedett és a munkaasztal felé fordult. – Rickie, milyen nap volt 1941. április huszonhetedike!

Rickie fel sem nézett a játékból. – Vasárnap – válaszolta tétovázás nélkül.

Laura visszafordult Valentine-hoz. – Nos, mit szól hozzá? – kérdezte.

A férfi egyszerre volt döbbs és dühös. – Szerencséje volt a kölyöknek.

- Mondjon egy másik dátumot!

– A húgom 1963-ban ment férjhez – morogta a férfi elkeskenyedő szemmel. – Szeptember hetedikén.

– Rickie – szólította meg Laura ismét a fiút –, a hét milyen napja volt 1963. szeptember hetedike?

- Szombat – válaszolta Rickie, anélkül hogy felnézett volna.

Laura felvette az asztalon heverő előjegyzési naptárját. Egy januári bejegyzésre mutatott: „*Rickie fogorvoshoz megy. Tömés – 1.30*”.

– Rickie – mondta jól érthetően –, a fogorvos betömte a fogadat. Mondd meg mikor és hol!

Rickie kortyolt egyet az almaléből, majd megtörölte a száját. Felvett egy darabot a karakóból. – Január nyolcadikán. Pénteken... egy óra harminckor. A rendelőben akvárium volt. Tizenhárom hal. Hat csíkos. Négy fekete. Három arany.

Laura továbblapozgatta naptárát. Látott egy bejegyzést, amiről Herschel júliusi születésnapja jutott eszébe. Megmutatta Valentine-nak. – Rickie, mikor volt Herschel születésnapja?

Rickie ásitott. – Július tizenegyedikén. Szerdán... három harminckor.

Laura felvette az asztalról a számológépét. – Rickie, mondd meg, hány gyertya volt Herschel tortáján!

– Huszonkilenc.

Laura úgy tartotta a számológépet, hogy Valentine is lássa. Elkezdte beütni a számokat. – Rickie, mennyi huszonkilencszer huszonkilenc?

Ahogy kimondta, már meg is nyomta az egyenlő gombot.

– Nyolcszáznegyvenegy – válaszolta Rickie, csaknem olyan gyorsan, ahogy a szám megjelent a kijelzőn.

– Mennyi nyolcszáznegyvenegyszer nyolcszáznegyvenegy? – kérdezte, miközben beütötte a számokat.

A szám 707 281 egyszerre jelent meg azzal, ahogy Rickie mondta.

Egyre csak kérdezgette Rickie-t, és a fiú könnyedén, az erőfeszítés legkisebb jele nélkül válaszolgatott, míg végül Valentine-nak már zúgott a feje.

Laura elkezdett beütni egy újabb hosszú számot, de a férfi intett, hogy hagyja abba. – Elég lesz – mondta, a fejét rázva. Újabb hideg pillantást vetett Rickie-re. – Ez egy átkozott torzszülött!

Laura alig kapott levegőt a felháborodástól. Ebben a pillanatban azonban nyílt az ajtó és Oliphant lépett be rajta. Mivel most már hallgatósága volt, megpróbálta visszafogni magát, hangjából azonban így is süttött a szenvedély.

– Egyáltalán nem torzszülött! – mondta. – Ezek a gyerekek nem torzszülöttek! Emberi lények, ugyanúgy, mint maga vagy én!

– Emberi lények – morogta Valentine, mintha az egész fajt megvetné.

Laura olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy szinte fájt. – Hallgasson ide! – szúrte fogai közt a szavakat. – Ez a két gyerek segíthet magának kideríteni, ki ölte meg azt a kedves öregembert. Mindig igazi úriemberként viselkedett. Soha nem beszéltünk vele, de mindig kedves volt...

Oliphant megköszörülte a torkát és odalépett az asztalhoz. Ironikus oldallpillantást vetett Laurára, de közben Valentine-hoz beszélt. – Azonosították az áldozatot.

– Igen? – nézett rá Valentine. – És?

– És kapaszkodj meg, ha nem akarsz az asztal alá esni! „Szent Frankie” Zordani.

A név Laura számára semmit sem jelentett, ám meglepte Valentine heves reakciója. – A pokolba! – mondta, a döbbenet és áhítat keverékével. Ez volt az első alkalom, hogy a gyanakváson vagy megvetésen kívül

valami érzelmet mutatott.

Valentine visszafordult Laurához. Mosolya inkább vicsorgás volt. – Nocsak, nocsak – mondta kellemkedve. – Ez nem az átlagos „Hajtsunk végig az utcán és lőjünk le valakit” lövöldözés volt. Nem volt véletlen. Ez egy igen *érdekes* ügy.

– Érdekes? – ismételte Laura, hangjában kétellyel. Amit látott, az szörnyű volt, megdöbbentő; hogyan nevezheti ez az ember érdekesnek?

Valentine fensőbbiséges vigyora mintha az arcára fagyott volna. Bólintott. – A maga „kedves öregembere”? „Igazi úriember”? Aki „mindig kedves volt”?

– Igen? – kérdezte Laura és rossz előérzete támadt.

– Egy kábítószerbáró volt – vágta ki Valentine diadalmasan. – Tehát aminek szemtanúi voltak, az nem volt véletlen. Kitervelt akció volt. Leszámolás. Egy kábítószer-háborús leszámolás.

Laura fejbőre bizseregni kezdett és hatalmas gombócot érzett a torkában. Egyetlen hangot sem tudott kinyögni. *Kitervelt akció? Leszámolás?* gondolta és erős hányingere támadt. *Kábítószerbáró és kábítószer-háború?*

– Az Államügyészi Hivatal vallomást akar. Utána a srácokat védőőrizet alá akarják helyezni. Lehet, hogy a nőt is – mondta Oliphant. – Mégpedig azonnal.

Valentine bólintott. Felállt és felvette kalapját az asztalról. Végignézett Laurán.

– Hozza a kabátját – utasította Laurát. – És a fiúkét is. Perdöntő tanúk ebben az ügyben... ha a bíróság is elfogadja, amit mondanak. Induljunk.

– Védőőrizet? – kérdezte Laura döbbenten. – Perdöntő tanúk? Bíróság? Úgy érti, ezek a gyerekek veszélybe kerülhetnek?

– Egyszerre csak egy dolog miatt aggódjon, hölgyem – mondta Valentine. – Lehet, hogy maga is bajban van. Valami nagyon nagy dologba keveredett. Persze félre ne értsen, nagyon jól tette, amit tett.

Laura megrémült. Eddig fel sem merült benne, hogy valami mást is tennie kell, mint elmondadni a fiúkkal a rendszámot a rendőröknek. És Valentine most bíróságról és szemtanúkról és kábítószer-háborúról és védelemről beszél... egyszerűen képtelen volt felfogni. De... – próbált tiltakozni. – De...

Valentine cinikus nevetést hallatott. – Az Államügyészi Hivatal ezt nem

fogja elhinni. Vannak szemtanúink... de két nyolcéves idióta.

Ne használja ezt a szót! akarta mondani Laura, de a szó a torkán akadt és csak bámulta Valentine unszimpatikus arcát.

– Kék rebarbara, kék rebarbara, kék rebarbara – mondta Trace.

– A tehenek az űrben repülnek – mondta Rickie.

Kettő

A neve Montana volt, de New Yorkból származott. Péntek tizenharmadikán született, egy olyan napon, amikor szakadt az eső. Anyja, aki erősen babonás volt, sírt, mert azt hitte, fia korán meg fog halni.

Montana azonban azok közé tartozott, akik meg vannak győződve halhatatlanságukról, így beállt rendőrnek. Azt mondják, egy rendőr akkor omlik össze, amikor rádöbben, *mégsem* halhatatlan.

Montana huszonhét éves korában, egy düledező ház mögötti sötét sikátorban jött rá, hogy ő is csak egy egyszerű ember. Ő azonban nem omlott össze, inkább úgy hatott rá, mint egy tűzzel-villámlással való keresztség. Majdnem meghalt. De feltámadt, újjászületett, tette készebben, mint valaha.

Sérülése távol tartotta az utcától, ahol imádta az adrenalintúltengést, amikor a Rossz Fiúk ellen harcolt.

Azonban ahogy Eddie nagybátyja mondta mindig, többféleképpen is meg lehet nyúzni egy macskát. Montana most az Államügyészi Hivatalnál dolgozott, mint jogász. Továbbra is üldözte a Rossz Fiúkat. Szeme fanatikus fénnel csillogott.

Mostanában szüksége is volt a fanatizmusra, mint hajtóerőre. Megbízták, hogy segítsen bizonyítékokat gyűjteni egy idegesítő fiatal marihuána cár, Dennis Deeds ellen. Bizonyítékokat gyűjteni Deeds ellen olyan volt, mint házat építeni felhőkből. A fickó a semmiből tűnt fel és oda vonult vissza. Anyagtalan és megfoghatatlan volt, mint egy szellem.

Montana hiányolta a nagy vadászatok izgalmát. Nagy, édes és zaftos ügyet szeretett volna. A Deeds vizsgálat viszont kicsi volt, száraz és unalmas. Ezen a délutánon azonban valami nagy dolog futott be az Államügyészi Hivatalba.

Feljebbvalója levette Montanát Deeds halvány nyomáról és átküldte a Nyugati Ötvenhedik utcába, a Szervezett Bűnözés Elleni Különítmény irodájába.

Frankie Zordanit kinyírták. A különítményesek beszélni akartak Montanával, és neki fogalma sem volt, miért.

Montana most a különítménynél dolgozó legmagasabb beosztású FBI-

ügynök, Isaac Conlee irodájának várokszobájában üldögélt. *Frankie Zordanit* kinyírták... Montana egyszerűen képtelen volt elhinni.

Maffiózó léte re Zordani egy kedves öregember volt. Csak akkor gyilkolt, ha nem volt más választása. A különítmény hosszú évek óta próbálta elkapni, de nem tudtak rábizonyítani semmit.

Most aztán elkapták, megfürdették saját vérében a járdán. Istennek lesz dolga, amíg sorra veszi a bűneit. Montana eltűnődött, vajon Isten ugyanolyan komolyan veszi az adócsalást, mint az adóhivatal?

Conlee titkárnője, egy sápadt, fontoskodó, hosszú orrú szőkeség meghallgatta az utasítást az intercomon keresztül, majd Montanára nézett, mintha fel akarná mérni. – Most már bemehet – mondta.

Bemehetek, gondolta Montana. Nocsak, nocsak. Felállt és keresztülvágott a szobán. A Conlee irodájába vezető ajtó fémből volt és ráfért volna egy réteg festék. Benyitott.

Conlee az íróasztala mögött ült. Felállt és a kezét nyújtotta. Úgy tett, mintha nem venné észre, hogy Montana bal kézzel fog kezét.

– Michael Montana? – kérdezte Conlee. – Conlee vagyok, FBI-összekötő.

– Szólítson Micknek – mondta Montana. Conlee negyven év körüli lehetett és túl alacsony egy FBI-ügynökhöz képest, alig öt láb hét inch. Ennek ellenére erőteljes testfelépítésű volt, és *lerítt* róla az FBI... konzervatív frizura, tiszta, hideg szempár, a három darabból álló öltöny, és szinte ordított róla, hogy a republikánusokra szavazott és így is fog tenni, amíg csak él.

Montana magasabb volt, pontosan hat láb, és megtévesztően sovány. Száz százalékgig olasznak látszott, persze az is volt, és senki nem mondta volna meg, hogy fiatal korában évekig ministráns volt.

– Foglaljon helyet – mondta Conlee, és az asztal előtt álló egyszerű székre mutatott.

Montana leült és emlékeztette magát, hogy ne nyúljon el a székben és ne tegye át egyik lábát a másikra. Hét évet töltött az erkölcsrendészetnél, amely alakulat nem éppen az etikettjéről volt híres. Még mindig nehezen viselte, hogy mindennap öltönyben kellett járnia dolgozni.

Conlee visszaült az asztal mögé. Irodája a megszokott spártai berendezésű FBI-iroda volt. A falon mögötte az elnök fényképe lógott, amelyen rendkívül méltóságteljes és elnöki volt.

– Azonnal rátérek a lényegre – mondta Conlee, hideg szemének pillantásával felmérve Montanát.

– Helyes – bólintott Montana, viszonzva a pillantást.

Conlee az asztalán heverő jelentésre nézett. – Ma délután, körülbelül tizennégy óra nyolc perckor, Francis Zordanit agyonlőtték a Stephenson Speciális Iskola előtt. A fegyver egy Uzi volt. Az autó egy Cadillac de’Ville. Két szemtanú látta a rendszámot. Még nem sikerült megtalálnunk az autót.

Montana adrenalinszintje egy kicsit megemelkedett. Egy Uzi? Ez lehet, hogy rosszat jelent.

Conlee bólintott, mintha olvasna Montana gondolataiban. – Úgy gondoljuk, kolumbiaiak – mondta. – Lenyomoztuk a rendszámot. Az autót ellopták, talán két nappal ezelőtt, de senki nem tett bejelentést.

– Biztosak benne, hogy kolumbiaiak? – kérdezte Montana. Ha vérontásról van szó, inkább legyen a maffia. A maffiának legalább vannak normái. A kolumbiaiak vadak, teljesen őrültek. Azért is képesek megölni valakit, ha nem tetszik nekik, ahogy az illető megkötötte a cipőfűzőjét.

– Igen – válaszolta Conlee undorral. – Megtaláltuk a fickót, akié az autó. Feltételezzük, „viccből” használták az ő autóját, ugyanis a tulajdonos is egy maffiózó, Markie Scarlotti. Ma reggel találták meg a holttestét. Nyakkendőt kapott.

Montana felegyenesedett. A nyakkendő az elvágott torok egy formája volt, a kolumbiaiak jele. A gyilkos úgy vágta el az áldozat torkát, hogy a nyelvét le tudja húzni a seben a nyakára.

– Egy, a kutyáját sétáltató szomszéd három spanyol kinézetű, jól öltözött, fiatal fickót látott bemenni Scarlotti lakásába két nappal ezelőtt este – mondta Conlee. – A szomszéd szerint valami idegen nyelven beszéltek. Szerinte spanyol volt. Nem értette, mit beszélnek.

Montana összevonta a szemöldökét.

– Igen – mondta Conlee –, lehet, hogy kábítószer-háborúról van szó. Nem tudjuk, hogy ez egy kartell, vagy csak néhány őrült cowboy. Reméljük, hogy csak véletlen egybeesés.

– Scarlottit és Zordanit is megölték? Van valami fogalma, miért?

– Nem, nincs. – Elhallgatott és újabb hideg pillantást vetett Montanára.

– De előfordulhat, hogy csúnyán elfajulnak a dolgok.

– Egyetértek – mondta Montana.

– Az ok, amiért hívtam, hogy szemtanúink vannak, akiket védelmezni kell.

Montana meglepődött, de igyekezett nem mutatni. Ha, a szemtanúk fontosak, a kolumbiaiak meg fogják próbálni megölni őket. Ez olyan biztos volt, mint a gravitáció törvénye. De miért kell bevonni a dologba egy államügyészt?

– Miért pont rám esett a választása? – kérdezte. – Hiszen vannak saját emberei.

Conlee elkomorult. – A különítmény azt akarja, hogy ez egy osztályközi akció legyen. Több rugalmasság. Kevesebb kiszámíthatóság.

Több bürokrácia, kevesebb befolyás. Nem tetszik neki, gondolta Montana, de hangosan nem mondott semmit.

– Hivatalosan továbbra is a New York-i rendőrséghez tartozik – mondta Conlee. – De úgy tűnik, a mi ügyünk lesz. Azért kell beszállnunk, mert lehet, hogy benne lesz mind a maffia, mind a kartellek. Ezért aztán olyanok akarunk lenni, mint Isten, rejtélyesek. Nem akarjuk, hogy bármi, amit teszünk, kiszámítható legyen.

Montana továbbra sem szólt semmit, várta, hogy Conlee folytassa.

– Továbbá tudatni akarjuk a kolumbiaiakkal – mondta Conlee –, hogy ha szembeszállnak velünk, nem csupán egyikünkkel szarakodnak, hanem *mindnyájunkkal*. Talán így kétszer is meggondolják a dolgot.

– Értem – bólintott Montana.

A kolumbiai kábítószer-vezéreknek olyan sok pénzük volt, hogy azt hitték, mindenhatóak. Nem szerették, ha valaki az utukba állt, és ha nem tudtak valakit megvásárolni, azt megölték. Egyszerű módszer volt és igen hatékony.

A központi különítmény azonban nem egyszerűen egy emberekből álló egység volt, hanem egy hatalmas monolit, amely más monolitokból épült fel. Ezek voltak az FBI, az IRS, a New York-i rendőrség és az Államügyész Hivatal. Szükség esetén a DEA is beszállt... egy egész hatalmas kavalkád törvény-végrehajtási szervekből.

A központi különítmény akkor alakult, amikor Dél-Amerikából áramlani kezdett a kokain az Egyesült Államokba. A kokóprobléma túl nagy volt, a játékosok túl sokan voltak, hogy egyetlen szerv elbánhasson velük.

Ó, a régi szép napok, gondolta Montana nosztalgiával, amikor a heroin

volt az egyetlen fenyegető veszély. Milyen egyszerűnek, szinte ártatlannak tűnt a hajdani heroinkereskedelem a mostani ügyletekhez képest.

– Van egy biztonsági házunk – mondta Conlee. – Három szemtanúról van szó, két gyerek és egy nő. Ebbe a házba akarjuk elhelyezni őket... legalábbis átmenetileg. Szükség van egy férfir a melléjük.

Montana bólintott, de közben azt gondolta: *Azt fogja mondani, hogy engem akar? Ez furcsa. Nagyon furcsa.*

Conlee felvett egy dossziét az asztalról. – Ez magáról szól – mondta. – Minden szövetséges államügyészről vezetünk egyet. A magáé... szokatlan.

Montana nem mondott semmit. Várt.

Conlee kinyitotta a dossziét. – Igaz ez? Maga hét évig dolgozott a New York-i rendőrség erkölcsrendészeti osztályán?

Montana bólintott.

Conlee bólogatva tanulmányozta az oldalakat. – Kedvező jelentések. Néhány figyelemreméltó ítélet. Segített felderíteni a szicíliai kapcsolatot?

Montana bólintott. Igen, valóban segített, és majdnem belehalt az ügybe. Rossz rendőrt játszott, megvásárolt rendőrt, így próbálva felderíteni a drogtanyákat.

Véletlenül belebotlott egy, a maffián belüli háborúval kapcsolatos információra. A szicíliaiak megpróbáltak benyomulni New York területére. A rendőrség imádta a hírt, ahogyan az Államügyészi Hivatal is. Még az FBI is érdeklődést mutatott.

Áss mélyebbre! mondták. Próbálj többet megtudni!

Mélyebbre ásott és sikerült többet megtudnia. Minden simán ment. Aztán egy éjszaka, éjfél után kilépett a drogtanya hátsó ajtaján. És valaki rálőtt.

Első reakciója nem is annyira fájdalom, mint inkább elképedés volt. A második pedig olyan iszonyatos, primitív düh, mintha egy párduc bömbölt volna a belsejében.

Felültették. A maffia nem a tanya üzemeltetője volt, hanem a tulajdonosa és védelmezője, és valahogy megtudták Montanáról az igazat. Ebben már akkor biztos volt, amikor a golyók szétszaggatták testének középső részét.

Valaki lerántotta róla a leplet. Valaki beárulta. Iszonyú gyűlöletet érzett, amely egyszerre volt hideg és forró. Aztán nem érzett semmit.

Egy kórházi ágyon tért magához. Hiányzott a tüdeje és a lépe egy része,

és jobb keze szinte teljesen érzéketlen volt. Kisujjának egy darabja nem volt meg, és annyi kis csontot és ideget szétroncsolt a golyó, hogy a sebészek alig tudták megmenteni a kezét.

Szerencsés, hogy életben maradt, mondták. Tulajdonképpen halottnak kellene lennie, és bárki legyen is, aki megszorozta, golyót kellett volna eresztetnie a koponyájába, hogy biztosra menjen. De nem tette meg... vajon miért? Túl hülye volt, túl tapasztalatlan? Vagy talán félt?

A keze most egy torz karom volt. Gyűrűsujja és ami megmaradt a kisujjából görbén összetapadt, mint egy heges perec. Középső és mutatóujját nem tudta hajlítani, így azok előremeredtek, mintha vádlón mutatnának valakire. Egyedül a hüvelykujja mozgott.

Ideje az utcán lejárt, és nem akarta, hogy berakják egy irodai íróasztal mögé, ahol nyugdíjig elüldögélhet.

Ehelyett beadta a felmondását, felvette a rokkantsági járadékot és beiratkozott a jogi egyetemre. Most az Államügyészi Hivatal leginkább az utánajárást igénylő feladatokat bízta rá, mert ehhez értett a legjobban.

De egy nap Montana ott lesz a tárgyalóteremben, vádat emelve a Rossz Fiúk ellen. És akkor a képükbe dugja állandóan előremutató ujjait, mintha maga Isten könyörtelen keze lenne.

– Itt az áll, hogy maga kemény fickó – mondta Conlee. – Igaz ez?

Igaz volt. Montana vállat vont.

– És az is itt áll, hogy megvesztegethetetlen... sok apáca és pap van a családjában... ez az oka?

Ez volt az oka. Montana azonban ismét csak vállat vont. Két nagybátyja, Ernest és Bill papok voltak. Négy unokatestvére volt, akik papok voltak és egy dominikánus szerzetes. Két nagynénje apáca volt, és egy unokahúga, aki missziós nővér. Bátyját, Johnt, nemrég szentelték jezsuita szerzetessé.

– Maga vallásos, Montana? – kérdezte Conlee.

– Félig-meddig – válaszolta Montana. Nem igazán hitt Istenben vagy a túlvilágban, és egy ideje nem járt templomba, de nem rázta le magáról teljesen neveltetését, és nem is akarta.

Voltak jók és voltak gonoszok. Voltak Rossz Fiúk és voltak Jó Fiúk. Nagynénjei, nagybátyjai, unokatestvérei és testvérei a maguk békés módján szent háborút viseltek. Ő maga világi háborút viselt, és olyan durván és mocskosan harcolt, ahogyan a szükség megkívánta.

– Látom, még mindig tud löni – mondta Conlee, lapozva egyet a dossziében.

Montana sérült kezét az ölében tartotta. – Bal kézzel lövök. Hetente háromszor járok a lőtérre.

– Miért? – kérdezte Conlee, felpillantva a papírokból.

Montana belenézett a szemébe. – Jó lövő voltam. Nem akarok kijönni a gyakorlatból.

– Hiányzik a régi munkája?

– Néha. De szeretem, amit most csinálok. – Ez igaz volt, bár a legtöbb rendőrtiszt gyűlölte a jogászokat, ugyanis az államügyészi hivatal általában kibabrált velük. Montana azért ment oda, hogy munkájával segítse a rendőröket, ne pedig hátráltassa. Ez nem tette túl népszerűvé a helyén, de nem törődött vele.

– Akarok valakit az Államügyészi Hivaltól ezek mellé a szemtanúk mellé – mondta Conlee. – Maga a megfelelő háttérrel rendelkezik. Elvállalja?

Ó, ó, ó, *a régi jó adrenalin rock and roll*, énekelte Montana vére. A logika azonban elsőbbséget élvezett a rock and rollal szemben.

– Az államügyészi hivatal nem törvény-végrehajtási szerv – mondta. – Mi ügyvédek és jogászok vagyunk.

Conlee hátradőlt a székén és megigazította tengerészkék nyakkendőjét. – Van néhány jogi csomó, amit ki kell bogoznunk ezekkel a szemtanúkkal kapcsolatban – mondta vonakodva. – Ez egy nem mindennapi helyzet.

– Milyen szempontból?

Conlee beszámolt neki az ikrekről és amikor Montana meghallotta az „autista” szót, úgy érezte, mintha jeges vizet öntöttek volna az agyára.

Tudta, mi az autizmus. Húga, Cindy második kislánya tízéves volt, autista, és egy intézetben élt Bellevue-ben. Nem tudott egyedül felöltözni és képtelen volt egy összefüggő mondatot elmondani, azonban az összes dinoszaurusz nevét ismerte, amely valaha is élt a Földön. Mintha az agya egy kísértetjárta mozi lett volna, ahol semmi mást nem vetítenek, csak a *Jurassic Parkot*.

– Jézusom – nyögte Montana, most először mutatva valamiféle érzelmet –, azokat a gyerekeket nem lehet odaállítani a tanúk padjára. A normális gyerekek is elég kockázatosak és megbízhatatlanok. Alkalmatlannak fogják nyilvánítani...

Conlee a fejét rázva a szavába vágott. – Nem feltétlenül. Emlékezőképesség, különösen számok terén, ezek a srácok igen is megbízhatóak. Ráadásul látták a gyilkos arcát. Elmondásuk szerint egy sötét képű alak volt. Három anyajeggyel az arcán.

Conlee három ujját háromszög alakzatban az arcához tartotta. – Különb en nem számít, hogy tanúskodnak a bíróságon vagy sem. Ha a kolumbiaiak megtudják, hogy potenciálisan veszélyes szemtanúk vannak, eljönnek értük. Hogy példát statuáljanak. Így aztán legközelebb ha szemtanúk lesznek, biztosan nem fognak emlékezni semmire.

Montana ellenállt a vágynak, hogy ismét az égiekhez fohászkodjon. – Nem szívárogtathatja ki, hogy vannak szemtanúk.

– Mindent megteszünk, hogy ne menjen híre – mondta Conlee. – Azonban nem garantálhatok semmit. Vannak zsaruk, akik pénzért továbbadják az információkat. Ezt maga is tudja, és én is tudom.

Montana megpróbált nem nézni nyomorék kezére. Ő, igen, vannak emberek, akik eladnak. Mindig voltak és mindig is lesznek.

– Hallgasson ide – mondta Conlee, és szája sarka keserűen lebiggyedt –, *mindenhol* vannak lyukak. Pénzzel vagy megfélemlítéssel, de a kereskedők elérik az embereket. A kokainból származó pénz... végtelen.

Montana türelmetlenül megrázta a fejét. Mindezzel tökéletesen tisztában volt. – Még mindig nem árulta el, miért van szüksége valakire az államügyési hivatalból.

– Rendben van – mondta Conlee. – Az a helyzet, hogy nem találjuk a srácok apját. Az anyjuk meghalt, az apjuk pedig Bora Borán vagy valami hasonló átkozott helyen van. És ha sikerül is megtalálnunk, lei tudja, milyen gyorsan tudjuk hazahozni.

– *Micsoda?* – nézett rá Montana döbbsen. – Egyik szülőt sem találják?

Conlee tehetetlen mozdulatot tett. – Valami ékszerész vagy ékszertervező. Járja a szigeteket és talán igazgyöngyöt vásárol. Eddig nem sikerült utolérnünk. A legjobb, amit tehetünk, a következő: A bíró a fiúkat átmenetileg állami gyámság alá helyezi... saját biztonságuk érdekében.

– Óriási! – jegyezte meg Montana gúnyosan.

– Valóban? – kérdezte Conlee felvont szemöldökkel. – Nos, lesz ez még jobb is. Mint mondtam, egy nő is nálunk van. Ő valójában nem sokat látott. Tanárnő az iskolában, de ott volt az udvaron, amikor történt az egész. Az a

helyzet, Montana, hogy pillanatnyilag az ikreknek nincsenek szüleik és nincs gyámjuk. És ezek nem egészséges gyerekek.

– Tisztában vagyok vele. – Montana az unokaöccsére, a dinoszaurusz fiúra gondolt. Különös, csinos fiúcska volt, akinek nagyon fontos volt a napi rutinja és a saját kis világa. Ha bármelyiket fenyegetve érezte, úgy tudott üvölni, mint a sziréna.

Conlee állkapcsa megfeszült. – Nálunk nincs senki, aki értene az ilyenekhez. A nő ott dolgozik az iskolában. A fiúk ismerik. Biztonságban érzik magukat vele. Tud kommunikálni velük. Mi nem tudunk. A nőt nem azért helyeztük védőőrizet alá, mintha bármit is látott volna, hanem mert *szükségünk* van rá.

– Szent ég, Conlee – mondta Montana megbotránkozva. – Ezt nem teheti meg!

– Már megtettük. Beleegyezett. Nagyon segítőkész ott, ahol ezekről a gyerekekről van szó. Felelősnek érzi magát értük.

Montana felsóhajtott. – Elmondta neki valaki, mekkora bajba keverheti magát?

– Nem – válaszolta Conlee –, illetve csak nagyjából. De hamarosan rá fog jönni magától is. Közben azonban szeretném ha ott lenne, hogy megnyugtassa, és mindent a törvényes mederben tartana.

Montana halkán szitkozódott olaszul.

– Hé – szúrta Conlee a fogai között – ez a nő saját hibája. Ő árulta el a rendőröknek, hogy a fiúk tudják a rendszámot és megszámozták a lövéseket. Ő keverte a srácokat is ebbe.

– A nő egy civil – mondta Montana. – Egy tanárnő, az isten szerelmére! Minden bizonnyal azt hitte, ezzel állampolgári kötelességét teljesíti. Honnan tudhatta volna, mibe keveredik?

– Ez nem a mi problémánk. A mi dolgunk a két fiú és a nő védelme – jelentette ki Conlee. – Hadd mondjak néhány szót erről a biztonsági házról. Nem a miénk, nem is a rendőrségé, hanem a DEA-é. Ahogy már mondtam, rejtélyesek leszünk.

– És mi történik – kérdezte Montana –, ha a kolumbiaiak értesülnek az ikrekről és a tanárnőről? Ha kinevezi őket szemtanúknak, nem tarthatja titokban a dolgot.

– Azért megpróbálhatjuk. A vádesküldtszéknek megpróbáljuk videoszalagon átadni a tanúvallomást. Meglátjuk, hogy a bíró engedélyezi-

e, hogy videóra vegyük a srácokat; nem mutatnánk az arcukat, csak a körvonalaikat. Utána hazamehetnek és biztonságban lesznek – mondta Conlee. – Reménykedjünk benne, hogy így lesz.

Nem ártana, ha a reménykedésnél többet is tennénk, gondolta Montana cinikusan. Jobb lesz, ha felhívom vallásos rokonaimat, hogy imádkozzanak.

Montana hazament, telepakolta a katonai zsákját és egy öltönytáskát, majd felcsatolta pisztolytáskáját. Felhívta a nővérét, Isabelt, és közölte vele, hogy különleges megbízatást kapott és egy ideig nem lesz elérhető.

Isabel hangja bosszús volt. – Jaj, Mick! Azt hittem, az az idő örökre elmúlt!

Montana csak mosolygott nővérén és azt mondta: – Nem egészen.

Besötétedett, mire odaért a körbekerített házhoz. Azonosította magát és közölte, hogy a különítmény jelölte ki erre a feladatra. Egy borostás nyomozó, akit Valentine-nak hívtak, érte jött és megjegyezte, ideje volt, hogy ideérjen.

Montana, mondta Valentine, utolsóként érkezett a négy őr közül. Az FBI, jegyezte meg Valentine nyomatékosan, igen *fürge* volt. Ahogyan a rendőrség is. A jogász fent várakozott a nővel és az ikrekkel.

Montanával közölték, kivel fog dolgozni. M. J. Stallings a rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozója az államügyész speciális osztagához tartozott. És ezt nem jogtalan megkülönböztetésnek köszönhetette. Stallings a hetvenharmadik kerületből, a város legveszélyesebb és legkeményebb körzetéből jött.

A két FBI-ügynök neve Becker és Jefferson volt. Conlee azt mondta, hozzászoktak az ilyen jellegű feladatokhoz.

Montana egy olyan szobában ismerkedett meg velük, ami túl kicsinek tűnt hármójuk számára. Mindnyájan nagydarab férfiak voltak. Montana, a maga hat láb magasságával volt a legalacsonyabb közülük. Egész életében szikár alkatú volt, és a másik három férfi izmai mellett szinte cingárnak érezte magát.

Stallings majdnem hat láb négy inch magas volt, válla széles, arca jóindulatú, keze hatalmas. Szeme kék volt, arcbőre pedig olyan egészségesen rózsás, amelyet csak ritkán látni New Yorkban. Annak ellenére, hogy úgy nézett ki, mint egy nagydarab farmer, brooklyni

kiejtéssel beszélt.

Becker hat láb két inch magas volt, olyan testfelépítéssel, mint egy rakodómunkás. Jellegzetes FBI-öltönyt viselt, arca rezzenéstelen volt, pillantása jéghideg. Jefferson szinte a hasonmása volt, feketében. Úgy néztek ki ketten, mint egy hatalmas só-bors szóró.

Montana bemutatkozott: a többiek is bemutatkoztak. Udvariasak voltak, de Montana tudta, mindenki úgy méregeti a másikat, mint a katonák, akik együtt indulnak harcba és nem akarnak illúziókat dédelgetni.

A többiek már találkoztak a nővel és az ikrekkel, egyedül Montana nem. Valentine fontoskodva végigvezette Montanát a folyosón egy másik szobába.

– Ezek a gyerekek – mondta mogorván –, *érzékenyek*. Egyenként mutatjuk be magukat. Menjen be és ismerkedjen meg velük. Utána azonnal indulnak. Az autók már várják magukat.

Kitárta az ajtót és betelerelte Montanát, aki sérült kezét felöltője zsebébe rejtette. Nem akarta megijeszteni a srácokat.

A nő egy fémszéken ült. Két oldalán az ikrek, ugyanolyan székeken. Nekidőltek a nőnek, aki átölelte őket.

A nő sápadt volt, szeme tágra nyílt és gyanakvó, és most még közelebb vonta magához az ikreket. A fiúk arcát zavar felhőzte el. Úgy néztek fel Montanára, mintha a kegyelmétől függenének. Egyiküknek az arcán széles ragtapasz volt.

Úristen, gondolta Montana hirtelen támadt érzelemmel. Unokaöccsére, Joeyra gondolt, Bellevue-ben. Ezek a fiúk pontosan olyanok voltak, mint ő... volt valami nem emberi a szemükben, ugyanakkor helyes gyerekek voltak. Húga, Cindy, egyszer azt mondta, az autista gyerekek gyakran szokatlanul szépek. Igaza volt.

A ragtapaszos iker fáradtabbnak, ijedtebbnek és ingerültebbnek tűnt, mint a másik. Ettől eltekintve azonban kísértetiesen egyformák voltak.

Hajuk sötét volt, gondosan nyírott, homlokukba hulló. Szemöldökük és hosszú szempillájuk is sötét volt. Szemük szinte földöntúli szürkés-kék színben ragyogott. Gyönyörű gyerekek, akik teljesen épnek és egészségesnek látszanak.

– Ez Rickie, ez Trace – mondta Valentine és a nő felé bólintott. – Ő Michael Montana. Mr. Montana segíteni fog vigyázni magukra.

Laura Stoner Montanára nézett, aki viszonozta a pillantást. A nő kevés

festéket viselt és szeplős volt. Szeme zaklatott volt, mintha most kezdene rádöbbsenni, mibe is keveredett.

Arca szögletes, de finom vonalú volt, és ha egy kicsit megerőlteti magát, nagyon jól nézhetett volna ki. Szeme mélyen ülő volt és mogyoróbarna. Fehér blúzán vérfolt éktelenkedett, de úgy tűnt, észre sem veszi.

Hosszú haja sötétvörös volt: Montana sejtette, ezt a színt hívják vörösesbarnának. A nő arca ettől még sápadtabbnak tűnt.

– Hello, Laura – mondta Montana lágyan. Rendőr korából tudta, hogy ha az emberek kábultak vagy rémültek, barátságos szóra van szükségük. Bátorítóan bólintott. – Hívjon egyszerűen Montanának. Az Államügyészi Hivataltól vagyok. Azért vagyok itt, hogy segítsek vigyázni magára és a fiúkra. Mindent megteszünk a biztonságukért.

A nő pillantása egy hosszú másodpercig fogva tartotta Montanáét, akinek az a kísérteties érzése támadt, hogy belelát a fejébe. Azonban tudta, ez csak illúzió, mert senki sem lát bele. Nem hagyta.

A nő bólintott, mintha elfogadná. Különös, gondolta Montana, mert bár a nő fél, gondját fogja viselni a srácoknak, átkozottul jó gondját. Egyfajta csendes vadságot érzett a nőben.

Rámosolygott, bár tudta, mosolya nem túl megnyerő. A nő halványan viszonzotta. *Jó kislány*, gondolta Montana.

Lassan elindult feléjük, majd fél térdre ereszkedett a nő és az ikrek előtt, hogy belenézessen a fiúk arcába. Nem próbálta megérinteni őket. Tudta, az unokaöccse nem szereti, ha megérintik. Meglepte, hogy tűrik a nő ölelését. Talán azért, mert ő az egyetlen ismerős lény ebben a különös, új világban.

– Hello, Rickie – mondta halkan. – Hello, Trace.

A fiúk nem mondtak semmit. Elnéztek mellette, mintha valamiféle jelenés lenne, ami ugyanúgy lehet jó, mint gonosz, és amellyel jobb nem törődni.

Mi folyik ott benn, fiúk? gondolta a férfi. *Hogyan érhetnék el titeket? Elérhetlek egyáltalán?*

Hirtelen ötlettől vezérelve azt mondta: – Tyrannosaurus rex. Brontosaurus. Stegosaurus.

Rickie, az ép iker szemében mintha az érdeklődés szikráját látta volna felvillanni. A másik nem mondott semmit. Nagyon fáradtnak látszott és

megpróbált kibújni Laura karja alól, ő azonban erősen tartotta.

Montana Rickie-re összpontosított. – Triceratops – mondta. – Pteradactyl. Velociraptor. – *Gyerünk, kishaver, gondolta. Lassan kifogyok a dinoszauruszokból. Minden gyerek szereti a dinoszauruszokat. Fogadni mernék, hogy ott bent még te is.*

– Tarajos göte – mondta Laura Stoner halkán. – Iguana. Sárkánygyík. Az ilyen dolgokat szeretik.

Montana felnézett a nőre. Laura bólintott, vagyis tudtára adta, hogy a fiúk az élő hüllőket szeretik, nem a kihaltakat.

Montana visszabólintott. Ismét belenézett Rickie kék szemébe. – Igen – mondta. – Sárkánygyík. Gyíkok? Mondj valamit a gyíkokról!

Rickie féloldalra hajtotta a fejét és a mennyezetet nézte, nem Montanát. – Arizoniai óriásgyík – mondta tiszta, erős hangon. – Tüskés farkú iguána.

Hirtelen a bátyjára nézett. – Tüskés farkú iguána – mondta, mintha Trace nem hallotta volna a végszót. – *Tüskés farkú iguána.*

Trace kényelmetlenül mocorgott. Lehajtotta a fejét és azt motyogta: – Lapos farkú tarajos göte. Királygyík. Gömbölyű farkú tarajos göte.

Rickie éneklő hangon folytatta a felsorolást, majd ismét Trace következett. Gyíkok és gyíkok, tucatjával sorolták a neveket.

Ez is valami, gondolta Montana. Ismét felnézett Laura Stonerre. Az a különös érzése támadt, hogy őket négyőjüket összeköti az a különös nyelv, amit az ikrek ismernek a legjobban, a nő tűrhetően, és amit ő még csak most tanul.

Tekintete találkozott a nőével. *Senki nem fogja bántani ezeket a gyerekeket. Nem hagyom,* sugallta a szeme.

Az életem árán is megvédem magukat, próbálta üzeni Montana. És ezt komolyan is gondolta. Az volt a dolga, hogy komolyan gondolja. Azonban eltűnődött, vajon meddig fogja a nő biztonságban érezni magát, ha rájön, milyen súlyos a helyzet.

– Elég volt a gyíkokból – szólt közbe Valentine bosszúsan. – Ide kell hoznunk a járműveket maguknak.

– Hamarosan találkozunk, fiúk – mondta Montana az ikreknek, ők azonban ügyet sem vetettek rá; továbbra is a gyíkokat sorolták.

Montana felállt. – Visszajövök, Laura – mondta. A nő idegesen rámosolygott, de nem mondott semmit.

– Minden rendben lesz – mondta Montana, majd megfordult és

Valentine-nal együtt távozott.

– Ennek titokban kell maradni – jelentette ki Montana a folyosón. – Ha kiszivárog a hír, ez a két gyerek azonnal célponttá válik. Nagyon súlyos a helyzet. Rendkívül súlyos.

Valentine halkan szitkozódott. – Tudom – mondta. – Adtam az iskolának egy hamis sztorit és a lelükre kötöttem, senkinek ne beszéljenek a dologról.

– Ha bármi kiszivárog – mondta Montana a legkeményebb hangján –, és rájövünk, hogy innen származik, a maguk kollektív segge szét lesz rúgva. Remélem, ezzel tisztában van.

Valentine erre azt válaszolta, hogy ha bármi ilyesmire bukkannak az ő körzetében, a D. A. frissen kilőtt, forró ólommal pumpálhatja tele.

Tíz perccel később, Montana Beckerrel, Jeffersonnal és Stallingszal együtt kitessekelték a nőt és a fiúkat a házból, be a garázsba. Kaptak két nem feltűnő autót, egy zöldesszürke Chevy Luminát, és egy barna Ford Aerostart.

Becker, a fehér FBI-ügynök volt a rangidős. Úgy határozott, hogy ketten a nővel és az ikrekkel mennek, ketten követik őket a másik autóban. Mivel rajta kívül senki nem tudta szóra bírni az ikreket, Montanát jelölte ki melléjük. Becker és Jefferson megszokták egymást, így a rózsás képű gyilkossági csoportos, Stallings, jelentkezett, hogy ő majd Montanával tart.

Becker és Jefferson kapta a Chevyt. Ahogy a csoport a garázs felé tartott, Montana ismét Laura Stonerre pillantott.

A nő fogta mindkét fiú kezét, és egyenes háttal, magasra emelt állal lépkedett. Sötétvörös haja lengett a hátán, mintha saját életet élne. Zaklatottnak, de elszántnak tűnt.

Gyerünk, Isten, gondolta Montana. Ennek a lánynak nem lenne szabad benne lennie ebben a dologban. És ezek itt csak gyerekek. Nincs kiszivárogtatás, rendben? Ha tényleg ott vagy fent, most az egyszer működj együtt velünk... semmi kiszivárogtatás.

Beléptek a hideg garázsba.

Ha Isten hallotta is Montana könyörgését, semmi nem jelét nem adta, nem válaszolt.

Három

A biztonsági ház valójában nem is ház, tudta meg Laura, és egyáltalán nem hangzott biztonságosan.

Egy lakás egy falatozó fölött, a butiknegyedben, mondta a Montana nevű férfi. Ő vezetett és a beszéd nagy részét is ő végezte. Könnyed „bízz bennem” hangsúlyban beszélt, ami egy olyan rendőrré emlékeztette Laurát, aki megpróbál lebeszélni egy öngyilkos jelöltet a háztetőről.

A hasonlat gondolatára kezdte kényelmetlenül érezni magát, ugyanis valóban olyan érzése volt, mintha csapdába esett volna egy toronyház tetején, mint egy holdkóros, aki hirtelen felébred és fogalma sincs, hogy került oda, és hogy juthat le onnan. És ráadásul még két gyerek is volt vele.

A fiúk, gondolta. Vigyáznom kell a fiúkra. Egyedül ez a gondolat segített megőrizni a higgadtságát. Nem tudta volna megmondani, Montana túlságosan nyugodt hangja javított a helyzeten, vagy továbbrontotta.

De Montana legalább beszélt. A másik ügynök, Stallings, alig szólt egy-két szót. Ijesztően nagy termetű volt, rövidre vágott szőke hajjal és rózsaszín arccal. Ha a szeme nem olyan hideg, úgy nézett volna ki, mint egy keménykötésű skandináv farmerfiú.

Vele ellentétben Montana minden ízében városi volt. Sötét szikársága és New York-i kiejtése a városnak olyan negyedeit juttatta Laura eszébe, amelyek legalább annyira olaszok voltak, mint maga Róma. Mozgása kecsesen darabos volt, mint egy olyan emberé, aki jól ismeri az utcákat.

– Azt mondják, ez a hely nem valami nagy szám – jegyezte meg Montana, elkapva Laura tekintetét a visszapillantó tükörben. – Ez azonban csak átmeneti. Ha hosszabb ideig kell őriznünk magukat, átköltözünk valami kényelmesebb és eldugottabb helyre.

Ha hosszabb ideig kell őriznünk magukat. Laura nagyot nyelt.

A fiúk a két oldalán ültek, belesüppedve üléseikbe. Általában imádtak autókázni, most azonban mindketten fáradtak és zavarodottak voltak. Trace céltalanul morzsolgatta kék dzsekije gallérját, feje lelógott és időnként álmosan lecsukódott a szeme.

Rickie, aki éberebb volt, közönyösen nézte az elsuhanó utcákat és közben dallamtalanul dúdolgatott. Valahol talált egy fehér papírszalvétát és

most azt tépkedte apró darabokra, anélkül, hogy odanézett volna. Laura máskor abbahagyta volna vele, most azonban hagyta, hadd csinálja, ha nyugton marad.

– Meddig... – kezdte tétován. – Mit gondol, meddig kell védőőrizetben tartaniuk?

Montana pillantása ismét találkozott a nőével a tükörben. A hangjából kicsendülő kedvesség ellenére lehetetlen volt bármit kiolvasni a férfi szeméből. – Nem tudom megmondani. Ne aggódjon. Biztonságban lesznek. És ez a legfontosabb.

Laura előrehajolt, szorosabbra húzva magán a kabátot, és megfogta a vezetőülés szélét. Valahol menet közben elveszítette a kesztyűjét. Ahogyan Rickie és Trace is.

Három kisbűvész, ki elvesztette kesztyűjét, gondolta hirtelen minden ok nélkül. Nem fogok elkezdeni sírni. Nem kezdhetek el sírni.

– Mondja – szólította meg Montanát. – Mekkora a minket fenyegető veszély? Nyugodtan megmondhatja. A fiúk úgysem értik. Nekem azonban tudnom kell.

Mintha Stallings hatalmas válla megrándult volna a kérdésre. Rickie hangosabban dúdolt és sokkal kisebb darabokra szaggatta a szalvétát.

Montana megvonta a vállát. – Nyugodjon meg. Még azt sem tudjuk, hogy valóban veszélyben vannak-e. Csak éppen megteszünk minden óvintézkedést.

Laura ujjai még mélyebben nyomódtak az ülésbe. – Kérem! Ne kerülje ki a választ. Egyenes kérdést tettem fel magának, amire egyenes választ várok.

A férfi közömbösen megrázta a fejét, mintha csak az időjárásról beszélgetnének. – Az igazság az, hogy ezen a ponton *nincs* válasz. A legfontosabb, hogy ne szívárogon ki a hír. Mert ha titokban marad, nincs semmiféle probléma.

Laura nem hagyta magát. – És ha kiszivárog, milyen problémával állunk szemben?

– Semmi olyasmivel, amit ne tudnánk megoldani – válaszolta Montana.

Laura komoran hátradőlt és hagyta, hogy keze az ölébe hulljon. Tehát Montana nem hajlandó egyenes választ adni. Valószínűleg senki nem lenne hajlandó egyenes választ adni.

Ahhoz azonban még mindig elég tisztán gondolkodott, hogy tudja, ha a

törvény négy képviselője villámgyorsan egy búvóhelyre szállítja az embert, az egyáltalán nem ok az optimizmusra. A fiúk nagy bajban vannak, és velük együtt ő is.

Nem tehet mást, mint imádkozhat, hogy amit Montana mondott, igaz legyen. Igaz, kijött a gyakorlatból imádkozás terén, de azért megpróbálta. Lehunyta a szemét. Hallotta Rickie dúdolását. Érezte, amint Trace lágyan nekidől, hallotta egyenletes szuszogását. A kisfiú elaludt.

Kérlek, Istenem, gondolta Laura. Ne hagyd, hogy bárki tudomást szerezzen róluk... kérlek! Vigyázz rájuk! Nem bántál már így is elég keményen velük?

Az anyja egyszer azt mondta, az álszentek csak olyankor imádkoznak, ha akarnak valamit. Ez azt jelenti, hogy ő is álszent, gondolta, de nem törődött vele.

Amikor kinyitotta a szemét, észrevette, hogy Montana figyel a visszapillantóból.

– Vigyázni fogunk magukra – mondta. – Nem lesz semmi bajuk. Egyiküknek sem.

Ő azonban nem hitt a férfinak.

A *The World Weekly Record* egy szenzációhajász bulvárlap volt, amelyet az élelmiszer-áruházak pénztárjánál árultak. Az újságnak volt egy forró vonala és minden héten ötszáz dollárt fizetett annak, aki a legjobb tippet adta.

Aznap este egy középkorú újságíró, Tim Finnegan ült a telefon mellett. Egymás után szívta a cigarettákat, miközben egy sztorit írt egy szőke rock sztárról, aki attól tartott, AIDS-e van. Amennyire Finnegan tudta, a sztárnak nem volt AIDS-e, a Record azonban minden évben lehozott egy változatot a sztoriról és az emberek vették a lapot. Az irigy közönség láthatóan *akarta*, hogy a sztár beteg legyen.

A telefon megszólalt és Finnegan fáradtan felsóhajtott. Az információk fele sem új, sem érdekes nem volt, a másik felében pedig a hívók egyszerűen blöfföltek.

Azonban voltak olyanok is, akik hozzáfértek a mocsokhoz, néha meglepően érdekes mocsokhoz, és kétségbeesetten szerették volna azt az ötszáz dollárt.

Finnegan felvette a kagylót és unott hangon beszólt.

– *World Weekly Record* – mondta. – Forró vonal. Tim Finnegan vagyok. Van valami, amiről nekem is tudnom kellene?

Egy másodpercig csend volt, majd egy fiatal férfihang szólalt meg. Izgatott volt és ideges, mintha a lámpaláz valami különös telefonos formájában szenvedne.

– Ez nagy hír – mondta remegő hangon. – Hallott arról a gyilkosságról, ami a Stephenson Speciális Iskola előtt történt? Nos, a rendőrségnek három titkos szemtanúja van. Olyanok, akik látták a gyilkosságot. Az udvarról.

Finnegan szeme felcsillant. Hallott a lövöldözésről. Egy maffia bárót kinyírtak. Na és? Nagy kaland. Alig valamivel kettő után történt, kevesebb, mint hat órája. – Szemtanúk? – kérdezte. – Hárman vannak?

– Igen – válaszolta a hívó izgatott, bizonytalan hangon. – Egyikük egy tanárnő. Laura Stoner. A teljes neve, azt hiszem Laura Ann Stoner. A másik kettő diák. Két fiú. Ikrek.

– Maga mindezt honnan tudja? – kérdezte Finnegan, hunyorogva a sűrű cigarettafüstben.

– Mert... én is tagja vagyok a tanári karnak – válaszolta a hívó. – Hallottam, amint a nő beszél róla...

– És maga milyen tanár? – kérdezte Finnegan. – Honnan tudjam, hogy nem hazudik?

A hívó hallgatott. – Én vagyok a... karbantartó gépész – mondta végül. – Majdnem az egészet láttam. Az ablakon keresztül. Hallottam a lövéseket. Láttam a vért és mindent.

A pedellus, gondolta Finnegan és sötéten elmosolyodott. Tudhattam volna. Minden valamire való pedellus a mi újságunkat olvassa.

– Neve is van, karbantartó gépész úr? – kérdezte.

– Igen – válaszolta a hívó idegesen. – De nem akarom megmondani. Még a végén bajba kerülnek.

– Nem tudom, ki maga, haver, de amit mond, érdekesen hangzik – jelentette ki Finnegan. – Ha ez lesz a hét tippje, hogyan juttatom el a pénzt magának?

– Hallgasson ide – mondta a fiatal hang vonakodva. – Már így is túl sokat mondtam. Ha én nyerek, majd személyesen megkeresem és átveszem a pénzt.

Ez szórakoztatta Finnegan, de csak egy kicsit. – És honnan fogom tudni, hogy maga az?

A hívó tétovázott. – Adok magának egy kódszót... „Atlantisz”. Azt fogom mondani: „Stephenson iskola sztori”, majd azt, hogy „Atlantisz”. Innen fogja tudni.

Atlantisz, gondolta Finnegan. *Na, ez most már biztos, hogy a mi olvasónk.*

– Folytassa! – mondta.

– Láttam őket az udvaron. Olyan volt, mint egy film vagy valami hasonló... ez az egész lövöldözés. Később hallottam, ahogy a nő beszél róla, és azt mondja, az ikrek láttak mindent, a gyilkos arcát, meg mindent. Láttam, hogy a rendőrség elviszi. Őt meg a két gyereket. Később az igazgatónő gyűlést hívott össze. Azt mondta, nem jönnek vissza. Zsaruk jöttek és elvitték a srácok cuccát. Meg a nőét is. Az irodájából.

Finnegan tudott a lövöldözéstől. A sztori már fent volt a központi számítógépen és ő merő kíváncsiságból utána nézett az iskolának.

– Azok a gyerekek ott a Stephensonban... ugye nincs rendben velük minden? – kérdezte. – Vagyis azt mondja, hogy a rendőrségnek olyan szemtanúi vannak, akikkel nincs rendben minden?

– Nos, igen – válaszolta a hívó és hangja védekezővé vált. – De azért nem teljesen lököttek. Olyanok, mint az a fickó az *Esőemberben*. A számokkal például zsenik. Tudják az autó rendszámát és még más dolgokat is. Fotogén memóriájuk van.

– Fotografikus memória? – kérdezte Finnegan, a fogai közt szűrve a szót. Akarata ellenére kezdte érdekelni a dolog.

– Igen, ezt akartam mondani. Az a fickó, aki lövöldözött. A srácok látták az arcát. És ezek soha nem felejtenek el *semmit*, ember!

Finnegan továbbra is úgy tett, mintha kételkedne abban, amit a másik mond.

– Ikrek? És tudják a rendszámot? Látták a gyilkos arcát? Ezt akarja mondani?

– Igen – vágta rá a hívó és mintha megkönnyebbült volna. Talán már a zsebében érezte az ötszáz dollárt. – Pontosan ezt akarom mondani. A tanárnő, Laura Stoner... és ezek az *Esőember* ikrek... láttak mindent. A zsaruk elvitték őket, aztán visszajöttek a cuccukért. Fogadni mernék, hogy védőőrizet alá helyezték őket. Mint a filmekben. Így nevezik. Védőőrizet.

Finnegan néhány másodpercig hallgatott, közben mérlegelt és számíthatott. – Hogy néz ki a nő? – kérdezte. – Csinosnak lehet nevezni?

A hang csaknem sértődött volt. – Igen. Az biztos, nem rúgnám ki az ágyamból, mert telemorzszálta keksszel.

Finnegan hagyta a csendet olyan hosszúra nyúlni, ameddig csak lehetett. Majd azt kérdezte: – Tudna képeket szerezni?

A hívó hangja magabiztosabbnak tűnt. – Hát persze – mondta. – Van egy táblája az irodájában, ami tele van mindenféle képekkel. Tudok szerezni magának. Nem nagy dolog.

– Rendben van – mondta Finnegan. – Magának és nekem újra beszélnünk kell. Tudna adni egy telefonszámot, amin elérhetem?

A hívó ismét hallgatott. – Majd én jelentkezem – mondta végül.

– Rendben van – vágta rá Finnegan. – De csak engem hívjon, senki mást. Megadom magának, mikor vagyok én a telefon mellett, és megadom az otthoni számomat is. Van egy tolla? Diktálom.

A hívó beleegyezett, hangja lelkes volt. Finnegan hallotta a benne remegő boldog kapzsiságot.

Amikor Finnegan letette a kagylót, meggyújtott egy újabb cigarettát és elgondolkodott. Tanulmányozni kezdte a spirálfüzetet, amibe lejegyezte az információkat. A hívó egy piti kis hülyének tűnt számára.

A történet azonban, amit elmondott, igaznak hangzott, és tökéletesen egybeesett a délutáni merénylet részleteivel.

Finnegan fantáziáját az mozgatta meg, hogy az ikrek „félkegyelmű zsenik” voltak. Mivel a bizzarr dolgokban turkált a megélhetésért, megértette az ikrek nyomorúságát. Bár sok tekintetben visszamaradottak, úgy bánnak a számokkal, mint a számítógép, és az emlékezetük tévedhetetlen.

És a nő, ahogy a hívó mondta, csinos, talán nagyon csinos. A csinos nők mindig jól mutatnak az újságban. Ösztönei kezdtek mozgolódni. *Hajts rá!*

A francba, gondolta Finnegan, miközben elnyomta a cigarettáját. A zsaruk, de akár a szövetségiak is rámászhathatnak a lapra, ha ez a sztori megjelenik... már persze ha igaz.

De erre való a helyreigazítás. És az újság egy sereg jogászt fizetett, hogy elhárítsák a felmerülő jogi következményeket. És a jogászok, zugügyvédek nagyon ügyesek voltak. Mindig kiharcolták a legalacsonyabb büntetést.

Finnegan elgondolkodva féloldalra hajtotta a fejét. Legrosszabb esetben tudatja a világgal, hogy van néhány szemtanú, akik valahol bujkálnak. Na

és? Nem az ő feladata, hogy megvédje őket, hanem a törvényé. Finnegan dolga a hír közlése. A hír... minél groteszkebb, annál jobb... adja el a lapot.

Minél tovább mérlegelte, annál biztosabban tudta, ez egy olyan sztori, amit nem hagyhat ki a lap. Látni akart egy képet a nőről, különösen ha valóban csinos. És a fiúkról is.

Szinte már látta maga előtt a főcímet: *A különös Esőember ikrek szemtanúi a brutális gyilkosságnak!* Az alcím a következő lehetne: Az ikrek és a gyönyörű fiatal tanárnő az életükért rettegnek!

Rengeteg példányt adnának el az újságból. Az ördög vigye el a következményeket! Az ördög általában elvitte, de Finnegan megszokta, hogy ne törődjön vele.

Úgy döntött, a remegő hangú kölyöknek adja az ötszáz dollárt, aki „Atlantisz”-nak akarja nevezni magát.

Örülj a vérdíjnak, kölyök! gondolta Finnegan, és ezredjére is elcsodálkozott, milyen kevés pénzért hajlandóak az emberek eladni a másik embert.

A biztonsági ház levegője nehéz és áporodott volt, búzlott a lenti falatozóból felszálló zsírszagtól.

A Múlt Sült Krumplijának Szelleme, gondolta Laura fintorogva. Fogta az ikrek kezét és érezte, amint a feszültség egyre magasabbra hág bennük, most, hogy egy újabb ismeretlen hellyel kénytelenek szembenézni.

A lakás nappalija sötét volt és barátságtalan, berendezése kopott és a mennyezeti lámpát elhalványította a rátapadt mocsok. Úgy tűnt, Montana átvette az ikrek és az ő felügyeletét, és ez nem tetszett Laurának. Olyan nő volt, aki nem szerette, ha atyáskodnak fölötte.

– Nem valami nagy szám – mondta Montana, a nappali felé intve az állával. – De három hálószoba van. Maga és a fiúk a legnagyobbat kapják.

– Nem – jelentette ki Laura határozottan. – Az túl idegen lenne számukra. Amennyire lehetséges, olyannak akarom a szobájukat, amilyen az iskolában. Én majd a kanapén alszom.

– Erre semmi szükség – mondta Montana. – Majd kitalálunk valamit...

Laura nem hagyta, hogy befejezze. – Én a kanapén alszom – jelentette ki határozottan. Úgy érezte, ezek a férfiak átvették az élete irányítását. Képtelen volt ellenállni a vágnak, hogy visszaszerezze, lépésről lépésre,

minden apró lehetőséget kihasználva.

Szemügyre vette a homályos nappalit, és azt kívánta, bárcsak a szíve ne verne olyan hevesen.

Rickie megpróbálta kiszabadítani a kezét az övéből. – Nem szeretek itt lenni – motyogta legörbülő szájjal. – Bűdös. Nagyon bűdös.

Trace felmordult és piszkálni kezdte a ragtapaszt. – Bűdös. Nagyon bűdös – ismételte. – Laura... *haza*. Menni iskola, menni *haza*.

Laura igyekezett, hogy hangja magabiztosan és vidáman csengjen. – Ne piszkáld a ragtapaszt, Trace. Egy ideig itt maradunk. Együtt jól fogunk szórakozni, Rickie és Trace és Laura.

– Menni *haza* – ismételte Rickie, erősebben rángatva a kezét. Laura tudta, hogy mindkét fiú fáradt, zavarodott és csak egy hajszál választja el attól, hogy sírva fakadjanak.

– Nézzétek csak! – mondta tettetett jókedvvel. – Egy televízió és video! Nézhettek rajzfilmeket. Két teljes órán keresztül!

– Két óra – dünnyögte Rickie, mintha mérlegelné a hallottakat. – Két óra.

Trace azonban komoran meredt a tévé sötét, poros képernyőjére. Alsó ajka rosszkedvűen lebiggyedt. – Nem – mondta. – Nem, nem, nem. Nézni tévé *otthon*.

– Egy ideig ez lesz az otthonunk – mondta Laura könnyedén. – Minden rendben lesz. Majd meglátjátok. Laura itt van veletek.

Trace reszketegen felsóhajtott, és Laura tudta, mindjárt elsírja magát. Ha pedig ő sír, Rickie is sírni fog.

– Ma este partit tartunk – ígérte, próbálva felvidítani a kisleányt. – Pattogatottkukorica-partit. Minden nagyfiú szereti a pattogatottkukorica-partit. Rajzfilmet nézünk, kakaót iszunk és pattogatott kukoricát eszünk. Utána képeskönyvet nézegetünk.

Trace lassan kiengedte a levegőt. Az álla remegett, de nem sírt. Legalábbis még nem. – Minden nagyfiú – mondta bizonytalanul.

– Igen – válaszolta Laura és megszorította a kezét. – Minden nagyfiú szereti a pattogatottkukorica-partit. Trace és Rickie nagyfiúk.

– Nagyfiúk – visszhangozta Trace elhaló hangon.

– Igen. Laura nagyfiú.

A tarkója bizseregni kezdett, amikor észrevette, hogy Montana figyel, mintha azt próbálná felmérni, képes-e kézben tartani a helyzetet. Neheztelt

a férfira és homályos, könnyed válaszaiba. Vádló oldalpillantást vetett rá.

Mit csinálnak ezekkel a gyerekekkel? Tudja maga, minek teszik ki őket? szeretne volna megkérdezni. Mi lesz velük? Mi lesz velem?

Ha a férfi olvasott is a gondolataiban, nem mutatta. Arca nem árult el semmit.

A fiúk holmijai, dobozokba pakolva, a hálósobában sorakoztak. Laura közölte Valentine-nal, hogy a fiúknak mindenre szükségük van: lepedőkre, ágytakarókra, könyvekre, játékokra, de még a képekre is a falról. A nyomozó személyesen ment el a holmikért, Oliphant-tal együtt, és végigmorogta az utat.

Laura nekilátott kipakolni a dobozokat és úgy berendezni a szobát, ahogyan az iskolában volt. Montana, aki szemmel láthatóan szeretne volna megnyerni a bizalmát, segített neki.

A fiúk imádták a rajzfilmeket. Miközben Laura dolgozott, kint ültek a nappaliban és kedvenc videokazettájukat nézték. Laura hallotta, amint Dodó kacsa selypítve operaáriát énekel.

Montana és ő némán megágyaztak, felakasztották a függönyöket. A fiúk függönyét, lepedőjét és párnahuzatát színes rajzfilmfigurák tarkították. Rickie ágytakarója piros volt, Trace-é kék.

A szőnyeg, amelyet a két ágy közé terítettek a prérifarkast ábrázolta, amint éppen a fürge gyalogkakukkot üldözi. Montana szögeket vert a falba, hogy Laura felakaszthassa Dodó kacsa, Tapsi Hapsi, Taz és Szilveszter, a macska képeit.

Az ikeknek volt egy Marvin, a marslakó órájuk, aminek pontosan a szekrény tetejének közepén kellett állnia, valamint egy Tapsi Hapsi lámpájuk, aminek pedig a két ágy közötti asztalon volt a helye. Olyan okból, amit Laura nem értett, a nyúlnak a fal felé kellett néznie.

Ha voltak Montanával kapcsolatos illúziói, azonnal elpárologtak, amikor a férfi levette a zakóját és Laura megpillantotta a pisztolytáskát. A benne viselt fegyver nagy volt, nehéz és halálos kinézetű.

Laura akarata ellenére döbbsen meredt a pisztolyra. A férfi letérdelt, hogy kipakoljon egy doboz könyvet. Amikor felnézett, és meglátta mi az, amin a lány tekintete pihen, egy hosszú pillanatig tanulmányozta Laura arcát.

– Igen – mondta a férfi halkán. – Minden rendben. Tudom használni.

– Azt hittem, hogy maga jogász – mondta Laura.

– Régebben a rendőrségnél dolgoztam.

Belenézett a férfi szemébe és végigfutott a hátán a hideg. Hirtelen az a kényelmetlen érzése támadt, hogy együttérzése ellenére ő a legkeményebb és legveszélyesebb a négy férfi közül.

Gyorsan elfordította a fejét és az ikrek ruháinak kipakolására összpontosított. *Rutin, rutin*, gondolta. *Úgy kell beállítanom ezt az egészet, mintha hétköznapi és biztonságos lenne.*

Mielőtt nekifogott a pakolásnak, leültette a fiúkat a tévé elé és odaadta nekik kedvenc játékaikat, a rikító színű kis műanyag gyíkokat. A fiúk valójában soha nem játszottak a gyíkokkal, de szerették maguknál tartani, morzsolgatni, a zsebükben hordani őket.

A fiúk és a rajzfilmjeik és a gyíkjaik, tűnődött Laura; mindez hétköznapiak tűnhet. De nem akkor, amikor három hatalmas darab férfi ül a konyhában ingujjban, és még csak meg sem próbálják elrejteni a fegyvereiket.

Meghallott néhány foszlányt a férfiak beszélgetéséből. A téma kábítószer volt, halál, bűntények és büntetések.

– Ez hová megy? – kérdezte Montana. Egy aranykeretes fényképet tartott a kezében.

– Ó. – Laura odalépett mellé, elvette tőle és rámeredt.

A fényképen egy jóképű, szőke férfi, egy csinos, kék szemű nő volt és az ikrek. A pár merev pózban ült, mindkettőjük ölében egy-egy gyerek. A férfi vidám arckifejezése erőltetettnek tűnt, a nő mosolya feszült volt.

A fiúk csak háromévesek voltak ezen a képen, de arcukon már látszott az érzelmi távolság. Egyikük sem nézett a kamerába vagy a szüleire. Mindkettőjük szeme egy másik világbéli pontra meredt, amit csak ők láttak.

Laura a fényképet az óra mellé tette.

– A szüleik? – kérdezte Montana, a képre mutatva.

– Igen – válaszolta Laura. – Az édesanyjuk meghalt. Két évvel ezelőtt. Nagyon fáj neki, hogy a fiúkat be kellett adniuk az iskolába, de tudta, hogy ezt kell tenniük.

– És az apa? – kérdezte Montana, megkopogtatva a férfi képét. – Vele mi a helyzet?

– Vele? – Laura állkapcsa megfeszült. – Amióta a felesége meghalt,

egyfolytában rejtőzködik. Nem látogatja az ikreket. Sokat utazik. Képeslapokat küldözget, de ennyi az egész. Fizeti a számlákat és képeslapokat küldözget.

– Elég baj – jegyezte meg Montana.

– Mikor fogják megtalálni? – kérdezte Laura. – Nem helyes, hogy nem tud a történetekről.

– Dolgozunk az ügyön – válaszolta a férfi.

– Neki kellene itt lennie, nem nekem – mondta Laura. Majd filozofikus sóhajt hallatott. – Talán valami jó is lesz ebben az egészben. Talán abbahagyja a menekülést és végre szembenéz a dolgokkal.

– Talán – bólintott Montana.

Kinyitott egy újabb dobozt és kezdte kipakolni a könyveket. Nem tett fel több kérdést Fletcherékkal kapcsolatban, amelyért Laura nagyon hálás volt.

A csend súlyos lepelként telepedett a szobára. Végül Montana volt, aki megszólalt. – Hoztunk egy számítógépet. Mindenkiről vannak fényképeink, akik kapcsolatban állnak a kolumbiaiakkal. Szeretnénk, ha a fiúk megnéznék. Mikor láthatunk neki?

– Holnap előtt semmiképpen – válaszolta Laura. – A fiúk fáradtak. Túl sok minden történt a mai napon.

– Ahogy gondolja. – Montana ismét a Burton Fletchert és a feleségét ábrázoló fényképre nézett.

Laura nagyot nyelt. – Kolumbiaiakat mondott. Honnan ilyen biztosak benne?

Montana vállat vont. – Egyáltalán nem vagyunk biztosak benne. Ha nem járunk sikerrel, újabb képeket mutatunk a srácoknak.

– És mi van akkor, ha azonosítanak valakit?

– Van egy videokameránk – válaszolta Montana. – Készítünk egy felvételt az azonosításról. Ha a bíróság elfogadja a szalagot mint tanúvallomást, készítünk egy újabb felvételt, amelyen elektromosan eltorzítjuk az arcukat és hangjukat. A világ soha nem fogja megtudni, kik ők.

– És meddig kell itt maradnunk? – kérdezte Laura. – Ezen a... helyen? Olyan, mintha foglyok lennének. Nekem meddig kell maradnom? Feltételezem addig, amíg Burton Fletcher ide nem ér. Úgy értem, én nem sok mindent láttam.

– Később majd leülünk és beszélünk a dologról – mondta Montana és kinyitotta a következő dobozt. – Majd ha a fiúk már elaludtak.

Később beszélünk a dologról. Ha a fiúk már elaludtak. Milyen ártatlanul, milyen hétköznapián, milyen biztonságosan hangzik. Azonban a szavak egy valódi családi élet fenyegető paródiája voltak.

Montana odafordult Laurához és rávillantotta barátságos mosolyát, amiben Laura már megtanult nem bízni.

Karja tele volt gyerekkönyvekkel, de a tokból kilógó pisztolya megcsillant a Tapsi Hapsi lámpából áradó halvány fényben. Mintha a pisztoly uralta volna a szobát, mellette minden anyagtalan, jelentéktelen volt.

New Yorkban a téli éjszaka sötét volt és hideg, és a dara hóeséssé változott.

Azonban a francia polinéziai Bora Bora szigeten még csak kora délután volt. Tiszta, kék hullámok szikráztak és táncoltak, és visszatükrözték a felhőtlen égbolt ragyogását.

Burton Fletcher a Bora Bora jachtklub egy külső asztalánál ült és üres tekintettel meredt a türkizkék vízre. Az ételhez hozzá sem nyúlt, csak a bort itta és az előtte álló üveg háromnegyede már hiányzott.

Bora Borát sokan a világ legszebb szigetének nevezik. Vulkanikus csúcsait dús növényzet borította, sötétzöld bársonytakaróval vonva be.

A szigetet körülölelő lagúna kék volt és kristálytiszt. Burton azonban mindebből semmit sem látott. Érzékelni akarta a szépet, de képtelen volt; a leghalványabb benyomást sem tette rá.

Teletöltötte a poharát és egy újabb üveg bort kért. Tekintete egy pillanatra megpihent a kis, sekély medencén, amit a móló mellett alakítottak ki. Egy cápa úszkált benne oda-vissza, a vendégek szórakoztatására.

Burton, fokozódó részegségében, azonosult ezzel a cápával. Úgy érezte, az ő élete is egy szűk, poshadt térre korlátozódik, amelyből nincs menekvés.

Céltalanul mozgott, annak ellenére, hogy a mozgás nem vitte sehová, és ugyanabban a szűk, üres körben keringett.

Hidegvérű volt, mint a cápa; éhséget érzett és állati ösztönöket, de érzelmet semmit. A cápának vízre volt szüksége az élethez; Burtonnek alkoholra. Mindketten kizárólag folyékony elemükben maradtak életben, bár hogy miért kell életben maradniuk, egyikük sem tudta.

Burton az utolsó korty Beaujolais-t a cápára köszöntötte és azt mondta: – Igyunk a hidegvérű halakra. – A cápa oda-vissza úszott. Burton ivott.

Másfél órával azelőtt a Bora Bora Hotel nyitott teraszán egy nagydarab polinéziai rendőr lépett oda Burtonhoz, barna egyenruhában. A férfi széles, bronzbarna arca komor volt, amikor megkérdezte: – Mr. Fletcher?

Ó, a pokolba, gondolta Burton bosszúsan. *A rendőrség? És most mi következik?* Megpróbált visszaemlékezni, előző este nem koccant-e neki bérelt autójával egy másik autónak a parkolóban. Egyszerűen fogalma sem volt, hogy jutott haza, miután megitta a Bloody Maryket.

– Mi a baj? – kérdezte.

A rendőr arca még jobban elkomorodott. – Kaptunk egy faxot Papeete-ből, Mr. Fletcher. A fiairól van szó. Lövöldözés volt az iskolájuk előtt. A fiai jól vannak, azonban tanúi voltak egy gyilkosságnak.

Furcsa angolságával elmondta a történetet, amely azzal a hírrel ért véget, hogy a rendőrség a fiúkat és tanárnőjüket védőőrizet alá helyezte.

Burton értetlenül meredt a rendőrré. – Védőőrizet? Tehát akkor minden rendben. Miért...

A rendőr megrázta a fejét. – Az áldozat a maffiához tartozott, Mr. Fletcher. A New York-i rendőrség úgy gondolja, hogy leszámolás áldozata lett, és hogy valamiféle kábítószer-háború áll a háttérben. Vissza kell mennie. A fiaival együtt magát is védőőrizet alá helyezik. Van egy repülő, ami hat óra múlva indul Tahitibe. Ott pedig elérheti az Egyesült Államokba induló éjszakai járatot.

Burton nem érzett semmit, egyáltalán semmit. Némán meredt a rendőrré.

– Sajnálom, de ez az igazság – mondta a rendőr. – Azt kérik, hogy menjen vissza az Egyesült Államokba.

Burton nagyot húzott a borából, majd belenézett a rendőr szemébe. – Miért kellene visszamennem? Mi haszna lenne?

A férfit láthatóan meglepte a kérdés. – Miért? Hát hogy a gyerekeivel

legyen. *Vos enfants. Tes entants.*

Burton nem mondott semmit, mivel nem volt mit mondania. Hogyan közölje ezzel az emberrel, hogy nem akarja látni a gyerekeit? Hogyan közölje vele, hogy már nem szereti őket, már nem szeret semmit? Hogy azt kívánja, bárcsak meg sem születtek volna? Boldogan feláldozná őket, ha azzal visszahozhatná a feleségét, őt azonban semmi sem hozhatja vissza. Örökre elment.

Így aztán felhajtotta a borát, felállt, vállon veregette a fiatal rendőrt és kijelentette, rajta lesz azon a délutáni gépen Papeete-be, onnan pedig továbbmegy az Államokba.

Azután ide jött, a nagyképűn jachtklubnak nevezett helyre, hogy egyedül legyen és igyon egy kis bort, mielőtt indulnia kell. A pincérnő meghozta az újabb üveg bort és helytelenítő pillantás kíséretében letette az asztalra.

Burtont azonban egyáltalán nem érdekelte. Túl volt már azon, hogy bármi érdekelje, és túl volt a könnyeken. Ez nagyon furcsa volt. Nem sírt, amikor megtudta, hogy fiai sosem lesznek normálisak, még csak nedves sem lett a szeme. Nem sírt, amikor elküldte őket a Stephensonba, ellentétben a feleségével. Akkor sem tudott sírni, amikor meghalt a felesége, pedig szeretett volna.

Nem, egyszerűen nem tudott sírni. Képtelen volt rá.

Töltött egy pohárral a borból és a saját piszkával szennyezett vizű medencében úszkáló fogoly cápára emelte. *Azokra, akiknek nincsenek könnyeik*, gondolta és annyit ivott, amennyit csak egy levegővel tudott.

Négy

A fiúk végül nyugtalan álomba merültek. A Tapsi Hapsi lámpa egész éjjel égve maradt; így szokták meg. Lágy fénykörén túl a sarkok tele voltak sötét árnyékokkal.

Laura felállt a székről, becsukta a könyvet és félretette. Végigment a homályos folyosón és belépett a nappaliba, ahol égtek a lámpák.

A két FBI-ügynök, Becker és Jefferson a kávézóasztal fölé hajolva kártyáztak. Mindketten felhajtották fehér ingjük ujját és meglazították nyakkendőjüket. Mindketten fegyvert viseltek.

– Veszttétél – ásította Jefferson.

– Mázlista disznó – morogta Becker és ledobta a lapjait. – Túl fáradt vagyok, hogy normálisan tudjak gondolkodni. Megyek és lefekszem.

Amikor Becker észrevette Laurát, megmerevedett. – Bocsásson meg a csúnya beszédért, hölgyem. Nem tudtuk, hogy itt van.

Laura megpróbált mosolyogni és majdnem sikerrel járt. – Nem történt semmi.

Körülnézett a szobában. Montana elnyúlva feküdt a zöld kanapén, fejét egy rogyant díszpárnán nyugtatva. Mellkasán egy nyitott könyv hevert.

Stallings, a rózsás arcú, hideg szemű rendőr, nem volt a szobában. Becker és Jefferson gyanakodva méregette Laurát, mintha attól tartanának, hogy mindjárt valami bajt csinál.

Montana hangja azonban könnyed volt, amikor megszólalt. – A fiúk elaludtak?

– Igen – válaszolta Laura.

A férfi becsukta a könyvet és nagy lendülettel felült. – Mind a kettő?

– Igen – ismételte Laura. Szívverése felgyorsult, torka elszorult. Ez *tényleg megtörténik*, mondta magának. *Egy mocskos szobában vagyok három idegennel, akik fegyvert viselnek. Ez nem egy rémálom. Ez valóság.*

– Helyes – bólintott Montana. – Nem kér egy szendvicset vagy valamit?

Az étel gondolatától is felfordult Laura gyomra. – Nem, köszönöm.

– Én levermelem magam – mondta Becker és felállt.

Jefferson követte. – Szintén.

Megindult az ajtó felé, de megállt, amikor odaért Laurához. Becker

szintén megtorpant. Laura úgy érezte, eltörpül a két hatalmas férfi mellett.

Jefferson, a fekete bőrű ügynök, melegen rámosolygott. – Jó éjszakát – mondta. – És ne aggódjon. Vigyázni fogunk magára és a fiúkra.

– Köszönöm – bólintott Laura, és azt kívánta, bárcsak a hangja ne csengene olyan mereven és természetellenesen.

Becker csak egy „Jó éjszakát”-ot mondott és elhagyta a szobát. Komoly arcú férfi volt, akinek a homloka állandó aggodalmas ráncokba gyűrődött.

Jefferson megveregette Laura vállát, rákacsintott, majd követte Beckert.

Laura hosszan nézett a két férfi után, majd Montanához fordult, aki a tévé mellett állt és éppen visszatette a dobozába a Tapsi Hapsi videokazettát. A másik két férfihoz hasonlóan ő is felhajtotta az ingje ujját és kigombolta a gallérját.

Olyan szikár volt, hogy az arca már soványnak tűnt. Laurát El Greco festményeire emlékeztette, a sötét, aszketikus kinézetű alakokra, akik felülállnak a testi kísértésen.

– Azt mondta, beszélgetünk – jegyezte meg Laura.

Montana elmosolyodott. Apró, lefegyverző mosoly volt, de Laura nem hagyta magát lefegyverezni.

– Hát persze – mondta és a kanapé felé intett. – Csatlakozik hozzám? Hozhatok magának valamit? Maradt egy fél kanna kávé.

Laura megrázta a fejét. Koffein volt az utolsó dolog, amire szüksége volt. Keresztülvágott a szobán és leült a zöld kanapé végébe. Kemény volt és göröngyös, és a huzat mocskosnak tűnt.

A férfi leült a kanapé másik végébe és egyik lábát áttette a másikon. Haja koromfeketének látszott a fényben, ahogyan a szeme is.

– Nos – szólalt meg Montana. – Egy ilyen kedves lány, mint maga, mit csinál egy ilyen helyen?

Megpróbálta rávenni, hogy lazítson, megpróbált kicsikarni belőle egy mosolyt, Laura azonban egyikre sem volt képes. Erősen igyekezett, hogy a hangja ne remegjen. – Ezt mondja meg maga. Mit csinálok én egy ilyen helyen?

A férfi megvonta a vállát. – Igyekszik távol tartani magát a bajtól.

Laura belenézett a szemébe. – Nagy a baj, igaz? Mennyire nagy?

A férfinak a szeme sem rebbent. – Nem tudjuk. Talán nem olyan nagy. Reménykedjünk benne.

– Az a nyomozó, Valentine. Azt mondta, hogy amit láttunk, az egy

kábítószeres gyilkosság volt. Igaz ez?

– Nagyon úgy néz ki. Nézze, biztos benne, hogy nem kér valamit inni?

A férfi nyugalma bosszantotta Laurát, ahogyan az is, ahogy kikerülte a válaszokat. – Ne kerteljen – mondta. – Felrúgták az életünket. Kényszerítettek, hogy elbújjunk, mint... mint a préda. Jogom van tudni, mi elől bujkálunk.

A férfi arcáról eltűnt a mosoly. Elkomorodott. – Rendben van. Mennyit mondott el Valentine?

– Azt mondta, hogy az az öregember egy kábítószer báró volt, a gyilkosságot előre kitervelték, és ez egyfajta... leszámolás volt. Mondott valamit a kábítószer-háborúról. Igaz ez?

A férfi arca kifejezéstelen volt. – Talán. Igen.

– És az ikrek veszélyben vannak, mert ismerik a rendszámot és látták a gyilkos arcát?

– Igen – válaszolta Montana. – És maga is látta.

Laura zavartan megrázta a fejét. – Nem. Én csak azt láttam, ahogy meghal. Ennyi az egész. Borzalmas volt. Ezen kívül semmi másra nem emlékszem.

– De akkor is látta – mondta a férfi. – És ha kiszivárogo, hogy a fiúk látták azt, amit láttak, veszélyes lehet rájuk nézve.

– Tényleg van olyan, aki képes lenne gyerekeket bántani?

– Ezeket az embereket nem érdekli, kit bántanak. Azt bántják, aki az útjukba áll.

Laura mély levegőt vett és nem jutott eszébe semmi.

A férfi folytatta. – Ugyanezek az emberek, ugyanez a szervezet, Floridában behajtott egy bevásárlóközpontba. Igen, jól hallotta. Bent az áruházban nyitottak tüzet az autóból.

Laura úgy meredt a férfira, mintha az most találna ki egy hihetetlen horrortörténetet.

– Haragudtak a fickóra, aki az italboltot működtette. Darabokra lőtték az üzletet. Megöltek négy embert. Kifelé menet végig tüzeltek. A parkolóban lelőttek egy tizenhat éves gyereket, aki meghalt, és egy kihordófiút, aki zöldségekkel megpakolva lépett ki az ajtón. Szerencse, hogy nem öltek meg többet.

– És ezek az emberek kolumbiaiak? – kérdezte Laura döbbenten. – Mint... mint a rossz fiúk a *Miami Vice*-ban?

– Igen, úgy hisszük. Nem tudjuk, miért volt ez a merénylet. Talán kitört a maffiaháború? Mi következik ezután? Fogalmunk sincs.

– És ha nem értesülnek a fiúkról?

– A kolumbiaiak nem szeretik a szemtanúkat, ezért titokban akarjuk tartani ezt a dolgot. Ha lépnek a fiúkkal szemben, velünk szemben lépnek. Mindnyájunkkal szemben.

– Mindnyájukkal? – nézett rá Laura értetlenkedve.

– Mindnyájunkkal. Jefferson, Becker, Stallings és én... mi a Szervezett Bűnözés Elleni Egység különböző részeiből jöttünk. És az egység azt akarja, hogy maguk biztonságban legyenek. Mindnyájan.

Legyen veled az Egység, gondolta Laura. – Miért én? Valójában nem is vagyok szemtanú.

A férfi végignézett rajta, mintha felmérné. – Eleget látott. És szükségünk van magára. A fiúknak szüksége van magára.

Laurának lassan kezdett derengeni. – Ugye nem akarnak itt tartani *miattuk*? Nem akarnak itt tartani, miután megérkezik az apjuk?

Attól a pillanattól, ahogy meglátta a férfit, tudta, hogy ha akarja, nagyon kemény tud lenni az arca, a szeme pedig hideg. De azt nem gondolta, hogy ennyire kemény, ennyire hideg.

– Maga keverte bele őket ebbe az egészbe – mondta a férfi – maga rángatta bele őket.

Laura elfordította a fejét, a szíve hevesen vert. Miért kellett annyira sietnie, hogy Miss Jó Állampolgár legyen? Mit tett a fiúkkal... és magával?

Ha csendben marad, most ott lehetnének a Stephensonban, biztonságban a saját ágyukban, a megszokott, rendezett kis világukban. A napok eseményei olyan simán és egyértelműen követnék egymást, mint a számok, amelyeket annyira szeretnek: reggeli, játék, sorakozó, tisztelgés a zászló előtt, órák... egy, kettő, három, négy, öt.

És ő otthon lehetne spártai lakásában, élve életét, amely ugyanolyan beszűkült és visszavonult, mint a fiúké. Lakása tiszta volt és világos, és olyan üresen tartotta, amennyire csak tudta. Ilyennek szerette. Munka után hazament és úgy élt, mint egy remeterák a páncéljában.

Ha csendben marad, holnap felkelhetne és végezhetné kellemesen unalmas kötelességét. Reggeli kávészünetét Herschellel és Shelley Simmonsszal töltené.

Herschel jókedvű lenne és szokásához híven heccelődne. Mindig volt a tarsolyában egy vicc, amit ő a „nap viccé”-nek nevezett, és ez szinte mindig nagyon gyenge vicc volt. Shelley, aki a jövő hónapban készült férjhez menni, az esküvői előkészületekről beszélne.

Ami a legfontosabb, foglalkozhatna a csoportjával... amibe nem csak az ikrek tartoztak, hanem Fergus, Janine és Brian is... gyerekek, akikhez mély kapcsolat fűzte. Nem szerette őket; ez nem lett volna helyénvaló, ám érdeküket mindenekfölött valónak tartotta.

A gyerekeknek szüksége lenne rá holnap, mivel a mai nap rendkívül felkavarta őket. Nem fogják érteni, miért nincs velük.

Ha nem lesz ott, hogyan fogja Janine megtanulni bekötni a cipőjét? Hogyan fogja Fergus megtanulni leírni a nevét? Hogyan fog Brian végre megtanulni beszélni?

Más emberek gyerekei, mondta egyszer a volt férje dühösen. *Az egész életed más emberek gyerekeiről szól.*

Tekintete találkozott Montanáéval. – Hülye voltam, hogy elmondtam a rendőrségnek – jelentette ki keserűen. – Nem lett volna szabad semmit mondanom. Azt kívánom, bárcsak vissza tudnám forgatni az időt!

– Az időt nem lehet visszaforgatni – mondta Montana.

A folyosó végén Rickie felsikoltott álmában.

Rickie a szokatlan, gödrös matracon feküdt és álmodott. A világ még álmában is zavaros volt, mint egy vad, végtelen óceán, amelyen ő egy apró csónakban vitorlázik.

Nem volt térképe erről a tengerről. Nem tudta, milyen irányba vitorlázik vagy hogy melyik part felé tart. Laura azt mondaná, *menj erre, menj arra*. Laura volt az egyetlen iránytűje.

Laura beszélt a hangjával és az arcával, de Rickie nem ismerte az arcok nyelvét. Így, mondaná Lauta, egy mosolygó arc képét mutatva. Boldog.

Rickie világában az órák simán futottak, de maga az idő töredezett volt. Az órák számokban beszéltek: tizenkét óra, hatvan perc, hatvan másodperc.

Az idő azonban ostobaságokat fecsegett és kiszámíthatatlan volt. Az idő megette mamát és nem hajlandó visszaadni.

Mama azt mondta, a halál olyan, mint egy ajtó a felhőkön. Mama most a felhőkben van, de hová lesz, amikor elmennek a felhők? Mama az ég

mögött van. Bement a felhőajtón. Vajon mi vitte el?

Egy hatalmas, gonosz madár, aminek óriási csőre és szárnya van. Rickie látott egy képet egy mesekönyvben egy ilyen madárról, ami az ég felé vitt egy gyereket.

Álmában mama ott volt Rickie-vel és Trace-szel, és Laura is ott volt. Négyen álltak a játszótéren és messze, az égbolt szélén Rickie egy pontot, egy mozgó pontot látott. Egyre közeledett és rémisztő alakot öltött.

Rickie képtelen volt megmozdulni; csak állt és nézte, ahogy a madár egyre közelebb és közelebb ért, amíg élesen látott rajta mindent: a késéles csórt, a sárga szemeket, a borzalmas karmokat...

A madár lecsapott, de nem Rickie-t ragadta fel, hanem a mamát. Egyre magasabbra és magasabbra emelkedett vele, és az ég vörösre változott, és egy ajtó nyílt meg a tüzes felhők között...

Rickie felsikoltott, hosszan és hangosan.

A következő pillanatban felébredt és Laura ott volt vele. Olyan erősen szorította magához, hogy sokkal valóságosabb volt, mint a madár. Ennek ellenére képtelen volt abbahagyni a sírást, bár maga sem tudta, miért sír.

Laura Rickie ágyán ült és erősen magához ölelte a kisfiút.

Montana követte és most ott állt az ajtóban. Laura egyfolytában tudatában volt a férfi jelenlétének, és biztos volt benne, hogy csak még jobban felzaklatja Rickie-t. Hátraszólt a válla fölött: – Könnyebb lenne, ha elmenne, Montana.

A férfi némán bólintott és távozott. Körülbelül tizenöt percbe telt, mire sikerült Rickie-t visszaaltatnia. Hallotta, hogy csörög a telefon, majd Montana hangjának halk mormolását, azt azonban nem értette, mit beszél.

Mit csinálnak itt ezek a gyerekek? gondolta dühösen, a fiút ringatva. *Mit csinállok én itt? Tiszta örültség.* De Rickie szeme végül lecsukódott, arca kisimult, lélegzése egyenletessé vált.

Laura fáradtan felállt és visszament a nappaliba. Montana nyugtalanul ácsorgott a kanapé mellett, sötét szeme a nő arcát fürkészte. – Megölelte – mondta. – Azt hittem, nem szeretik az ilyesmit.

Laura leült a kanapé karfájára és megrázta a fejét. – Általában nem. De néha egy szoros ölelés megnyugtatja őket.

– Honnan tudja, mikor kell megölelni?

Jó kérdés, gondolta Laura, és fáradtan megdörzsölte a homlokát –

megérzés – válaszolta. – Ennyi az egész.

– Megtalálták Fletchert – mondta a férfi. – Üzentünk neki. Várjuk a választ.

Laura fáradtsága egy szempillantás alatt elpárolgott és hirtelen nagyon éber lett. A telefon... megfeledezett a telefoncsörgésről.

– Ha Fletcher megérkezik, én megyek... igaz? Nem tarthatnak itt.

– Majd meglátjuk – válaszolta a férfi kurtán. – Meséljen róla, mármint Fletcherről. Hogy szól a történet?

Laurát bosszantotta a szándékos témaváltás, a köntörfalazás. – Maga az, akinek dossziéja van mindenkiről. Nem tud máris mindent?

– Mindent nem. Mi történt az anyjukkal?

– Már mondtam... meghalt.

– Hogyan? – kérdezte Montana.

– Hazamehetek, ha az apjuk megérkezik?

– Nem rajtam múlik. Mindent megteszek, amit tudok. Hogyan halt meg az anyjuk?

Laura a halántékához nyomta az ujját. Lüktetett a feje. – Éppen sétált. A Times Square közelében. A lámpa piros volt, ő azonban lelépett az úttestre. Egy taxi elé. Az autó nem tudott megállni.

– Baleset?

– Senki nem tudja. Pontosan hat hónappal azután történt, hogy az ikreket beadták az iskolába. Az asszony nagyon szerette őket és ragaszkodott hozzájuk. Úgy tűnt, ő az erős fél a családban. Tudja, az, aki összetartja a dolgokat.

– Talán belefáradt abba, hogy ő legyen az erős.

Laura gyakran kérdezte magától, hogy erről van-e szó, de nem tudott válaszolni rá. – Senki nem tudja. Az, hogy el kellett küldenie őket iskolába, nagy fájdalmat okozott az asszonymnak. Talán jobban fájt, mint amit el tudott viselni.

– És az apjuk?

– Az apjuk... nem tudom. Azt hiszem, az ikreket hibáztatja. Vagy nem érti, ez miért történt velük. Talán feladta. Nehéz megmondani.

– Ezért iszik?

Laura elfordult és vállat vont. – Nem tudom. Mint mondtam, az asszony volt az erős a családban. És hirtelen... nem volt többé.

– Értem – mondta Montana. Figyelmesen nézte Laurát, akit ez

idegesített.

– Hallgasson ide, Montana – mondta türelmetlenül.

– Egyáltalán meddig akarja itt tartani a fiúkat? Tudja maga, milyen borzalmas ez a számukra?

– A halál még borzalmasabb – vágta rá Montana.

Szavai megdöbbsentették Laurát, de talán pontosan ez volt a férfi célja.

– Ha kolumbiaiakról van szó, azt sem akarjuk, hogy egyáltalán arról értesüljenek, hogy ezek a fiúk a világon vannak.

Laura nagyot nyelt. – És valóban meg tudják oldani, hogy ez az információ ne szivároгjon ki?

– Talán – válaszolta a férfi. – Igyekezzünk.

– Ez azt jelenti, hogy nem biztosak benne, igaz?

– Majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok.

Laura fejfájása erősödött. – De hiszen már így is rengetegen tudnak róla! – csattant fel. – Az iskolában például mindenki. A rendőrség. Ez a... különítmény, maguk négyen. A családjuk is biztosan tudja, hol vannak, mit csinálnak, igaz?

A férfi megrázta a fejét. – Nem.

Laura nem hitt neki. – Még a családjuk sem tudja?

– Becker soha nem mond a feleségének semmit. Ő így dolgozik. Jefferson elvált. Stallings agglegény. Van egy menyasszonya, de nem mond neki semmit. Ennek így kell lennie.

– Hogyan képesek így élni?

– Így élünk.

– Magával mi a helyzet? – kérdezte Laura, a férfi arcát fürkészsve. Nyugodt volt, ugyanakkor aggodalmas. Arca mint egy színészé, gondolta Laura. Olyan érzelmeket is képes mutatni, amit nem érez.

– Nőtlen vagyok – mondta Montana. – Zsaruként nem tűnt helyénvalónak, hogy családom legyen. Beépített voltam. Egy feleség és gyerekek? A jövő zálogai?

– És most?

– Még mindig nincs saját zálogom.

Laura elfordult. Montana tudott kedves is lenni, ha akart; tudott együttérző lenni. Azonban volt benne, valahol mélyen, valami kérlelhetetlen. A többi férfi közül csak a rózsás arcú Stallingset lehetett keménységben hasonlítani hozzá.

– Hol van Stallings? – kérdezte Laura, a folyosó felé pillantva. – Nem láttam sehol.

– Stallings fél órán keresztül súlyozzik, aztán iszik egy pohár tengeri moszatból készült valamit és lefekszik. Nem iszik, nem dohányzik, nem eszik zsírt, cukrot és nem iszik kávét. Remélem, nem is horkol, ugyanis egy szobában alszom vele.

– Maga még fennmarad? – kérdezte Laura. – Ugyanis én szeretnék aludni. Enyém a kanapé. Találtam néhány takarót a szekrényben.

Undorral érintette meg a mocskos kanapét. Elképzelte az előtte álló hosszú, nyugtalan éjszakát, és még azt sem tudta, van-e hálóingje vagy pizsamája.

A biztonsági házból valaki elküldött egy rendőrnőt Laura lakásába, hogy elhozza a holmiját. Neki azonban még arra sem volt ideje, hogy belenézzen a bőröndbe, így fogalma sem volt, milyen ruhákat pakolt be a rendőrnő.

– Nyugodtan feküdjön le – mondta Montana. – Én fél négyig fennmaradok.

– Miért? – kérdezte Laura csodálkozva.

– Sorsot húztunk. Most nekem kell örködnöm.

– Ó – nyögte Laura. Nem jutott eszébe semmi más. Hát persze, hogy örködnék, hiszen ezek az emberek végső soron örök.

– Feküdjön le! – sürgette a férfi. – Fáradt. Látom az arcán. Reggel minden más lesz. Meg fogja szokni ezt az egészet.

– Nem – rázta meg Laura a fejét. – Nem fogom megszokni. Szerintem erre senki sem lenne képes.

– De igen, megszokja – mondta a férfi. – Bízzon bennem.

Nem akarok bízni magában, gondolta Laura komoran. *Nem akarok bízni senkiben, csak magamban!*

Egy embert annyira lefoglalhatnak más ügyek, hogy elvetheti egy óriási ostobaság magját, anélkül hogy észrevenné.

Ironikus módon Don Mesius Estrada is megtette ezt, amikor kevésbé metaforikus magját egy tizennyolc éves csinos kis szőkébe akarta vetni.

– Az unokaöcsém szeretne bekerülni a Kartellbe – mondta a lány, miközben kikapcsolta a melltartóját. – Orgyilkos. Még csak tizennyolc, de már ölt.

– Nincs szükségem orgyilkosra – morogta Estrada a fehér, gömbölyű melleknek.

– Kezdhette szabadúszóként – suttogta a lány. – Ha valaki el akar végeztetni valamit, ajánlhatnád az unokaöcsémet. Így lassan feljebb juthatna.

– És ez téged boldoggá tenne? – kérdezte Estrada, lehúzza a lányról apró bugyiját.

– Ó igen, igen! – sóhajtott a kis szőke.

– Rendben van – mondta Estrada és nagyon tetszett neki, hogy a lány mindenütt szőke.

Egy héttel később a Kartell egyik jó ügyfele közölte Estradával, hogy szeretné, ha két fickót „megleckéztetnének”. Az ügyfél pontosan ezt a kifejezést használta: „Azt akarom, hogy a két fickót megleckéztessék!”

És Estrada, akit még mindig bűvöletében tartott a szőkeség varázsa, megadta az ügyfélnek a szeretője unokaöccsének a nevét, egy olyan fiút, akit sosem látott.

Most Estradát, aki mindeddig tévedhetetlenül építette a birodalmát, egy bogotai fiú ostobasága fenyegette, aki a barátaival együtt úgy gondolta, ölni jó szórakozás. Estrada őrzöngött dühében.

Egymás után kapta a hívásokat az informátoraitól. Minden hívás után egyre idegesebb lett. Ennek a hülye kölyöknek csak rá kellett volna ijesztenie az illetőre. Ehelyett gyilkolt.

Ráadásul nemcsak hogy gyilkolt, de magával vitte a haverjait is, és hagyta, hogy az egyik fegyvert használjon. Reynaldo Comce az utca közepén lelőtte Francis Zordanit, mint egy kutyát... Reynaldo Comce!

Estrada csaknem elájult, amikor meghallotta a hírt. Ezután megtudta, hogy a rendőrségnek vannak szemtanúi, és hogy a kolumbiaiakat gyanúsítják. *Madre de Dios*, az élete lepergett a szeme előtt.

Ezek az elkényeztetett iskolásfiúk csinálták ezt a zűrzavart, ezt a borzalmat. Megesküdött Istennek, hogy el is takarítják. Hidegen magához parancsolta őket, és a fiúk jöttek, idegesen és lelkesen, mintha leánykérőbe érkeznének.

Estrada elegánsan, hűvösen fogadta őket. Amikor beléptek, gyomra görcsbe rándult és úgy érezte, azonnal felrobban, ennek ellenére rámosolygott vendégeire.

Helyre fogjátok hozni, amit tettetek, gondolta, miközben ostoba, fiatal

arcukat fürkészte. *Aztán pedig meghaltok... és nem lesz könnyű halálotok.*

– Uraim – mondta. – Isten hozta önöket az otthonomban.

A fiúk idegesen visszamosolyogtak. Minden okuk megvan az idegességre, gondolta Estrada. És addig mosolyogjanak, amíg van fejük, amivel mosolyoghatnak.

Érzelmei azonban egyáltalán nem tükröződtek az arcán. Elbűvölő volt, mintha nagyon szeretné őket. Előkelő ember volt, és úgy is viselkedett.

Mesius Estrada lakcíme exkluzív volt; egykor egy híres rocksztár élt ebben a házban, és az özvegye még mindig itt lakott. Valóságos kis sziget volt a gazdagok és hatalmasok részére.

Estrada nappalija egyszerűn pazar volt. A mennyezeten egy hegyikristály csillár szórta százszínű fényét, amelyet visszatükröztek az ezüstkandeláberek és arany csecsebecsék. A vörös függönyök olyan sötét árnyalatúak voltak, hogy a hajtásoknál feketének tűntek, és a bútorokat bársonyhuzat borította.

Vendégei, a három fiatalember, akit a házába hívatott, éretlennek és műveletlennek látszottak. Reynaldo Comce természetesen nem volt velük. Azt hitték, Reynaldo Comce az ő kis titkuk.

Vezetőjük a kis szőke unokaöccse volt, egy karcsú, gyermekképzű fiú, akit Pacónak hívtak. Szemében félelem ült. Talán sejti, hogy csinos nyakacsakája körül szorul a hurok?

Vannak nálad idősebb boraim, gondolta Estrada és rámosolygott Pacóra. *És üvegenként többet érnek, mint te.*

Estrada középmagas, jó felépítésű férfi volt, fehér bőrrel és fekete hajjal. Mogyoróbarna szemeit olyan hosszú szempillák árnyékolták, amelyet egy filmcsillag is megirigyelt volna. Farmert és egyszerű kék pulóvert viselt, nyakán és ujjain azonban arany csillogott.

Mesius Estrada fiatal volt egy ilyen fontos pozícióhoz, alig harminckettő. Ellentétben ezekkel a bunkó vidékiekkel, ő hatalomra született, és gyermekkorától érezte az ezzel járó felelősség súlyát.

Ezek a kölykök... mi is rá a megfelelő szó?... egyszerű kis senkiházik. Úgy csináltak, mint három gyerek, bűnözőt játszottak. Most majd megoldozza a kis rohadékokat és helyrehozatja velük a kárt, amit okoztak.

Estrada odasétált az aranyozott bársekreényhez, kivett egy üveg Tia Mariát és megtöltött négy poharat. – Gyertek – hívta őket. – Ugye nem

haragusztok meg, ha tegezlek? Igyunk rátok. Hallottam, ma sikeres napotok volt... ugye így van?

– Igen, Don Mesius – válaszolta Paco. – Reméljük, sikeres volt. – Elvette a poharat, és a keze enyhén remegett.

A másik két fiú ugyanígy tett. A nevük Puentes és Diaz volt, és hárman együtt érkeztek Bogotából, látszólag azért, hogy iskolába járjanak.

Mindhármat kirúgták az iskolából, bár ezt a családjuknak nem mondták el. Nagyobb dolgokra vágytak, mint az iskola. Be akartak kerülni a Kartellbe.

Ellenszenves figurák voltak. Paco keskeny vállú, gyerekképű, arcán nyoma sem volt szakállnak. Puentes leginkább egy ökörré hasonlított. Diaz arca sunyi volt és kegyetlen, és már most úgy viselkedett, mint egy ígéretes, fiatal orgyilkos.

Puentes és Diaz Pacot majmolták, mosolyogtak, amikor mosolygott, ittak, amikor ivott. Sokkal alacsonyabb sorból jöttek, mint Paco. Puentes apja egy kávégyárban dolgozott, Diaz pedig nem sokkal volt több, mint egy szolga. Azért jött New Yorkba, hogy Paco társasága legyen és kiszolgálja.

Estrada cinkos pillantást vetett Pacóra. – Szóval ti vagytok, akik elvégeztétek a melót a *norteamericanónak*? Annak, aki elutazott Floridába. Most rejtőzködik. Mindenki őt keresi.

– Én... nem tudom – nyögte Paco. – Nem tudjuk a részleteket. Azt mondták, kapjunk el két fickót és mi elkaptuk őket.

– Értem – válaszolta Estrada. – Azonban egy feladat nem mindig olyan egyszerű, amilyennek tűnik. Adódhatnak váratlan dolgok, igaz?

Paco meglepetten pislogott, szeméből sütött a gyanakvás. – Micsoda?

Estrada nadrágja hátsó zsebébe dugta a kezét és elgondolkodva a szoba közepére sétált. – Úgy tűnik, van egy kis probléma – mondta.

Paco nagyot nyelt. – Probléma, Don Mesius?

Probléma. Estrada szinte látta, ahogy a szó végigfut Paco idegvégződésein, rémületet keltve benne. *Igen, valami rosszul sült el, kisember, nagyon rosszul.*

Estrada lapos pillantást vetett Pacóra hosszú szempillái alól. – Igen. Voltak szemtanúk. És velük kapcsolatban intézkedni kell.

Paco arca valóságos tanulmány volt zavarodottságból. A hír láthatóan megrémítette és teljesen összezavarta. Sápattan meredt Estradára. –

Szemtanúk? Kik?

Estrada odament az ablakhoz, félrehúzta a függönyt és kinézett a város gyémántként szikrázó fényeire. – Három szemtanú – mondta. – Egy fiatal tanárnő. És két gyerek. Mindent láttak, mindent megjegyeztek.

– Gyerekek? – visszhangozta Paco ostobán. Mindent megismételt, amit Estrada mondott, mintha nem lennének saját szavai.

Estrada hagyta, hogy a függöny visszahulljon a helyére, majd szembefordult a három fiatalemberrel. – Látták a gyilkos arcát. Azonosítani tudják.

Mind a három fiú úgy meredt rá, mintha halálos lövést kaptak volna. Paco idétlenül vigyorgott, mintha azért imádkozna, hogy Estrada csak vicceljen. – De Don Estrada, minden olyan gyorsan történt! Senki nem lenne képes azonosítani...

– Ezek nem közönséges gyerekek – mondta Estrada sima hangon. – Mindenre emlékeznek, amit látnak. Az autó gyártmányára. A rendszámra. És az arcra, amit láttak.

Paco megrázta a fejét, mintha kábultságát próbálná elűzni. – De... de...

Estrada benyúlt a jobb zsebébe és kihúzott egy összehajtogatott papírt. Szétnyitotta és azt mondta: – Az autó, amit használtatok egy Cadillac de Ville volt, igaz? A rendszám MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc, igaz? Látjátok, a két gyerek emlékezett erre. És emlékeznek a gyilkos arcára is. Azt hallottam, ha ismét látják, fel fogják ismerni. Tétovázás nélkül fel fogják ismerni.

Paco csak tátogni tudott. Igen, gondolta Estrada keserűen. *Tudom, mire gondolsz. Micsoda pokoli tréfa ez az egész? Milyen gyerekek ezek, magáé a Sátáné?*

– Igen – mondta Estrada, majd megrázta a fejét. – Mindent láttak. A rendőrség védőőrizet alá helyezte és elrejtette őket. A nővel együtt.

Paco szinte elájult a rémülettől és kétségbeeséstől. – Nagyon sajnálom, Don Mesius. Mit akar, mit tegyünk?

A másik két fiú olyan mereven állt, hogy Estrada esküdni mert volna rá, már fáj a gerincük.

– Nem akarom, hogy legyenek szemtanúk – jelentette ki Mesius Estrada mosolyogva. – És gondolom te is ugyanezt akarod. Hiszen a kölykök téged tudnak azonosítani... vagy nem?

– De igen! – vágta rá Paco. – Igen, természetesen!

Nem igaz, te kis hazug, gondolta Estrada. Reynaldo Comce az, akit azonosítani tudnak, és ha ez megtörténik, mi mindannyian halottak vagyunk. Ezt jól elcseszted, Paco. Az egészet csúnyán elcseszted!

– Ez valójában nem is az én problémám – mondta Estrada hanyag legyintéssel –, hanem a tiétek. És a *norteamericanóé*. Ő kezdte el ezt az egészet. Nektek pedig be kell fejeznetek helyette. Szabaduljatok meg a szemtanúktól!

Paco valósággal összement, mintha az elmúlt néhány percben évtizedeket öregedett volna. – De ha rejtegetik őket, hogyan találjuk rájuk? Hogyan férközhetünk a közelükbe?

Estrada komolyan nézte a fiút egy hosszú percgig, majd felemelte a papírt, amin a Cadillac típusa és rendszáma állt. – Én bármit ki tudok deríteni. Amikor közlöm veletek, hol és mikor, azt akarom, hogy öljétek meg őket. Öljétek meg a szemtanúkat és mindenkit, aki megpróbálja ezt megakadályozni. Megértettétek?

– Igen, Don Mesius – motyogta Paco töredelmesen. – Megértettem.

– És ez nem Kartell ügy. A *norteamericano* helyett fejezitek be a dolgot. Világos?

– Világos, világos – habogta Paco.

Azt hiszi, nem tudok Reynaldóról, gondolta Estrada, magában derülve Paco naivitásán. Ó, Paco, Paco, neked és a barátaidnak a tankönyveitek mellett kellett volna maradnotok és a gyilkolást olyanokra hagyni, akik értenek hozzá.

– Szívességgként a jenki felé – mondta Estrada –, segítek nektek a keresésben. És szívességgként felétek. De ismétlem, ennek semmi köze a Kartellhez.

– Nem – rázta a fejét Paco –, semmi köze.

Estrada odalépett Pacóhoz és kezét a fiú vállára tette. Belenézett Paco szemébe. – Ha sikerrel jártok, azzal bizonyítjátok magatokat. Akkor nem kell tovább a *norteamericanónak* dolgoznotok. Csatlakozhattok hozzánk.

Paco nyakán az ér láthatóan lüktetni kezdett. Estrada figyelte a vénát és elégedetten arra gondolt, hogyan fogja felvágni.

– Találunk nektek helyet – mosolygott Estrada. – Csak öljétek meg a szemtanúkat.

Öt

Reggelinél Laura megpróbált úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Rászólt az ikrekre, hogy egyék meg a kukoricapelyhüket és ne játszanak vele, igyák meg a narancslevet, ne gargarizáljanak vele és ne fújjanak buborékot bele.

Beterelte őket a fürdőszobába fogmosásra és kijött. Kihaszználva a néhány perces szünetet, visszasietett a konyhába, hogy megigya a kávéját.

Montana ott volt, a konyhapultnak támaszkodva, mintha csak őt várta volna. A többiek a nappaliban a számítógép összeszerelésével foglalatostkodtak.

Azért hozták a számítógépet, hogy megmutassák a képeket a fiúknak, gondolta és összerándult a gyomra. Hogyan fogja rávenni Rickie-t és Trace-t, hogy végigüljenek több tucat képet?

Megfeszítette a vállát. – A fiúknak ki kell menniük a szabad levegőre tornázni, különben nyugtalanok lesznek.

Montana sötét tekintete megpihent az arcán. – Később. Most más dolgokról kell beszélnünk.

– Más dolgokról? – kérdezte Laura, és hirtelen rossz előérzete támadt.

– Van egy rossz hírem és egy jó hírem.

– Mi a jó hír?

– Hallottunk Fletcherről.

Laura megkönnyebbülten felsóhajtott. – Ez valóban jó hír. Mikor ér ide?

– Ez a rossz hír. Tegnap délután az autójával felcsavarodott egy kókuszpálmára. Repülővel kórházba szállították Tahitibe.

Laura torkán egyetlen hang sem jött ki, csak bámult a férfira döbbenet.

Montana felvette a nő csészéjét a pultról és teletöltötte, majd odanyújtotta. Laura elvette tőle, de csak tartotta, nem ivott belőle.

– Fejsérülést szenvedett – mondta Montana. – Egy darabig nem megy sehová.

– Fejsérülés? Mennyire súlyos? – kérdezte Laura hitetlenkedve. – Nem tud visszajönni? Meddig?

– Laura – mondta a férfi –, sajnálom. Fletcher sérülése súlyos. Nem tehetünk semmit.

A nő tehetetlen mozdulattal beletúrt a hajába. Burton Fletcher a kórházban? Ki más rokona van az ikreknek? Nagyszülők Floridában, ahol a nagyapa rákban haldoklik. Egy beteg nagymama Pennsylvaniában. Egy nagynéni és nagybácsi, akik egy amerikai olajtársaságnak dolgoznak Belgiumban.

– Igya meg a kávéját – mondta a férfi. Hangja egyszerre volt mogorva és kedves.

Laura azonban képtelen volt inni. Félretette a csészét.

Montana vállat vont, csaknem közönyösen. – Megoldhatjuk, hogy magát jelöljék ki átmenetileg a gyámjuknak – mondta. – A bíróság ezt gyorsan elintézné.

– Engem? – kérdezte Laura döbbenten. – *Engem?*

– Sajnálom – mondta a férfi és ismét megvonta a vállát. – A srácoknak szüksége van valakire. És nézzünk szembe a *tényekkel*, csak maga van nekik.

Laura lerogyott az asztalhoz, a kávéja érintetlenül állt előtte. Montana arca komor volt. Laura elvárta volna tőle, hogy legalább valamiféle együttérzést tanúsítson, de a férfi semmi ilyesmit nem tett.

– Nem tudom, miért vág ilyen mogorva képet – jegyezte meg Laura. – Én vagyok az, aki nyakig ül a bajban.

– Mindnyájan nyakig ülünk a bajban – válaszolta a férfi. – Fletcher nagyon rossz bőrben van.

– Hogyan történt? – kérdezte Laura, egy fejmozdulattal hátravetve a haját. – Részeg volt, igaz?

– Igen – bólintott Montana. – Részeg volt.

Laura összefonta karját a mellén és megvetően megrázta a fejét. – Biztosan nagyon sajnálta magát. Ahogyan máskor is.

– Talán – mondta Montana, az érzelem legkisebb jele nélkül.

– Engem egy trükkel keverték bele ebbe az egészbe, igaz? – kérdezte. – Semmi másért nincs rám szükségük, csak hogy gondoskodjam az ikrekről. Nem volt Fletcher, így bevontak engem.

– Akkor is szükségünk lenne magára, ha Fletcher itt lenne – mondta a férfi. – Talán ő tudná kezelni a fiúkat? Nem. Csak maga képes erre.

Laura túlságosan zavarodott volt, hogy beszélni tudjon. Gondolatai vadul kavarogtak a fejében. Montana csak állt és figyelte az arcát, ahogyan egy tudós figyel egy kísérletet.

A fürdőszoba felől kiáltások és csobogás hallatszott. A fiúk a vízzel játszottak, amely rossz szokásukról már régen próbálta leszoktatni őket.

Szó nélkül otthagya Montanát és beszaladt a fürdőszobába. Elzárta a csapot, felkapott egy törülközőt és kezdte megszáritani a fiúk csöpögő arcát és kezét.

Szóval most én vagyok a gyámjuk, gondolta. Megtörülte Rickie fülét, aki fintorgott és megpróbált kiszabadulni.

Milyen ironikus, gondolta Laura. A házassága azért ment tönkre, mert nem lehetett gyereke. Most hirtelen két gyereke is van... csak éppen nem az övé.

De valójában nem az én felelősségem. Nem írtam alá semmit. Még nem. És nem is fogok.

Szárazra törülte mindkét fiút, közben egymást kergették gondolatai. Tegnap olyan érzelmi vihar tört rá, hogy úgy érezte, mindenáron meg kell védelmeznie a fiúkat. Az új nap hideg fényében azonban magára is gondolnia kell.

Bevitte a fiúkat a szobájukba, levetette velük nedves flanelingjüket és másik felsőt adott rájuk. Trace-é kék volt, rajta Tapsi Hapsi képével, Rickié ugyanolyan, csak piros.

Montanának természetesen igaza van... és ez a legszörnyűbb az egészben. Mit tehetne Burton Fletcher, ha itt lenne?

Burton képtelen lenne féken tartani a fiúkat, talán még kommunikálni sem lenne képes velük. Egyszerűen tehetetlen volt a fiai jelenlétében.

Nos, ez a probléma Montanáé és a törvényé, nem az övé. Hirtelen kristálytisztán látta a helyzetét.

Készen állt, hogy visszamenjen a konyhába és közölje Montanával, miszerint átlátta ezt a kettős beszélgetést, álaggodalmát és a kis játékait. Talán azt hiszi a férfi, hogy úgy játszadózhat az ő érzelmeivel, ahogy kedve tartja? Azt hiszi, hogy ennyire egyszerű a dolog? Na, mindjárt megtudja, hogy nem így van!

Trace cipőfűzője azonban kibomlott, így először le kellett ültetnie a kisfiút az ágyra és elé kuporodni. Megkötötte a fűzőt, majd még egyszer megkötötte, gondolatai azonban távol jártak.

Egyszerűen kisétál a lakás ajtaján és maga mögött hagyja ezt az egész bolondokházát; nincs joguk visszatartani, hiszen neki állása van, számlákat kell fizetnie, élni a saját életét...

Trace kinyújtotta a kezét és megfogott egy vastag tincset Laura hajából. Nem húzta vagy csavargatta, csak fogta, finoman morzsolgatva az ujjai között.

– Laura – szólalt meg, és hangja könnyörgő volt. – Vidd haza Trace-t. Haza *most*, Laura.

Laura ujjá megdermedt a cipőfűzőn. Felemelte a fejét és belenézett a fiú szemébe. Könnyek gyűltek benne. Tovább morzsolgatta a haját, gyors, ideges mozdulatokkal.

Laura tudta, hogy el kellene tolnia a kezét és azt mondani, ezt nem szabad. Mégsem tette. A fiú érintése valósággal megszégyenítette. A haj simogatása egyike volt annak a kevés gesztusnak, amivel Trace kimutatta ragaszkodását.

Eddig azt hitte, sikerült leszoktatnia a hajsimogatásról, mivel ezt kellett tennie. Nem megfelelő, nem normális viselkedés volt. Most azonban hagyta, hogy csinálja, mert láthatóan megnyugtatta a kisleányt.

Rickie odalépett hozzá. – Ossbim, Laura – mondta. – Ossbim. Ossbim. – Ez egy értelmetlen szó volt, amit annak kifejezésére használt, hogy valahol nem érzi jól magát és haza akar menni. Több tucat ilyen szava volt; rajta kívül ki más értené meg ezeket?

– Ossbim – mondta Rickie nyomatékosan. – Laura – könnyörgött Trace, egyre kétségbeesettebben morzsolgatva Laura haját. – Vidd haza Trace-t.

– Most ez az otthonunk – mondta Laura. A kisleány állt alá nyúlt és felemelte a fejét, hogy belenézessen a szemébe. – Ne sírj. Laura itt van és most ez az otthonunk.

Tudta, a fiúk nem értik a *most* szót; az idővel kapcsolatos kifejezések rejtély volt számukra. Azon gondolkodott, hogyan tudná megmagyarázni, de nem jutott eszébe semmi.

Trace gépiesen megismételte a szavait. – Ne sírj. Laura itt van. Ez az otthon.

Rickie bólintott és a mennyezetet bámulta. – Laura itt van. Ez az otthon. Ossbim. Sárgás mártás.

Laura nagyot nyelt. *Ó, a pokolba*, gondolta.

Nem hagyja itt őket, egyszerűen nem hagyhatja itt őket. Mihez kezdenének nélküle? Szükségük van rá. Talán ők az egyetlenek a világon, akiknek szükségük van rá.

– Laurának beszélnie kell Mr. Montanával – mondta gyors, határozott

hangon. – Tizenöt perc múlva Laura, Trace és Rickie sétálni megy.

Rickie abbahagyta a mennyeztet bálulását és az órájára nézett. – Séta – dünnyögte halkán. – Séta, séta, séta.

Trace is az órára sandított. – Séta, séta, séta – visszhangozta.

Laura óvatosan kiszabadította a haját. A fiú letörölte a szemében gyülekező könnyeket és a nagymutatót kezdte nézni az óráján, számolva a másodperceket.

Laura felállt és egy hosszú percre nézte őket. Majd megfordult és visszament a konyhába. Montana ott várta.

– Nos? – kérdezte.

– El kell vinnem őket sétálni. Tizenöt perc múlva. Hányan fognak elkísérni? Úgy fogunk kinézni, mint egy felvonulás?

A két felnőtt egy hosszú, feszült percre nézte egymást.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne egyszerre kivinni őket. Annak örülnék a legjobban, ha egyáltalán nem mennének ki. De ha már mindenképpen muszáj, akkor egyszerre csak eggyel menjen sétálni.

Laura lázadó mozdulattal felvetette a fejét. – Abból nagyon nagy balhé lesz. Nincsenek hozzászokva, hogy elszakítsák őket egymástól. Már így is elég nyomás nehezedik rájuk.

– Ahogy mondtam...

– Nem érdekel, hogy mit mondott – vágott a szavába Laura. – Azt akarja, hogy maradjak, de nem kényszeríthet rá. Ez az igazság, ugye?

A férfi elmosolyodott, amely mosoly együttérzőnek tűnt, de Laura látta a mélyén felvillanó hideg fényt. – Nem igaz, Laura. Itt tarthatjuk magát.

– Nem – rázta meg a nő a fejét. – Nem vagyok szemtanú. Nem írtam alá semmit, ami által én lennék a gyámjuk. Nincs joguk itt tartani.

A férfi nemet intett. – Maga az egyetlen, aki képes kommunikálni velük, vagyis *ipso facto* maga is fontos tanú. Egy fontos tanút pedig az akarata ellenére is őrizetben lehet tartani. Benne van a törvénykönyvben.

– Szeretnék felhívni egy ügyvédet, hogy ezt megkérdézzem.

– Ne pocsékolja a pénzét. Egy ügyvéd ugyanezt mondaná.

– Kétlem. Csak akkor kell ezekkel a gyerekekkel maradnom, ha én úgy akarom. És nem vagyok hajlandó maradni, amíg nem én döntöm el, hogy mit csinálnak, megértette?

Dühösen meredt Montanára, akire úgy tűnt, semmi hatással nincs kirohanása. Kedvesen rámosolygott a nőre, mintha valami ártalmatlan

bolonddal lenne dolga.

Laura azonban nem hagyta magát. Az órájára pillantott, majd ismét belenézett a férfi szemébe. – Ha azt akarja, hogy gondjukat viseljem, akkor rám kell bíznia őket. És én azt mondom, hogy sétálni mennek... kilenc perc múlva. Nos, mi a válasza? Igen? Vagy nem?

Montana lustán megvonta a vállát. – Beszélnem kell Beckerrel.

Kifordult a konyhából, magára hagyva Laurát, akinek a szívverése felgyorsult ettől az összezsapástól; az ér vadul lüktetett a halántékában. Érezte, hogy ő győzött, és a dicsőség egy pillanatra a fejébe szállt.

A győzelem ára persze az lesz, hogy aláírja a gyámsági papírt és az ikrekkel marad. Önkéntes fogoly lesz.

Semmi baj, mondta magának. Végül is a kinti világban senki sem fogja hiányolni. A válása óta valóságos érzelmi remetévé vált. Legalább annyira elvágta magát az élettől, mint Burton Fletcher.

Bizonyos szempontból talán még jobban is.

Montana megpróbálta becsapni, de kudarcot vallott.

A lány okos volt, és mihelyt elmúlt első döbbenete, túl gyorsan rájött az igazságra.

És esze ágában sem volt megbocsátani Montanának. Amennyire lehetett, kerülte az ötszobás lakásban, és helyette Jeffersonnal, a fekete FBI-ügynökkel kötött barátságot.

Montanát ez nem érdekelte. A lány aláírta a gyámsági papírt, és ez volt az egyetlen dolog, ami számított. Az ikrekkel maradt.

A munkája nem volt könnyű, mert a fiúk ingerültek voltak és nyugtalanok. Rendszerességre volt szükségük az életükben. Laura Stoner tudta ezt, és igyekezett megadni nekik.

Egyedül ő tudott beszélni a fiúkkal. Az ikrek néha különös, érthetetlen dolgokat mondtak. A lány volt az egyetlen, aki megértette, és válaszolni tudott.

Csak Laura tudta rávenni őket, hogy megnézzék a képeket a számítógép képernyőjén. Nehéz dolga volt, mert az ikrek nem szerették a feladatot; untatta és idegesítette őket.

Két nap alatt az ikrek nyolcszáz képet néztek végig, és mindegyikre ugyanazt mondták: – Nem.

– Azt az embert keressétek, aki lőtt a puskával – ismételte Laura

türelmesen. – Szóljatok, ha meglátjátok.

Egy új kép jelent meg a képernyőn, új arc, alatta új számmal.

– Nem – vágta Rickie. Az arcok nem érdekelték, ehelyett bonyolult játékokat akart játszani a bűnözők nyilvántartási számával.

Trace, aki időnként goromba volt és morcos, ugyanazt mondta: – Nem.

– Rickie-hez hasonlóan sokkal érdekesebbnek találta a számokat, mint az arcokat.

Szerették volna, ha a képek gyorsabban váltogatják egymást, pedig már így is olyan elképesztő sebességgel haladtak végig a nyilvántartáson, hogy a férfiak meg voltak győződve, a fiúk valójában meg sem nézik az arcokat. – Nyugodtan haladhatnak gyorsabban – győzködté őket Laura. – Az ő felfogóképességük nem úgy működik, mint a miénk.

Azonban Becker parancsa szerint ennél gyorsabban nem váltogathatják a képeket. Egyszer aztán Trace nem bírta tovább és idegesen kifakadt.

– Embernek van három anyajegye – mondta türelmetlenül. Három ujját az arcához nyomta. – Anyajegyember – jelentette ki nyomatékosan. – Anyajegyember. Anyajegyember.

Jefferson hangosan felnevetett. – Tehát ő az, akit keresünk... az Anyajegyember. Nem ő volt a rossz fiú egy Flash Gordon filmben?

Tehát a gyilkost elnevezték Anyajegyembernek, de hiába követte egyik kép a másikat, a fickó nem tűnt fel a képernyőn.

Becker és Stallings pesszimistává vált, és minden reményüket elvesztették, hogy a fiúk bárkit is azonosítani fognak. Elkecsereződésük továbbfokozódott, amikor megtudták, a fiúk nem értik, mit jelent az életkor. Amikor megkérdezték tőlük, mit gondolnak, hány éves volt az Anyajegyember, Rickie azt mondta „nyolc”, Trace pedig azt, hogy „három”.

– Jól haladunk a semmivel – jegyezte meg Stallings

– Ha a nyilvántartásban szerepel a gyilkos, a fiúk fel fogják ismerni – állította Laura.

– Még azt sem tudjuk, hogy az autóval vagy a rendszámmal kapcsolatban nem tévedtek-e – mondta Stallings savanyú képpel.

– Nem tévedtek – jelentette ki Laura. – Ebben biztos lehet.

– Optimizmus – bólintott Jefferson. – Nagy szükségünk van az optimizmusra. Ki kell hangsúlyoznunk a pozitív dolgokat.

Montana nem mondott semmit, de ő már látta az unokaöccse

fantasztikus memóriáját működés közben. Hitte, hogy Laurának igaza van. Ha az ikrek meglátják a gyilkost, fel fogják ismerni.

A lakás falain belül lassan kialakultak az oldalak, szövetségek jöttek létre. Stallings és Becker amennyire csak tudták, távol tartották magukat az ikrektől. Becker úgy viselkedett, mint akit sért a fiúk tartózkodása, és Montana néha azon kapta Stallingsset, hogy úgy néz az ikrekre, mintha borsózna tőlük a háta.

Jefferson más eset volt. Mihelyt a dolgok beálltak a megszokott ritmusba, Jefferson levetette merev álarcát és távolságtartását. Sokat viccelődött Laurával, kedves és türelmes volt az ikrekkel.

Jeffersonnak, bár elvált, volt két fia, így ösztönösen tudta, hogyan kell felkelteni a gyerekek érdeklődését. Vég nélküli sportstatisztikákat darált nekik, ami lenyűgözte az ikreket, bár nem értettek belőle semmit.

Jefferson megrögzött újságolvasó volt, és szívesen felolvasott akár több hasáb kosárlabda-eredményt is a fiúknak a *Times*ből. Úgy memorizálták a lepatтанásokot és szabad dobásokat, hogy azt sem tudták, mi az.

A fiúk mesekönyvéből Jefferson vicces és valóságghű gyíkokat rajzolt. Az ikrek jobban kedvelték a realizmust.

Jefferson egy pénzérmét végig tudott sétáltatni sötét bütykein, amely mutatóványt a fiúk borzasztóan szerettek volna utánózni. Montana csupán a hullók hosszú listáját tudta felmondani velük, semmi többet. Kezdeti sikerét teljesen elhomályosította Jefferson. És ebbe természetesen Laura is besegített.

Montana elképedve döbbsent rá, hogy a lelke mélyén féltékenységet érez mocorogni. Igyekezett nem venni róla tudomást.

Amit azonban nem hagyhatott figyelmen kívül, az a biztonsági ház biztonságával kapcsolatos növekvő kételyei voltak. Végül úgy döntött, beszél a dologról Conlee-vel telefonon.

– Conlee, nekem nem tetszik ez a hely. A srácoknak mindennap ki kell menniük levegőzni, és túl feltűnőek. Furcsán viselkednek és az emberek megnézik őket.

Conlee hangja unott volt. – Nyugodjon meg, Montana. Ez New York. Senkinek nem fognak feltűnni.

– De igen. Az emberek felfigyelnek rájuk. És nekem ez nem tetszik.

– Ez a legtöbb, amit tehetek. A különítménynek nincs pénze az ilyen dolgokra. És az államnak sincs. A koldusok nem válogathatnak.

– Van valami hír az autóról?

– Nincs.

– Valami más fontos információ?

– Apróságok. Az utcákon azt beszélnek, nem a kolumbiaiak csinálták. És nem is maffia belharcáról van szó. De ez csak szóbeszéd.

Montana megrázta a fejét. – Óriási ostobaság lett volna a kolumbiaiaktól. Ennek ellenére a merénylet minden jellegzetességet magán visel.

– Tartsanak ki. A végére járunk a dolognak. A ház miatt pedig ne aggódjon. Biztonságban vannak.

Montana nem vitatkozott vele, de egyáltalán nem hitt neki. Az utcákon eltöltött hosszú évek cinikussá tették.

– Hogy van a tanár néni? – kérdezte Conlee. – Jól végzi a feladatát?

– Igen – válaszolta Montana érzelem nélkül. – Végzi.

Laura ismét a kanapén aludt, és álma nyugtalan volt, mivel égett a lámpa és mindig volt egy férfi a szobában. Hajnalban valaki köhögött. Csengett a telefon. Kinyílt, majd becsukódott egy ajtó.

A telefon ismét csengett; ismét kinyílt és becsukódott egy ajtó. Férfiak beszéltek lehalkított hangon. Laura megpróbált nem odafigyelni a hangokra, megpróbált visszamenekülni az álomtalan ürességbe.

Arra ébredt, hogy egy kéz rázza a vállát. – Keljen fel! – mondta Montana. – Csomagoljon. El kell tűnnünk innen.

Laura fél könyékre emelkedett és álmosan pislogott a férfir. – Micsoda? – kérdezte. – Nem. Éjszaka van.

A férfi még erősebben megrázta. – Keljen fel és csomagoljon! Gyorsan el kell hagynunk a lakást!

Laura az órájára nézett. Még hat óra sem volt. Csak az egyik lámpa égett, de halvány fényénél látta, hogy Montanára ráférne egy borotválkozás. Szögletes állát borosta árnyékolta be. Ez a tény azonban nem volt annyira érdekes, hogy ébren tartsa. Megpróbált visszafeküdni a

kanapéra.

– Gyerünk! – sürgette a férfi türelmetlenül. Ez alkalommal olyan erősen megrázta, hogy azonnal kirepült a szeméből az álom. Szeme dühösen kinyílik.

Megpróbálta eltolni a férfi kezét. – Hagyja abba!

– Ez őrülség – mondta Jefferson, odalépve Montana mögé. – Ki hallotta a hírt. Te?

– Stallings – szűrte a választ Montana a fogai között. Arcát egészen közel tolta Laurához. – Hallgasson ide! Szerepelnek az újságban. A *World Weekly Record* éjszaka ment a nyomdába, és szerepel benne egy cikk magáról és az ikrekről. Képekkel együtt. El kell tűnnünk innen, mert ha láttak minket a környéken sétálni, és az emberek emlékezni fognak.

– Úristen – nyögte Laura döbbenten. – Úgy érti... úgy érti...?

A férfi ép keze még mindig szorította a vállát. – Megpróbáltuk titokban tartani magukat. Nem sikerült. Most el kell tűnnünk innen.

Laura túl kába volt, hogy normálisan tudjon gondolkodni. – Hová.... hová megyünk? – kérdezte és a szíve gyorsabban kezdett verni.

– Valley Hope – válaszolta a férfi, és minden biztonnyal észrevette a vonakodást a lány szemében, mert hozzátette: – Ez egy magánkórház Long Islanden.

– Valley Hope? – ismételte Laura döbbenten. Hallotta a nevet. Botrányos hely volt, amelyet csak egy hajsza választott el attól, hogy visszavonják a működési engedélyét.

– Nem viheti oda őket – mondta. – Az egy kigyóverem. Nem.

– Ne ellenkezzen, Laura. Ez az egyetlen hely, amit Conlee ilyen rövid idő alatt fel tudott hajtani.

– Nem... – próbált a lány vitatkozni, de Montana a szavába vágott.

– Nincs más választásunk – mondta és mélyen belenézett a szemébe.

Az, ahogyan a férfi ránézett, ahogyan beszélt, ahogyan szorította a vállát... tudta, hogy komolyan gondolja.

Valóban nem volt más választásuk.

Sietni, sietni, sietni, sugallta minden a lakás levegőjében. Még mintha Laura szíve is a parancsot ismételte volna: *Gyorsabban, gyorsabban, gyorsabban*. A sarkokból az árnyékok is ezt suttopták.

Próbált nyugodtan viselkedni. Tudta, az ikrek megérik az aggodalmat a

levegőben és ez felzaklatja őket.

– Adjon nekik reggelit – mondta Montana. – Aztán indulunk.

A folyosó végéről hallotta, amint a férfiak szétszedik a vidám szobát, amit oly nagy gondossággal alakított ki a fiúk számára. Szekrényajtók csapódtak, függönyrudak nyikorogtak, és dobozok puffantak, amint egymásra pakolták őket.

Montana belépett a konyhába. – Magával minden rendben lesz? – kérdezte.

– Nem saját magam miatt aggódom – mondta Laura. Odafordult Trace-hez. – Ne játssz a pirítóssal! Edd meg a kukoricapelyhet! Ha végeztetek a reggelivel, autókáznunk megyünk.

Trace rásandított, álmos arca gyanakvó volt. – Autókáznunk megyünk – visszhangozta gépiesen.

– Igen – ígérte Laura. – De előbb edd meg a kukoricapelyhet.

– Sajnálom, hogy ezt kell tennünk magával – mondta Montana. – És őket is sajnálom. Számukra ez kétszer olyan nehéz.

Nem, gondolta Laura. *Számukra nem kétszer olyan nehéz... háromszor, négyszer, tízszer olyan nehéz. De az is lehet, hogy százszor.*

– Ki tenne ilyet? – kérdezte Laura, de közben Trace-t figyelte. – Ki az, aki képes hasznát húzni belőlük, betenni a képüket az újságba? Milyen ember az, aki ilyet tesz?

– Azok, akik az újságokat eladják – válaszolta Montana.

– Honnan szerezte meg az újság a sztorit? – kérdezte Laura. – És a képeket? Tényleg vannak képeik rólunk? Honnan?

– A *World Weekly Record* ötszáz dollárral jutalmazza a hét legjobb sztoriját. És ezen a héten maguk voltak a legjobb.

A férfi odalépett a kis konyhaablakhoz. Sérült kezével szétnyitotta a roletta léceit és kinézett. Az ég még mindig sötét volt.

– Ötszáz dollár? – kérdezte Laura hitetlenkedve. – Valaki képes volt ötszáz dollárért eladni két gyereket?

Montana hagyta a léceket visszahullani a helyükre. – Nem – mondta, és megfordult. – Két gyereket és egy nőt adott el. Ismer valakit az iskolában, akinek ilyen nagy szüksége van pénzre? Vagy ennyire szereti a pénzt?

– Nem – válaszolta a lány, elborzadva a gondolattól. – Miért az iskolából lett volna valaki? Lehetett a rendőrségtől is, nem?

– Lehetséges.

Olyan nyugodtan mondta, mintha az időjárásról beszélgetne.

– *Ismét havazni fog?*

– *Lehetséges.*

– *Halálos lesz a hó? Bele fogunk halni?*

– *Lehetséges.*

Laura a fiúkra nézett és száját keskeny vonallá préselte. Rickie nyugtalan volt, Trace pedig dühös.

Mindketten a kukoricapelyhen nyámmogtak, és Trace közben magában beszélt. – Kék rebarbara – suttozta és figyelte, amint a fény megcsillan a tejes kanálon. – Kék rebarbara, kék rebarbara.

Bárcsak ne mondtam volna semmit, gondolta Laura, és dühös volt magára, dühös az egész helyzet igazságtalanságára. *Senki nem tudná. De nem. Úristen, miért nem maradtam csendben?*

Montana megérezhette a lány fokozódó elkeseredését. Odalépett hozzá és jó kezét a vállára tette. – Figyeljen... – mondta. – Legalább a *Record* egy hetilap. Az egész országban terítik. Néhány napig még nem jelenik meg az állványokon. És ha ez segít, eddig fantasztikusan végezte a dolgát, maga...

Nem fejezte be a mondatot. Stallings lépett a konyhába, öltönyben és nyakkendőben. Máskor rózsás arca most sápadt volt, szeme vizenyős.

– Kész vagyunk – mondta Laurának. – Mindent összepakoltunk. Tehát ha úgy gondolják...

Az iszonyat sikolya hasított a levegőbe, amelyet újabb és újabb követett, mind hangosabb, mint az előző.

Stallings szája tátva maradt a csodálkozástól. A sikoltozás egyre fájdalmasabb és rémültebb lett.

Rickie volt, aki megállíthatatlanul üvöltött. Elejtette a kanalát, felborította a tányérját, majd hangos puffanással lezuhant a földre.

Hátrafelé mászva elindult az egyik sarokba és ott összekuporodott, mint egy apró, csapdába esett állat. Arcán könnyek folytak végig, sikolyai a levegőt hasogatták és kezével kapkodott maga előtt.

– A hattyú! – kiáltotta Laura a döbbsent Stallings-nek. – Fél a hattyúktól!

Stallings egy drapp színű, fekete hattyú mintás nyakkendőt viselt. Laura odaugrott és valósággal kitepte a férfi nyakából. Stallings úgy meredt rá, mintha Laura egy ámokfutó örült lenne, Rickie pedig a démoni porontya.

Laurának végül sikerült meggyőznie Stallingset, hogy mindennek a

nyakkendő az oka. Rickie halálosan fél a nagy madaraktól, de még a képüktől is, mondta, és senki nem tudja, miért.

Stallings vonakodva zsebre vágta a bűnös nyakkendőt és kiment, hogy betegye a bőröndjébe. Közben mindvégig morgott, mondván, a menyasszonya ajándéka volt és neki igazán tetszett.

Laura szorosan magához ölelte Rickie-t. – A hattyú elment messzire – próbálta megnyugtadni a kisfiút. – A hattyú elment Japánba, és Godzilla megette. Soha nem fog visszajönni.

Mire Rickie elcsendesedett, Trace izgatta fel magát; a szeme dühösen villámlott. Majd amikor Laura már azt hitte, sikerült mindkettőjüket megnyugtania, *mindketten* dührohamot kaptak. Becker önkényesen elpakolta a Tapsi Hapsi fogkeféjüket, mielőtt használhatták volna.

Mire beszálltak az autóba, Laura elért türelme határára. Mindkét fiú bosszús volt és kimerült.

Rickie szemmel láthatóan félt Stallingstől, mintha attól tartana, hogy a férfi a következő pillanatban előhúzza a gonosz hattyús nyakkendőt a zsebéből. Stallingsnek rosszkedve volt, mivel a tengeri moszat és vitaminok ellenére megfázott.

Jefferson jelentkezett, hogy szívesen helyet cserél Stallingsszel és utazik az ikrekkel, Laurával és Montanával. Laura hálás volt ezért. Jefferson sokkal természetesebb és közvetlenebb volt.

Sűrűn havazott és a forgalom alig haladt. Laura alig várta, hogy elhagyják Manhattant az alagúton keresztül és kiérjenek Long Islandre.

Jefferson elől hagyott néhány könyvet a fiúk számára, őket azonban sokkal jobban érdekelte egy térkép, amit a hátsó ülés alatt találtak. Laura hagyta, hogy tanulmányozzák és valami érthetetlen játékot játszanak a főutak számával.

– Túl van a hattyútól való félelmén? – kérdezte Jefferson. Az ablaktörő szorgalmasan járt, féltetolva a havat a szélvédőről.

– Nagyjából – válaszolta Laura, bár tudta, mindkét fiút megzavarta ez az újabb hirtelen változás.

– Van még valami, amitől fél? – kérdezte Jefferson. – Úgy értem, jobb, ha megmondja előre.

Laura mély levegőt vett és hátratolta a haját az arcából. – Igen – válaszolta. – Hattyú. Pingvin. Bagoly. Minden nagy madár. És mindketten félnek a Mikulástól.

– A Mikulástól? Még sosem hallottam, hogy egy gyerek félt volna a Mikulástól. Miért?

– Nem tudjuk – mondta a lány. – Ők pedig nem tudják elmondani. Talán majd egyszer, de most még nem.

Jefferson megrázta a fejét. – Ez viszi a pálmát. Még valami?

– Fürdőruha. Trace fél a fürdőruhás emberektől.

– Nos, az évnek ebben a szakában legalább *ettől* nem kell tartanunk.

Laura hátradőlt az ülésen és behunyta a szemét. Milyen furcsa, gondolta. Rickie nem sikoltzott vagy sírt a lövöldözéskor és a vér láttán, amikor meggyilkolták Zordanit. Ugyanakkor egy nagy madárnak már a képétől is halálos rémület fogja el.

Azt kívánta, bárcsak egy rövid időre megtapasztalhatná, milyen az, megérteni a legösszetettebb matematikai problémákat, de nem érteni a legegyszerűbb emberi gesztusokat, amilyen a nevetés, a kacsintás, az ölelés, a csókolás.

Montana hangja szakította félbe tűnődését. – Elvisszük magukat Valley Hope-ból máshová, amilyen hamar csak lehet.

– Már az is késő lesz – mondta Laura kimért hangon. – Sajnálom, de ez az igazság.

Még a gondolatát is gyűlölte annak, hogy a fiúk a Valley Hope-ban legyenek. Korábban már járt a helyen, egy körút alkalmával, amikor a mentálisan visszamaradottak számára létesített intézményeket látogatták végig.

A kórház régi, háromemeletes épület volt, barna tégláit szürkésre koptatta az idő. Ugyanilyen téglából épült magas fal vette körül, és az ablakokon rozsdás vasrácsok voltak. A belseje lehangoló volt, mocskos és bűdös.

– Nem tudom, ezután hová küldik magukat – mondta Montana. – Lehet, hogy a szövetségi rendőrbíró felügyelete alá kerülnek.

Laura szeme felpattant és belsejében hirtelen ürességet érzett. – Elhagynak minket? – kérdezte.

Anélkül, hogy tudatosult volna benne, megszokta ennek a négy férfinak a jelenlétét. – Jók voltak a fiúkhoz – mondta rekedten.

– Köszönjük – válaszolta Jefferson. – Számunkra öröm volt.

– A rendőrbíró jól fog bánni magukkal. – Montana csak ennyit mondott.

Egy zavaró gondolat fogalmazódott meg Laura fejében. – Ugye nem

fognak áttelepíteni minket? Nem költöztetnek át az ország másik végébe új névvel, meg ilyesmivel?

– Nem hiszem, hogy erre sor kerülne – válaszolta Jefferson vidáman. – Emiatt ne aggódjon.

Nem tehetett róla, képtelen volt legyőzni aggodalmát. Mihelyt az ikrek neve és képe megjelenik az újságban, az egész ország tudni fog róluk. A remény, hogy tanúvallomásuk titokban marad, örökre elszáll.

Vérdíj, gondolta Laura. Nem ezt teszik a kábítószerkereskedők, ha valakit el akarnak távolítani az útból? Vérdíjat tűznek ki a fejére.

Vérdíj a fiúk fejére, gondolta, és a gyomra görcsbe rándult. A térkép fölé hajló ikrekre nézett. Egyenes, fényes hajuk a homlokukba hullott és sötét szempillájuk olyan hosszú volt, hogy árnyékot vetett az arcukra. *Olyan tehetetlenek*, gondolta. *Teljesen tehetetlenek*.

Miután elhagyták Queenst, a két autóból álló karaván rövid pihenőt tartott Long Islanden. Stallings jelzett, hogy meg akar állni, mire mindkét jármű bekanyarodott egy áruház parkolójába.

Stallings odament az ő autójukhoz és közölte, hogy be akar menni aszpirint és köhögéscsillapító szirupot venni, mert rosszul érzi magát. Laura megállapította, hogy valóban kezd súlyos betegnek látszani.

Bár az ikrek abban a pillanatban nyugtalankodni kezdtek, ahogy az autó megállt, Montana figyelmeztette Laurát, hogy ne engedje őket kiszállni. Nem akarta, hogy bárki is meglássa őket.

Rickie és Trace unalmukban civódni kezdtek és Laurának minden energiája arra ment el, hogy megpróbáljon békét teremteni közöttük. Elválasztotta őket egymástól, egyiket az egyik, másikat a másik oldalára ültette, és elvette a térképet, amit időközben elszakítottak.

Az autó zsúfolt volt, a hátulját teljesen megtöltötte a video, a tévé és a fiúk holmija. A hátsó ülés mögött ott sorakoztak Dodó kacska és a vicsorgó Taz plakátjai.

Csapdába estünk a Bolondos Dallamok világában, gondolta Laura sötétén, és azt kívánta, bárcsak visszatérne a világba a józanság.

Végül Stallings, az orrát törölgetve, kilépett az ajtón, egy papírszatyrot szorítva a melléhez. Folytatták az utat. Stallings és Becker autója ugyanolyan zsúfolt volt, mint az övék, mert abban volt a felnőttek holmija és a számítógép.

A havazás erősödött. A rádió folyamatosan figyelmeztette az úton lévőket. A főutak havasak, mondta, a mellékutak lassan járhatatlanok.

Minden lassú, havas mérföld közelebb vitte őket a tévesen Valley Hope-nak, vagyis Reménység Völgyének nevezett hely felé. Laura megengedte az ikreknek, hogy ismét egymás mellé üljenek. Tovább tanulmányozták a térképet és jókat kuncogtak a főutak számán.

– A szerelem különös – énekelte Rickie újra és újra. Egy régi slágereket játszó rádióállomás műsorában hallották, és ez volt az egyetlen sor, amit valaha is énekeltek.

– A szerelem különös – visszhangozta Trace. – A szerelem küü-lönös.

– Milyen messze vagyunk? – kérdezte Laura, a vastag hófüggönnyt nézve. Az autót teljesen elzárta a világtól a kavargó fehérség.

– Hat mérföld – válaszolta Montana. Laura látta rajta, hogy feszült. Az autó nemegyszer megcsúszott.

– Hat mérföld – ismételte Trace közönyös hangon.

– Hat mérföld – mondta Rickie és nevetett.

Egy hirtelen szélhökés rázta meg az autót és a hó úgy kavargott körülötte, mint a kis dísznek használt félgömbökben, amit fel kell rázni. Laura szíve meglódult, Jefferson halkán szitkozódott az orra alatt, Montana azonban nem mondott semmit. Az ikrek észre sem vették. – A szerelem küü-lönös – kántálta Rickie és a térkép fölé hajolt.

Montana az utolsó hat mérföldet araszolva tette meg. A hó tovább szakadt, a szél erősödött. Az autó minden szélhökéstől megremegett.

Még Valley Hope is jó lesz, gondolta Laura, amint egy újabb szélroham rázta meg alattuk a járművet. *Hát ide jutottunk. Ennyire rossz a helyzet.*

Végre megállt az autó. Laura látta maguk előtt a Chevrolet elmosódó körvonalait, hátsó lámpájának halvány pirosát.

– Mi történt? – kérdezte.

– Megérkeztünk, de a kapu zárva van – válaszolta Montana. – Becker mindjárt kinyitja.

A hóesésen keresztül Laura látta a vasrudakat és a kapu súlyos keresztpántját. Középkori erő áradt belőle és elment volna akár egy börtön kapujának is, bár Valley Hope is pontosan ez volt.

Becker, összehúзва magát, odalépett a vezetőoldali ablakhoz és bekopogott. Montana félig letekerte az ablakot és hunyorított a bevágó hó miatt.

A hideg vörösre csípte Becker amúgy is piros arcát. – A kapu be volt csukva, de nem kulccsal – mondta, és szájából fehér párafelhő kavargott elő. – A szél mindig becsapja, de én majd tartom.

Montana bólintott, Laura azonban valamiféle feszültséget érzett a mozdulatában.

– Remélem, van kávéjuk ebben a barlangban – morogta Jefferson.

– Aha – mondta Montana oda sem figyelve, miközben feltekerte az ablakot.

Becker odakocogott a kapuhoz és megfogta, nehogy a szél ismét becsapja. Ha a pokolnak van kapuja, gondolta Laura, az biztosan úgy néz ki, mint ez.

Előttük Stallings sebességbe tette a Chevroletet és lassan begurult a kapun. A kerék ráment egy jeges foltra és pörögni kezdett. Stallings rálépett a gázra.

Az autó megugrott, és Becker intett Montanának, hogy kövesse.

Becker keze alig emelkedett a magasba, különös, pattogó hang hallatszott és Becker ujjai vért fröcskölő vörös csonkokká változtak.

Becker homloka szétrobbant, kipirult arca eltűnt saját vérenek esőjében, mellkasából és hasából vörös szökőkutak spricceltek.

A Chevrolet, Stallingszel a kormánynál, megremegett és hirtelen tele lett lyukakkal. A hátsó ablak tompa csörömpöléssel betört.

Laura annyira megrémült, hogy sikoltani sem tudott, még akkor sem, amikor látta, hogy a Chevrolet ablakaira vér csapódik. Stallings minden bizonnyal halálos sebesülést szenvedhetett, ha ennyi vér lövellt az üvegre.

– A francba! – nyögte Montana. Villámgyorsan hátramenetbe kapcsolta az autót és tolatni kezdett, olyan gyorsan, hogy Laura úgy érezte, eltörik a gerince.

Ösztönösen az ikrekre vetette magát, akik meglepett haraggal felkiáltottak. Jefferson fájdalmasan felnyögött.

– A fenébe, ember, *eltaláltak* – mondta Jefferson. Laura érezte, hogy az autóban hideg van. Amikor felpillantott, látta, hogy a szélvédő Jefferson felőli oldala betört.

Montana sebességet váltott, csúszva megfordult és örült sebességgel kilőtt.

Laura a hátuk mögül egy másik jármű, talán egy terepjáró zúgását hallotta, és újabb sorozat hasított a levegőbe. A hátsó szélvédő betört,

Laura pedig még lejjebb nyomta az ikreket az ülés mögé. Rickie nyüszített; Trace dühösen püfölte a kezét.

– Eltaláltak. – Jefferson hangja elcsuklott.

– Bukj le – mondta Montana –, különben mindjárt halott leszel!

Az autó csomagtartóján vadul kopogtak a lövedékek. Az ikrek tiltakozva felkiáltottak. Laura lenyomta őket a padlóra és sikoltozásuk ellenére keményen tartotta őket.

Valami nekicsapódott a hátának, de sérülést nem okozva le is pattant. Laura szeme csukva volt, de most felnézett. Dodó kacsa műanyag plakátja ütötte meg, amely most ott hevert az ülésen.

Dodó gondtalan arcának felét leszakították a golyók. A kacsa őrült, félvigyorral meredt rá.

Hat

Az autó csúszkálva száguldott az úton.

Montana a visszapillantóban egy fehér terepjárót látott mögöttük, és forrón remélte, nem csúsznak le az útról vagy nem feneklenek meg a hóban, mert azzal álló célponttá válnának.

Jefferson magzati pózban hevert félig a padlón, félig az ülésen, és erősen vérzett. Tweed zakójának vállát teljesen eláztatta a vér.

A fiúk sikolyai betöltötték az autó belsejét. Montana nem látta sem őket, sem Laurát a tükörben. Csak nem találták el őket?

– Laura? – kiáltotta. – Jól van? És a fiúk?

– Azt hiszem. – Montana alig hallotta a nő válaszát.

A fehér terepjáró egyre közeledett, annak ellenére, hogy ez is vadul csúszkált a havas úton.

Az utasülés melletti ablakot leengedték és egy fekete sapkás férfi hajolt ki rajta. Katonai gépfegyvert fogott a kezében és megcélozta a Fordot.

– Maradjanak lent! – kiáltotta Montana. Keményen balra rántotta a kormányt. Az autó felszaladt a járdára, majd visszacsúszott az útestre, bűgőcsigaként pörögve.

Lövések sorozata dörrent. Az ablak Jefferson mellett pókhálóvá változott. Egy lyuk támadt a kárpiton, nem sokkal Jefferson feje fölött.

Az autó vége kicsúszott oldalra és nekiütközött a padkának. Montana hagyta, hogy csússzon, majd tövig nyomta a gázpedált. Az autó háromszázhatvan fokos fordulatot tett, majd megugrott, először balra, majd jobbra csúszva.

Egy hóéke közeledett feléjük, és Montana mindent megtett, hogy ne ütközzenek neki. Nagy nehezen sikerült kikerülnie a hatalmas járművet, de alig néhány ujjnyira haladt el mellette.

Alighogy kiért a megtisztított útra, Montana nyomni kezdte a gázt és az első tiszta mellékutca felé tartott.

A tükörben látta a terepjárót, amely továbbra is követte őket. A vezető félrerántotta a kormányt, hogy kikerülje a hóékét, azonban ráfutott egy jégfoltra, és egyenesen nekirohant az eke forgó pengéjének. Fémcsattanással lepattant róla.

A következő pillanatban oldalra dőlt és két keréken csúszva nekicsapódott egy lámpaoszlopnak. Hangos csattanással megállt és visszahuppant négy kerékre.

A hóeke vezetője leállította a gépet és kiugrott a fülkéből. Egy szikár, idősebb férfi volt, aki futva indult a terepjáró felé, hogy megnézzé az utasokat.

Azonban alig tett néhány lépést, amikor valósággal szétrobbant a mellkasa. A lendület vitte még egy méternyit, majd arccal előre a hóba zuhant.

Montana nem várta meg, hogy többet lásson. Hatvan mérfölddel haladt egy utcán, ahol húsz mérföld volt a megengedett sebesség, a fiúk sikoltoztak, Jefferson vállából pedig ömlött a vér. Éles kanyarral befordult a következő sarkon, a tengelyek remegve tiltakoztak.

Montana tudta, a terepjáró nincs olyan állapotban, hogy kövesse őket, illetve erősen reménykedett benne. Ennek ellenére egy új autót akart; amilyen hamar csak lehet. Kilenctömbnyire a roncsból meglátott egy négykerék meghajtású kék Broncot, amely egy mellékutcából kanyarodott ki. Bevágott elé és elállta az útját.

– Add ide a jelvényedet – mondta Jeffersonnak. Jefferson kábult és gyenge volt a vérveszteségtől, de bólintott. Kivette belső zsebéből a bőrtokos jelvényt és átadta Montanának. A tok síkos volt a vértől.

Montana kiugrott az autóból, jobb kezében a jelvényt, balban a pisztolyát szorongatva. A Bronco megállt. Vezetője egy szakállas fiatalember volt, kockás kabátban, aki döbbenten meredt Montanára.

– Nyissa ki az ajtót! – parancsolta Montana. Amikor a vezető nem engedelmeskedett, Montana ráfogta a pisztolyt és intett, hogy szálljon ki. A férfi elsápadt, kinyitotta az ajtót és miután kilépett a hóra, feltartotta a kezét.

– FBI – mondta Montana. – Szükségem van erre az autóra. A kormány nevében.

– Hé! – tiltakozott a férfi, de inkább rémültnek látszott, mint dühösnek.

– Lövöldözés volt és talán még lesz is. Húzódjon be valahová és ne mutakozzon ennek az autónak a közelében.

– Hé! – ismételte a szakállas. – Nem veheti csak így el...

– Segítsen áthozni a társamat. Megsebesült. Fel kell emelnünk.

A szakállas férfi elkomorodott.

– Segítsen – mondta Montana és intett a pisztolyával. – Ez parancs.

A vezető vonakodva engedelmeskedett és Montanával együtt megkerülte a Fordot. Montana kinyitotta az ajtót, és amikor a férfi meglátta a padlón kuporgó, vérző Jeffersont, döbbenet felnyögött.

– Mi a pokol...?

– Segítsen – ismételte Montana és elkezdte kihúzni Jeffersont az autóból, közben próbált nem törődni az ikrek sikoltozásával.

– Szent ég, hiszen ez az ember tiszta merő vér. Ne tegye be az autómba...

– Kuss! – szólt rá Montana. – Nyúljon az ép karja alá.

A szakállas a fejét csóválva Jefferson jobb oldalára került és együtt átcipelték a vérző férfit a Broncóhoz.

– Úristen, összevérezi a báránybőr üléshezátomat. Ki fog megfizetni ezért? Valakinek ezért fizetnie kell.

– Laura! – kiáltotta Montana. – Jöjjön! Szüksége van segítségre?

Laura ekkorra már kinyitotta az ajtót. Rickie vadul küzdött a karjában. – Hozza Trace-t és a dobozokat! – mondta a férfinak.

Montana visszarohant a Fordhoz, felkapta Trace-t és a rugdalózó, kapálózó fiút betette a Bronco hátsó ülésére.

– Hozza a dobozokat! – kiáltotta Laura. – Nem hagyhatjuk itt őket!

– Nincs időnk! – csattant fel Montana. – Szálljon be és csukja be az ajtót! – Nem hitte, hogy megpillantja a sarkon beforduló fehér terepjárót, de nem akart kockáztatni.

– *Szükségünk* van a dobozokra! – A lány szemében vad, makacs fény lobbant. – Majd én áthozom őket, a fenébe is! – kiáltotta és már félúton járt a Broncóhoz.

Montana belódította Trace-t a hátsó ülésre, nem éppen gyengéden, és a fiú rémült haraggal felordított. Montana szívesen mellé hajította volna Laurát.

A nő azonban ekkor már az autóban volt, az ülésen térdelt, egymás után szedte ki és rakta egymásra a dobozokat maga mellé. Olyan vadul dolgozott, hogy a dobozok kidőltek az utcára. Az egyik kinyílt és a fiúk videokazettái szétszóródtak a havas betonon.

– Szálljon be a rohadt autóba – mordult rá Montana –, vagy behajítom.

Laura dacos pillantást vetett rá és folytatta a pakolást. Dodó kacsza törött műanyag plakátja zörögve hullott ki a kazetták mellé.

– Szükségük van a holmijukra – jelentette ki. – *Minden* holmijukat akarom.

A nő zaklatott volt és valósággal remegett az idegességtől, de Montana tudta, komolyan gondolja; egy lépést sem hajlandó tenni a fiúk holmija nélkül. Időközben Jefferson talán elvérzik, és csak isten tudja, hol jár a fehér terepjáró.

– A pokolba is, segítsen neki! Próbálja megállítani a vérzést – utasította a nőt.

Laura felkapott néhány dobozt, visszacsúszkált a Broncóhoz és behajította őket hátulra, majd ismét elindult a másik autó felé.

Montana azonban elállta az útját. – Segítsen Jeffersonon.

Laura megpróbálta kikerülni a férfit. – Szükségünk van a fiúk holmijára! – bizonygatta. – Képtelenek meglenni a holmijuk nélkül!

– Segítsen Jeffersonon – mondta Montana. – Majd én elhozom az átkozott dobozokat.

Laura hitetlenkedve nézett a férfira, de hátrálni kezdett a Bronco felé.

– Segítsen neki! – kiáltotta Montana dühösen.

A nő megpördült, visszaszaladt a Broncóhoz és bemászott Jefferson mellé.

– Maga – fordult Montana a Bronco tulajdonosához. – Segítsen nekem!

– Mi ez? – kérdezte a szakállas férfi. – Gyerekek? Mi...?

– Pakoljon át a Broncóba! – mondta Montana olyan parancsoló hangon, hogy a férfi azonnal engedelmeskedett.

Együtt gyorsan megtöltötték a Bronco csomagtartóját.

A tulajdonosnak volt két fehér ingje egy átlátszó mosodai zacskóban az autó hátuljában. Montana látta, amint Laura fogja az egyiket és hevenyészett nyomókötéssé gyúri. Amikor lefejtette Jefferson válláról a véres zakót és meglátta a tátongó sebet, elsápadt.

De hamar összeszedte magát. Az inget a sebhez nyomta és erősen tartotta.

Montana belökte az utolsó adag dobozt a Bronco csomagtartójába és becsapta a hátsó ajtót. Nem volt több hely, annak ellenére, hogy néhány doboz még mindig ott állt az úttesten, a videokazetták és Dodó kacsa megrongálódott képe mellett.

– Még van! – tiltakozott Laura.

– Ennyi elég. – A férfi állkapcsa megfeszült és elindult a vezetőülés

felé. – Most azonnal eltűnünk innen!

– Mi lesz az autómmal? – kérdezte a szakállas tulajdonos. – Hogyan fogom visszakapni az autómat?

– Visszakapja. De ne hívja a rendőrséget, csak tűnjön el innen, mielőtt valami baja esne. Ismétlem: ne hívja a rendőrséget.

Montana beszállt a kormány mögé és becsapta az ajtót. Beindította az autót, sebességbe kapcsolta és rálépett a gázra. A kerekek sivítva kipörögtek a keményre döngölt havon, és a Bronco száguldani kezdett az utcán, jóval átlépve a megengedett sebességet.

– Jól vagyok – mondta Jefferson Laurának. – Másszon hátra a srácokhoz.

– Nem. Maradjon nyugton – mondta Laura. – Ne mozogjon!

Rickie és Trace egyfolytában nyüsztettek, és Trace a vezetőülés hátulját rugdosta.

– Nyugtassa meg a fiúkat – mondta Jefferson.

– Sshh – csitította Laura. – Sshh.

Montana menet közben megpróbált eltervezni egy útvonalat. A szíve vadul kalapált a mellkasában.

– Hová megyünk? – kérdezte Laura, túlkiabálva az ikreket. Zokogásuk halkult, mintha kezdenének kimerülni.

– Jeffersont orvoshoz visszük – válaszolta Montana, anélkül hogy szemét levette volna az útról.

– Hol van a legközelebbi elsősegélynyújtó állomás?

– Nem – rázta a fejét Montana. – Nem akarom, hogy bármilyen feljegyzés készüljön rólunk. Valaki feladott minket. Menekülnünk kell.

– De Jefferson – tiltakozott Laura. – Ki tud tartani addig?

Jefferson, aki közöttük ült, előrecsuklott, majd tehetetlenül hátradőlt, összerándulva a fájdalomtól. – Kibírom – mondta. – Igaza van Montanának. Feladtak.

Montana gyors oldalpillantást vetett Laurára. A lány arca sápadt volt, de a szeme éber, mint egy gyanakvó állaté.

– Hogy érti azt, hogy feladtak? – kérdezte.

– Úgy értem, hogy feladtak – válaszolta Montana keserűen. – Valaki kiszivárogtatta az információt, hogy a Valley Hope-ban leszünk. Ez az egyetlen lehetőség. Jézusom!

– Mi pedig egyenesen belesétáltunk – mondta Jefferson fintorogva. –

Laura, van még ott hátul ing? Azt hiszem, ezt átvéreztem.

– Jaj, istenem, hát persze – mondta Laura gyorsan. Montana újabb pillantást vetett rá. A lány úgy nézett ki, mint aki azonnal elsírja magát, de nem ez történt. Levette az inget a vállfáról, összehajtogatta kockára, majd odanyomta Jefferson vállához. A fehér anyag azonnal vörös lett.

Montana fejében egymást kergették a gondolatok. A lehetőségeket latolgatta.

– Ismerek egy orvost, egy nyugdíjas orvost Queensben – mondta Jeffersonnak. – Elviszlek hozzá.

Jefferson bólintott és behunyta a szemét.

– Honnan tudja, hogy az orvos otthon van-e? – kérdezte Laura.

– Mindig otthon van – csattant fel Montana. – Túl öreg, hogy eljárjon otthonról.

– Itt hátul van egy telefon – mondta Laura. – Talán felhívhatnánk.

Montana csaknem meghajtotta a fejét, annyira hálás volt. Egy pillanatig szerelmes volt a lányba, és a telefon isteni ajándékába.

Montana belenézett a visszapillantó tükörbe. Rickie az egyik sarokban kuporgott, halkan nyöszörgött és a szemét dörzsölgette. Kimerültnek látszott és talán úton volt afelé, hogy álomba sírja magát.

Trace a másik sarokban ült, felhúzott lábakkal. Arcát a tenyerébe rejtette, ujjai vad táncot jártak a száján és az állán. Fejét a háttámlához verdeste, és érthetetlen szavakat dünnyögött.

Montana nagy levegőt vett. – Rendben van – mondta, visszafordítva tekintetét a behavazott útestre, amely visszavezetett Queensbe. – Eléri a telefont?

– Igen – válaszolta Laura. Egy pillanatra sem engedve el a nyomókötetést Jefferson vállán, áthajolt az üléstámlán.

– Mondom a számot. Tárcsázzon – mondta Montana. – Ha felveszi, mondja azt, hogy Mick Montanának szüksége van rá. Aztán adja ide a kagylót.

Eldarálta a számot, amit még mindig kívülről tudott.

Laura tárcsázott, majd várt. – Nem veszi fel – mondta. – Már kilencszer kicsengett.

– Időbe kerül, amíg odaér a telefonhoz – mondta Montana.

– Tíz kicsengés – jegyezte meg Laura aggodalmas hangon.

– Ez óriási! – szűrte Jefferson a fogai között. – Egy kétezer éves orvost

kapok! Dinoszauruszvérből fog transzfúziót adni nekem.

Laura ebben a pillanatban beleszólt a telefonba. – Doktor úr? Mick Montana szeretne beszélni magával.

Átadta a kagylót Montanának, majd mindkét kezével az inget kezdte nyomni Jefferson vállán. – Ne mozogjon! – mondta. – Maradjon nyugodtan!

Jefferson még erősebben szorította a szemét, majd ellazult. Elvesztette az eszméletét.

Dr. Marco DeMario nyolcvankét éves özvegy volt. Egy magas, keskeny házban élt, amelynek a környéke negyven éve meg elégánsnak számított, de egy jó ideje már nem volt az.

A ház pergő fehér vakolata mocskosnak tűnt a hó tiszta fehérsége mellett. Az örökzöld sövény, amely körülfogta a kis udvart, a hosszú évek alatt, amíg nem gondozták, csúnyán elvadult.

Montana lassított a ház előtt, majd begurult DeMario nyitott garázsába. Előre közölte DeMarióval, hogy Jeffersont a hátsó ajtón fogják bevinni a házba.

A fiúk mélyen aludtak az ülés két ellentétes sarkában. Montana erős volt, de Jefferson nagy termetű volt, így Laurának segítenie kellett félig vinni, félig felvonszolni az öreg ház lépcsőjén.

Laura arca minden lépésnél megrándult, attól félve, hogy fájdalmat okoznak a sérült férfinak. A mosodás nejlonzacskót rátekerte a vállára, próbálva megakadályozni, hogy vércsíkot húzzanak maguk után.

Montana megnyomta a csengőt, úgy tartva Jeffersont a vállán, mintha egy részeget támogatna.

Laurát meglepte, milyen hamar kinyílt az ajtó. DeMario minden biztonnyal már várta őket.

– Tegyük fel a pultra, a mosogató közelébe – mondta DeMario károgó hangján. – Csúnya munka lesz.

– Nagyon sok vért vesztett – jegyezte meg Montana.

A „sok” távolról sem fedti a valóságot, gondolta Laura. Amikor Trace arcát felhorzsolta egy golyó, Laura kabátjának hajtókája véres lett. Most a kabátja elejét és vállát szinte teljesen átázta Jefferson vére. Montana felöltője csaknem ugyanolyan állapotban volt.

DeMario Jefferson fölé hajolt és ügyes mozdulatokkal hámozni kezdte

az öltönyt és az inget a sebről. Egy olyan műszert használt, ami valószínűleg szike lehetett, bár Laura inkább egy régimódi, egyenes pengéjű borotvának nézte.

DeMario olyan volt, mint a háza, magas, vékony és ápolatlan. Egy ritka, ősz hajtincs rálógott a szemöldökére, és az arca merő ránc volt. Azonban trifokális szemüvege mögött a szeme fekete volt és élénken csillogó.

Óvatosan lehúzta az inget a sebről, és Laurának el kellett fordulnia. Gyűlölte magát, amiért hányingere van, de nem tehetett róla.

– Vénás vér – hallotta DeMario hangját. – Artériát nem ért a lövedék.

– Nagyon jó – mondta Montana.

– Van egy üveg éter azon a polcon – nézett fel DeMario. – Régi, mint a pokol, de megteszi. Öntsön arra a rongyra egy keveset, de csak akkor tartsa az arca elé, ha szólok.

– Éter? – vonta fel Laura a szemöldökét. – Nem elavult már az éter használata?

– A pokolba! – mondta DeMario. – Dolgoztam én már sokkal rosszabb körülmények között is. Fél Afrikán és Európán keresztül követtem George S. Patton ezredet. Volt olyan, hogy napi tizennyolc órát operáltam. A sebesültek olyan halmokban vártak, mint a tűzifa. Hmmm. Második világháború... megnyertük a rohadékot.

Laurának semmiféle mondanivaló nem jutott eszébe. Némán meredt DeMario ősi műszereire, amelyek egy régi zsúrkocsira voltak kirakva. A műszerek hidegen csillogtak a poros mennyezeti lámpa fényében.

– Tud segíteni rajta? – kérdezte Montana.

– A pokolba is, hogyne tudnék! – válaszolta DeMario. – Persze nem lesz valami szép látvány. Ki kell szednem belőle az ólmot és összevarrni a lyukakat. Álmomban is meg tudnám csinálni. Az én időmben mi még nem aggódtunk a műtétek *kozmetikai* vonatkozásával.

Éles pillantást vetett Laurára. – Maga véletlenül nem ápolónő?

– Nem – nyögte Laura. – Tanárnő vagyok.

– Nos, ha úgy érzi, hogy el fog ájulni, akkor jobb, ha már most távozik. Mick, te maradj. Szükségem van segítségre.

Felvett valamit, ami úgy nézett ki, mint egy kínzóeszköz és elkezdte vele széthúzni a sebet.

– Laura – szólalt meg Montana meglepő gyengédséggel –, miért nem várakozik inkább az autóban? Hagyja, hadd aludjanak a srácok. Segítek

magának behozni őket, ha ezen túl leszünk.

Laura hálásan hátat fordított és a hátsó ajtón keresztül távozott. Láta, hogy a nejlonzacskónak nem sok haszna volt. Az üvegezett terasz festetlen padlódeszkáit Jefferson vére pötyözte.

A hó azonban továbbra is sűrűn esett és az udvaron hagyott vércsík lassan eltűnt a friss fehér lepel alatt.

Montana nyitva hagyta a garázsajtót, a Bronco fűtése működött, és az autó belsejében meleg volt. Laura beszállt a hátsó ülésre, vigyázva, nehogy felébressze a fiúkat.

Kimerült volt, de úgy érezte, soha többé nem fog tudni aludni. Amikor behunyta a szemét, borzalmas képek kavargtak az agyában: *vér, vér, vér és még több vér... hát már sosem ér véget?*

Végül megjelent Montana és kinyitotta a hátsó ajtót. Hideg áramlott az autó belsejébe.

Laura pislogva nézett a férfira. Az ég sötétszürke és felhős volt mögötte. – Vége? – kérdezte, próbálva olvasni a férfi arcából. Halkan beszélt, nehogy felébressze a fiúkat.

Montana bólintott. – Vége. Vigyük be őket.

– Jól van? Mármost Jefferson.

– Jól. Ma éjszaka itt maradunk.

– Itt? – kérdezte Laura döbbenet. – Biztonságos ez a hely?

– Muszáj annak lennie. Jeffersonnak pihennie kell, én pedig nem akarom itt hagyni. Ha továbbmegyünk, szükségünk lesz rá.

– Ha továbbmegyünk? – kérdezte Laura. – Hová?

A férfi hosszan belenézett a szemébe. – Nem tudom, de találnunk kell egy jó helyet. Vigyük be a srácokat. El kell tüntetnem ezt az autót. Veszélyes.

– De a vezető... Azt mondta neki, hogy ne hívja a rendőrséget.

– Ez nem fogja visszatartani. Meg kell szabadulnom tőle.

– De... – kezdte Laura.

– Bízson bennem – vágott a szavába a férfi. – De hogyan...?

– Ha visszaértem, beszélünk. Megígérem. Most vigyük be a két fiút. Nem lesz gond, ha egy kis ideig egyedül kell lennie velük? Marcónak egy kis dolga akadt.

Montana a karjába emelte Trace-t. Laura bólintott. Karját Rickie köré csúsztatta és követte Montanát a hátsó ajtón keresztül.

– Fogalmam sincs, milyen kedvük lesz, ha felébrednek – mondta a lány Montanának. Rickie mocorgott a karjában és megdörzsölte az arcát.

– DeMario... – Laura szavak után kutatott – ...tud az ikrekről? Meg fogja érteni?

– Tud róluk – válaszolta Montana. – Meg fogja érteni. Már látott mindent ebben a világban, amit látni lehet.

– Azt hittem, már mindent láttam – jegyezte meg DeMario, összefonva sovány karjait a mellén. – De ilyennel még nem találkoztam. Olvastam a dologról, de a saját szememmel még nem láttam.

Az idős orvos az ikrek felé intett, akik csendesen ültek a nappali kopott szőnyegén.

Úgy tűnt, Valley Hope csupán egy halványuló álom számukra. Elmerültek a saját találmányú játéukban. DeMario, amikor visszatért titokzatos rövid útjáról, mindkettőjüknek adott egy befőttesüveget, tele aprópénzzel. Az idős orvos nem szolgált magyarázattal arra nézve, merre járt, Laura pedig nem kérdezte.

Az ikrek egyenként megnézték a pénzeket, hangosan leolvasták róla a dátumot és összeadták a számokat.

– 1962 – mondta Trace.

– Hárommillió-nyolc – válaszolta Rickie tétovázás nélkül. Kivett az üvegből egy egypennyst. – 1991 – mondta.

– Hárommillió-ezerkilencszáz-kilencvenkilenc vágta rá Trace. – 1936.

Rickie azonnal válaszolt. – Negyvennégy – amit mindketten ellenállhatatlanul viccesnek találtak.

– Lemaradtam – mondta DeMario, aki úgy nézett az ikrekre, mintha egzotikus egyszarvúakat figyelne. – Hirtelen átváltottak négyzetgyökre? Azt hiszem, ez történt.

Laura vállat vont, mivel fogalma sem volt. Nem a számokra gondolt, hanem Montana miatt aggódott, aki órák óta távol volt.

– A kutyafáját! Azt hiszem, ezt tették – mondta DeMario, kotkodácsoló nevetés kíséretében. – Egyszerűen rávágja a négyzetgyököt a semmiből! Ezek igazi félkegyelmű zsenik. Bölcs bolondok.

Laura halványan rámosolygott. Az emberek manapság már nem nevezték őket „félkegyelmű zseni”-nek vagy „bölcs bolond”-nak, de nem akarta kijavítani DeMariót. Túl kedves volt hozzájuk.

– Mick unokaöccse – mondta DeMario. – Joey, Bellevue-ben. Az ő állapota sokkal rosszabb, mint ezeké a fiúké. Sokkal rosszabb. Ezek a srácok szerencsések.

Laura arra gondolt, hogy a fiúk szerencséje pillanatnyilag igen csekély. – Tudnak írni és olvasni – mondta az öregnek. – De nem mindig működnek együtt az emberrel. Tudnak egyedül öltözni és vetkőzni. Nagyon sokat fejlődtek.

– Elképesztő – mondta DeMario, és összetette sovány ujjait.

Laura észrevette, hogy az idős férfi keze erősen remeg és időnként megrándul. Lehetetlennek tűnt, hogy ezek a remegő kezek néhány órával korábban műtétet hajtottak végre Jeffersonon.

Azonban bár a keze remegett, DeMario agya éles volt és kiválóan működött. Észrevette a lány tekintetének irányát és kinyújtotta jobb kezét. Finoman rezgett, mint egy molylepke, amely megpróbál egy helyben állni a levegőben.

– Most biztosan azon tűnődik, hogyan tud egy reszkető kezű ember operálni. Nagyon egyszerű. Bekaptam egy pohár pálinkát, mielőtt megérkeztek volna. Ezt akkor tanultam, amikor Pattont követtem. Nem valami jó trükk, de néha szükség van rá.

– Én... csak arra gondoltam, hogy biztosan hosszú volt ez a mai nap a maga számára – mondta Laura. – Jól kifárasztottuk.

– Az én koromban az ember mindennek örül, ha nem kell az öregek otthonába költözni.

– Befogadott minket – mondta Laura. – Minket üldöznek. Nem fél?

– Mitől? Hogy meghalok, mielőtt lejárna az időm?

Laura komoran meredt az ikrekre, akik elmerülten játszottak a pénzérmékkel a földön, majd DeMario felé fordult. – Nem akarom, hogy miattunk veszélybe kerüljön

Az idős férfi arca semmiféle érzelmet nem mutatott. A szemüvege mögött szeme ugyanolyan fekete volt, mint Montanée.

– Mick el fog intézni mindent – mondta. – Okos fiú. – Mutatóujjával megkopogtatta a homlokát. – Az agya sosem *la dolce far niente*. Tudja, ez mit jelent?

– Nem – válaszolta Laura. – Nem tudok olaszul.

DeMario ismét megkopogtatta a homlokát. – Az agya soha nem leledzik boldog tétlenség állapotában. Ez az ő átka. Ez az ő adottsága. Mindig

gondolkodik.

Laura szemügre vette az idős férfit, és arra gondolt, hogy egykor jóképű lehetett, magas, karcsú, szikrázó fekete szemekkel, intelligens arccal. A kor nem csúfította el, de kiszívta az erejét és törékennyé tette.

– Mick – mondta a lány tétovázva. A név különösen hangzott az ő szájából. – Régen ismeri?

DeMario bólintott. – Csupaszseggű baba kora óta. Bocsássa meg a kifejezést.

Laura majdnem elmosolyodott. Képtelen volt Montanát gyermekként elképzelni.

DeMario bólintott. – Komoly gyerek volt. De vicces. Tudom, hogy ez a kettő üti egymást, de ez az igazság. Komoly volt és vicces. Két különböző zenére masírozott.

Laura eltűnődött, vajon honnan ismeri DeMario Montanát ilyen jól. – Rokoni kapcsolat van maguk között?

– Nem – válaszolta DeMario. – Az unokám barátja volt. Szinte mi neveltük. Az anyja elvált, de nem az ő hibája volt. Végül hozzánk költözött. Az anyja és Mike. Mike volt az unokám. Mike és Mick. Mick és Mike. M and M-nek hívtuk őket.

Halványan elmosolyodott. – Hogy mit játszottak? Rendőröst. Mindig rendőröst játszottak. Bent a lakásban és kint az udvaron. Olyanok voltak, mintha össze lennének növe. Mint az ikrek.

DeMario a szőnyegen játszó ikrekre nézett és arcáról lehervadt a mosoly.

– Hol van Mike? – kérdezte Laura. – Felnőtt korára rendőr lett belőle? Vagy orvos, mint maga?

DeMario hirtelen idősebbnek, törékenyebbnek tűnt, mint valaha. – Mike nem érte meg a felnőtt kort – mondta. – Meghalt. Tizenhét évesen. Búvárbaleset. Két és fél hétig feküdt kómában. Soha nem ébredt fel belőle.

– Sajnálom – mondta Laura, és azt kívánta, bárcsak meg sem kérdezte volna. DeMario szemmel láthatóan még mindig gyászolta az elvesztett unokát.

– Sírtam – mondta. – Mindenki sírt. Kivéve Micket. Mick volt az egyik koporsóvivő. Ő volt az erős közöttünk.

– Sajnálom – ismételte Laura.

Az idős férfi trifokális szemüvegéhez emelte a kezét és megrázta a fejét.

– Borzalmas érzés orvosként ott állni tehetetlenül, amikor valaki, akit szeretünk, haldoklik. Még kétszer történt meg velem. Amikor a lányom meghalt. Mike anyja. Képtelen volt kiheverni Mike halálát. Inni kezdett és az ital megölte. Ezt sem tudtam megakadályozni. Egyedül ő maga akadályozhatta volna meg. De nem tette. Vagy nem akarta.

– Sajnálom – mondta Laura, és úgy érezte magát, mint egy törött lemez, ami ugyanazt ismétli. Gondolkodás nélkül kinyúlt és megfogta az öregember kezét. Bőre száraz volt, mint a pergamen, csontja törékeny, mint egy madaré.

Nem nézett a lányra. Az ikreket nézte, akik csakis egy általuk érthető rendszer szerint csoportosították a pennyket. – Azt hihetné – folytatta az öreg –, hogy valaki, aki annyi halált látott... a háború... mint én, megszokja. De tudja, azok a fiúk, azok a katonák idegenek voltak. Ennek ellenére azt sem tudtam megszokni. Úgy gondoltam, ha megszokom, meghal bennem az orvos. Ez nagyon fontos.

Laura bólintott és megszorította az öreg kezét. Értette, Montana miért fordult hozzá.

DeMario összefonódott kezükre meredt. – Sírtam, amikor meghalt a feleségem. Elbújtam, hogy senki ne lássa. De Mick mindkét alkalommal ott volt, a feleségem és a lányom temetésén is. Ő vitte a koporsójukat. Arra gondoltam: „Biztosan unja már, hogy a halottaimat cipelje.”

– Nem hiszem, hogy így gondolkodott volna – mondta Laura. Majd *nincs jogom ezt mondani, hiszen alig ismerem.* Ennek ellenére úgy érezte, igazat mondott.

– Nem. – DeMario ismét az ikreket nézte. – Valóban nem így gondolkodik. Jó kezekben vannak. Elég vicces ilyet mondani, hiszen a keze csúnyán megnyomorodott. De ez nem számít. Akkor is jó kezekben vannak.

– Tudom – bólintott Laura elszoruló torokkal. Montana rejtély volt előtte, egy paradoxon, és tudta, a férfi nem mindig közli vele az igazságot. Ennek ellenére szó szerint rábízta a saját és az ikrek életét. Egy megérzés, egy ösztön a lelke mélyén azt súgta, DeMariónak igaza van.

DeMario továbbra is az ikreket nézte, nem fordult a lány felé. – Szeretem magát ezekkel a fiúkkal látni. Igen. Maga nagyon ügyesen bánik velük. Jó kezekben vannak magánál.

Az idősebb férfi szavai zavarba ejtették Laurát és gyorsan témát

változtatott, arra kérdezve rá, ami a legjobban foglalkoztatta. – Aggódom Montana miatt – mondta. – Már vissza kellett volna érnie, nem?

– Elvégi, amit el kell végeznie – mondta DeMario. Elhúzta a kezét Laurából. Felállt és néhány másodpercig nem mozdult, mintha erőt gyűjtene és az egyensúlyát igyekezne visszanyerni.

– Megyek, megnézem a barátjukat – mondta, a hálószoza felé intve, ahol Jefferson pihent. – Aztán iszom még egy kupica pálinkát és lefekszem. Ott fogok aludni vele. A feleségem a végén már nem szeretett egy ágyban aludni. Vettünk két egyforma, egyszemélyes ágyat, így jobb volt neki. Rajta tartom a szemem a barátjukon.

– Köszönöm – mondta Laura. Az öreg már megmutatta a szobát, amely a fiúké lesz. Laura ismét felhúzta az ismerős lepedőt és felakasztotta a Bolondos Dallamok függönyt. Feltette a falra a képeket és néhány ruhájukat beakasztotta a szekrénybe, bár tudta, hamarosan ismét el kell pakolnia mindent.

– Hagyok egy üveg Chiantit a pulton – mondta DeMario. – Igyon belőle, ha akar. És vegye rá Micket, hogy ő is igyon egyet. Szüksége lesz rá. Még akkor is, ha nem ismeri be.

– Úgy lesz – ígérte Laura. Ismét megfogta az öregember kezét. – Köszönöm, dr. DeMario. Nem tudom, mi lett volna velünk maga nélkül.

Az idős orvos ismét elhúzta a kezét. Keserűen elmosolyodott. – Ne legyen szentimentális. Az én bátorságom a szenilitásnak tudható be.

Laura csípőre tette a kezét és végignézett az öregem. – Maga egyáltalán nem szenilis.

– Nem adná ezt írásba? – dörmögte DeMario. – Úgy legalább valaki felolvashatná nekem, amikor nem emlékszem rá, ki vagyok, hová megyek és miért.

– Túl kemény saját magával – jegyezte meg Laura mosolyogva.

– Cinikus vagyok, egészen a második világháború óta. De mondok én magának valamit. Megnyertük a rohadékot.

Egy intéssel elköszönt, bement Jeffersonhoz, majd a konyhában ledobta a pohár pálinkát. A továbbiakban nem vett tudomást Lauráról.

A fiúk minden különösebb felhajtás nélkül lefeküdtek, bár a befőttesüveg aprótól nem voltak hajlandók megvárni.

Laura a gyíkos könyvükből olvasott fel nekik. Bár kívülről tudták,

mindig szívesen hallgatták. Úgy tűnt, egyáltalán nem emlékeznek a délután történteire, és Laura nagyon hálás volt ezért.

Feltűnt neki, hogy bár DeMario háza régi és gondozatlan, valami különös otthonosság lengi be. Valami olyan okból, amit nem tudott volna megmagyarázni, ő maga is otthon érezte magát, és sajnálta, amiért tovább kell állniuk.

Elsőnek Rickie aludt el, majd Trace, magához ölelve az aprópénzzel teli befőttesüveget. Laura óvatosan elvette és letette a Tapsi Hapsi lámpa mellé, hogy a kisfiú azonnal láthassa, mihelyt kinyitja a szemét.

DeMario az ikrekével szomszédos szobát adta neki. Minden poros volt és a gyűrött, zöld ágytakaró olyan színűvé fakult, mint a kenyérpenész. Furcsamód, ebben a szobában is otthonosan érezte magát. Olyan volt, mintha kedvenc nagyszülőjénél lenne látogatóban.

Egy pillanatra megállt Trace ágya mellett. Gyengéden, hogy a kisfiú ne érezze, megsimogatta a haját. Majd megfordult és óvatosan homlokon csókolta Rickie-t. A kisfiú elfordult, de aztán ismét mozdulatlaná vált, mintha még mélyebbre süllyedt volna az álmok birodalmába.

Égve hagyta a Tapsi Hapsi lámpát és lement, hogy Montanát várja.

A férfi csak tizenegy óra után érkezett meg.

Kopogtatott a konyhaajtón és azt mondta: – Laura? Én vagyok az. Adnom kellett volna egy kódszót. Mit mondhatnék? A maga szeme mogyoróbarna, az ikreké kék. A Tapsi Hapsi lámpának a fal felé kell néznie, hogy miért, nem tudjuk.

Laura elfordította a kulcsot a zárban és kitárta az ajtót. A férfi sovány arca most csinosnak tűnt a szemében.

Marco egyik régi bőrkabátját viselte, mert a sajátja, ahogyan Lauráé is, véres lett. Sötét hajában hópelyhek csillogtak. Két papírzacskó zöldséget tartott a karjában.

– Hogy van Jefferson? – kérdezte.

– Marco azt mondja, jól. Holnap már lehet mozdítani.

– Helyes. És az ikrek?

Laura megkönnyebbülten sóhajtott. – Jobban, mint remélni mertem. Úgy viselkednek, mintha az egész csupán egy rossz álmom lett volna. Nem fogták fel, mi történt. Berendeztem a szobájukat. Mindketten elaludtak.

– Ennek örülök – mondta a férfi, miközben a két zacskót letette a konyhapultra. – És mi a helyzet magával?

– Aggódtam maga miatt. Hosszú ideig volt távol.

– Hamis nyomokat kellett hagynom. Visszahajtottam Long Islandre. Használtam az autótelefont, felhívtam egy csomó számot, hogy összehajtsam, ha valaki keres minket. Moteleket, szállodákat, orvosokat és egy autókölcsönzőt.

Laura még mindig a férfi csodához hasonló megjelenésén örvendezett. – Szerzett egy másik autót?

– Igen – válaszolta Montana. Betett egy doboz tejet és egy doboz narancslevet a hűtőbe. – Kölcsönvettem a nagybátyámtól. Még nem tudja. Hagytam neki írásos üzenetet.

– Kölcsönvette a nagybátyja tudta nélkül? – kérdezte Laura csodálkozva. – Úgy érti, ellopta?

Montana nem adott egyenes választ. – Minden évben fogja a feleségét és hat hétre elrepülnek Floridába. Nem fogja keresni.

– De hogyan? Van slusszkulcsa hozzá?

– Egy tartalék kulcsot a lökhárító alatt tart egy kis mágneses tokban. Kinyitottam a garázst. Ott volt az autó, ott volt a slusszkulcs. Senki nem tudja, hogy elhoztam. Teljesen tiszta, senkinek nem fog feltűnni.

– És a nagybátyja... nem lesz mérges?

– Amiatt ráérek aggódni. Most a jelen a fontos.

– És mit csinált a másikkal, a Broncóval? – kérdezte Laura, aggódva a sok lopás miatt.

– Kicseréltem a rendszámtábláját és megszabadultam tőle. Leállítottam a repülőtér parkolójában. Remélem, beletelik egy időbe, amíg feltűnik valakinek, hogy elhagyták.

– Hogyan jött vissza a repülőtérre?

– Fogtam egy taxit és bementem egy szálloda címét. A szállodától egy másik taxival elvittem magam a nagybátyám háza közelében lévő bárhoz. A bártól gyalog elsétáltam a házhoz és felnyitottam a garázst.

– És mi lett volna, ha bekapcsol egy riasztó?

– Régóta mondogatom a nagybátyámnak, hogy szereltessen fel egy jó riasztót. Most majd talán megfogadja.

A férfi vakmerősége megrémítette, és remélte, félelme nem látszik az arcán.

– Az új autó Marco garázsában van – mondta Montana. – Korán kell indulnunk, hogy senki se lásson meg. Képes lesz rá? Mármost korán

elkészíteni a fiúkat? Hoztam zöldséget meg mindent reggelire. – A pulton álló két papírsák felé intett.

– Igyekezni fogok. – Laura idegesen beletúrt hosszú, sűrű hajába. – De hogyan képes mindent észben tartani... még a zöldségeket is?

– Ez a munkám. Mint magának tanítani a gyerekeket. Tényleg jól vannak? Igazán megnyugodtak?

– Igazán. Úgy gondolták, a legrosszabb az volt az egészben, hogy lenyomtam őket a padlóra és szétszórtam a gyíkjaikat. És mintha Marcóból is sugározna valami. Szemmel láthatóan biztonságban érzik magukat mellette.

– Aha – bólintott a férfi.

– Montana – szólalt meg Laura összevont szemöldökkel –, nem sodorjuk veszélybe Marcót? Halálra rémít a gondolat.

– Mindent megtettem, hogy ne így legyen. Engem is halálra rémít a gondolat – mondta a férfi. – De én óvatos szerencsejátékos vagyok, és ezt ő is tudja. Megbízik bennem. És ráadásul Marco egyáltalán nem fél.

Laura nagyot nyelt és elfordult. – Tudom. Miért?

– Mert öreg – válaszolta Montana. – Öregebb, mint amennyire valaha is meg akart öregedni. De nagyon bátor. Bátornak született. Bátran fog meghalni. Nem érdekli, mi történik a kettő között.

Laura a kopott linóleumot nézte, amelyen még látszott Jefferson vére; egy vörös-barna csík a hátsó ajtótól a konyháig.

– Én nem vagyok bátor – mondta halkan. – És borzasztóan félek. Láttam, ahogy lelőtték Beckert. Biztos, hogy meghalt. És mi lehet Stalligsszel?

– Valószínűleg ő is meghalt – válaszolta a férfi érzelemmentes hangon.

A lány a szeméhez emelte a kezét, mintha megpróbálná kirekeszteni a valóságot, akár csak egy pillanatra is. – Szerencsések voltunk, igaz? Ez az egyetlen oka, amiért életben vagyunk. Pusztá, vak szerencse.

– Talán – mondta a férfi.

Laura leengedte a kezét és belenézett a férfi szemébe. – Nagyon féltem a fiúkat. Azt mondta, feladtak minket. De ki tette? Kiben bízhatunk meg?

– Nem tudom, ki tette. Nem tudom, kiben bízhatunk meg. Valaki, valahol eladott minket. Teljesen magunkra maradtunk.

– Az újság – mondta Laura. – Lehozta rólunk a cikket, így találtak ránk?

– Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy menekülnünk kell. Sajnálom,

de ez az igazság.

A lány elfordult. – Ó, a fenébe! – mondta. – Nem akarom ezt az egészet. Nem akarom, hogy ez történjen a fiúkkal! Ők nem azért vannak, hogy meneküljenek.

– Tudom – bólintott Montana. – De most nincs más választásunk.

Laura odament a konyhapulthoz és rátette a kezét a Chiantis üvegre. – Marco itt hagyta a bort. Azt mondta, itassam meg belőle, mert szüksége van rá.

Montana odalépett mellé. – Marco is felhajtotta a kis esti kupicáját, gondolom – mondta. – De ugye nem vitte túlzásba?

– Nem – válaszolta Laura és az üveget nézte. – Nem vitte túlzásba. De igaza van. Tényleg szüksége lehet egy pohár borra.

– Nem borra van szükségem – mondta a férfi.

És Laura tudta, mi fog történni. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy a férfi belépett az ajtón.

Montana átölelte és megcsókolta. Szájának érintése kábult éhséget ébresztett a lányban az élet után. Vadul visszacsókolta a férfit.

– Montana – mondta a férfi szájának –, ne aggódj. Nem fogok beléd szeretni. Semmi ilyen ostobaságot nem teszek.

– Szó sincs szerelemről – suttogetta a férfi. Majd ismét megcsókolta a lányt, keményebben és elkeseredettebben, mint először.

Hét

A lány szétnyitotta ajkait, hogy a férfi teljesebben megízlelhesse.

Hagyd abba, mondta a férfi magának. Különben képtelen leszel abbahagyni újabb hatvan másodpercig.

Egy örült pillanatig azonban mindez nem érdekelte. A lány volt az, aki elhúzódott. A férfi kényszerítette magát, hogy egyenletesen lélegezzon és ne húzza vissza a lányt a karjába. Belenézett a mogyoróbarna szemekbe, majd a formás szájra pillantott. Ágyékán újabb áramütés futott végig.

– Igazad van – mondta, de továbbra is fogta a lány karját. – Nincs szükségünk újabb bonyodalmakra.

Laura arc kifejezése óvatos volt és kissé gyanakvó. – Nem, tényleg nincs.

– Talán csak azt akartam bizonyítani, hogy mindketten itt vagyunk, teljes valónkban.

Laura elfordította a fejét. Úgy tűnt, zavarban van, ennek ellenére nem távolodott el a férfitől.

Montana elszakította pillantását a lányról és szeme a konyhapulton álló Chiantis üvegre tévedt. – Ülünk le és igyunk egy pohár bort. Beszélünk kell.

– Igen – ismételte a lány. – Beszélünk kell.

A férfi vonakodva engedte el a karját. A lány úgy lépett el tőle, mintha ugyanezt a vonakodást érezné.

Montana odament a konyhaszekrényhez és kivett két poharat, amelyben régen lekvár lehetett, és amelyek ivópohárul szolgáltak Marco számára. Mindkettőt megtöltötte borral.

– Nem lehet puccosnak nevezni – jegyezte meg, próbálva gondtalannak, nyugodtnak tűnni. – Azt hiszem, amikor a felesége meghalt, Marco minden porcelán és üvegholmit odaadott az unokahúgának. Ül le.

Kihúzott egy konyhaszéket a lánynak. Laura mereven leült és elvette az egyik poharat. Montana a vele szemben lévő széket foglalta el.

Kényelmetlen csend hullott közéjük. A férfi kortyolgatta a borát és azt kívánta, bár csak az ital lenyugtatón féktelenül pezsgó vérét. Megcsókolta a lányt. Kellemes volt. Egy vad pillanatig úgy tűnt, a lány is kellemesnek

találja.

A pokolba, mondta magának, ez szex, semmi más, és most nem engedheti meg magának, hogy a farkával gondolkodjon; az a feladata, hogy megvédje, nem pedig hogy bejusson a bugyijába. Ugyanakkor tudta, nem csupán a hormonok voltak, amelyek egymáshoz vonzották őket.

Ma látták, amint Becker és Stallings meghal, és Jefferson darabokra szakad. Mindnyájan meghalhattak volna, és ennek a tudatában voltak. Múlt héten a lány szemtanúja volt Zordani csúnya halálának.

Erőszak, gondolta a férfi, az átkozott erőszak, fájdalom és halál. Amikor az ember már eleget látott belőle, amikor elég hosszú ideje fenyegeti, valami elpattan és kapnia kell a másik oldalból. Szórakozás. Érzelem. Élet. Szex.

Montana ezt érezte. És biztos volt benne, hogy a lány is ezt érzi, csak nem érti. És Montana agyában egy kis hang megállíthatatlanul suttogott; *Miért baj az, ha akarjátok? Mi van, ha nem ússzuk meg ezt az ügyet? Számítana akkor, hogy keféltünk vagy sem? Mi a fenét számítana?*

Valami semleges mondanivaló után kutatott az agyában. – Marco adott nektek enni? Neked és a srácoknak?

Laura bólintott, de látszott, még mindig zavarban van. – Nem volt más itthon, csak spagetti, sajt és keksz. De az ikreknek nagyon ízlett. Az ember azt hinné, hogy egy orvos egészségesebben táplálkozik.

Montana vállat vont és ismét kortyolt a borból. – Azt mondja, már semmi sem olyan ízű, mint volt.

– És te? – kérdezte a lány. – Te ettél?

– Néhány csokit – válaszolta a férfi.

Ismét elhallgattak. A lány ránézett, szemében aggodalom ült. – Montana? Mit fogunk csinálni?

A férfi megpróbált könnyedén válaszolni. – Adódott némi probléma. Egyszerűen bebújunk a föld alá. Elbújunk. Mint egy róka.

– Mennyi időre? – kérdezte a lány idegesen.

– Nem tudom. Ameddig kell.

Laura fogta a poharat és kortyolt a borból. – Megnéztem a tévében a késői híreket. Beszámoltak a lövöldözésről. Nem fogták el a tettest. Rólunk azonban egyetlen szó sem esett.

Montana bólintott. – A rádióban sem említettek minket. Hallgatnak rólunk.

- Kik azok az „ők”?
- A hatóságok. Valaki magasan fent.
- Miért? Így akarnak védeni?

Montana érezte, hogy egy izom megrándul az arcában. – Talán. Vagy magukat akarják így védeni. Be vannak ijedve.

– Felhívtál valakit? – kérdezte Laura. – Tudják, hogy biztonságban vagyunk?

– Beszéltem Conlee-vel az autótelefonról. Az ilyen telefont nem tudják lenyomozni. Mondtam neki, hogy élünk és a fiúknak semmi baja. Ennyi volt az egész. Nem akarom, hogy többet tudjanak rólunk.

Hirtelen hiábavaló keserűséget érzett. Conlee azt mondta, nincs semmi, aminek alapján azonosítani tudnák a gyilkosokat. Elmenekültek.

De hogy lehet, hogy valaki nekimegy egy átkozott hóékének, megöli a sofőrt, és mégis elmenekül? Mit csináltak? Gyalog távoztak az utcán? Leintettek egy taxit? Béreltek egy repülő?

A lány letette a poharát és eltolta magától. – A különítmény különböző egységek embereiből épül fel. Lehetséges, hogy valaki, valahol a rendszer valamelyik részében elárult minket?

– Lehetséges.

– Akkor viszont kihez fordulhatunk segítségért? – kérdezte a lány. – Ki az, aki nincs benne?

Pontosan ez a kérdés volt az, amelyik kísértette Montanát. Felállt és újratöltötte a poharát.

– Ki az, aki nincs benne? Mindenki benne van. A rendőrség. Az államügyészség. A szövetségi államügyészi hivatal. És az államügyészi hivatal kapcsolatban áll az összes szövetségi egységgel. FBI, DEA. És még sok más. Mindenütt vannak hibák, árulások.

A lány felnézett Montanára. – Szent ég – nyögte. – Van egyáltalán valaki, akihez fordulhatunk?

– Nem tudom – válaszolta a férfi. – És nem tudom, miért olyan fontos az, amit a fiúk láttak. Talán az autó? A rendszám? Vagy a gyilkos? Lehet, hogy mind a három. Bármi legyen is, valaki nagyon nem akarja, hogy beszéljenek.

Laura megrémült. – Akkor nem tehetünk mást, csak menekülhetünk?

A férfi önkéntelenül megfogta a lány kezét és megszorította. – Igen. Menekülünk.

- Meddig?
- Nem tudom.
- De keresni fognak minket. Mármint a hatóságok. És a kolumbiaiak.
- Igen. Keresni fognak.
- És mit teszünk?
- Eltérítjük, összezavarjuk őket. Már el is kezdtem.
- Úgy érted, cserélgetjük az autókat és orvosokat hívunk fel?

– Többek között – válaszolta a férfi. – Ma használtam Jefferson Visa kártyáját. Felhívtam az Amerikai Légitársaságot és helyet foglaltam két felnőtt és két gyerek részére az éjszakai járatra Phillybe. Te Phillyben jártál iskolába, igaz?

– Igen – nyögte Laura döbbenten. – De ugye nem...

– Nem – rázta a fejét a férfi. – A húgom, Cindy, felveszi a jegyeket és bejelentkezik. Nem fogja használni őket, de így hivatalos nyoma lesz, hogy bejelentkeztünk. Időbe fog kerülni, amíg kiderítik, hogy senki sem utazott.

Laura bólintott. Nem emelt kifogást, amiért a férfi Jefferson hitelkártyáját használta. Jó ötlet volt.

– Postán elküldtem Jefferson hitelkártyáját és a sajátom közül kettőt Cindynek. Cindy az én egyik kártyámat használni fogja egy manhattani buszpályaudvaron, a másikat pedig elküldi Susie nevű nővéremnek Los Angelesbe. Susie ugyanezt teszi a kártyával. Hamarosan úgy össze fognak zavarodni, hogy fogalmuk sem lesz, hol keressenek.

Laura nagyot nyelt és ismét bólintott. – Nem félsz belekeverni ebbe a családot?

– De igen. Azonban sosem csináltam ilyet, amíg beépített rendőrként dolgoztam, és nem számítanak rá, hogy most megteszem. Semmi olyasmit nem teszünk, amire számíthatnak.

– Nem számítanak rá, hogy idejössz Marcóhoz?

– Nem. Legalább félt tucat orvost ismerek a törvény másik oldalán. Az egyiket felhívtam. Egy másiknak elküldtem Jefferson egy másik hitelkártyáját. Mondtam neki, hogy utazzon el nyaralni. Most azonnal.

– Tehát akkor mit csinálunk...?

– Arra számítanak, hogy pánikba esünk és fejvesztve menekülni kezdünk. És hátrahagyjuk Jeffersont. Mi azonban egyiket sem tesszük.

– Azért visszük magunkkal Jeffersont, mert nem hagyhatjuk Marcóval?

A férfi elgondolkodott, majd bólintott. – Ezért is, meg azért, mert

szükségünk van rá. Nos, a következő, amit szerintem tennünk kell. Keresünk egy helyet, ahol néhány napig meghúzhatjuk és összeszedhetjük magunkat. Ezután elutazunk valahová, ahol megpróbálunk új személyazonosságot kialakítani. Nem sietjük el, mindent úgy csinálunk, ahogy kell. Ez időbe kerül és ők nem számítanak rá, hogy ilyenekkel időzünk.

A lány arca feszült volt. – Nagy megpróbáltatás lesz a fiúk számára. Nagyon nagy.

Montana még erősebben szorította a kezét. – Tudom. Csak tedd azt, amit eddig is tettél. Képes vagy rá?

A lány nem válaszolt, csak határozottan felvetette a fejét. Montana szerette, amikor ezt tette.

– Tehát – kérdezte Laura –, hol fogunk elrejtőzni?

– Találunk valamit – válaszolta a férfi. – De előtte szükségünk lesz egy eldugott helyre, ahol néhány napig pihenhetünk.

Laura mély levegőt vett. – Gondolkodtam a dolgon, amíg távol voltál. Nem mehetünk szállodába vagy motelbe, mert ott kérik a rendszámot. Nyomot hagynánk.

– Pontosan. Lehet, hogy már mindenütt leadták a személyleírásunkat. Nem tudhatjuk.

A lány lenézett összefonódott kezükre. – Ahogy mondtam, gondolkodtam a dolgon... keményen gondolkodtam. Talán tudok egy helyet. Meglehetősen primitív, de talán biztonságos lehet.

A férfi nem volt ebben olyan biztos, de tudta, a lány okos. – Rendben – mondta. – Mesélj el róla mindent.

Mintha megállapodtak volna, tovább fogták egymás kezét.

És Laura beszámolt a férfinak a helyről, amit ismert.

Don Mesius Estrada a könyvtárszobában ült, az íróasztalánál, és tenyerében egy aranyláncon lógó, smaragddal kirakott aranykeresztet tartott. Megvetően tanulmányozta a keresztet.

Egy sötét bőrű, sovány, ragyás arcú fiatal férfi ült az asztal másik oldalán álló bőrfotelben. A neve Santander volt, és időnként ő volt Mesius Estrada testőre és legrettegettebb csatlósa.

Amikor Santander először meghallotta a „csatlós” szót, nem tetszett neki; olcsó, sértő hangzása volt. De aztán kikereste Estrada nagy értelmező

szótárában, ahol az állt: „hűséges és megbízható követő”.

A szó egykor azt jelentette „a herceg apródja”. Santander szívesen gondolt úgy magára, mint a herceg futárára. A gyakran továbbított üzenetek minden esetben az utolsók voltak. Ma is volt három üzenete.

Ezen az estén azonban a hercege, Estrada, csaknem felrobbant a dühtől. Idegesen lehajította a láncot az asztalra.

– *Santo Domingo*, hogy csinálhattak ilyet? Mondd el még egyszer!

Santander dörzsölni kezdte az állát, majd gyorsan abbahagyta. A bőrgyógyásza azt mondta, nem szabad vakargatnia az arcát. – Suarez és én elvittük őket abba a parkba, Long Islandre. Az autó ott volt, kulcs az ülés alatt, ahogy mondta, Don Mesius.

Estrada hidegen bólintott. Santander tudta, Estrada a lehető leglelkismeretesebben és tisztábban teljesíti a saját feladatát.

Santander szája idegesen megrándult. – A megfelelő időben ott voltak a Valley Hope-nál. Valószínűleg túl hamar nyitottak tüzet, még mielőtt mindkét autó áthaladt volna a kapun.

– *Los imbecils* – mondta Estrada. – Miért gondoltam, hogy a kis szarháziak helyre tudják hozni, amit elrontottak?

Ezen maga Santander is elgondolkodott. Megkísérelve helyrehozni a kárt, amit a három ostoba kölyök okozott, Estrada csak továbbrontotta a dolgot. A herceg talán végre tanult belőle.

– Nyivákolva jöttek vissza hozzánk, mint három macska – mondta Santander. – Azt mondták, maga nem hagyott időt nekik, hogy kiterveljék a dolgot. Szerintem másnaposak voltak. A nagydarab, Carlito... olyan bűdös volt a szája, mint a fing.

Estrada felállt és odament a polchoz, amin a filozófiai tárgyú könyveit tartotta. – Folytasd!

– Panaszkodtak a hóra – mondta Santander. – Nem láttak jól, nem tudtak gyorsan vezetni, a hó miatt csúszkáltak az úton. Ha nincs a hó, hősökként tértek volna vissza.

Santander megvető kis nevetést hallatott. – Tehát a maga hibája volt. Az időjárás hibája. Isten hibája. Mindenki hibája volt, csak az övék nem.

Estrada olyan képet vágott, mint aki epét nyelt. – A jenikiknek van egy mondása: Ne küldj fiút egy férfi feladatának elvégzésére. Azonnal meg kellett volna ölnöm őket és téged és Suarezt küldeni a melóra.

Santander kissé lehajította a fejét, mintegy egyetértése jeléül. Ismét

sikerült ellenállni a kísértésnek, hogy az arcát vakargassa.

– Carlito volt, aki lelőtte a hóékés embert – mondta. – Pánikba esett és tüzelt.

Estrada bólintott, arca savanyúbb volt, mint korábban.

– Összetörték a terepjárót, de attól még gurult – mondta Santander. – Viszont a kölykök pánikba estek. Visszajöttek a parkba, hogy letegyék a terepjárót és meneküljenek. Velünk. Olyanok voltak, mint a behúzott farkú kutyák.

Estrada kivette a polcra Miguel de Unamuno könyvét. – Visszajöttek – mondta fejcsóválva. – És együttérzésre számítottak.

– Bemajréztak, mint a nők – mondta Santander. – Azt hitték, kapnak még egy lehetőséget.

Estrada kinyitotta a könyvet. Tekintete olyan szavakra esett, amelyek szemmel láthatóan nem tetszettek neki. – Az, hogy igazad van, nem sokat jelent – idézte bosszúsan. – Unamuno bolond volt. Egyedül az számít, hogy igaza van az embernek.

Becsapta a könyvet és visszatette a polcra. Komor arccal Santanderhez fordult. – Azt sem tudták, kit öltek meg és kit nem.

Santander vállat vont. Valóban így volt.

– Felső helyről értesültem róla, hogy az ikrek megúszták – mondta Estrada keserűen.

Ránézett Santanderre és látszott, gondosan megválogatja a szavait.

– A Kartell helyzete ingatag. Azért nem fognak hibáztatni, ha kiontjuk ezeknek a szemtanúknak a véré. De gondoskodnunk kell róla, hogy meghaljanak.

– Igen – bólintott Santander. Nem tett fel kérdéseket. Volt saját véleménye, de tudta a helyét.

– Te leszel a *capitán* ebben a dologban – mondta Estrada. – Szerzek neked gyilkosokat, akik elvégzik a melót. Azonban nagyon diszkréten kell történnie mindennek.

– Megértettem – mondta Santander.

– Egyszer már megtaláltam az ikreket. Ismét meg fogom találni őket.

Santander hitt főnöke szavában. Ez alkalommal talán tovább fog tartani, de Estrada képes rá. Nagy hatalommal rendelkező herceg volt, és Santander nem is szolgált volna másfélét.

Estrada nekidőlt a könyvespolcnak, pillantása hideg volt és lapos, mint

egy kobraé. – Ha rájuk találtam, te megölöd őket. És az egészet rákenjük a *norteamericanó*-ra. Utána vele is végzünk.

Santander bólintott.

– A három fiatal pojáca meglepődött? – kérdezte Estrada.

Santander gonoszul vigyorgott. – A gyerekképű bőgött. Nem akart, de bőgött. A nagydarab összehugyozta a gatyáját. A harmadik káromkodott és árulóknak nevezett minket.

Más körülmények között Estrada mosolygott volna. – És te azt tetted, amit mondtam?

Santander bólintott. – Levágtuk a fejüket és jégre tettük. Egy Styrofoam hűtőbe.

– Helyes – mondta Estrada. A levágott fejeket el akarta küldeni a maffiának, jó szándéka jeléül. Mi, a barátaitok a Kartellen belül, megtaláltuk és megöltük azokat, akik a szervezeteteken elősködtek.

Ismét felvette az asztalról az aranykeresztet. A smaragd fényesen csillogott a kereszt közepén. Aznap reggel a kereszt még Paco Paredes nyakában lógott.

Estrada undorral szemlélte az ékszer. Pacónak már nem volt szüksége nyakláncra, ahogy a barátainak sem.

– És a testük? – kérdezte.

– Elvittük a Zarate Temetkezési Vállalathoz. Hogy mondják azt a szót? El fogják égetni.

– Kremálják – válaszolta Estrada, a keresztet szemlélve. – Jó, hogy megszabadultam tőlük. Jóval hamarabb meg kellett volna tennem.

Santandernek volt annyi esze, hogy ne mondjon semmit.

Estrada tűnődve csóválta a fejét. – Megmondták, miért vitték magukkal Reynaldo Comcét? Úristen, micsoda baromság!

– Azt mondták, ő akart velük menni, és olyanak, mint Reynaldo, nem lehet nemet mondani.

Estrada egy kicsit még tanulmányozta a keresztet, majd visszahajította az asztalára. – Örültség – mondta dühösen. Felnézett, pillantása találkozott Santanderével. – A nő és az ikrek meghalnak. És a férfiak is, akik velük vannak. A férfi. Ketten vannak, de az egyik megsebesült. Őt úgyis hátrahagyják.

– Természetesen. – Santander gondosan ügyelt rá, hogy arca közönyös maradjon. Egy férfi meggyilkolása megszokott munka volt, nem volt

benne semmi különös. Annak alapján pedig, amit az ikrekről hallott, úgy gondolt rájuk, mint egy *diablero*, egy gonosz boszorkány kölykeire. Olyan könnyedén végezni fog velük, ahogy az ember két rovarat tapos el.

Arra azonban ritkán kérték, hogy nőt gyilkoljon, és egy nő meggyilkolásának a gondolata titokban nagyon felizgatta. Szerette az erről szóló könyveket és újságokat, sorozat- és kéjgyilkosokról írott igaz történeteket, akik feldarabolták a nők testét. Imádta nézegetni az ilyen képeket.

Furcsa álmai voltak, és ezek az álmok gyakran ragadós foltokat eredményeztek a lepedőjén. A tanárnőre gondolt és kezét az arcához emelte. Engedélyezte magának, hogy egyszer jó erősen megvakarja az arcát, a tiszta, tiltott élvezet kedvéért.

A reggel szürkén derengett a hálószooba ablakon keresztül.

– Nem fogadhatom el – mondta Laura DeMariónak. – Ez egy igazi szőrmebunda.

– És mi a baj? – Maga is azok közé a nők közé tartozik, akik nem viselnek bundát?

Remegő kezében egy rövid, ezüstfehér szőrmebundát tartott. A kabát még most is gyönyörű volt, annak ellenére, hogy látszott rajta az idő.

Laura megrázta a fejét. Nem értett egyet azzal, hogy állati szőrmeből készítsenek bundát, illetve eddig nem is nagyon gondolkodott rajta. Akkor sem lett volna elég pénze, hogy vegyen magának egyet, ha akart volna.

– Igazi ezüstróka – mondta Marco. – A feleségemé volt. Karácsonyra kapta, hosszú évekkel ezelőtt. Helyteleníti? Úgy gondolja, hogy a szőrme Bambi személyes jó barátainak a tulajdona volt?

– Nos, nem erről van szó – mondta Laura. – De...

– Gondolja azt, hogy ezek a rókák öregkori végelgyengülésben múltak ki – mondta Marco. – Mostanra már biztosan így lenne.

– Nem erről van szó – ismételte meg Laura. – Ez a kabát nagyon drága lehetett.

– Nagyon drága kaja volt a molyoknak. Fogadja el. Felajánlottam az unokahúgomnak, de ő alacsony és úgy nézett ki benne, mint egy szőrgombolyag, mint valami, amit a macska felköhögött.

– Nem érzem helyesnek...

Az öreg türelmetlen hangot hallatott. – A saját kabátját nem veheti fel.

Merő vér az egész. Olyan, mintha ki lenne írva a hátára: Mostanában lőnek rám! Ha kabát nélkül mászkál, tüdőgyulladást kap és akkor mi lesz a fiúkkal? Fogadja el.

Laura egy sóhajjal megadta magát. Az idő erősen megkoptatta a bunda szaténszegélyét, amelyen apró molyrágta lyukak sorakoztak. A szőrme maga azonban sűrű volt és selymes.

– Köszönöm, Marco – mondta Laura. – De most már semmi többet... kérem. Már így is eleget adott.

De az idős férfi további darabokkal ajándékozta meg. Amíg Laura a reggeliző fiúkat felügyelte, Marco átnézte halott felesége szekrényét, és a mélyéről legalább egy tucat olyan ruhadarabot bányászott elő, amelyek még hordhatóak voltak, blúzokat, nadrágokat és pulóvereket. Még egy pár szőrmebéléses eszkimócsizmát is talált.

A ruhák tizenöt éve kimentek a divatból, de jó minőségűek és viselhetők voltak. Marco soha nem nézte át felesége fiókjait, így néhány váltás fehérneműt is talált, amelyek ugyan sárgák voltak az időtől, de kellemes levendulaillatot árasztottak.

Végül az öreg ráadta a szőrmebundát. Laura minden ruhája, Jefferson és Montana holmijaival együtt, a másik autóban maradt.

– Ugyanolyan felépítésű, mint a feleségem volt – mondta Marco rekedten. – Hosszú lábak, semmi hús... De rajta jól mutatott. Ahogyan magán is. Jólesik magán látni.

Ebben Laura nem volt olyan biztos, mert mintha könnyeket látott volna az idős férfi szemében, amint végignézett rajta. Marco felesége egyik skótkockás nadrágját, sötétkék pulóverét viselte, hozzá az eszkimócsizmát, és most az ezüstróka bundát.

Marco arcán azonban nyoma sem volt szenvedésnek. Fejét magasra tartotta, orrlukai kitágultak, szája keskeny vonallá húzódott. Szinte vérszomjasnak látszott, mint egy vén sólyom, amelyből még mindig nem vészett ki a harci kedv.

– Laura! – Montana kiáltott és a hangra Laura összerezzenet. – Laura, készen vagy? A srácok nyugtalanok.

– Menjen – mondta Marco. – Indulnia kell.

– Köszönök mindent – mondta Laura. Odahajolt és megcsókolta az idős férfi arcát, amely puha volt, hűvös és törékeny.

– Na, ebből elég! – hessegette el Marco. – Majd én leviszem a bőröndöt.

– Nem, köszönöm, magam is elboldogulok – tiltakozott Laura, de Marco nem hagyta magát. Laura úgy érezte, ha tovább vitatkozik, azzal férfiúi önérzetét sérti meg.

Marco szuszogott, nyögött és fújtatott, és Laura attól félt, leesik a meredek lépcsőn, de a fordulóig szerencsésen leért. Montana meglátta, element és elvette tőle a nehéz bőröndöt.

Marco követte őket a hátsó ajtóig. A fiúk, tiszta nadrágban és dzsekijükben az ajtónál várakoztak. Mindketten durcásak voltak és álmosak, kezükben azonban térképeket szorongattak... Marco mindkettőjüknek talált egyet... és az aprópénzzel teli befőttes-üveget Marco nem volt hajlandó visszavenni.

Jefferson már az autóban ült. Marco elköszönt a fiúktól. Laura kitartó noszogatása után a fiúk is köszöntek és megköszönték a kapott dolgokat. Mindkét viszontlátásra és köszönöm gépies volt és közömbös, és egyik fiú sem nézett Marcóra közben.

De úgy tűnt, az idős férfi nem bánja. Rámosolygott a fiúkra, annak ellenére, hogy azok nem viszonozták a mosolyt. Marco azonban megértette. Laura torka elszorult. Hogyan köszönjön el tőle, talán örökre, mindazok után, amit értük tett? Hogyan köszönhetné meg neki?

Úgy tűnt, Marco nem várja el, hogy megpróbálja. Talán nem akarta, hogy Laura szemtanúja legyen valami újabb érzelmi megnyilvánulásnak. Türelmetlenül intett Laurának, hogy menjen, de annyit még megengedett neki, hogy egy apró puszt nyomjon az arcára.

A lány ezután leterelte a fiúkat a lépcsőn és beültette őket a hatalmas autó hosszú középső ülésére. Ez a jármű piros volt és láthatóan nem tetszett a fiúknak. Összehúzott szemmel, gyanakodva méregették. Laura visszanézett és meglátta Montanát és Marcót az ajtóban. A konyhából kiszűrődő fényben jól látszottak a körvonalaik.

Megölelték egymást, és ez az ölelés szívből jövő volt és nagyon olaszos. Montana ezután elengedte az idős férfit, megveregette a vállát, és leszaladt a lépcsőn a havas udvarra. Beszállt a vezetőülésbe és tolatni kezdett.

Laura látta Marco körvonalait az ajtó világos hátterében. Nézte őket, amíg csak ki nem értek az utcára. Laura intett neki, de ha látta sem adta jelét.

Marco lassan becsukta az ajtót. Laura addig nézte a házat, amíg el nem tűnt a szeme elől. Különös ürességet érzett.

Az ikrek teli hassal és álmosan a korai ébredéstől, kezükben a térképpel és a befőttesüveggel, ismét készen álltak álomba merülni. Rickie egy ideig dúdolt magában, majd elhallgatott.

Jefferson, aki televolt fájdalomcsillapítókkal, az első ülésen horkolt csendesen. Kabátja helyett egy takaró volt nagy válla köré csavarva. Marconák csak egy régi cipzáros melegítőfelsője volt, ami jó volt rá.

Marco elég fájdalomcsillapítót adott, hogy Jefferson számára kitartson délutánig. Receptre felírt egy újabb adagot és némi nyugtatót az ikreknek, arra az esetre, ha szükség lenne rá. Laurának nem tetszett a gondolat, hogy gyógyszer adjon a fiúknak, de elfogadta a receptet.

Ismét havazni kezdett. Bizonyos szempontból ez jó volt. Igaz, lelassította őket, de üldözőiket is akadályozta.

Egy negyedórát egyikük sem szólalt meg. Hallgatták a motor halk dorombolását, az ablaktörő surrogását és Jefferson halk horkolását.

Végül Montana törte meg a csendet. Hangja halk volt, mégis megijesztette Laurát. – Nagyon csendben vagy ott hátul – mondta. – Mire gondolsz?

A lány összefonta a karját a mellén és szorosabbra húzta magán a bundát.

– Arra gondoltam – válaszolta –, hogy ez meglehetősen nehéz módja egy nő számára, hogy szőrmebundát szerezzen.

Nyolc

Elhagyták a fizetőkaput, ami Queenst Bronxtól elválasztotta, majd egy észak felé vezető úton keresztülvágtak Connecticuton.

Az ikrek felébredtek és bonyolult játékot játszottak térképeikkel és aprópénzüikkel.

– Tisztázzunk valamit, ember – szólalt meg Jefferson erőlködve. – Tehát egy *Biblia*-táborba megyünk?

– Az ő ötlete volt – mondta Montana, Laura felé intve.

Laura megfogta az első ülés szélét és odahajolt Jeffersonhoz. – A nagyszüleim ennek a kisvárosnak a közelében éltek Vermontban, Kelet-Jamaicában. Nyaranta mindig meglátogattam őket.

– És a nagyszülei elküldték egy Biblia-táborba? Auu! Jaj!

– Ne próbáljon megfordulni – mondta Laura, és kezét a férfi ép vállára tette. – A tábor a városon kívül volt. Nagypám hetente egyszer fát szállított oda és én gyakran elkísértem. Néha meghívtak uzsonnára. Néha a nagypám otthagytott játszani. Elég jól kiismertem a helyet.

– Fát? Mihez kellett a fa nyáron? – kérdezte Jefferson.

– A főzéshez – válaszolta Laura. – Az egész olyan „vissza a természethez” stílusú volt. Úgy értem, a tábor az erdőben, a fák között állt, de nem akarták kivágni a saját fáikat, így hozatniuk kellett.

– Auu – nyögte Jefferson.

– Nem ártana, ha bevinnél egy fájdalomcsillapítót – mondta Montana.

Rickie egy lehetetlenül magas számot mondott Trace-nek, és mindketten nevetni kezdtek. Trace visongott.

– Sshhh – szólt rájuk Laura határozottan. – Ne ilyen hangosan. Nevetni szabad, de nem ilyen hangosan.

– Jaj, a francba – mondta Jefferson. – Megfájdul a fejem tőlük.

– Gyerekek – jegyezte meg Montana. – Vegyél be egy gyógyszert.

– Először mindent hallani akarok erről a táborról – nyögte Jefferson, és elfintorodott a fájdalomtól.

Az ikrek nevetése kuncogássá halkult. – Így már jobb – bólintott Laura. – Sokkal jobb. – Visszafordult Jeffersonhoz.

– Miután a nagypám évekkal ezelőtt meghalt, nem mentem többet

hozzájuk. Aztán a nagymamám Alzheimer-kórt kapott és meg sem ismert minket többé. Be kellett tennünk egy otthonba.

Rickie rámutatott valamire a térképen, mire mindketten ismét hangosan nevetni kezdtek.

– A nagymamám tavaly nyáron halt meg – folytatta Laura. – Nekem kellett intézni a temetést. Utána egy ideig még maradtam, hogy elintézzek mindent. De közben körüljártam a környéket, rövid, szentimentális kirándulásokat téve. Ellátogattam a tanyára, ahol éltek, és a Biblia-táborba is kinéztem.

– Remélem, azóta Holiday Inn lett belőle – jegyezte meg Jefferson.

– Hajlandó vagy végre bevenni a fájdalomcsillapítót? – kérdezte Montana, hangjában bosszúsággal. – Vagy azt várod, hogy lenyomjam a torkodon?

– Majd én megmondom neked, mit nyomjál és hová – mordult fel Jefferson. – Nem érted, hogy hallani akarok mindent erről a táborról, a fene egye meg!

– Ne szitkozódj a gyerekek előtt – szólt rá Montana.

– Laura, mondj el mindent gyorsan!

– A tábor megvan, de már nem üzemel. Árulják. Találkoztam az ingatlanügynökkel. Azt mondta, nem hiszi, hogy valaha is sikerül eladni, egyrészt mert ritka, mint a fehér holló, másrészt pedig mert van valami nehezen megoldható birtokhatárvíta körülötte.

– Lehet, hogy azóta megvette valami idióta, aki szereti a fehér hollókat – morogta Jefferson az orra alatt.

– Nem – válaszolta Laura. – Kaptam egy karácsonyi üdvözlőlapot az ügynöktől. Alig egy hónapja. Azt írta: „Még mindig megvan a tábora. Jutányos áron megszámitom magának.”

– Miért küldött magának a fickó üdvözlőlapot? – kérdezte Jefferson. – Talán megtetszett neki?

– Igen – válaszolta Laura egyszerűen. – De nő ember, így nem foglalkoztam vele. A tábor elhagyatott helyen van és teljesen üres. Ott meghúzhatjuk magunkat, amíg nem találunk jobbat.

– Szerintem Quebec jó lenne – jegyezte meg Montana. – Beszél valaki franciául?

– Egy kicsit – mondta Laura, bár biztos volt benne, hogy ez távolról sem elég.

– Franciául? – kérdezte Jefferson. – Itt vagyok, tele lyukakkal, éppen egy táborba viszel, és még elvárnád tőlem, hogy beszéljek franciául? Jaj!

Jefferson csaknem kétrét görnyedt a fájdalomtól, és összeszorította a fogát.

Laura arca megrándult a férfi szenvedése láttán. Az ikrek, továbbfolytatva a játékot, egyszerre felnevettek.

– Vedd be a rohadt gyógyszeredet! – mondta Montana.

– Vedd be a rohadt gyógyszeredet! – visszhangozta Trace. – Vedd be a rohadt gyógyszeredet!

Rickie és ő hisztérikusan nevettek.

Jefferson felnyögött.

Laura visszatartotta a lélegzetét, amikor áthaladtak a határon New Hampshire-be. Montana a legrövidebb utat választotta a legközelebbi város, Nashua felé.

Laura megpróbálta lefoglalni az ikreket, amikor a férfi megállt Nashua egyik városszéli bevásárlóközpontjánál. Montanának ruhát kellett vennie Jeffersonra, valamint tábori felszereléseket. Az elhagyatott Biblia-táborban nem volt se villany, se gáz.

Egy kisebb vagyont költhetett, gondolta Laura, amikor a férfi visszatért. Át kellett csoportosítaniuk a holmikat a csomagtartóban, és a fiúk olyan kíváncsiak voltak, mint a majmok.

Montana sejtette, hogy a két gyerek nyughatatlan lesz, és vett nekik egy kínai táblát a hozzávaló színes bábukkal. Laura a legszívesebben megcsókolta volna. A fiúkat nem érdekelte a játék, de a bábuktól el voltak ragadtatva, és lelkesen rendezgették különféle minták szerint őket a táblán.

Montanával együtt megtervezték, merről közelítik meg a tábor, majd továbbindultak. Áthaladtak a Kelet-Jamaica nevű falun és elérték a Zöld-hegység lábát.

A tábor meglehetősen messze feküdt a legközelebbi betonúttól, ahol nagyon gyér volt a forgalom. Négy mérföldnyit kellett autózniuk a kanyargós, helyenként meredek emelkedőkkel tarkított utacskán.

Errefelé nem esett akkora hó, mint New Yorkban. Napközben süthetett a nap, mivel az út tiszta volt, csak éppen rendkívül elhanyagolt.

Lassan és zötyögve haladtak. Jefferson, amikor felébredt, fintorogva nézett ki az ablakon. – Még soha nem láttam ennyi *fát* – jegyezte meg, és egyáltalán nem hangzott boldognak.

Pedig a fák jók, gondolta Laura. A hatalmas fenyők, kopasz törzsű juharfák és ezüstös nyírfák erődszerű falat alkottak a tábor és a külvilág között.

Laura még sosem látta a vermonti erdőt télen. A föld csupasz volt, eltekintve a halott indáktól, a régi maradványaitól és a magas fenyőfák tűitől, amelyek olyan sötétek voltak, hogy szinte feketének látszottak a szürke égbolt előtt. A hely annyira üres volt, hogy már biztonságosnak tűnt.

– Itt bele lehet halni a magányba – jegyezte meg Jefferson.

– Rosszabb módja is van a halálnak – mondta Montana.

A tábor, vagy inkább ami megmaradt belőle, sokkal lepusztultabb volt, mint ahogy Laura emlékezett rá. Igazság szerint romokban volt. Nem csoda, hogy senki nem vette meg, gondolta Laura. És nem is fogja.

A főépület, bár a teteje berogyott, még állt. Az öreg, gerendákból épített csűr is megvolt. A közelben egy félig kidőlt totemoszlop látszott.

Mindnyájan kiszálltak az autóból. Jefferson kétségbeesetten nézett körül. – Szent ég! – suttozta maga elé, a fejét csóválva.

Az ikrek tele voltak nyugtalan energiával a hosszú nap után és most valósággal robbantak. Rickie nagy köröket írt le futva a totemoszlop körül. Trace kinyújtotta a karját és forogni kezdett, mint egy dervis. – Kék rebarbara! – kiabálta.

– A tehenek repülnek! – ordította vissza Rickie futás közben. Trace tovább forgott, és mindketten olyan szavakat kiabáltak, amelyeknek csak számukra volt jelentése.

Laura nem szólt rájuk. Jeffersonhoz hasonlóan csak állt és kétségbeesetten bámulta a tábor romjait. Még emlékezett rá, amikor minden szép volt és tiszta, és a levegőt betöltötte a gyerekek nevetése. Most csak a fiúk vad kiáltásai verődtek vissza a fákról.

Egykor sátrak álltak a kapu és az istálló között. Mostanra ezek eltűntek és csak néhány fából készült emelvény roskadozott a helyükön.

– Nem gondoltam, hogy ilyen rossz állapotban van – mondta Laura, fél kezét Jefferson ép vállára téve. – Azt hiszem, nyáron egészen másképp néz ki...

Jefferson nem szólt, csak bólintott. Laura azt gondolta: *Igen. Amikor legutóbb láttam, nyár volt és süttött a nap. A fák zöldek voltak és vadvirágok nyíltak mindenütt; nem látszott ennyire elhagyatottnak.*

– Megteszi – mondta Montana kurtán. – Pakoljunk ki.

Nagy, fehér hópelyhek kezdtek szállingózni a fák között.

Laura kivette a fiúk egyik ruhásdobozát az autóból, de képtelen volt elfojtani a melléből feltörő nehéz sóhajt. Bármerre mentek, a rossz idő követte őket, mint egy hideg, gonosz szellem.

A főépület belseje jobb állapotban volt, mint Montana várta. Fiatalok buliztak itt korábban, sörösdobozokat, borosüvegeket és falfirkákat hagyva maguk után.

Az ablakokat és az ajtót bedeszkázták, a további vandalizmus ellen, de nem jelentett gondot a bejutás.

Bent sötét volt, por és mindenhol pókhálók lógtak. A szemét elborította a helyiségek padlóját, mint egy mocskos, néma tó, de maga az épület száraz volt. Egyetlen résen sem fújt be a szél és a tetőn nem esett be a hó.

Aminek nagyon örültek, hogy volt egy nagy kandalló, mellette halomba rakott száraz fával. A házban három szoba volt, bennük rozoga emeletes ágyakkal, a konyhában egy régimódi tűzhely, egy szivattyú és egy antik, fából készült hűtőláda. Még néhány edény és evőeszköz is maradt.

Nashuában Montana vett elemről működő lámpákat, egy apró vegyi vécét, egy gázpalackkal működő tűzhelyet és hálózsákokat. Jeffersonnak vett néhány szürke melegítőfelsőt, egy téli dzsekit és egy pár tizennégyes méretű edzőcipőt.

A vécét betette a régi spájzba, ahol megriasztott egy egeret. – Úgy érzem magam, mintha legalább száz évet ugrottunk volna vissza az időben – jegyezte meg Jefferson savanyúan.

Laura addig játszott kint az ikrekkel, ameddig csak lehetett. Ezután levest, szendvicset és kakaót készített nekik. Miközben a fiúk Jeffersonnal együtt vacsoráztak, Montana és Laura ismét nekiláttak olyanná alakítani a fiúk szobáját, amilyen az iskolában volt.

Laura egy kopott seprűvel takarított, Montana pedig a megfelelő helyzetbe állította az ágyakat. Talált egy faládát, ami éjjeliszekrényként szolgálhatott és rátette a Tapsi Hapsi lámpát, arccal a fal felé. Nem volt

áram, és Tapsi Hapsi kezdett erősen megviselt lenni, de Montana reménykedett benne, hogy a fiúknak ez nem tűnik fel.

Együtt leterítették a Bolondos Dallamok figurákkal díszített lepedőket és ráterítették a szétnyitható hálósákokat, majd felakasztották a Bolondos Dallamok függönyöket.

Montana talált egy fiókot a konyhában, amelyben rozsdás szögek voltak. A csavarkulcsot használva az autóból, bevert néhányat a falba, hogy felakaszthassák a rajzfilmfigurák képeit.

Szekrény nem volt, így a dobozokat arra a helyre halmozták fel, ahol lennie kellett volna. Nem voltak asztalok, de Montana talált még két ládát és Laura ezeket használta, hogy kitegye rájuk a fiúk könyveit.

– Otthon, édes otthon – mondta a lány, amint végignézett a hevenyészett berendezésű szobán.

– Kezdünk nagyon jók lenni ebben a műfajban – jegyezte meg Montana, miközben a helyére tette Taz képét.

Laura megrázta a fejét. – Számomra nem tűnik olyan jónak. Legközelebb hol fogjuk csinálni? Egy barlangban?

– Ez az, amit ki kell találnunk.

Laura felnézett a férjára. Arca sokkal fiatalabbnak és sebezhetőbbnek tűnt a halvány lámpafényben. – Komolyan gondoltad, amit Quebecről mondtál? Kanada?

– Igen. De ha innen továbbállunk, körültekintően kell döntenünk.

Laura elkomorodott. – Bocsáss meg emiatt a hely miatt. Tényleg nem emlékeztem, hogy ennyire rossz állapotban van.

– Ugyan már! Ha nem gondolják, az ilyen helyek átkozottul hamar tönkremennek. Elnézést. Nem kellene ilyen szavakat használnom. Rossz szokás.

– Csak a fiúk előtt ne mondj ilyet. Engem nem zavar, ne kérj elnézést.

Montana rossz kezét bedugta a Marcótól kapott farmernadrág zsebébe. Szűk volt és kopott, de megtette.

A házban még mindig hűvös volt, így Montana magán tartotta a régi bőrdzsekit. Pulóvere, szintén Marco ajándéka, kicsi volt, de legalább jó meleg.

– Csodálkozom – mondta. – Mármost a srácokon. Azt hittem, sokkal zaklatottabbak lesznek ennyi változástól. Nagyon ügyesen bánsz velük.

Laura megrázta a fejét. – Nem. Már korábban is voltak táborban. Egy

speciális táborban New Jerseyben. Jól érezték magukat. Gyíkokat és teknősöket fogtak. Most el kellett magyaráznom nekik, hogy a gyíkok és a teknősök ilyenkor alszanak.

– Ugye mondtam? – nézett rá a férfi. – Ügyesen bánsz velük.

– Köszönöm. – Egyszerű bók volt és őszinte, a lány mégis zavarba jött tőle.

Talán másképpen néz rá tegnap este óta. Montana rádöbbsent, hogy ő is így van ezzel; képtelen volt kivenni a fejéből a szexet. Talán nem ez lenne a legbölcsebb viselkedés, vagy igen? Ki tudja? *Bármí, ami segít átvészelni az éjszakát*, gondolta fatalisztikusan.

– Le kellene fektetnem őket és egy kis pihenőt adni szerencsétlen Jeffersonnak – mondta Laura és megfordult, hogy kimenjen.

– Várj – szólt utána a férfi. Laura megállt az ajtóban, de nem fordult meg.

– Még nem ettél. Talán mi ketten együtt vacsorázhatnánk.

– Hát persze – mondta a lány.

– Utána pedig – folytatta Montana –, talán elüldögélhetnénk a kandalló mellett egy pohár borral. Vettem egy üveggel Nashuában. Na, mit szólsz az ötlethez?

A lány a másik szobában lévő hatalmas kandallót nézte, amelyben pattogott a tűz. – Tetszik.

– Helyes – mondta a férfi. – Akkor ezt megbeszéltük.

Jefferson már alig várta, hogy Laura megszabadítsa az ikrektől. Bevett egy újabb fájdalomcsillapítót és hálósákjával együtt elvonult a másik hálószobába. A falakat itt színes firkák borították és Jefferson még csak gondolni sem akart mindarra, ami a rozoga ágyon történhetett. Mire az ikrek felvették a pizsamájukat, Jefferson már mélyen aludt.

A fiúknak nem tetszett a szobájuk és ingerültek lettek, amikor meglátták. Dühösek voltak, amiért a Tapsi Hapsi lámpa nem világít, de Laura elé tett egy lámpát a ládára és így viszonylag megbékültek.

A gyíkos könyvből olvasott fel nekik. Rickie fáradtabb volt, és öt oldal után elaludt. Az aprópénzzel teli befőttesüvegét és a térképét a két ágy közötti ládára tette.

Trace finoman dobolt az arcán és tizenegy oldalig húzta. Akkor az ujjai megálltak, lélegzése szabályos lett és szempillái időnként megremegtek, ahogy álomba merült. Befőttesüvegét karja hajlatában szorongatta.

Laura becsukta a könyvet és a többi közé tette. Elvette az üveget Trace-től és letette a ládára, hogy a kisfiú azonnal láthassa, ha felébred.

Montana a konyhában várta. Készített sajtos szendvicset és instant kávé, és melegített a zöldséges húslevesből.

Az elektromos lámpa kellemes fénybe burkolta a konyhát, bár a sarkok így is árnyékban maradtak. Laura az ingatag pad túloldalára ült, szembe Montanával. Nashuában a férfi vett műanyag tányérokat, poharakat, késeket és villákat. Úgy tűnt, mindenre gondolt, és ez mély benyomást gyakorolt Laurára.

Az asztal régi, kecskelábú darab volt, amelyet különböző vésett feliratok, szívek, ostoba idézetek és durvaságok borítottak.

Montana a szendvicse fölött Laurára nézett. – Mondd el, kérlek, mit jelent a „kék rebarbara”? És miért mondják, hogy a tehenek az űrben repülnek?

A lány féloldalra hajtotta a fejét és eltűnődött. – Nem tudom, mit jelent a „kék rebarbara”. Azt hiszem, egyszerűen szereti a hangzását. Rickie is szokott ilyeneket mondani. Úgy tűnik, saját maguknak költenek dolgokat.

Montana vállat vont. – Hallottam már rosszabbat is. Van egy nagynéném, aki verseket ír. Sokkal rosszabb.

Laura elmosolyodott, annak ellenére, hogy a mosolygástól zavarba jött. – Akkor szokta mondani, ha zaklatott. Olyan ez, mint egy varázsszó, amivel kizárja azt, ami zavarja. Néha akkor használja, ha csúfolni akar valakit. Egyszer két napig követett egy kislányt mindenhová, és azt mondogatta neki, hogy „csússz kígyó pocsolya, csússz kígyó pocsolya.” A kislány úgy pofonvágt, hogy eleredt az orra vére.

Montana a fejét csóválta. – Úgy hangzik, mint a szerelem.

– Szerintem is az volt. A kislány szülei azonban elköltöztek és magukkal vitték San Franciscóba. Trace nagyon hiányolta. Minden reggel kereste, amikor felkelt.

– Én azt hittem, ezek a srácok nem ragaszkodnak senkihez. Legalábbis ezt mondják róluk.

– Pedig ragaszkodnak, csak éppen a maguk módján. Nem tudják kifejezni. Trace egy időben mindenkinek megfogta a haját, akit kedvelt. Nehéz volt leszoktatni róla.

– És Rickie miért beszél a tehénről?

– Ezek a gyerekek mindent szó szerint értelmeznek – válaszolta Laura.

– Ha azt mondod, cigánygyerekek potyognak az égből, ők azt hiszik, hogy valóban így van. Ha valakire azt mondod, annyi pénze van, hogy fűthetne vele, ők azt hiszik, hogy az illető tényleg papírpénzzel fűt.

– És a tehén? – kérdezte Montana.

– „Hé-hahó-halihó, a macska kereket forgat, a tehén átugrotta a holdat.” Az egyik könyvükben van egy kép, ahol a tehén átugrik a hold fölött. Számukra ez valóság. Nem értik, mi az a képzelet. Az ilyen gyerekeknél ez gyakran így van.

Montana bólintott és rákönyökölt a vésésekkel tarkított asztalra. – Tehát az ő világukban a tehenek repülnek. És a tányér tényleg elszalad a kanállal.

– Pontosan – bólintott Laura. – Ha látnak egy rajzfilmet, amiben a béka cylinderben táncol, akkor azt fogják mondani, hogy a békák táncolnak és cylindert viselnek. – Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. – Vannak más dolgok is. Például problémáik vannak a névmásokkal, különösen a „te”, „én” és az „engem”-mel. Ezért használom inkább a neveket.

– Hogy érted meg ezt az egészet? – kérdezte Montana. – Honnan tudod, mi megy végbe a fejükben?

– Elolvasok mindent, amit lehet. Figyelem és hallgatom őket. Olyan ez, mint nyomozónak lenni. Te azt csináltad korábban, nem? Nyomozó voltál.

A férfi elkomorodott és megrázta a fejét. – Az teljesen más volt.

– Miért? – kérdezte a lány.

– Én soha nem segítettem senkinek, csak lebuktattam az embereket. Punkokat és kábítószerügynököket, kurvákat és drogosokat.

A férfi hangja cinikus volt, és Laura nem értette, miért. – Miért, ez is segítség. Megakadályoztál bizonyos bűnügyeket.

– Semmit nem számított – mondta a férfi. – Semmin nem változtatott. Az egész nem ért semmit.

És ezt komolyan is gondolta. A zsaruként eltöltött évek nem számítottak. Azok, akiket elfogott, visszakerültek az utcára és folytatták mocskos üzleteiket, ugyanazokat a bűntényeket követték el. Vagy ha nem ők, akkor valaki más foglalta el a helyüket. Semmi nem lett jobb. Sőt továbbromlott a helyzet.

Vele ellentétben a lány tényleg *jót* cselekedett. Ez kíváncsivá tette. Ugyanakkor zavarta is, mert ő segített belerángatni a veszélybe, és neki nem lett volna szabad belekeverednie ebbe. A lány azonban nem siránkozott, nem panaszkodott. Jó katona volt, jobb, mint sok férfi lett

volna.

Montana a falhoz támasztott egy öreg matracot, hogy neki tudjanak dőlni és kényelmesen nézhessék a tüzet. Rájött, hogy ez nem romantikus, inkább giccses lett volna. Most már mindegy, gondolta.

Kissé mereven leültek egymás mellé és nézték a tüzet. Montana ügyetlenül kihúzta a dugót a borosüvegből. Egy embernek két kézre van szüksége, hogy rendesen kibontson egy üveg bort. De így is sikerült. Két műanyag poharat teletöltött.

– Még poharat is vettél – szólalt meg a lány. – Mindenre gondoltál.

– Megpróbáltam – válaszolta a férfi szárazon. A vécépapír az első helyen szerepelt, mert szörnyű lett volna, ha azt elfelejti.

Én aztán igazi Don Juan vagyok, gondolta. Itt ülök a tűz fényében egy csinos nővel, bort iszogatok és a vécépapírra gondolok.

– Vécépapírt is vettél – mondta a lány. – Örülök, hogy nem színes. Az ikrek nem szeretik a színeset. Ezt elfelejtettem mondani.

Montana hangosan felnevetett. A lány csodálkozva nézett rá. – Mi ilyen vicces?

– Semmi – válaszolta a férfi. Tetszett neki, ahogy a tűz fénye a lány szabályos arcvonásain játszott és megvilágította sűrű haját.

– Arra, hogy kikerüljünk ebből a csávából – mondta Laura és felemelte a poharát.

– Igen, erre igyunk – mondta a férfi és hozzákoccintotta poharát a lányéhoz. Mindketten kortyoltak a borból és csend ereszkedett köztük. Nem hallatszott más, csak a szél süvítése a bedeszkázott ablakokban és a tűz ropogása.

– A füst – szólalt meg Laura. – Mi lesz, ha valaki észreveszi a kéményből felszálló füstöt?

– Addig senki nem fogja meglátni, amíg havazik.

A lány visszadőlt a feltámasztott matracsra, de továbbra is feszültnek látszott. – És ha eláll a havazás?

– Vettem három gázkályhát. Ha nem lesz elég, visszamegyek Nashuába és veszek még.

– Honnan van a pénz? Remélem, nem csekket vagy hitelkártyát használsz. Annak alapján ránk találhatnak.

– Marcónak volt néhány részvénye, amit eladott és a készpénzt nekem adta. A bankkártyáját is ideadta. Csak akkor fogom használni, ha

megszorulunk. Túl könnyen lenyomozható.

– Isten tartsa meg – mondta Laura fejcsóválva. – Mihez kezdtünk volna nélküle?

– Én is azt mondom, Isten tartsa meg – bólintott Montana. – Azt hiszem, a szíve mélyén szórakozásnak tartja az egészet. Persze nem a mi szempontunkból. De egy kicsit felpeszdi a vérét.

Laura ismét kortyolt a borból és a lángokat nézte, a férfi pedig őt. Szép arcéle van, gondolta. Egyenes orr, nem túl hosszú, nem túl rövid, formás száj és apró áll.

Hallgatták a szél süvöltését, a tűz ropogását. – Szóval – törte meg a férfi a csendet –, hogy szól a te történeted? Otthon van egy barátod, aki halálra izgulja magát miattad?

Laura tovább nézte a tüzet. – Nem. Senki.

A férfi megemésztette az információt és aprót bólintott. – Nem is volt soha senki? Barát? Férj?

A lány egy hosszú percig hallgatott, majd azt mondta: – Férj. Volt egy férjem.

Montana ismét bólintott. – Értem. Mi történt?

Laura nem mondott semmit.

– Sajnálom. Nem kell válaszolnod.

– Elhagyott egy másik nő miatt – mondta a lány rezzenéstelen arccal.

A *francba*, gondolta Montana, és egyest adott magának beszélgetésből.

– Sajnálom – ismételte, de a bocsánatkérés felesleges volt. Megbántotta a lányt azzal, hogy felhozta a témát; hallotta a hangján.

Laura felemelte a poharát és a vörösbor színét szemlélte a tűz fényében. – Azután történt, hogy elvesztettem a gyerekem – mondta. Hangjában nem volt érzelem, gondosan ügyelt rá. – Az lett volna az első gyerekünk. Az ötödik hónapban történt. Az orvosok azt mondták, nem lehet több. És nem is lesz. Eltávolították belőlem azt a részt.

Szemét továbbra is a borra szegezte. – A férjem gyerekeket akart. Tényleg nagyon akarta. Tanár volt a New York-i Egyetemen. Beleszeretett egy végzős diáklányba. Teherbe ejtette. Elvált tőlem és elvette feleségül. Született egy kislányuk. Egy gyönyörű kislányuk, így szól az én történetem.

Montana a torkát köszörülte és töltött a poharába. Hosszú ideig nézte a tüzet.

– Szeretted? – kérdezte. Nem szokott hozzá, hogy ilyen kérdéseket tegyen fel embereknek, és úgy érezte, ügyetlenül csinálja.

– Igen. – A lány halkán, örömtelenül felnevetett. – És olyan boldog voltam, hogy terhes vagyok.

Montana egy újabb hosszú percig hallgatott. Volt még egy kérdése. Kényszerítette magát, hogy feltegye. – Még mindig szereted?

– Igen – válaszolta a lány. – Még mindig. Ne kérdezd, miért.

– És mi a helyzet a családot többi tagjával? – kérdezte. – Azt tudom, hogy a nagyszüleid ezen a környéken éltek. Mi van a szüléiddel? Testvéreiddel?

Laura megrázta a fejét. – A szüleim elváltak, amikor én ötéves voltam. Attól kezdve az apám és az ő családja nem foglalkozott velünk. Apám visszament Texasba; nem érintkezünk. Anyám abban az évben halt meg, amikor végzős voltam a főiskolán. Egyetlen gyermek volt, ahogyan én is. Annak a bizonyos vonalnak én vagyok az utolsó tagja. Olyan ez, mintha a természet egy úszómester lenne, aki megfújta a sípját és azt mondta; „Hé, te! Kifelé a génmedencéből! Kiestél a mérkőzésből!” Nos, ennyit a családomról.

A lány Montanához fordult. – És te? Ugye életed során azért egyszer vagy kétszer voltál már szerelmes?

– Jónéhányszor voltam már szerelmes – válaszolta a férfi és megvonta a vállát. – De elmúlt.

– Ilyen egyszerűen? – kérdezte Laura. – Ilyen tisztán?

– Nem. Általában a nőnél múlt el elsőként. A munkám. Amit csináltam. Mocskos meló volt.

– Azt mondtad, „általában”. Úgy érted, egyszer nem így történt?

A *fenébe*, gondolta a férfi. Túl éles az esze. – Egyszer elkövettem egy klasszikus zsaruhibát. Egy prosti volt. Azt hittem, tisztességes nőt faraghatok belőle. Tévedtem.

– Mi történt?

– Képtelen volt lemondani a drogról. Pedig többször is megígérte, de nem ment. Végül azt mondtam neki: „Válassz! Én vagy a szar?” A szart választotta.

– Mi történt vele? Vagy túl sokat kérdezek?

Montana nagyot kortyolt a borból. – Meghalt. Túladagolás. Elkerülhetetlen volt.

– Sajnálom.

– Ne engem sajnálj. Sajnáld őt.

Laura kérdő pillantást vetett a férfira, és ő tudta, a lány mire gondol. *Milyen volt ez a lány?* Jó kérdés. Azóta is a válaszon gondolkodott.

– Ő volt a leggyönyörűbb teremtes, akit valaha láttam. Puerto Ricó-i. Modell szeretett volna lenni és lehetett is volna. Hülyén hangzik, de volt benne valami ártatlanság. Igen. Tényleg hülyén hangzik. De ez az igazság.

Laura kezét a férfi karjára tette, olyan könnyedén, hogy érintése szinte szellemszerű volt.

Montana nyomorék kezét nézte, amely furcsán csillogott a fényben. – Tudod honnan szerezte meg a pénzt a hiteltúllépése rendezésére? Eladott engem. Tudnom kellett volna. Tudtam, hogy ez egy mocskos világ. És én elmerültem benne és ugyanolyan mocskos lettem, mint mindenki.

Néhány szívdobbanásnyi ideig Laura a kezét a férfi karján hagyta, majd lassan elhúzta. Csak ekkor vette észre, hogy a férfi visszatartotta a lélegzetét. Most lassan kiengedte.

– A férjed – szólalt meg Montana, belenézve a lány szép arcába –, bolond volt.

A lány feszülten elmosolyodott. – Köszönöm.

– Nagyon szívesen. – Odahajolt a lányhoz és megcsókolta. Bal kezét az arcához emelte.

Laura viszonzta a csókot. Megfogta a férfi jobb kezét, a merevet, és azt is odahúzta az arcához. Ez meglepte és meghatotta Montanát.

Egyre éhesebben csókolta a lányt, aki átölelte a nyakát. Szétnyíltak ajkai és a nyelve, a szája vörösbor ízű volt.

Laura egy pillanatra elhúzódott. Megérintette a férfi arcát és belenézett a szemébe. – Komolyan gondoltam, Montana – mondta. – Nem várom el tőled, hogy belém szeress vagy ilyesmi.

– Már jártunk ott, csináltuk, nem igaz? – kérdezte a férfi.

Laura bólintott.

Montana lehajolt és száját a lányéra tapasztotta. Lelökte a matracot a földre és lassan, leengedte rá a lányt.

Laura a nyaka köré fonta a karját, nyelvével lágyan végigsimítva a férfi felső ajkának vonalán. Érintése megvadította a férfit, és benyúlt a lány pulóvere alá, hogy minél hamarabb érezhesse mellének meleg domborulatát.

Laura reszketeg sóhajt hallatott, és a férfi még mohóbban csókolta.
Minden mozdulatuk halk volt, nehogy felébresszék a többiekét.
A szél hangosan süvített az ablaktáblák között. Ropogott a tűz.

Kilenc

Laura szeretett volna ellenállni, de nem tudott. Vad vágyat érzett, hogy érintsen és őt is érintsék. A józan ész egyik irányba húzta, de a szenvedély, százszor erősebb, a másikba.

Kétségei csak még jobban felkorbácsolták a vérét. Montana nem szerette, és ő nem tudta, mit érez a férfi iránt; csak annyit tudott élni akar, minden testrészével.

Hirtelen érezni akarta a férfi meztelen testét a sajátján, ugyanakkor remegő kézzel megállította a férfit, amikor az félig kigombolta a blúzáat. A tűz túl sok fényt vetített rájuk; túlságosan láthatóak voltak.

– A fiúk – suttogta. – Vagy Jefferson. Mi lesz, ha felébrednek? Mi lesz, ha meglátnak? Nem tehetjük.

– Bemegyünk a te szobádba.

Montana felállt és magával húzta a lányt. Menet közben néha megálltak és elfulladva csókolták egymást. A férfi becsukta az ajtót mögöttük és levette a pulóverét.

Ott, a sötétben, befejezte a blúz kigombolását, letolta a lány válláról és hagyta, hogy a földre hulljon. Megcsókolta meztelen vállát, tenyere rásimult a mellére. Laura megborzongott.

– Vedd le a melltartódat – suttogta a férfi és gyengéden megcsókolta a lány nyakát.

Laura engedelmeskedett. A férfi addig simogatta és csókolta, amíg a lány félig ájult volt a gyönyörtől.

– Gombold ki az ingemet – mondta a férfi. Laura megtette.

Ujjai remegtek, de a férfi türelmes volt. Végül lerázta magáról az inget és közel húzta magához a lányt, akinek mellei hozzányomódtak a férfi meztelen, izmos mellkasához.

A hűvös levegő miatt testük még forróbbnak tűnt. Néma sürgetéssel csókolták és simogatták egymást. Tettük titkos volta továbbfokozta vágyukat.

A lány kezdeti zavara elpárolgott, nem maradt más, csak a szenvedély. Remegett a külső hidegtől és a belső forróságtól.

– Feküdj le velem – súgta a férfi.

– Jó. – A szó úgy jött, mint egy sóhaj.

Lassan leereszkedtek a keskeny ágyra. Ügyetlenül megszabadultak minden ruhadarabjuktól, amíg mindketten meztelenek voltak és testük egybefonódhatott. A férfi csókja csaknem vad volt. A lányé kétségbeesett.

Testük minden ritmikus mozdulata egy bizonyosság volt, amely azt mondta: Élünk, élünk, élünk, élünk.

Később szorosan ölelték egymást és egyikük sem szólt. Laura arra gondolt, hogy szégyenkeznie kéne, mégsem érzett semmi ilyesmit. A férfi megsimogatta a haját. Laura a férfi meztelen mellkasára tette a fejét. Egymás karjában érte őket az álom.

Montana ébredt elsőként másnap reggel, amikor még mindenki aludt. Felhívta Conlee-t, aki azonnal rátért a lényegre.

– Azt mondták, parancsoljam meg magának, hogy adják fel magukat – mondta.

– A nagy francot! – vágott vissza Montana.

Körülnézett a főépület lepusztult szobájában. Nem volt hajlandó megmondani Conlee-nek, hol vannak, vagy beismerni azt, hogy Jefferson megsérült. Conlee azonban tudott Jeffersonról. A kék Bronco tulajdonosa beszélt, ahogyan Montana sejtette. Beszámolt a rendőrségnek a nagydarab fekete férfiről, aki erősen vérzett.

Montana gördülékenyen hazudott, mondván, Jeffersont hátrahagyták, de azt nem mondta meg, hol. – Ugyan már, Jeffersonnak egy csomó barátja van! – Ennél többet Montana nem volt hajlandó mondani.

A Broncot még nem találták meg. Conlee többször is rákérdezett, megvan-e még az autó, de Montana nem árulta el.

Conlee hangja csaknem könnyörgővé változott. – Hallgasson ide, Montana... biztos benne, hogy a tanárnő és a fiúk jól vannak?

– Igen, jól vannak.

– Mondja meg, hol vannak. A szövetségi rendőrbíró behozza magukat. A nyomozóiroda és a különítmény garantálja a biztonságukat.

– Nem tudják garantálni a biztonságunkat – mondta Montana. – Valakit a szervezeten belül egyáltalán nem érdekel, ha ezek a srácok meghalnak. Engem érdekel.

– Még a saját igazságszolgáltatási körzetén belül vannak? – kérdezte Conlee.

– A válaszom nem igenlő és nem tagadó – mondta Montana.

– Montana, magának és kis csapatának jelentkeznie kell a rendőrbírónál.

Ez *parancs!*

– Legutóbb, amikor engedelmeskedtem a parancsnak, két emberünk meghalt. A fiúk is lehettek volna. Vagy a nő.

– Montana, ez *parancs!*

– Egy olyan parancs, amit nem tudok jó lelkiismerettel teljesíteni – mondta Montana.

– Bassza meg a lelkiismeretét! – csattant fel Conlee. – Nem magának kell döntenie felőle.

Montana úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Legközelebb, amikor felhívom, meg akarom kapni azoknak a listáját, akik tudtak arról, hogy a Valley Hope-ba megyünk. Megértette? Mindenki legyen rajta! Valaki feladott minket.

– Dolgozunk rajta. Vagy talán azt hiszi, hogy nem dolgozunk rajta?

– Listát akarok.

– Rendben.

– És tudni akarom, a kolumbiaiak miért akasztották össze a bajuszt a maffiával. Miért lőtték le Zordanit? Beszélt valaki?

– Úgy tűnik, fizetett merénylet volt – válaszolta Conlee. Hangja feszült volt. – Egy kívülálló tette. Nem a Kartell.

– Kicsoda? Milyen kívülálló?

– A maga kívülállója – válaszolta Conlee.

– Az enyém? – visszhangozta Montana kételkedve. – Dennis Deeds? De hát ő marihuánával üzletel, az isten szerelmére! Még mindig a hippí időkben él, szerelmet és boldogságot árul. Soha nem ölt meg senkit. És nem is bérelték fel senki megölésére.

– Valóban? Nos, mindig van egy első alkalom. Még senki nem találta meg. Bujkál, mint maga. Csak éppen neki a maffia elől is rejtőzködni kell. Ha találkozik vele valahol, adja át üdvözetem.

Montana elkomorodott. Amit Conlee mondott, annak nem volt semmi értelme. Deeds igaz kábítószerkereskedő volt, de csendes, visszahúzódó fajta. Nem kemény drogokkal, hanem a kikapcsolódást szolgálókkal üzletelt; szervezete olyan volt, mint egy konzervatív vállalat, és soha nem ment bele durva dolgokba.

– Honnan szerezte az információját? – kérdezte.

– Floridából. Van néhány emberünk Fort Lauderdale-ben, akikre támaszkodhatunk.

– Akkor támaszkodjanak erősebben – mondta Montana.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk, elhiheti.

– Hogy van Fletcher?

– Félkómás állapotban van. Néha beszél, de teljesen értelmetlen, amit mond. Azt hiszi, a gyerekei még csecsemők. Senki nem érti.

Szent ég, gondolta Montana. A fiúknak pontosan erre van szükségük. Egy lökött apára.

– Montana, ha nem jön be, szövetségi elfogatóparancsot adnak ki maga ellen. Már így is FBI-ügynöknek adta ki magát, illegálisan elvette egy állampolgár autóját, most pedig megtagadja a közvetlen parancsot. Ha nem jön be, tudja hányféle vádat hozhatnak fel maga ellen? A törvény megsértése...

Montana letette a telefont. Odament a bejárati ajtóhoz, kinyitotta és kinézett. A havazás elállt, de köd ereszkedett a tájra.

Volt valami Conlee hangjában, ami nem tűnt őszintének. Túl sok volt a színészkedés, mondanivalójában a handabanda. Conlee személyesen nem garantálhatja a biztonságukat, és ezt mindketten tudták.

Ösztönei azt súgták, hogy Conlee nem akarja, hogy feladja magát. Conlee, ahogy mindenki más, pontosan tudta, hogy valahol van egy áruló, és addig senki sincs biztonságban, amíg ezt fülön nem csípi.

Azonban Conlee Dennis Deedsszel kapcsolatos tippje, aki állítólag kolumbiai szabadúszókat bérelt fel, érdekes volt... már persze ha igaz. Deedset üldözi a maffia? Ez sokkal nagyobb baj volt, mint amivel egy olyan piti iskolai fűárus, mint Deeds, el tudna bántani.

Montanának esze ágában sem volt átadni Laurát és a fiúkat a kormánynak, csak akkor, ha biztosan tudja, nem esik bántódásuk.

És tisztában volt vele, hogy ez a nap talán sosem jön el.

Amikor Laura felébredt, Montana már fent volt, és Jefferson is akkor bicegett ki a konyhába. Montana semmi jelét nem adta, hogy bármi történt volna közöttük az előző este. Laura ennek megfelelően viselkedett.

Montana elmesélte a híreket. Conlee megparancsolta, hogy menjenek vissza védelem alatt. Laura pislogott és igyekezett nem mutatni semmiféle érzelmet.

Jefferson megrázta a fejét. – Nem mehetünk vissza. Semmiképpen. És ezt Conlee is tudja.

– Pontosan – bólintott Montana. – De ezt nem mondhatta. Ezt a beszélgetést más is hallgatta. Azt mondta, amit mondania kellett.

– Nem tudják garantálni a biztonságunkat – csóválta a fejét Jefferson. – Korábban is biztonságban kellett volna lennünk. Olyanok voltunk, mint a vizén ülő kacsák.

– Laura? – nézett a lányra Montana.

Laura a kávéspoharába meredt. Azokra az emberekre gondolt, akiket biztonsági őrök vettek körül és mégis merénylet áldozatai lettek... még elnökök is.

– Nem mehetünk vissza – mondta lassan. – Erről beszélünk sem érdemes... igaz?

– Igaz – bólintott Montana és pillantása találkozott a lányéval. – Nem érdemes.

Jefferson, annak ellenére, hogy most ébredt fel, kimerültnek látszott és felsőjét száraz vér pettyezte. A sebe vérzett az éjszaka.

– Találnunk kell egy helyet, ahová mehetünk – mondta Jefferson, kényelmetlenül fészkelődve a székén. – De átkozott legyenek, ha tudom, hová. Auu.

Laura igyekezett nem összerándulni a férfi fájdalma láttán.

– Nekem van egy ötletem – jegyezte meg Montana.

– De előbb le kell ellenőriznem néhány dolgot.

Laura szerette volna megkérdezni *Milyen hely? Milyen dolgokat?* de Montanán látszott, pillanatnyilag nem akarja elárulni. És a következő pillanatban felébredtek az ikrek, zavartan és rosszkedvűen, és Laurának rögtön rengeteg dolga akadt.

Sietett, hogy megnyugtassa őket és reggelit készítsen. Montana csak annyit mondott, hogy vissza kell mennie New Hampshire-be. Van néhány dolog, mondta, amit el kell intéznie.

Laura bólintott, és igyekezett ugyanolyan közönyösen viselkedni, mint a férfi. Közben azon tűnődött, hogy vajon az előző éjszaka csak egy álom volt? Teste, amely még mindig bizsergett a férfi érintésétől, azt súgta, nem álom volt.

De már semmi sem valóságos, gondolta lázadozva. semmi sem valóságos ebből az egészből, így amit tettünk, nem számít.

Miután Montana távozott és a fiúk befejezték a reggelit, Jefferson és Laura visszaültek a kopott konyhaasztalhoz, egy második csésze kávéát iszogatva.

A fiúk a kandalló előtt játszottak az aprópénzzel és a kínai kirakótábla bábujaival. Műanyag gyíkjaikat kettőjük közé halmozták. Laura azt mondta nekik, fél órát játszhatnak, mielőtt az órák elkezdődnének.

Jefferson megitta a kávéját és mogorván bámulta az üres poharat. – Utálom a tábort – mondta, komikusan elkeseredett képpel. – Szóljanak a mamámnak. Haza akarok menni!

Laura elmosolyodott. – Hogy érzed magad? Jobban vagy?

– Tűrhetően – válaszolta a férfi. – Gyorsan gyógyulok. Az öreg mészáros jól csinálta. A varratok viszketnek, de ennyi az egész.

Laura kutató pillantást vetett a férfi arcára, mivel tudta, sokkal nagyobb fájdalmai vannak, mint azt beismeri.

– Ronda köd van kint – jegyezte meg Jefferson.

– Igen – bólintott Laura. A sűrű, fehér köd teljesen beburkolta a kinti világot. De ez a köd most jól jött; amíg fel nem oszlik, fűthetnek a kandallóval és a konyhai tűzhellyel.

A két régmódi tűzhely és a gázkályhák ellenére a nagy szobában hűvös volt. Laura tudta, nem maradhatnak itt sokáig. Egészségtelen hely volt az ikrek és Jefferson számára, aki még mindig gyenge volt, függetlenül attól, hogy mit mondott.

Tudták, ha a köd eloszlik, helyzetük veszélyessé válik. Bárki rájuk bukkanhat, szórakozásra vágó tinédzserek, lánctalpas motorszánosok vagy egy rutinellenőrzést végző erdész.

– Beszéltél a feleségeddel? – kérdezte Laura Jeffersontól, majd gyorsan kijavította magát. – Úgy értem, az exfeleségeddel.

Korábban, miközben az ikrek reggeliztek, Jefferson fogta a rádiótelefont, bement a hálósobába és bezárta maga mögött az ajtót. Fel akarta hívni Chicagót.

A férfi arca savanyú volt. – Beszéltem.

– Tudott arról, ami Valley Hope-nál történt?

Jefferson cinikusan felvonta a szemöldökét. – Tudott. Az iroda értesítette. Azt is mondták neki, ha telefonálok, próbálja kideríteni, hol vagyok. Azt mondtam, ti továbbmentetek és engem New Jerseyben hagyatok. Erre lehordott mindennek, elkezdett kiabálni, hogy ő nem akarja

hallani és ne merészeljem őt és a gyerekeket belekeverni.

Hangja nyugodt volt, de Laura látta szemében a fájdalmat.

– Legalább a gyerekeid tudják, hogy életben vagy – mondta Laura. – Két fiad van, igaz?

– Igaz. Kilenc- és hétévesek. Csak éppen most már van egy mostohaapukájuk. Biztos állás, állandó munkaidő. Könyvelő.

Jefferson a kandalló előtt játszadozó fiúkat nézte. – Az asszony azt is mondta: „Megőrültél? Valaki másnak a gyerekeire vigyázol? A sajátáiddal nem törődsz? Nem törődsz te semmi mással, csak a hülye munkáddal!”

Jefferson arca keserű volt. Laura nem tudta eldönteni, a volt feleségére vagy saját magára haragszik.

– Sajnálom – mondta.

– Nem hibáztathatom. Mindig is félt ettől az egészsztől. Azt mondta: „Ez várható volt. Mire számítottál? Én megmondtam neked.”

Jefferson fájdalmasan megrázta a fejét. – Erre én azt mondtam neki: „Igen, megtörtént. És most boldog vagy?” És tudod mit? Erre elkezdett sírni. Az én feleségem a legellentmondásosabb nő, akit valaha is láttam. Azt mondja: „Olyan nagy bajban vagy, hogy nem tudsz kimászni belőle? Végül sikerült ekkora bajba keveredned?”

Laura a szája szélét rágta. Ugyanezt szeretne volna kérdezni: *Ki fogunk mászni ebből? Túléljük?*

Ehelyett azt mondta: – Szerinted Montanának igaza van? Tényleg Quebecbe kellene mennünk? Még mindig ezen töri a fejét?

Jefferson felvonta a szemöldökét, továbbra is a fiúkat nézve.

– Kanada? Talán. Vagy elmehetnénk Portlandbe, onnan pedig repülővel valamelyik Karib-tengeri szigetre. St. Thomas, St. John, vagy valami olyan amerikai területre, ahová nem kell útlevél.

– Annak mi lenne az előnye? – kérdezte Laura.

A férfi felé fordult és elmosolyodott. – Először is, nem lennék feltűnő, mint itt. Nem sok fekete mászkál itt északon. És ott lent sokkal melegebb van.

Laura az asztallapra vésett szavakra meredt: „Isten a szeretet.”

– Fogalmam sincs, az ikrek hogyan viselkednének a repülőn – mondta.

– Nagyon nyugtalanok mostanában. Trace közel áll a hisztériához.

– Kockázatos lenne, az tény. Felismerhetőek vagyunk – bólogatott Jefferson. – A kolumbiaiak keresnek minket. És az a rohadt újság is kijön a

napokban. De Kanada? Talán azzal nyerhetnénk egy kis időt. Nem tudom.

– Hogyan jutnánk át a határon? – kérdezte Laura. – Papírokat kell mutatni, nekünk pedig nincs semmink.

– Montana tudja, hogyan lehet papírokat szerezni – mondta Jefferson.

– És ha ott lennénk?

– Akkor legalább nem itt lennénk.

Laura ujja hegyével megdörzsölte a halántékát. Kezdett fájni a feje.

– Montana okos – mondta Jefferson. Tekintetük találkozott, és Laura rádőbbsent, Jefferson tudja, mi történt közöttük előző éjszaka.

– És ügyes – tette hozzá. – Meg tudja oldani.

– Remélem. – Elfordult és a kandallóban lobogó tüzet nézte. Érezte, hogy Jefferson figyel. – Bárcsak már itt lenne.

– Hamarosan itt lesz – mondta Jefferson. – És vigyázunk a fiúkra. Ezt megígérem.

Túl hideg volt, hogy a fiúk sokáig kint legyenek a levegőn, de Laura szerette volna, ha elfáradnak, így a délutáni olvasására után kivitte őket.

A köd időközben elvékonyodott, ők pedig hárman fogócskázni kezdtek a régi hóban. Laura megtanította őket, hogyan kell hanyatt dőlni és hóangyal nyomot hagyni a hóban, és a fiúk legalább egy tucatot csináltak. A ház körül nem látszott más, csak angyalok, mindegyikük akkora, mint egy gyermek.

Amikor a fiúk ráuntak az angyalra, Laura hóembert kezdett építeni. Már éppen az utolsó simításokat végezték, tobozból szemet készítve a hóembernek, amikor Laura egy közeledő autó zúgására lett figyelmes.

Nagyon megijedt, hogy nem Montana az. De hová bújhatnának a fiúkkal? Amikor aztán meglátta a ködből előbukkanó piros autót, a szíve ismét elkezdett verni.

Az ikrek semmiféle érdeklődést nem mutattak, inkább átrendezték a hóember arcát. Orrát a homlokára, szemét az állára tették.

Montana megállt és kiszállt az autóból. Odament Laurához, aki reszketett a hidegtől és ránézett a fiúkra. A lány azt hitte, valami semlegest fog mondani.

Ehelyett a férfi lehajolt és szájon csókolta. Ajka meleg volt, mint a napsugár.

– Megfagysz – mondta. – Be kellene menned.

– Megpróbáltam kimeríteni őket, de fordítva történt. Sokáig voltál távol. Már aggódtam.

– Leellenőriztem néhány dolgot és hagytam néhány hamis nyomot – mondta a férfi. – Később majd elmesélem.

Megfogta a lány kabátjának hajtókáját, magához húzta és ismét megcsókolta. Laura tudta, ezt az éjszakát is a karjai között fogja tölteni.

– Nem kellene ezt csinálnunk a fiúk előtt – lehelte Laura.

– Észre sem veszik – legyintett Montana.

– Dehogynem! Jobban, mint gondolnád.

Montana odafordult a fiúkhoz. A hóember arca mostanra leginkább egy kubista festményre hasonlított.

– Rickie, Trace, sziasztok! Hogy vagytok? Egyikük sem válaszolt. Azzal foglalatostkodtak, hogy a hóember szája minél ferdebb legyen.

– Rickie... Trace! – szólt rájuk Laura, hangjában annyi szigorúsággal, amit össze tudott kaparni. – Mr. Montana köszönt, és azt kérdezte, hogy vagytok. Válaszolatok neki!

Rickie a hóembert nézte. – Szia. Jól vagyok. Hogy vagy?

– Köszönöm, jól – válaszolta Montana. – És te, Trace. Szia. Hogy vagy?

– Szia – mondta Trace gépiesen. – Jól vagyok. Hogy vagy?

– Jól vagyok – mondta Montana. – Nem bánjátok, ha megcsókolom a tanárnőteteket?

– Montana! – suttogta Laura megbotránkozva. Rickie kissé elkomorodott és Montana felé nézett. – Anyák és apák csókolóznak – mondta. – Anyák csókolóznak. Laura csókolózik. Laura nem anya.

Hangja ártatlanul csengett, de a szavai fájtak. Laura megpróbált elhúzódní Montanaától. – Be kellene mennünk.

A férfi azonban nem engedte el. – A férfiak és nők, akik kedvelik egymást, csókolóznak – mondta. – Ennek semmi köze az anyákhoz és apákhoz. Nem kell ügyesség ahhoz, hogy valakinek gyereke legyen, csak szerencse. A nehéz része inkább a nevelés.

Rickie felnézett a fák csúcsára. – Csókolózás fűjj! – mondta üres hangon. – Siess, Jason, hozd a vödört. Oá, boá, késő most már.

– Oá, boá, késő most már – ismételte Trace. Ez egy olyan mondóka volt, amit a játszóteren tanultak.

Montana elhúzta a száját. – Különös tehetségem van a romantikus légkör megtalálásához.

– Siess, Jason, hozd a vödröt – kántálta Rickie. – Oá, boá, késő most már.

– Igen, látom – mondta Laura és tekintete összekapcsolódott a férfiével. A külső világ, a hideg, a hóember, a kiabáló fiúk hirtelen valószínűtlenné halványodtak.

Miért történik ez? kérdezte magától. Talán azért, mert mindketten félünk, hogy nem kerülünk ki ebből? Azért kapaszkodunk egymásba, mert nincs más, amibe kapaszkodhatnánk?

A férfi megfogta Laura kezét. – Gyere – mondta halkán. – Olyan hideg vagy, mint egy jégcsap. Vigyük be a holmit az autóból.

Laura kábultan bólintott.

A hó egész délután és este kitartóan esett. Elfedte a lábnyomokat, betakarta a hóember bizarr arcát és eltüntette a kis, gyermeki angyalokat a hóban.

Vacsora után Montana Laurát figyelte, aki az ikrekkel a kandalló előtt ült. Rögtönzött órát tartott nekik az érzelmek felismeréséről. Laura legalább egy tucat kártyát készített; az egyikén egy mosolygó arc volt, a másikon egy mérges és így tovább.

Marco régen halott feleségének ruháit viselte. Szürke pulóvere lyukas volt a könyökén, bő szárú lila nadrágja mintha a Beatles korából maradt volna itt. Vörös haját kiengedve viselte és a sűrű fürtökön lágyan csillogott a tűz fénye.

Montana látta, amint Trace kétszer-háromszor kinyújtja a kezét és tétován megérinti a lány haját. Emlékezett arra, amit Laura mondott, hogy a kisfiú így mutatja ki ragaszkodását.

Vajon a fiúk szeretik Laurát? Igen, a maguk módján biztosan szeretik. Bízna benne, és legalább olyan fontos. Tudta, neki is bíznia kell a lányban, és annak is benne.

Montana nem szokott hozzá a bizalomhoz; nagyon régen nem bízott senkiben. Ami a szerelmet illeti, nem volt szándékában beleszeretni Laurába. Egy múltó kapcsolat más. Együtt estek ebbe a csapdába és kihasználták azt, amit emberileg nyújtani tudtak egymásnak.

Laura maga felé fordította Rickie arcát. – Mutasd azt, hogy „boldog” – mondta. – Mutass Laurának egy nagy mosolyt.

Rickie grimaszolt, ami inkább a mosoly karikatúrája volt, de akkor is

mosoly. – Ügyes! – mondta a lány.

– Te jössz, Trace. – Megérintette a másik kisfiú arcát és az ránézett. – Trace, mutasd azt Laurának, hogy „boldog”. Mutass egy nagy mosolyt. Ez az!

Mindkét fiú torz mosollyal nézett rá, de Lauráé igazi volt. – Rickie és Trace mosolya boldoggá teszi Laurát. Látjátok?

Rickie erőltetett mosolya lehervadt az arcáról. Megtapogatta az állát és az órájára nézett. – Fél óra, Laura – mondta, csaknem komoran. – *Vége.*

– Fél óra – bólintott a lány és gyengéden megsimogatta a kisfiú arcát. – Rickie-nek igaza van. Most fél óra játék jön.

Trace arcán is végigsimított, majd felállt a földről. – Játsszatok egy fél órát – ismételte meg nekik.

Kiment a konyhába, készített magának egy csésze azonnal oldódó kávé, majd csatlakozott Montanához, aki a régi, vésésekkel tarkított asztalnál ült. Jefferson az asztal másik oldalán foglalt helyet, rosszkedvűen olvasgatva az újságokat, amelyeket Montana hozott Manchesterből.

– Nos? – kérdezte Laura. – Mi lesz a következő lépésünk?

Milyen nyugodtan kérdezte, gondolta Montana.

Jefferson fejcsóválva meredt a *Boston Globe* egyik oldalára. – Ember, mi nem is létezünk – mondta. – Nem vagyunk sem a New York-i, sem a bostoni, sem a New Hampshire-i újságokban.

– Van még valami a Valley Hope-ról? – kérdezte Montana. Eddig az esetről egyetlen rövid Központi Hírügynökségi cikk jelent meg, amely a következő mondattal végződött: „A hatóságok nem bocsátkoznak spekulációkba és nem fűztek kommentárt a történetekhez.”

– Egyetlen szó sincs – válaszolta Jefferson és félredobta az újságot, az asztalon heverő többi tetejére. – Valaki... talán Conlee... nagyon ráült a sztorira, és ez jó.

– Tényleg jó, nem? – kérdezte Laura. – Talán még senki nincs a nyomunkban. – Arcán a remény árnyéka suhant keresztül.

Montana azonban pesszimista volt. – Csak idő kérdése. Bárki talált is akkor ránk, már megint keres minket. Erre a fejemet merném tenni. És a szövetségek is keresnek. És mihelyt a szövetségek megtudják, hol vagyunk, a kolumbiaiak is tudni fogják.

Látta, amint a lány arcán elhal a reménység. Laura hallgatott.

– Lehet, hogy nem csak egy helyen szívárogo a rendszer – jegyezte meg

Jefferson. – Lehet emberi, lehet elektronikus rés. Lehallgatókészülék, megfigyelés, ki tudja?

– Igen – bólintott Montana. – Lehet.

Laura hitetlenkedve nézett rájuk. – Lehallgató? Úgy értitek, lehet, hogy a különítmény beszélgetéseit lehallgatják?

– Különítmény, FBI, DEA, bárhol lehet – mondta Montana.

– De ez hogy lehetséges? – kérdezte Laura. – Ti vagytok azok, akik a lehallgatást végzitek, nem? Hogy lehet, hogy titeket is lehallgatnak?

Montana cinikusan elhúzta a száját. – Bármit, amit mi másokkal teszünk, azt velünk is megtehetik. Vannak olyan készülékek, amit egyszerűen lehetetlen felfedezni.

Laura továbbra is kételkedni látszott, de Jefferson Montana támogatására sietett.

– Van olyan mikroáramkör, ami alig kétezred centiméter vastag – mondta. – Az energiát a levegőben lévő rádióhullámokból nyeri. Az adó olyan apró, hogy elfér egy kártyalap élén ejtett bevágásban.

– Az ilyen készülékek iszonyú drágák – mondta Montana. – De a Kartellnek iszonyú sok pénze van.

– Vannak más elektronikus szerkezetek is, amelyek a mikrohullámú tartományban működnek – tette hozzá Jefferson. – Nehezebb rájuk bukkanni, mint egy kocka alakú tojásra.

– És a kolumbiaiaknak több pénze van, mint a legtöbb kormánynak.

– És itt nem ezer dollárokról beszélünk – mondta Jefferson. – Nem is milliókról, hanem milliárdokról. A Kartellnek több milliárd dollárja van.

Laura sápadtnak látszott. – És legalább ti is helyeztek el náluk lehallgatókat? Úgy értem, ilyen szintű szerkezeteket?

– Mi nem – válaszolta Montana. – A CIA-nek vannak jó cuccai. Mi tollba rejtett adattárolókkal és illetéktelen lehallgatással dolgozunk.

– De – tiltakozott Laura –, a ti irodáitoknak kellene az országban a legbiztonságosabbaknak lennie. Hogyan helyezhet el *ott* bárki egy lehallgatókészüléket?

– Ha van elég pénz, bármit meg tudsz venni – mondta Montana – vagy bárkit.

– Pontosan – bólintott Jefferson.

Laura elkeseredetten nézett egyik férfiról a másikra. – Azt akarjátok mondani, hogy azok az ügynökségek minden lépéséről tudnak? Talán még

azelőtt, hogy megtennék azt a bizonyos lépést? Így értesültek a Valley Hope-ról is?

– Igen – válaszolta Montana.

Montana látta, hogy Laura tekintete újra a tűz előtt játszó ikrekre esik. A lány hirtelen visszafordult. – Akkor meddig kell ezt csinálnunk? Ezt a menekülést? Bujkálást? Mikor térnek vissza a dolgok a normális kerékvágásba?

– Nem tudom – válaszolta Montana.

Laura nagyot nyelt. – Elméletileg lehetséges, hogy soha, igaz?

– Elméletileg – mondta a férfi. – És elméletileg az is lehetséges, hogy már holnap visszamehetünk.

– Ne foglalkozunk most a távoli jövővel. Foglalkozunk az előttünk álló héttel.

Montana bólintott. – Nem maradhatunk itt. Tovább kell állnunk. – Jeffersonra nézett. – Hogy érzed magad? Bírnád az utazást holnap vagy azután?

– Hát persze – válaszolta Jefferson, de Montana látta, még mindig erős fájdalmai vannak. Sajnálta a társát, de nem engedhette meg magának a szájalmat.

– Ha az idő megváltozik, indulunk – jelentette ki Montana. – Amíg esik a hó, vagy köd van, itt nagyobb biztonságban vagyunk, mint az úton.

Jefferson bólintott.

– Hová megyünk? – kérdezte Laura. Hangja feszült volt.

– Több lehetőségünk is van – mondta Montana. – Én azt mondom, válasszuk a legkockázatosabbat. Arra nem fognak számítani.

– És melyik az? – kérdezte Laura.

– Kanada – válaszolta Montana. – Elég zűrös. Új személyazonosságot kell kitalálnunk, papírokat szerezni hozzá. Ezért ehhez egy olyan csendes hely kell, ahol feltűnés nélkül meghúzhatjuk magunkat egy időre. Ez az első fázis. A második a Kanadába való eljutás. Ismerek ott valakit. Ő biztosan segíteni fog. A neve Florent Porrier.

Laura arca elsötétedett. – És mi a harmadik fázis?

Montana nem akarta elárulni a lánynak a harmadik fázist, mert tudta, nem tetszene neki. – Ráérünk akkor foglalkozni vele, ha már ott leszünk Kanadában – válaszolta kitérően.

Gyors, összeesküvő pillantást vetett Jeffersonra, amely azt sugallta:

Segíts. Nem kell többet tudnia.

A nagydarab férfi Laura asztalon nyugvó kezére tette hatalmas tenyerét.
– Addig is – szólalt meg Jefferson –, úgy csinálunk, mint a három testőr.
Egy mindenkiért. Mindenki egyért.

Montana egészséges kezét Jeffersonéra tette. – Benne vagyok – mondta.

Laura ismét nagyot nyelt és először Jeffersonra, majd Montanára nézett.

Az ikrek megjelentek az asztal mellett. Rickie lapozgatni kezdte az újságokat, sporteredményeket keresve. Minden bizonnyal hallotta beszélgetésük utolsó részét.

– Benne vagyok – mondta éneklő hangon. Úgy tűnt, a szavak lenyűgözték, mert ismételtetni kezdte őket.

– Benne vagyok, benne vagyok, benne vagyok – kántálta és Trace is csatlakozott hozzá.

– Benne vagyok, benne vagyok – énekelték.

Laura azonban nem úgy nézett ki, mint akinek az ilyen fogadalom elég.
Nyugtalan volt.

Elhallgatom előled az igazságot, gondolta Montana. Ezt kell tennem.

Tíz

Amikor eljött a lefekvés ideje, a ház hideg volt és az ikrek kiabálni kezdtek, hogy haza akarnak menni. Sírtak és Trace felrúgta a lábát, amin a Tapsi Hapsi lámpa állt.

– Szobát akarom iskolában! – mondta hangos zokogás közepette. – Ágyat akarom iskolában! Szobát iskolában! Szoba? Ágy!

Trace elkeseredését látva Rickie még hangosabban kezdett sírni és azt kiabálta: – Mama! Akarom mama! Mama! Mama! Mama! Mama...

Szavai pengeként hasítottak Laura szívébe, mert tudta, a kisfiú csak akkor hívogatja az anyját, ha a végső elkeseredés határán áll.

Montana jelent meg a szoba ajtajában. – Segíthetek?

– Megpróbálhatod – válaszolta Laura, túlkiabálva a fiúk zokogását.

Magához ölelte Trace-t és beszélt neki, próbálva megnyugtatni a kisfiút, aki eleinte küzdött az ölelés ellen, de aztán kimerülten elengedte magát.

Könnyezve Laura vállára hajtotta a fejét. Karja téován Laura nyakára fonódott, és meleg ujjai a lány haját kezdték simogatni.

– Trace most vakációzni van – mondta Laura. – Nemsokára ismét autókázni fogunk. Trace-nek tetszeni fog. Trace új helyeket és új utakat láthat a térképen. És szerzünk még aprópénzt... talán tízcentes és negyeddolláros is lesz közte.

A másik ágyon Rickie hagyta, hogy Montana átölelje, és Montana megnyugtatóan beszélt hozzá. – Beülünk az autóba. Olyan helyre megyünk, ahol lesz zuhany és tévé. És... énekelni fogunk. Ismered a „Száz sörösüveg fent a falon” dalt? Rickie?

Laura megcsókolta Trace arcát, közvetlenül a vörös forradás alatt, ahol a golyó megsebesítette. Amikor a kisfiú csak egy kicsit rándult meg, ismét megcsókolta. Trace zokogása halkult. – Laura itt van – mondta a lány. – És Laura vigyáz Trace-re. Ezt Trace is tudja.

Montana énekelni kezdett:

„Száz sörösüveg fent a falon,

Ha egy leesik, nő a halom,

Kilencvenkilenc sörösüveg fent a falon.”

Laura meglepetten hallotta, milyen jó a férfi hangja; erős, dallamos

bariton.

„Ha egy leesik, nő a halom,
Kilencvennyolc sörösüveg fent a falon.”

– Gyerünk – sürgette Montana a fiút. – Te is énekelj. – Megszorította Rickie vállát és bátorítóan bólintott.

Laura látta, hogy Rickie arca megrándult a szorítástól, de tűrte. Arcát könnyek maszatolták, orrát a keze fejével törölte meg. Aztán remegő hangon énekelni kezdett Montanával.

„Kilencvenhét sörösüveg fent a falon,
Ha egy leesik, nő a halom.

Kilencvenhat sörösüveg fent a falon.

– Nagyon jó – mondta Montana. – Ügyes vagy. – Kettesben tovább énekeltek. Montana elővette a zsebkendőjét és rendesen megtörölte Rickie orrát.

Trace még jobban elcsendesedett Laura karjában és hallgatta az éneket. Amikor Montana és Rickie kilencvenhárom üvegnél jártak, Trace eltolta magától Laurát és sírástól rekedt hangon csatlakozott hozzájuk.

„Kilencvenkét sörösüveg fent a falon,
Ha egy leesik, nő a halom...”

Laura hálás pillantást vetett Montanára, majd keresett egy papír zsebkendőt nadrágja zsebében és megtörölte Trace orrát. A kisfiú a fejét rázta, próbált elszabadulni Laurától. Kezdett belefeledkezni a dalba.

Montana összeesküvő mosolyt küldött a lány felé. Laura viszonzta a mosolyt és a maga fals hangján bekapcsolódott az énekbe.

„Kilencvenegy sörösüveg fent a falon...”

Rickie hetvenkilenc üvegnél álmosan bólogatni kezdett; hetvennél mélyen aludt. Trace végigénekelte a hatvanasokat, majd lefeküdt és ötvennyolcnál becsukódott a szeme.

– Hála istennek – mondta Montana. Laura felhúzta a takarót Trace álláig, Montana pedig közben felállította a lábát és visszatette rá a Tapsi Hapsi lámpát.

– Tapsi kezd lerobbanni – jegyezte meg Montana.

– A fiúk pedig kimerülni. – Laura felegyenesedett.

Felnézett a férfira. – Köszönöm. Zseniális voltál.

Montana mosolygott. – Nem így gondolnád, hogyha ezredjére kellett volna elénekelned.

– Olyan lennék, mint Scarlett O’Hara. Most nem gondolnék rá. Holnap gondolnék rá. És holnap már el tudnám viselni.

Montana gyengéden megérintette a lány arcát. – Gyere, Scarlett. Ki kell tervelnünk, merre hagyjuk el Atlantát, mielőtt a jenikiek elkapnának.

Hárman körülülték a kopott konyhaasztalt.

– Milyen az idő kint? – kérdezte Montana Jeffersontól. – Kinéztél?

– A hó elállt. Kimentem és meghallgattam a rádiót az autóban. Holnap állítólag tiszta idő lesz. Tiszta és napos.

Montana Jefferson arcát tanulmányozta. – Tovább kellene állnunk. Mit szólsz hozzá? Benne vagy?

– Ember – dörmögte Jefferson –, én akkor is benne lennék, ha ellőtték volna a karomat. Tudjátok mi a világon a két legszebb szó? „Központi fűtés.”

Montana halványan elmosolyodott.

– Komolyan mondom – erősködött Jefferson, hangjában szenvedéllyel. – A boldogság egy igazi vécé. Igazi porcelánból. Elegendem van abból, hogy abba a méregdrága vödörbe kell hugyoznom.

– Hamarosan javulnak életkörülményeink – mondta Montana. – Felkészülünk az ország elhagyására.

Laura hirtelen nagyon ideges lett. Olyan bizonytalannak tűnt minden, olyan veszélyesnek; mi lesz ha megtalálják őket?

Ellentétben vele, Jefferson nyugodtnak, csaknem egykedvűnek tűnt. – Rendben. Folytasd.

Montana bólintott. – A srácokat nem mutogatjuk. A *World Weekly Record* körülbelül két nap múlva kerül ki az árusokhoz. Attól kezdve az egész ország tudni fogja, hogy néznek ki. – Laurára pillantott. – És azt is, te hogy nézel ki. A te arcodat is ismerni fogják.

Laura összerezzen. Ahányszor csak az újságra gondolt, dühös lett és félelmet érzett.

– Ma reggel Manchesterben jártam – mondta Montana. – Ez a legnagyobb város New Hampshire-ben. Van egy falu északra, szinte Manchester külvárosának számít. Hooksett. Oda megyünk.

– De hol fogunk lakni? És hogyan? – kérdezte Laura.

– Találtam egy ingatlanközvetítőt. Bérelünk egy házat vidéken. Hooksettől északra. Egymagunk leszünk.

Laurát megdöbbsentette a férfi vakmerősége. – Bérelünk? És még te

beszélsz veszélyről?

– Szükségünk van egy lakóhelyre és címre. Mit kellene tennünk? Jelentkezzünk be egy motelbe? Ezt nem tehetjük meg. Te magad is mondtad. Feltűnő nyom lenne.

– Igaza van – mondta Jefferson nyugodtan.

Montana kérdő pillantást vetett a lányra. – Menjünk barátokhoz? Egyetlen barátunk sincs errefelé. De ha lenne is, te beköltöznél a barátaidhoz, amikor tudod, hogy a kolumbiaiak a nyomodban vannak? Mit mondanál nekik? Ó, ne legyetek meglepve, ha beállít egy fickó egy Uzival és lövöldözni kezd!

– Nem törhetünk be egy üres házba – vette át a szót Jefferson. – A szomszéd észrevenné. Vagy egy zsaru. Vagy egy járókelő.

– Ezért aztán házat bérelünk – mondta Montana. – Kockázatos, de nem tehetünk mást.

A lány megpróbálta legyőzni idegességét, amely szinte fojtogatta. – Mit mondunk az embereknek?

– A lehető legkevesebbet – válaszolta Montana. – Azt mondtam az ingatlanközvetítőnek, hogy házaspár vagyunk egy gyerekkel. Három év után most tértünk haza Berlinből. Számítógép programozó vagyok. Saját vállalkozást akarok kezdeni.

– És Jefferson? – tiltakozott Laura. – És két gyerek van, nem egy...

– Ezt ők nem tudják – vágott a szavába Montana. Ne aggódj a fedőszöveg miatt, csak bízd rám a dolgot. Megszoktam a hazudozást. Képes vagyok rá. Bíznod kell bennem.

– De kik vagyunk? – kérdezte Laura. – Én nem tudok hazudni. Nem tudom, hogy képes leszek-e...

– Te Anne Orsi vagy, én pedig Mike Kominski – mondta Montana. – Házasok vagyunk. Ha valaki megkérdezi, azt mondjuk, csak egy gyerekünk van. Éjszaka lépjük át a határt, amikor a fiúk alszanak. Nem mondjuk, hogy ikrek, csak felmutatjuk a papírjaikat.

Laura kétségbeesetten dörzsölni kezdte a homlokát. – Várj! Lassítsunk egy kicsit. Ha házasok vagyunk, az én nevem miért más, mint a tied? És milyen papírokat mutatunk fel?

Montana megfogta a lány kezét. – Azt mondjuk, amikor összeházasodtunk, te megtartottad a saját neved. Sok nő tesz így. Kértem egy születési bizonyítványt Anna Orsi névre.

– Születési bizonyítvány? – kérdezte a lány döbbenten.

Montana bólintott. – Ha van születési bizonyítványod, kaphatsz jogosítványt. És ha ebben az országban van jogosítványod, bármit megkaphatsz.

– Ez így igaz – bólintott Jefferson.

Laura agya nem forgott és alig kapott levegőt. – Ki az az Anne Orsi? – nyögte rekedten. – És miért pont ezt a nevet választottad?

Montana még erősebben szorította a kezét. – Dom nagybátyám lánya. Szívbetegségben halt meg csecsemőkorában. Már írtam az állami nyilvántartási hivatalba a születési bizonyítványért. Néhány napon belül megérkezik. A hooksetti házba.

– Tehát én halott vagyok? – kérdezte a lány. Megdöbbenő volt a gondolat.

– Ez a legbiztosabb módszer.

Laura megnedvesítette kiszáradt szája szélét. – És te Mike Kom... Kom...

– Kominski – mondta a férfi. – Marco unokája. Mike barátom. Marco ideadta a születési bizonyítványát és a társadalombiztosítási kártyáját. Ma kértem egy New Hampshire-i jogosítványt. Te is kaphatsz, mihamar megjött a születési bizonyítvány.

Ez a kettősség, ezek a nevek teljesen összezavarták a lányt.

– És a fiúk? – kérdezte, tehetetlenül csóválva a fejét. – Ők is halott emberek papírjait kapják?

– Nem – válaszolta Montana. – Manchesterben megálltam egy egyházi felszereléseket árusító boltnál. Azt mondtam, északról jött pap vagyok. Vettem egy doboz keresztelési bizonyítványt. Olyan nevet adunk, nekik, amelyet akarunk.

– Ti négyen együtt mentek át a határon – mondta Jefferson. – Én bérelek egy autót, utánatok megyek és Quebecben találkozunk. Az én nevem Warriner lesz. Sidney Warriner.

Laura gyanakodva nézett rá. – És Sidney Warriner...

– Egy srác, akivel együtt jártam főiskolára – válaszolta Jefferson. – Meghalt leukémiában.

Laura Montanához fordult. – Ezt a születési bizonyítványt is megkértem?

– Igen – bólintott a férfi, és Jeffersonra nézett. – Tegnap megbeszéltük.

– Úgy érzem magam, mintha egy spiritiszta szeánszon lennék – nyögte Laura. – Mindnyájan kísértetekké változunk.

– Ennek ez a módja – mondta Montana.

Jefferson bólintott.

– Nem aggódsz amiatt, hogy Mike Kominski nevét használod? – kérdezte Laura. – Úgy értem, nem félsz, hogy bajba kevered Marcót?

– Erre igen csekély az esély – válaszolta Montana. – Különben is, megint nevet változtatok, ha Kanadában leszünk.

– Kanadában újabb változtatások lesznek? – kérdezte Laura elkéseredetten.

– Igen – bólintott a férfi. – Lesz néhány.

– És ez a te barátod Quebecben... Ki ez? Honnan ismered?

– Florent Porrier – mondta Montana. – Ő egy indián. Akkor ismerkedtem meg vele, amikor New Yorkba jött a húga holttestéért. Fiatal volt a húga és rossz társaságba keveredett. Kolumbiai drogkereskedők megölték. Segítettem neki elkapni őket. Florent akkor azt mondta, ha valaha szükségem lesz segítségre, keressem meg.

– De ki ő? – kérdezte Laura. – És miben tud segíteni nekünk?

Montana belenézett a lány szemébe. – Florent pap. Tud nekünk szerezni papírokat, és segíthet fontos kapcsolatok kialakításában.

Laura kimerülten beletúrt a hajába. – Egy pap? És te egy papot rángatsz bele ebbe? Honnan tudod, hogy hajlandó lesz segíteni?

– Florent igencsak harcias pap – válaszolta Montana. – És gyűlöli a kolumbiaiakat. És nem szereti a kormányt sem, azért, amit a népével tettek. Nem fél megszegni a törvényt, ha erre szükség van.

– Túl kockázatosnak tűnik – mondta Laura.

Jefferson megvonta a vállát. – Minden, amit csinálunk, kockázatos.

– Azt tesszük, amit tennünk kell – mondta Montana.

Mesius Estrada pontosan ugyanannyit tudott az ikrek hollétéről, mint a hatóságok, vagyis gyakorlatilag semmit.

Egészen mostanáig Estrada minden információt meg tudott venni vagy kizsarolni, amire csak kíváncsi volt. Az ikrek esetében azonban elveszítette a legjobb és legmegbízhatóbb forrását a Valley Hope-nál történt lövöldözésben. Nem tudott az ikrekről, mert egyszerűen nem léteztek. Mintha mindkét gyerek szellemmé változott volna.

Estrada nem pazarolta az idejét. Felhívta Don Diego Carmagót, a bogotai kartell főnökét. Don Diego a Georgia állambeli Atlantából New Yorkba küldte a legjobb emberét: Jorge Hepfingert.

Jorge Hepfinger puhány, vidám, kerek arcú fickó volt, vastag szemüveggel, ritkuló hajjal. Lefegyverző megjelenése nem árulkodott valódi foglalkozásáról. Embervadász volt; megkínozta és megölte áldozatait, és híres volt ügyességéről.

Hepfinger most Estrada nappalijában ült keresztbe tett lábbal és puhány kezében egy korsó sört fogott. Atlantában egy „elektronikus információs hálózat”-ot működtetett, amelynek egyetlen ügyfele a Kartell volt.

– Miről van szó, Don Mesius? – kérdezte Hepfinger mosolyogva. Tökéletesen beszélt az angol.

– Don Diego nem mondta el? – kérdezte Estrada, mert nem hitt a férfinak.

– Azt mondta, majd magától megtudok mindent.

Tőlem akarja hallani, gondolta Estrada, és minden idegszála bizsergett a gyanakvástól. *Talán azt hiszi, hogy én vagyok a felelős ezért az egészért? A Kartell is azt hiszi?*

Hepfinger nyájasan mosolygott. Estrada viszonzta a mosolyt, de nem tévesztette meg a puhány férfi hasonlósága egy borotvált képű Mikuláshoz.

Hepfinger félig német, félig venezuelai volt, és kiskora óta az Egyesült Államok legjobb iskoláiban tanult. Rendkívül intelligens és könnyörtelen volt. Spanyol gúnyneve *el Podenco de Infierno* volt, vagyis a Pokol Vérebe. A babonások azt suttozták, veszélyes képességei boszorkányságból fakadnak.

Estrada gondosan megválogatta a szavait. Gondosan felépített egy hazugságot, hogy elleplezze saját felelősségét, és ehhez ragaszkodnia kellett.

– Van egy emberünk, úgy hívják, Nunez. Felkereste valaki, egyik ügyfelünk, Dennis Deeds megbízásából. Deeds marihuánában utazik és a kokaint is fel akarja venni a listára. Egy szívességet kért.

Hepfinger a pulóveréből kilógó pamutszállal játszadozott. A pulóver kopott volt, divatjamúlt és enyhén piszkos.

– Umm – mondta halkan, jelezve Estradának, hogy folytassa.

– Bonyolult történet – mondta Estrada undorral. – Deeds egy senki, aki a semmiből tűnt fel. De vannak jachtjai, halászhajói, még teherszállítói is.

Venni akart egy dokkot New Yorkban.

– Érdekes – jegyezte meg Hepfinger, tovább piszkálva a pamutszálat.

Estrada folytatta. – Deeds egyik embere, egy bizonyos Elton Milton, megtette a megfelelő lépéseket a dokk megvételére. Deeds egyik teherhajója útban volt ötvenezer font marihuánával. Készen állt néhány tizennyolc kerekés kamion, hogy odagördüljön a dokkhoz és átpakolják rá a rakományt.

– Marihuána – kuncogott Hepfinger, mintha a gondolat szórakoztatná.

Estrada is mosolygott, pedig egyáltalán nem volt mosolygós kedvében. – Az utolsó pillanatban a dokk tulajdonosa meggondolta magát. Ahelyett, hogy eladta volna Miltonnak, bérbe adta egy Scarlotti nevű fickónak, akinek egy halászlé vállalkozása van.

– Tehát Deeds nem kapta meg a dokkját – tűnődött Hepfinger. – Ez a Milton nagy kínban lehetett.

– Az biztos – bólintott Estrada. – A teherhajó közeledett és a kikötőben nem volt egyetlen szabad hely sem. Ezért aztán Milton, megjátszva a tiszteletreméltó üzletembert, megkereste Scarlottit. Milton azt hazudta neki, hogy van egy hajója, amit meg kell javíttatnia, és kérte, adja bérbe neki a dokkot.

Hepfinger rossz szálát húzott meg a pulóverén, mire az bomlani kezdett. Nagyot sóhajtott. Úgy tűnt, egyáltalán nem figyel Estradára.

Estrada szívverése felgyorsult az aggodalomtól. Deeds és a dokk története valóságos tévedések vígjátéka volt, és szinte tudta, Hepfinger mit gondol magában.

– Scarlotti beleegyezett, hogy bérbe adja Miltonnak a dokkot... azzal a feltétellel, ha Milton üzlete törvényes. Scarlotti ezt többször is kihangsúlyozta. Az üzletnek *törvényesnek* kell lennie.

Hepfinger továbbra is a pulóvere szálai foglalkoztatták, de bólintott. – Um... hmmm?

Estrada sóhajtott. – A teherhajó hajnali háromkor futott be a kikötőbe. Kipakolták és ment dolgára. A teherautók is távoztak. Milton visszament a lakásába, de Scarlotti emberei már ott várták.

Hepfinger cinkos mosollyal nézett Estradára, mintha Estrada egy viccet mesélne, aminek ő már sejti a csattanóját.

– Scarlotti...?

– Maffia – mondta Estrada. – A maffia számára bérelte ki a dokkot és

nem akarta, hogy bemocskolják. Milton és Deeds pedig pontosan ezt tette, közvetlenül az orra alatt. A maffia dühös volt... és kíváncsi. Ki ez a Deeds? Elég gazdag, hogy saját dokkot vegyen, saját teherhajói legyenek, és az egyiket ilyen arrogáns módon bevigye egy kölcsönkért dokkba.

– Ó, igen, arrogancia – jegyezte meg Hepfinger lágyan. – Bosszantja az embereket.

Estrada a nyakában lógó aranylánccal játszott. Sétálni kezdett a szobában és közben Hepfingeret leste, aki ismét a lógó pamutszálla összpontosított.

– Szóval – folytatta Estrada –, hogy megleckéztesse Deedset, a maffia elrabolta Milont. Felhívták Deedset és közölték vele, hogy ötmillió dollár váltságdíjat kérnek. *És Deeds fizetett.* Ez a megdöbbenő benne. *Fizetett.* A maffia elengedte Milont. De ez csak a kezdet volt.

Hepfinger felnézett és ismét felvillantotta angyali mosolyát.

Estrada a fejét csóválta. A Kartell soha nem fizetett volna ki ekkora váltságdíjat. Hagyták volna az illetőt meghalni, ha volt olyan ostoba és hagyta magát elkapni.

– A maffiát ettől kezdve erősen foglalkoztatta Deeds. Hogy volt képes így egyszerűen kifizetni ötmilliót? Miért nem volt benne semmi harci szellem? Figyelni kezdték Deedset és lépésről lépésre megpróbálták ellopni az üzleteit.

– Ahogyan kell – jegyezte meg Hepfinger.

Estrada mesterkéltséggel sóhajt hallatott. – Nem hagyták békén Deedset, aki végül úgy érezte, vissza kell vágnia. Scarlotti főnöke Francis Zordani volt. Deeds ekkor már Floridában bujkált. Utasította az embereit New Yorkban, hogy béreljenek fel valakit, aki mőresre tanítaná Scarlottit és Zordanit. Ezért jött Deeds embere Nunez-hez, segítséget kérni.

Hepfinger összeszorított szájjal csavargatta a fonalat. – A Kartellnek semmi köze az ilyen perpatvarokhoz.

Estrada gyomra összeszorult. – Én is pontosan így gondoltam. Nunez megkért, hogy segítsek Deedsnek, én pedig mondtam, hogy ez nem a mi területünk.

Ez persze hazugság volt és Estrada félt, hogy Hepfinger rájön. Estrada meggondolatlanul utasította Nunezt, hogy bérelje fel Paco Paredest és a barátait. Ezt Nunezen kívül senki nem tudta bizonyítani, és Estrada gondoskodott róla, hogy Nunez soha többé ne tudjon beszélni.

Nunez barátai és családtagjai úgy tudták, Nunez üzleti úton van, haláshajót akar venni. Az igazság az volt, hogy Santander kivitte egy irtásra, lelőtte és megcsonkította a holttestét.

– De a történetnek még nincs vége, igaz? – kérdezte Hepfinger felcsillanó szemmel. Mutatóujját cinkosan megrázta. – Ez a Nunez ellenszegült magának, igaz?

Estrada úgy érezte, gyomra helyén egy hatalmas kő ül, de az arca rezzenéstelen maradt. – Igaz. Nunez Deeds emberének néhány amatőr nevét mondta, akik alkalmi munkákat vállálnak. Sajnos kolumbiaiak voltak. Hepfinger helytelenítően csóválta a fejét. Estrada türelmetlen mozdulatot tett. – Három kibaszott főiskolás, akik keményfiút játszanak, *conqueros* akarnak lenni. Szóval Deeds felbérelte őket. Azonban... – Estrada elhallgatott, gyűlölve, amit ezután kellett mondania.

– Azonban? – nézett rá Hepfinger kérdőn. – Idióták voltak – mondta Estrada keserűen. – Deeds csak rá akart ijeszteni Scarlottira és Zordanira, ezek a marhák meg megölték őket.

Amilyen röviden és tárgyilagosan csak lehet, Estrada beszámolt a gyilkosságról és hogyan voltak az ikrek szemtanúi Zordani halálának. És elmondta Hepfingernek az átkozott igazságot, miszerint az ikrek Reynaldo Comcét látták.

– A kezdetektől tudtam Reynaldóról – mondta Estrada keserűen. Nem a három kölyök lőtt. Reynaldo velük akart menni és ők hagyták, hogy ő lőjön. Ugyanaznap délután eldicsekedett vele az egyik szolgámnak. A szolgál, jó emberem, felhívott.

– Reynaldo Comce – mondta Hepfinger, és hangja inkább sajnálkozó volt, mint meglepett. – Ezért küldte haza?

– Igen. Csak Don Diegónak mondtam el az igazságot, és ő visszarendelte Reynaldót. A fedősztori szerint egy színésznő miatt kellett hazaküldeni, aki kezdett nagyon ragaszkodni hozzá. A lehető legkevesebb embernek szabad tudnia az igazságot.

Hepfinger barátságosan bólintott. – Hát persze. Ami a szemtanúkat illeti, a Kartell felajánlja a rendelkezésére álló eszközöket. Azonban a felelősséget egyértelműen Deedsre kell kenni.

– Természetesen. Az a seggfej kezdte az egészet.

– Pontosan – mondta Hepfinger. – Mindent megteszek, amit tudok. Csak ezt a Montana nevű fickót, az ikreket és a nőt kell megtalálni? A

fekete férfi nincs velük?

– Igen – bólintott Estrada.

– Vannak információi róluk, képek meg ilyesmik?

– Bizonyos forrásokkal rendelkezem a hatóságoknál. Mindent tudunk, amit ők tudnak.

– Minden információra szükségem van. Mindre.

– A rendelkezésére áll – mondta Estrada.

Hepfinger gyomra hirtelen hangosan megkordult, és a férfi bosszúsan felnevetett. Szeme sarkában ráncok keletkeztek. Kezét domborodó hasára tette. – Nem lenne egy kis sajt a háznál? Valami sós keksz?

– Dehogynem. – Estrada megnyomta a szobalányt hívó gombot.

Hepfinger ránézett a söröskorsóra, majd nagyot húzott belőle. Szája fölött fehér bajusz maradt habból, amit élvezettel lenyalt.

– Ami az ikreket és a nőt illeti – mondta –, vegye úgy, hogy el vannak intézve.

Laura gyanakodva figyelte, amint Montana felhívta az ingatlanügynököt Hooksettben és közölte vele, hogy másnap megy a vidéki ház kulcsaiért.

Minden, amit Montana az ügynöknek mondott, hazugság volt, mégis hihetően hangzott. Olyan könnyedén hazudott, hogy Laura el volt képedve.

Amikor kikapcsolta a telefont, feszült mosolyt villantott Laurára és Jeffersonra. – Lesz porcelán, Jefferson. És villanyáram.

– Bútorozott? – kérdezte Jefferson. – Igazi ágyak vannak benne? Igazi székek?

– Igen, bútorozott. Egy bostoni orvosé volt. A családja nyaranta használta a házat. Az orvos múlt ősszel meghalt. Hatalmas területen fekszik és van egy halastó is. Az orvos sokat horgászott.

– Horgászat – jegyezte meg Jefferson megvetően. – Soha nem értettem a horgászokat. Ha halat akarsz enni, vegyél egyet. Mindenesetre nem fogok ezen rágódni. Megyek és lefekszem.

Jefferson bevett egy újabb fájdalomcsillapítót és fintorogva leöblítette egy korty langyos kólával. Aztán megfordult és a vállát dörzsölgetve lassan a szobája felé indult.

Laurában éles gyanú támadt. Megvárta, amíg Jefferson mögött becsukódik az ajtó és csak akkor fordult oda Montanához.

– Montana, azt mondtad, az első fázis Hooksett. A második átjutni

Kanadába és megtalálni ezt a Florent Porriert. De azt nem árultad el, mi a harmadik fázis. Vagy hogy Porrier pontosan mit tesz értünk. Van valami, amit nem mondasz el nekem. Azt hiszem, Jefferson tud róla, de én nem. Mi az? És ne hazudj. Kérlek!

Montana egy pillanatig hallgatott, mintha azt mérlegelné, mennyit fedjen fel. Arca kifürkészhetetlen volt. Végül azt mondta: – Florent nekem és az egyik fiúnak szerez új papírokat. Aztán szétválunk.

Laura felkapta a fejét, mintha beleszúrtak volna. – Szétválunk? Mit akarsz ezzel mondani?

Montana belenézett a szemébe. – Azt akarom mondani, hogy szétválunk. Te és Jefferson vizitek az egyik ikert, én a másikat.

Laura döbbsen meredt a férfira. – El akarod választani őket egymástól?

– Kettéválunk. Nem utazunk együtt. Nem élünk együtt.

– De... meddig?

– Ameddig szükséges.

Laura úgy érezte, megnyílik alatta a föld. – Ezt nem teheted. Nem gondolsz az érzéseikre? Soha nem voltak elválasztva egymástól. Nem vagy felkészülve egy ilyen gyerek kezelésére. Vannak tanórák, vannak...

– Van nyugtatónk – vágott a szavába Montana. – Adni fogok be neki belőle.

– Ez embertelen! – tiltakozott Laura. – Én ezt nem engedem...

Montana leintette. – Együtt túlságosan feltűnőek. És a legfeltűnőbb az, hogy kettő van belőlük.

– Nem – mondta a lány szenvedélyes hangon. – Én vagyok a gyámjuk. Nem engedem...

A férfi ismét a szavába vágott. – Láttad, mi történt Valley Hope-nál. Azt akarod, hogy ismét megtörténjen? Élve akarod őket... vagy holtan?

Laura rémülten nézett rá. A férfi arcán semmiféle érzelm nem tükröződött; tökéletesen nyugodt volt.

– De... – kezdte Laura, majd elhallgatott, szavak után kutatva. Ellenérvek futottak át az agyán, túl sok, hogy választani tudott volna közülük, de az ütőkártya Montanánál volt, és ezt a lány is tudta.

– Ez a legbiztonságosabb – mondta a férfi. – Azt tesszük, amit tennünk kell.

Laura szíve gyorsabban kezdett verni. – Jefferson, én és egy fehér

gyerek?

– Majd azt mondd, hogy ő a második férjed. Toronto egy nemzetközi, kulturált város. Senki nem fog furcsának találni egy vegyes házasságot.

– És te? – kérdezte Laura. – Egyedül egy gyerekkel? Egy különleges igényű gyerekkel?

– Azt mondom majd, hogy meghalt a feleségem, vagy hogy elhagyott. Mit számít? A világ tele van egyedülálló apákkal.

– De te nem tudsz eleget.

– Talán nem is lesz rá szükségem – mondta a férfi. – Talán a hatóságoknak addigra sikerül kiszűrniük, ki adta el az információt, és visszamehetünk. Egyszerre mindig csak egy nappal foglalkozunk.

Laura azonban nem nyugodott meg. Montana hirtelen rettentő kétszínűnek tűnt előtte. Ez ugyanaz az ember lenne, aki nemrég segített lecsendesíteni a síró gyerekeket? Aki magához ölelte ma délután, mintha mindig mellette állna?

Dühös pillantást vetett a férfira, majd elfordult, és úgy érezte, elárulták.

– Nem akarsz leülni a másik szobában? Átbeszélni ezt a dolgot? – A férfi úgy beszélt, mintha semmi fontos nem történt volna.

– Montana, én ezt képtelen vagyok elfogadni – mondta Laura. Elválasztani egymástól az ikreket, külön irányba menni... ezt nem engedhetem.

– Ez a hely átkozottul hideg ma éjszaka – jegyezte meg a férfi. – Jó lesz már egy igazi házban lakni.

Laurában düh lobbant. Még csak nem is válaszol neki? Tekintetét a kandallóra szegezte, amiben nem volt semmi, csak egy kupac szürke hamu.

Montana hagyta kialudni a tüzet, mert a hó elállt és az ég kitisztult. Nem kockáztathatták, hogy valaki észrevegye a füstöt.

Az egyik gázkályhát betették a fiúk szobájába. Jefferson bevitte a másikat magával, a harmadik kint maradt, de képtelen volt érezhetően felfűteni a nagy helyiséget.

Laura megborzongott, de nem tudta, a külső hideg vagy valami mélyebb, belső hideg miatt. – Soha nem mondtad, hogy szét kell válnunk – jegyezte meg, anélkül hogy a férfira nézett volna. – Mindvégig ezt tervezted?

Tulajdonképpen mást akart kérdezni: *Már akkor is tudtad, amikor tegnap éjszaka szeretkeztél velem?*

A férfi hallgatott, majd amikor megszólalt, hangja nem volt sem kemény, sem lágy. – Igen, már az elejétől kezdve így terveztem. Már azelőtt, hogy odaértünk volna Marcóhoz. Kénytelen voltam. Nem akartam megmondani neked, csak az utolsó pillanatban. De úgy éreztem, tudnod kell. Talán tévedtem.

– Ó – mondta Laura keserűen. – Csak így... „Ja, különben most szétválnak útjaink. Ja, és magammal viszem az egyik gyereket.” Szerinted hogyan kellene reagálnom?

– Azt hiszed, számomra olyan nagy öröm? – kérdezte a férfi. – De itt nem érzelmekről van szó. Mind a hatóságok, mind a kolumbiaiak keresik az ikreket. Az ikreket, egy nőt és egy fehér férfit. Szerinted melyik a biztonságosabb, együtt maradni, vagy szétválni?

A lány szemében könnyek gyülekeztek, amelyek tűzként perzselték. Képtelen volt válaszolni, mert tudta, a férfinak igaza van. Igaza van, és a lány ezt gyűlölte.

Mellkasa megfeszült, mintha satuba szorították volna, és a gondolatai villámgyorsan kergették egymást. Ha szétválnak, logikusabb, ha Montana viszi magával az egyik fiút. Jefferson nem tehetné meg. Hogyan magyarázná meg, hogy magányos fekete férfiként egy fehér gyerekkel utazik, aki nyilvánvalóan nem az övé?

– Melyiket... melyiket viszed magaddal? – kérdezte dadogva. – Melyiket? Rickie-t vagy Trace-t?

A férfi gondolkodott, mielőtt válaszolt volna. – Rickie könnyebb természetű. Ma este hagyta, hogy átöleljem. Rickie-t viszem.

A lány nem tehetett róla, dühös könnyek folytak végig az arcán. – Nem hiszem, hogy képes vagyok rá – mondta. – Elengedni úgy, hogy azt sem tudom...

Felállt és ki akart menni, de a férfi már talpon volt és megfogta a karját. – Laura, Laura – mondta lágyan. – Ne sírj. Vigyázok rá, ígérem.

– Hagyj magamra! – Megpróbálta kiszabadítani a karját.

A férfi azonban nem hagyta. – Hagyjalak magadra? – suttogta a lány fülébe. – Ez az utolsó dolog, amit tenni szándékozom. Sem most, sem Kanadában. Egy idő után ismét együtt leszünk. Ezt is megígérem.

Furcsamód, annak ellenére, hogy a férfi megbántotta és fájdalmat okozott neki, jobban kívánta, mint bármikor. Talán azért, mert szüksége volt egy másik emberi lényre, bárki legyen is az. Talán egyszerűen a vágy

volt az oka, mert a vágy képes egy időre eltompítani a fájdalmat és a félelmet. Vagy talán azért akart a férfival lenni, mert tudta, hamarosan elveszíti.

– Laura – szólalt meg a férfi és közelebb húzta magához. – Sajnálom. Nem kellett volna elmondanom. De úgy gondoltam, minél tovább halogatom, annál rosszabb lesz.

Laura odabújt a férfihoz. Nem tudta, mi mást tehetne. Arcát a vállába fúrta.

– Jefferson már tudja, ugye? – kérdezte fájdalmas hangon. – Én voltam az egyetlen, aki nem is sejtette.

– Tegnap beszéltünk róla Jeffersonnal. Amikor te kint voltál a fiúkkal.

– Ha elviszed Rickie-t, egész idő alatt aggódni fogok miatta – mondta a lány feszült hangon. – És hiányozni fognak egymásnak.

– Ezen nem segíthetünk.

– Nem nyugtatózhatod be – jelentette ki a lány. – Ha ez a szándékod, nem engedem el veled.

– Muszáj.

– Nem. És ezt nagyon komolyan mondom. Nem engedem el veled.

A férfi kissé elhúzódot és a lány arcát a két kezébe fogta. – Nincs más választásunk, Laura. Jobb, ha be van nyugtatózva, mint ha meghal.

Laura szaporán pislogott, nem akarta, hogy újabb könnycseppek hulljanak az arcára. – Ne mondj ilyet!

A férfi megrázta a fejét, arcán zaklatott kifejezéssel.

– Nem lesz semmi baja tőle. Laura, te annyira igyekszel oltalmazni őket. Talán túlságosan is. Ez az oka annak is, hogy itt vagy. Nem kellene itt lenned. Elsétálhattál volna, amikor alkalmad adódott.

– Ezzel egy kicsit már elkéstünk – jegyezte meg a lány keserűen. – Valakinek ott kellett lennie mellettük.

– Igen – bólintott a férfi. – Valakinek. De nem feltétlenül neked. Rászedtelek.

A lány nem válaszolt. Ha őszinte akarna lenni, azt mondaná: *Én szedtem rá saját magam. Ugyanolyan magamba fordult voltam, mint a fiúk. Azért maradtam velük, mert olyan voltam, mint ők, a saját magam csapdájába estem. Nem akartam érzelmileg ennyire kötődni hozzájuk. De most erősen kötődöm hozzájuk és ismét érzem, hogy élek, és nem akarom, hogy ez elmúljon.*

Montana lenézett a lány arcába, a lámpa halvány fényt vetített rájuk. Laura mintha sajnálkozást olvasott volna le vonásairól, és sötét szemében szomorúság ült.

De ebben nem volt biztos. Honnan tudhatná, hogy egy olyan férfi, mint ő, valójában mit gondol, mit érez?

– Ez az igazság – mondta Montana. – Nem lett volna muszáj maradnod.

– Ami történt, megtörtént – suttogta a lány.

– Figyeltem az arcodat, miközben telefonáltam. Nem tetszett, amit hallottál, igaz? – kérdezte Montana.

– Túl jól hazudsz – válaszolta Laura. – És ez megrémít.

A volt férje is nagyon ügyesen hazudott, és a lány tudta, milyen veszélyesek az ilyen férfiak.

– Beépített rendőrként dolgoztam négy évig. Tudod, mit jelent ez? – kérdezte a férfi.

– Nem. Miért, mit jelent?

– Azt jelenti, hogy talán egy hazug, kétszínű szarházi vagyok. Azt jelenti, hogy meg tudok győzni valakit, hogy ő a legjobb barátom, és amikor hátat fordít, elárulom.

– Borzalmas lehetett így élni – mondta a lány. – Talán. Nem gondolkodtam rajta. Egyszerűen csináltam.

– Mert úgy kellett lennie?

– Igen – bólintott a férfi. – Én is ezt mondtam magamnak. És még most is ezt mondom.

Arca olyan közel volt az övéhez, hogy Laura érezte leheletének melegét. *Még mindig kívánom*, gondolta rémülten. *És ő is kíván engem. Miért? Miért érzek így?*

A lány mély levegőt vett. – Montana – kezdte óvatosan –, ha én vagyok az, aminek így kellett lennie, rendben. Jó dolog, ha a diákokon kívül kívánja valaki az embert. Az sem baj, ha csak színleled. Nekem így is sokat segít.

A férfi sérült kezét a lány homlokához emelte és hátrasimította vele homlokába hulló fürtjeit. – Nem így értettem.

– Dehogynem – mondta a lány. Hirtelen mozdulattal felvetette a fejét és belenézett a férfi szemébe. – Azt hiszem, én is kihasznállak téged.

– Itt nem a kihasználásról van szó.

Laura keményen állta a férfi tekintetét. – Akkor talán a szükségéről.

Félek, Montana. Tudom, elcsépett, de amikor behunyom a szemem, egy homokórát látok, aminek a felső részében már alig van homok. Talán minél jobban ki kell használnunk az időt.

A férfi szája furcsa, féloldalas mosolyra húzódott, amiben nyoma sem volt a jókedvnek. – Különös lány vagy, tudod?

– Nem – rázta a fejét Laura. – Csak van egy olyan érzésem, hogy nincs időm tartózkodónak lenni. Nem vagyok naiv.

– Nem, tényleg nem vagy.

Laura állkapcsa megfeszült. – Szóval lehet, hogy az erkölcsöm miatt vonzódasz hozzám. Vagy lehet, hogy te is úgy érzed, fogy az idő, és jobb ha a lehető legtöbbet hozunk ki belőle. Semmi baj. Talán azt gondolod, hogy egy hazug szarházi vagy. Talán tényleg az vagy. De amikor a gyerekekkel vagy, biztos, hogy nem vagy hazug. Azt nem lehet színlelni. Azt azonban tudnod kell, hogy harcolni fogok veled Rickie-ért. Az utolsó pillanatig.

A férfi elkomorodott. – Laura...

– Nem kell beszélünk, ha nem akarod – mondta a lány és megsimogatta a férfi arcát. – Hagyjuk, hogy magától történjen.

– Azt tesszük, amit tennünk kell – jelentette ki a férfi nyugodt hangon. Aztán ránézett a lány szájára, nagy levegőt vett és keményen magához rántotta. A csók majdnem durva volt.

A lány nem bánta, inkább élvezte. Innentől kezdve, gondolta, mindennek élénknek, erőteljesnek *kell* lennie, minden lélegzetnyi levegőnek, minden falat ételnek, minden pillanatnak. És minden érintésnek... pontosan olyannak, mint ez.

Karját a férfi nyaka köré fonta és viszonzta a csókot, ugyanolyan agresszíven, ahogy a férfi csókolta.

Olyan szorosan összetapadtak, hogy Laura alig kapott levegőt. De ezt sem bánta, sőt azt kívánta, bárcsak még erősebben szorítaná. És a férfi megtette. Laura felnyögött a kéjtől és a fájdalomtól.

– Nem az átkozott erkölcsöd miatt csinálom – súgta Montana.

– Akkor talán a sajátod miatt?

– Azért csinálom, mert kívánlak. Téged. Kívánlak téged.

Laura nem hitt neki. Azonban ez nem számított. Minden ésszerű érv ellenére kívánta a férfit. Tudta, hogy neki köszönheti az életét, és hogy az érintésétől még előbbnek érezte magát, és lényének minden atomjával lángolt magáért az életért.

Tizenegy

Egymás karjában ébredtek, a napfelkelte előtti sötét, néma órán. Nem szóltak semmit, csak közelebb húzódtak egymáshoz, meztelen test a meztelen testhez.

Montana nem tudta, vajon ő csókolta meg először, vagy a lány simított végig ajkával az övéen. Nem tudta, ki simogatta meg a másikat elsőként; ő a lányt, vagy a lány őt? Vagy valami kimondatlan megegyezés alapján egyszerre mozdultak?

Nem számított. A hidegben, a csendben, a sötétben, ismét szeretkeztek. Egymás iránti éhségükben elkeseredés, vad vágy lobogott. Ahogy azonban testük egybeforrt, váratlan, elsőpró erejű érzelem támadt mindkettőjükben, és Montana ennek köszönhetően később is ugyanolyan szorosan ölelte a lányt magához.

Laura a férfi mellkasán nyugtatta a fejét. – Komolyan mondtam, Montana – szólalt meg halkan. – Harcolni fogok veled Rickie-ért. – Lehelete meleg volt és lágy a férfi meztelen bőrén.

– Tudom – válaszolta Montana halkan és még erősebben szorította magához. – Megértem.

Arcát a lány hajába temette és azt gondolta: *Nincs elég idő. Nincs elég idő.*

Végül a férfi átment saját hideg, kényelmetlen ágyába, és nyugtalan álma tele volt gonosz jelenetekkel. Amikor felébredt, az ikrek is ébredtek, durcásan és kötekedő hangulatban. Montana belecsöppent egy újabb zűrös reggelbe, és egy újabb zavaró változás előkészítésébe a fiúknak.

Tekintete időről időre találkozott Laurával, de semmit nem tudott kiolvasni belőle. Ő maga is igyekezett egykedvű arcot vágni.

Laura halkan odasúgta neki, hogy aggódik Trace-ért, mivel a kisfiú fásultnak tűnik. Montana megnézte a gyereket és megállapította, hogy valóban nincs rendben valami vele. Jefferson is rossz színben volt.

A nagydarab fekete férfi köhögött, amitől felszakadt a sebe. Nem panaszkodott, de gyengébbnek látszott, mint eddig.

A francba, gondolta Montana, mi jön még ezután? Bepakolta minden

holmijukat az autóba és azon tűnődött, vajon a rendőrség és a szövetségek keresik-e már őket.

Azonban Hooksett felé tartó útjuk egyáltalán nem volt drámainak nevezhető. Fél órája sem autózhattak, amikor Rickie panaszos hangja csendült fel hátulról. – Rickie-nek pisilni kell!

– Montana... – szólalt meg Laura bocsánatkérően.

– Nemsokára beérünk egy városba – mondta Montana. – Megállok, amilyen hamar csak tudok.

– Pisi! pisi, pisi, pisi! – kántálta Rickie monoton hangon. – Pisi, pisi, pisi!

Jefferson kezével eltakarta a szemét és még mélyebbre süllyedt az ülésbe. – Miért nem tud a hóba hugyozni, mint a többi gyerek?

– Mert nem szokott hozzá – válaszolta Montana komoran. – Inkább szétdurranna.

– Az én fejem lesz, ami szétdurran – morogta Jefferson. – A Magányos Lovasnak soha nem kellett megállnia megpisiltetni egy kölyköt. Szupermennek és Rambónak sem. – Tüsszentett, előkotorta zsebéből a zsebkendőjét és kifújta az orrát.

– Pisi! Pisi! – kiabálta Rickie.

– Sshh – próbálta Laura csendre inteni. – Nem illik ilyen hangosan kiabálni.

Montana bekanyarodott egy áruház elé a New Hampshire-i Keene-ben. Az idő tiszta volt és napos, de nagyon hideg. Laura és Rickie kiszálltak az autóból és bementek az üzletbe.

Montana hunyorgott a hófoltokon csillogó napsütésben. Elhatározta, hogy amíg Laura végén van Rickie-vel, megpróbálja felhívni Conlee-t.

Tárcsázta a számot és várt. Conlee nem vette fel a telefont azonnal. Montana aggodalmas pillantást vetett a visszapillantó tükörbe.

Trace sápadtabb volt, mint valaha. Köhögni kezdett, és semmiféle érdeklődést nem mutatott az aprópénzes üveg, a műanyag gyíkok vagy a színes bábuk iránt.

Reggelinél alig evett a kislány, és az utóbbi tizenöt percben nyugtalan álomba merült és néha motyogott magában. Mi baja lehet?

A pokolba! gondolta Montana és összeszorította a fogát. Stallings beteg volt, mielőtt lelőtték volna Valley Hope-nál. Talán megfertőzte volna a gyereket?

Felvették a kagylót és egy távoli hang beleszólt. – Igen? Itt Isaac Conlee.

– Conlee, itt Montana. A fiúk jól vannak.

– Montana, hol vannak? Mi az ördögöt csinál?

– Felhívtam, hogy közöljem, a fiúk jól vannak – válaszolta Montana. – Folyamatosan tájékoztatom magát. Ez a legtöbb, amit tehetek.

– Montana, amit maga csinál, az törvényellenes. Burton Fletcher vádat emelhetne maga ellen gyermekrablásért. Megsérti a szövetségi törvényeket. Akár életfogytiglant is kaphat érte.

– Nem viszem be őket, amíg nem biztonságos – mondta Montana üres hangon.

– És mi van, ha úgy dönt, hogy soha nem lesz az? Talán az élete végéig menekülni fog?

– Ha kell, igen – válaszolta Montana. – Hogy van Fletcher? Mondja gyorsan!

– Még mindig félkómás állapotban – mondta

Conlee. – Semmi értelme annak, amit mond. Azt hiszi, még mindig él a felesége.

Montanának nem volt ideje a sajnálkozásra. – És mi a helyzet a Zordani ügyben?

– Figyeljen jól, Montana. Fontos híreket kaptunk Zordaniról. A szóbeszéd igaz. Valóban Dennis Deeds fizette a merényletet. A Kartell tiszta. Deeds egyik embere felbérelt néhány szabadúszó kolumbiait, hogy egy kicsit ijesszenek rá. Zordani nem hagyta békén Deedset, és Scarlotti volt, aki az egészet elkezdte.

Montana rezzenéstelen arccal hallgatta, amint Conlee beszámolt Deeds, Scarlotti, a dokk, az emberrablás és a váltságdíj ügyéről.

– Tehát maga *nem* az egész Kartellel áll szemben – fejezte be Conlee. Három, talán négy fickóról van szó. Jöjjön be.

– Nem. Honnan tudta meg három vagy négy, kapcsolatokkal nem rendelkező fickó, hogy Valley Hope-ba megyünk? A Kartellnek is benne kell lennie ebben.

– Mondom, hogy uraljuk a helyzetet. Volt egy nagyon jó fülesük, ennyi az egész. Megtaláljuk, ki adta le az információt. Megtaláljuk és rács mögé tesszük őket. Hamarosan vége lesz.

– Attól még nagyon messze vagyunk – mondta Montana. – Bárki adta is

a fülest, gyilkos volt. Átvizsgáltatok az irodákat lehallgató után?

Conlee dühös sóhajt hallatott. – Négyszer vizsgáltuk át az épületet. Semmi.

Montana nem hitte. – Egy jó lehallgatót nem könnyű megtalálni.

– Az egyik CIA-technikus ma jön ötödszörre átnézni mindent. Ha most sem talál semmit, akkor tiszta az épület.

– És mi a helyzet a listával? – kérdezte Montana. – Kértem magától egy listát. Azokról a személyekről, akik tudták, hogy a Valley Hope-ba megyünk. Megszerezte?

– Igen – válaszolta Conlee. – Meglehetősen rövid lista. Ki tudta, hová mennek? És mikor? Csak heten az embereink közül. Maga, Jefferson, Stallings, Becker, én, Bitcon és Forstetter.

– Ki az a Bitcon és Forstetter?

– Bitcon a különítménynél dolgozik teljes munkaidőben. Ő intézte el, hogy Valley Hope-ba mehessenek. Forstetter a New York-i rendőrségnél van. Ő a mi különítményes nyomozónk a Zordani-ügyben. Azért tudott a dologról, mert ő váltotta volna fel Stallingset, aki megbetegedett.

– Valaki mocskos ebben az ügyben – mondta Montana. – Valaki beszélt.

– Nem találunk senkit, Montana. Mindenkit leellenőriztek, aki a listán volt, beleértve engem is. Ellenőrizték az ellenőrzéseket és aztán azokat megint leellenőrizték. Senkinek bankszámlája a Bahamákon vagy egy Rolls Royce a garázsában.

– Ide figyeljen – mondta Montana fojtott hangon, mivel fogytán volt a türelme –, ha nem ezek közül valaki, akkor valaki más. Valaki tudott a dologról. Nem hiszem, hogy a kolumbiaiaknak látomása lett volna arról, hogy hová megyünk...

– Lehet, hogy Valley Hope-ban volt valaki – mondta Conlee. – Utánanézünk. A végére járunk ennek az ügynek.

– Na, persze – jegyezte meg Montana. – Montana, hol van Jefferson? Magával van vagy sem?

– Nincs velem – hazudta Montana. – Miért hurcolnám magammal. Nincs elég bajom?

– Akkor hol a pokolban van?

– Jó kezekben hagytam.

– Miért nem hallottunk róla semmit? Miért nem jön be?

– Kérdezze tőle, ne tőlem – válaszolta Montana.

– Az FBI szövetségi körözést akar kiadni maga ellen. Nem tarthatom vissza őket örökké.

– Ha körözést adnak ki ellenünk amíg működik a besúgó, akkor egyenesen a kolumbiaiak kezére játszanak.

Conlee néhány másodpercig hallgatott. – Rendben van, Montana. Én figyelmeztettem. Ha van esze, most bejön.

Montana nem válaszolt.

– Most – ismételte meg Conlee és letette a telefont.

Montana Jeffersonhoz fordult, de a fekete férfi időközben ismét elaludt.

Laura közeledett az autóhoz, maga előtt terelve Rickie-t. Vörös haja repkedett a szélben, arca kipirult a hidegtől.

Felnézett a férfira és egy gesztussal azt kérdezte: *Kint maradhat egy ideig játszani?*

Montana bólintott. A parkolóban rajtuk kívül egyetlen autó sem volt. Az úton kevés jármű közlekedett.

Laura fel-alá kergette a kisiút, amíg ki nem fulladt. Akkor megállt és zsebre dugott kézzel figyelte Rickie-t. A kisiú körbe-körbe kezdett szaladgálni a parkoló szélén és mozgott a szája. Montana résnyire leengedte az ablakot, hogy hallja.

„Száz sörösüveg fent a falon,” énekelt Rickie hangosan, szabálytalan köröket írva le.

„Száz sörösüveg fent a falon,

Ha egy leesik, nő a halom...”

Jefferson álmában köhögni kezdett. Montana óvatosan megérintette a férfi homlokát. Tűzforró volt. A hátsó ülésen Trace is köhögött. Stallings meghalt, de a vírusa folytatta diadalmenetét.

Montana hirtelen nagyon sötéten látta a világot. Visszahúzta a kezét és kinézett az ablakon. Laura ott állt, haja repkedett a hideg szélben.

„Kilencvenöt sörösüveg fent a falon” énekelt Rickie. Bárgyú mosollyal felnézett az égre.

„Ha egy leesik, nő a halom.

Ha egy leesik, gondolta Montana sötéten. Nézte a kisiút és ez az egy sor visszhangzott az agyában. *Ha egy leesik. Ha egy leesik.*

Amikor Jorge Hepfinger New Yorkban járt, mindig a Plaza Hotelben szállt

meg, egy, a Central Parkra néző lakosztályban.

Estrada egy elefántcsontszínű bársonykanapén ült, és rosszul leplezett türelmetlenséggel nézte Hepfingert.

Hepfinger egy fehér-arany íróasztal fölé hajolt és fájdalmas precizitással jegyzetelt bőrkötésű mappájába. Szinte betegesen aprólékos volt.

Az asztalon egy kisméretű hordozható számítógép állt, mellette egy hordozható faxgép zümmögött működésre készen, zöld lámpája villogott.

Hepfinger megkérte Estradát, hogy ugorjon be hozzá, mert, mint mondta, valami érdekes adatot akar mutatni neki.

Azonban Estrada érkezése óta Hepfinger nem mondott neki semmit. Udvariatlanul elmerült a jegyzetelésben. Estradát egy dagadt kukacra emlékeztette, amely befúrja magát halott adatai földjébe.

– Mit tudott meg? – kérdezte Estrada végül. – Van valami, amit mutatni akar nekem, vagy nincs?

Hepfinger, összerezzenve az ingerült hangra, nyájas mosollyal fordult Estradához. – Olyan ez, mint egy sakkjátszma. Az ember teljesen elmerül a stratégiában.

– Ez azonban nem sakkjátszma. Ez vadászat – mondta Estrada, némi éllel a hangjában. – Nagyon fontos a gyorsaság. Az lenne a legjobb, ha a törvény soha nem találná meg azokat a gyerekeket.

Hepfinger összefonta karját a hasa fölött. – Ahogyan az amerikaiak mondanák – jegyezte meg derűs arccal –, a törvény átkozottul rossz munkát végez.

– Maga többre is képes?

Átadott Hepfingernek minden értesülést, ami csak a kezébe került. Estradának két kiváló informátora volt a különítményen belül. Csendes, jelentéktelen emberek voltak, akik jelentős információkkal dolgoztak, és azokat vakmerően és találékonyan adták tovább. De mi haszna származott belőle?

– Kár, hogy elvesztette az elsődleges forrását – mondta Hepfinger együttérzően. – Valley Hope-nál szerencsétlenül alakultak a dolgok. A csecsemő puskásai pontosan azokat lőtték le, akiket nem kellett volna.

Estradát nem kellett emlékeztetni erre. – Azért használtuk őket, mert azt akartuk, hogy a büntény továbbra is Dennis Deeds nevéhez fűződjön. Stratégiai húzás volt.

Hepfinger a fejét csóválta, mintha azt mondaná: *Nagyon rossz és*

szerencsétlen húzás volt. Amit azonban hangosan kimondott, szelíd volt és békítő. – Borítsunk fátylat a múlra.

– A hatóságok úgy gondolják, hogy Philadelphiába mentek – mondta Estrada.

– Pontosítsunk. – Hepfinger felemelte dundi, gondosan manikűrözött körmű mutatóujját. – A hatóságok úgy gondolják, hogy négyen mentek Philadelphiába. Montana, Laura Stoner és az ikrek. És a fekete fickót hátrahagyták valahol.

Estrada összevonta a szemöldökét. – Talán maga mást gondol?

Hepfinger kuncogott.

Hétfő délután valaki Jefferson hitelkártyájával négy repülőjegyet vett egy philadelphiai járatra.

A jegyeket valaki felvette és bejelentkezett; a repülőtéri számítógép ezt megerősítette, de valójában senki nem használta a helyeket. Megkeresték a járaton szolgálatot teljesítőket, de a memóriájuk mindeddig hiányosnak bizonyult. Kevesen utaztak aznap. Sem az üres helyek, sem a foglaltak nem voltak szembetűnőek.

Hepfinger felállt és odament a mahagóni minibárhoz. Kinyitotta és kivett egy szelet mandulás csokoládét. – Kér egyet? – kérdezte Estradától udvariasan.

Estrada mogorván megrázta a fejét. – Az embereim készen állnak Philadelphiában. Csak egy telefon és már mozdulnak is. Maga azonban azt mondja, nincsenek Philadelphiában.

Hepfinger nekilátott lehámozni az aranyfóliát a csokiról. – Túl tiszta a nyom. Ebből következően hamis.

– Ezt nem tudhatja biztosan – morogta Estrada.

– Az ember soha nem hagy nyomot maga után – mondta Hepfinger teli szájjal –, hacsak nem hamis nyomot.

– Be voltak ijedve – mondta Estrada. – Nem volt más választásuk.

Hepfinger vállat vont. – Tucatnyi lehetőség közül választhattak. Például miért hagyták el New Yorkot?

– A fekete férfi – mondta Estrada. – Ő New Jerseyben van? A volt feleségének azt mondta, hogy New Jerseyben van.

– Talán. De ha én el akarnék rejteni egy fekete férfit, a legjobb hely Harlem lenne.

– Úgy gondolja, Harlemben van?

– Talán.

– Bárhol lehet – mondta Estrada. – Az is lehet, hogy meghalt. Ez csak feltételezés, semmi több. Nekem tényekre van szükségem.

Hepfinger odament az asztalhoz és rámutatott egy aktacsomóra. – Információt beszerezni az egy dolog. Értékelni egy másik. Az embernek a megfelelő kérdéseket kell feltennie.

Estrada jól ismerte Hepfinger hírét, ettől függetlenül elviselhetetlennek találta a fickót. Hangja bosszúsan csattant. – És melyek a megfelelő kérdések?

Hepfinger gondosan leszopogatott egy szem mandulát, kivette a szájából és beletette a kristály hamutartóba.

– A megfelelő kérdések a következők: „Hol van Montana? Hol bújtatja a nőt és az ikreket?” A nyomok egy bizonyos irányba mutatnak, de nem vezetnek sehová.

– Valóban? – kérdezte Estrada.

– Figyelmet kell fordítani a kulcskérdésekre. Hol van a fekete férfi?

Estrada elkomorodott. Jefferson nem számított. Jefferson mellékes volt.

Hepfinger felvillantotta nyájas, őrjítő mosolyát. – Jefferson megsérült, méghozzá súlyosan. Egész biztosan orvosi segítségre volt szüksége. A Bronco tulajdonosa azt mondta, vérzett, mint „egy leszúrt disznó” kifejező, még ha vulgáris is. Elnézést, egy kicsit elkalandoztam.

El, hogy a fene enne meg, gondolta Estrada. Hepfinger újabb nagy darab csokoládét tömött a szájába. – Segítséget kellett szerezniük Jefferson számára. De ki lehetett az?

– Ezt a kérdést már a zsaruk is feltették – mondta Estrada. – Háttérellenőrzéseket végeztek. Az információkat átadtam magának. Minden ott van abban. – Az aktákra mutatott.

Hepfinger meglebegtette a kezét, jelezve *lehet, hogy igen, lehet, hogy nem*.

Az FBI kihallgatta Montana, Jefferson és Laura Stoner barátait, rokonait, szomszédait és munkatársait. Minden orvost aprólékosan megvizsgáltak, aki a három személy múltjában csak előfordult. A munka időigényes volt, unalmas, és az eredmények távolról sem voltak teljeseek.

– Ahh – sóhajtott Hepfinger. – Ki látta el a fekete sebét? Olyan ez, mint egy tűt keresni a szénakazalban.

– Miért számít ez? Nekem Montanára, Stonerre és az ikrekre van

szükségem.

– Kérem, hallgasson meg! – mondta Hepfinger, játékosan féloldalra hajtva a fejét. – Először is az, aki ellátta a fekete férfit, mellējük állt, mivel nem tett jelentést. Másodszor, amennyire tudjuk, Montana, a nő és az ikrek még most is nála lehetnek. Harmadszor, ha továbbálltak, szükségük volt pénzre, járműre és egy biztonságos helyre, ahová mehetnek. Házigazdájuk valamelyikkel vagy akár mindhárommal szolgálhatott nekik.

Estrada bólintott, némiképp lecsillapodva.

– És ha továbbmentek – folytatta Hepfinger –, a kulcskérdés a következő: Hátrahagyták Jeffersont? Vagy továbbra is velük van?

– Miért cipelné Montana magával? – kérdezte Estrada. – Egy sebesült csak lelassítaná és hátráltatná. Ráadásul egy ilyen feltűnő fickó... óriási termetű és fekete.

– Azért, mert tervei vannak vele – mondta Hepfinger.

– Tervei, milyen tervei?

– Ez az, ahol az én elgondolásom belép a képbe – jelentette ki Hepfinger elégedetten. – Montanának egy okból lehet szüksége Jeffersonra.

– És mi lenne az? – kérdezte Estrada idegesen.

Hepfinger leszopogatott egy újabb mandulát és félretette. – Szét akarja választani az ikreket. A fekete férfi a nővel és az egyik ikerrel megy, hogy védelmezze őket. Montana pedig a másikat viszi magával.

– Ez nevetséges – tiltakozott Estrada. – A fekete még nem gyógyult meg. Nem jó semmire.

– A sebek begyógyulnak – jegyezte meg Hepfinger.

– De a gyógyuláshoz időre van szükség.

– Idő – mondta Hepfinger és kék szeme csillogott. – Tegyük fel, ez a Montana pontosan ezt teszi. Húzza az időt. Ami azt jelenti, hogy nagyon óvatos. Már korábban is előfordult, hogy rejtőzködni kellett, tehát nem kezdő.

– Öten együtt? Lehetetlen! – morogta Estrada. – Ez örültség.

Hepfinger végzett a csokoládéval, majd gondosan lenyalogatta az ujjait.

– Akkor hol van a fekete? Bárkinél van is, az illető talán valami létfontosságút mondhatna Montana *modus operandijáról*.

Estrada rosszkedvűen megrázta a fejét. Az orvoskapcsolatok ellenőrzése még az FBI számára is hosszadalmas és nehéz feladat volt.

A probléma nem a szálak hiánya volt, inkább az, hogy túl sok volt belőlük. Laura Stoner négy éve élt New Yorkban, és a munkájának köszönhetően számtalan orvossal, ápolónővel, terapeutával került kapcsolatba. Jefferson exfelesége és exbarátnője is ápolónők voltak. Montana, a családján és barátain keresztül egy tucat orvossal és nővérrel állhatott kapcsolatban.

Ráadásul Montana zsarú korában megismerkedett az egészségügy sötét oldalával is. Volt például egy Falk nevű orvos, aki ugyan elvesztette az engedélyét, de tovább praktizált anélkül. Montana tudott róla, és még két másik hozzá hasonlóról, és számos olyan férfiról és nőről, akik ezeknél is rosszabbak voltak.

Hepfinger kinyitotta a dossziét, amely a kikérdezett egészségügyi személyek listáját tartalmazta.

– Az FBI-vizsgálatok Montana alvilági kapcsolataira összpontosítanak. Egyikük, Falk, Montana hitelkártyáját használta, hogy a Bahamákra utazzon. Az FBI már keresi. De én azt hiszem, tévednek. Szerintem Montana nem fordult egy bűnözőhöz.

– Miért rángatna bele ártatlan embereket? – tiltakozott Estrada. – Nem vall rá, nem az ő stílusa. A rendőrségnek ez a véleménye.

– Miért, maga kiben bízna meg, ha halálos veszélyben forogna az élete? – kérdezte Hepfinger sima hangon. – Egy bűnözőben? Vagy egy barátban? És ha veszélyben lenne, azt tenné, amire számítanak? Vagy amire nem számítanak?

Kivett néhány papírt a dossziéból és odanyújtotta Estradának. – Ez azoknak a medikusoknak a listája, akikkel a háromnak kapcsolata volt Valley Hope-tól hatvanmérföldes körzetben. Ennél messzebb nemigen mehettek egy súlyosan sérült emberrel. Még ha az FBI már ki is kérdezte ezeket a személyeket, kérdezze ki még egyszer. A válasz valahol itt rejlik.

Estrada átnézte a listát, amely Hepfinger gömbölyű betűivel íródott. Az ötvenhárom név három oszlopra volt osztva, attól függően, kihez kapcsolódtak.

Laura Sterner
Ira Klein orvos
Sally Butz nővér
Marcus Whitt fogorv.

Thomas J. Jefferson
Danella Miller nővér
Shelanna Cowpry nővér
Quentin DePew orvos

Michael M. Montana
Lynda Trentino nővér
Ed Rosen segédápoló
Cosette Kent ápolónő

J. L. Brainard orvos
G. Lazenbee ápolónő
DeLana Brown nővér
Treena Valdez nővér
Copley nővér
Alice Zamchow ápolónő
Jon Redmond ápoló
R. M. Fleet fogorvos
Kara Gold orvos

Lola Hoch nővér
Lana Hoch nővér
Casswell Depp orvos
Lea Mayberry nővér
U.S.McCall orvos
Fiona Lords nővér
I.I. Washington orvos
Candy Zangwell nővér
Tisha White nővér
Bessy Janeway nővér
K. O. Jefferson állatorv.
W. B. Linway
törvényszéki orvos
Juan L. Perez orvos

LeRee Smiley ápoló
S. K. Munk segédápoló
Marcia Galli nővér
Ferris Wang orvos
Wm. F. Ponti orvos
Nan Rogers nővér
R. J. Epp segédápoló
Forrest Serb állatorvos
Caitlin Moss nővér
Mary Ferarri nővér
Marco DeMario orvos
Lucian Martino fogorvos

Estrada lapozott és nézegetni kezdte a nevekhez tartozó adatokat. Arca kifejezéstelen volt. – Úristen – szólalt meg –, ezek közül néhányan állatorvosok.

– Az állatorvosok csontokat tesznek helyre – mondta Hepfinger. – Húst vágnak és varrnak össze. És egyikük Jefferson unokatestvére.

– Fogorvosok? – kérdezte Estrada rosszul leplezett megvetéssel.

– A fogorvosok is operálnak. Gyógyszereket írnak fel.

Estrada továbbolvasott és közben csóválta a fejét.

Hepfinger felsóhajtott. – Sajnos, a nevek nincsenek ábécé sorrendben, és még nem volt időm valamiféle elsőbbségi sorrendet kialakítani közöttük. Vannak olyanok, amelyeknek kisebb a valószínűsége, mint a többinek.

– Nézze ezt – mondta Estrada megvetően. – Ez a nővér. A maga jegyzete szerint hetvenkilenc éves és szinte teljesen megnyomorította az ízületi gyulladás.

– Egy nyomorék nővér is jobb, mint a semmi.

Estrada dühösen rábökött Marco DeMario nevére. – Ez itt még öregebb. Az FBI már kikérdezte. A jelentés szerint remeg a keze és valószínűleg alkoholistá. Borszagú volt a lehelete.

– Borszagú lesz a lehelet egyetlen korty bortól is – jegyezte meg Hepfinger. – A reszketés elmúlhat. Meg lehet játszani, el lehet túlozni.

– Rendben – sóhajtott Estrada rezignáltan. Hepfinger részletek iránti szeretete megőriztette. – Mit akar?

– Egy csapat embert, akik elég sima modorúak, hogy nyomozót játszanak és ne keltsenek feltűnést. Még jobb lenne két csapat. Sok név van.

– Túl sok. – Estrada újabb bosszús pillantást vetett a listára. – És maga azokat is le akarja újra ellenőriztetni, akiket az FBI kihúzott a névsorból? Állatorvosok? Fogorvosok? Egy nyomorék öregasszony? Egy reszkető öregember?

Hepfinger vállat vont és elmosolyodott, amitől gödröcskék támadtak kerek arcán. – Sosem lehet tudni. Néha egy rejtély megoldása a legvalószínűtlenebb helyről bukkan fel. Egy állatorvos. Egy fogorvos. Egy nyomorék öregasszony. Vagy egy remegő öregember.

– Majd meglátjuk, igaz? – kérdezte Estrada savanyú képpel.

– Igen – bólintott Hepfinger. – Majd meglátjuk.

Tizenkettő

Beértek Hooksettbe és a Franeau nevű ingatlanügynök irodájához hajtottak. Laura az autóban maradt, de a színezett üvegen keresztül végig figyelte Montanát. Trace-t a karjában tartotta. A kisfiú tüzelt a láztól és megadóan tűrte az ölelést.

Montana az iroda küszöbén állt, viccelődve és nevetgélve Franeau-val, aki az ajtófélfának támaszkodott.

Laura gyengéden ringatta Trace-t és azt gondolta: *Siess, Montana. Hogy vagy képes ilyen nyugodtan viselkedni? Hogy vagy képes úgy tenni, mintha minden rendben lenne?*

Jefferson, aki eddig az első ülésen szundikált, most felébredt és kiegyenesedett. Szinte azonnal ismét meggörnyedt és kezével eltakarta az arcát. Vadul megborzongott, mintha hideg légáramlat érte volna, pedig az autó belseje meleg volt.

Laura előrehajolt és megfogta a férfi ép vállát.

– Montana most kéri el a kulcsot. Már majdnem ott vagyunk. Akkor végre rendes ágyba fekhetsz.

– Átkozott Stallings – morogta a férfi. – Fogja magát és meghal, és most megpróbál engem is magával vinni.

Stallings, gondolta Laura. Alig néhány napja halt meg, a családja és a menyasszonya még mindig nem térhetett magához a megrázkódtatásból. Az ő számára azonban úgy tűnt, mintha Becker és Stallings évszázadokkal ezelőtt meghalt volna, egy másik országban, egy másik világban.

Rickie mocomorni kezdett mellette, és megrángatta Laura ruhaujját. Eddig a térképet nézte és magában motyogott.

Most azt mondta: – Laura, mondd Trace-nek, hogy játsszon. Trace játsszon pénzekkel. Laura, mondd Trace-nek, hogy...

– Ssshhh – próbálta a lány nyugalomra inteni. – Trace alszik. – Megkönnyebbült, amikor Montana kinyitotta az ajtót és beszállt az autóba. Egy kulcscsomót fogott a kezében, amit most feldobott a levegőbe és lendületes mozdulattal elkapott. – Menjünk haza, srácok! – mondta, és a kulcsot betette bőrdzsekije zsebébe.

Rickie elcsendesedett abban a pillanatban, ahogy felzúgott a motor.

Laura hálát és szeretetet érzett iránta. Mindig úgy gondolt a kisleányra, mint a nyugodtabbra és közreműködésre készebbre az ikrek közül.

Elszorult a torka és nagyot nyelt. Montana Rickie-t akarja elvinni tőle. Mivé lenne az élete Rickie nélkül? És Montana nélkül?

Trace nyugtalanul mozgolódott a karjában. Szeme csukva volt, de szempillája rezgett. – Mama? – dühögte álmosan. – Mama?

Laura szíve gyorsabban kezdett verni, amint megérintette a kisleány forró homlokát. – Montana – suttogta –, én félek.

A ház két mérföldre volt a várostól, egy hosszú, kanyargós földút mentén. A havas út mindkét oldalán fenyőfák magasodtak, sötét falat alkotva. A ház, egy kis csűr és egy karám állt a tisztáson, amelyet szintén fenyőfák vettek körül.

A ház maga fából épült, fehér volt, piros zsalugáteres ablakokkal, fészergarázzsal és hatalmas verandával. Amikor Montana kinyitotta az ajtót és felkapcsolta a villanyt, a ház belseje barátságosnak, majdnem vidámnak tűnt. A bútorok kissé szedett-vedettek voltak, a szerelvények elavultak, régi újságok hevertek a kandalló mellett, de minden masszívnak és kényelmesnek látszott.

A konyhában valódi hűtőszekrény és villanytűzhely volt, a fürdőszobában pedig valódi tartozékok. Volt egy nagy hálószoba, egy hatalmas franciaágygal, egy kisebb, két külön ágygal, és a nappaliban állt egy zöld kanapé, amit kihúzza ágygá lehetett alakítani.

Montana elnézte, amint Laura óvatosan letette Trace-t a kanapéra és betakarta a pléddel, amely a támlára volt terítve.

Amikor Rickie észrevette a tévét a nappaliban, elragadtatott nevetést hallatott. Ahogy Laura bekapcsolta a készüléket, azonnal letelepedett a szőnyegre kincseivel, az aprópénzes üveggel, a bábukkal és a műanyag gyíkokkal együtt. Lenyűgözve meredt a képernyőre, annak ellenére, hogy csak reklám ment.

Jefferson bevett két aszpirint és rárogyott a franciaágyra, anélkül hogy levetkőzött volna.

– Hadd nézzem meg a vállad – mondta Montana. – Már megint vérzel.

– Később. Most hagyj békén, jó?

– Meg akarom nézni – erősködött Montana. Lehúzta a melegítőfelső cipzárját; a kötést, amit Marco tett a vállára, már teljesen átáztatta a vér.

– Ki kell cserélnem – mondta Montana.

– Ember, olyan vagyok, mint egy sirály – jelentette ki Jefferson undorral. – Nem vagyok jó semmire. Már rég ott kellett volna hagynod valahol.

– Fogd be a szád és gyógyulj! – parancsolt rá Montana. – Felszálltunk egy vonatra, amiből nincs kiszállás.

Montana segített Laurának behordani a fiúk holmiját, majd segített úgy átrendezni a szobát, hogy ismerős legyen a számukra. Mindketten tudták, mi a feladatuk; valóságos szertartássá vált számukra.

A lány elgondolkodva pakolta ki a Bolondos Dallamok figurákkal díszített lepedőket, párnahuzatokat és függönyöket. Arca sápadt volt és így még jobban látszottak a szeplői. Nagyon csendes volt, mintha erősen törné a fejét valamin.

Végül megszólalt, és pontosan azt mondta, amit Montana nem akart hallani.

– Jeffersonnak orvosra van szüksége. Először megsebesült, most pedig ez. Valami influenza lehet, a súlyosabb fajtából. Könnyen tüdőgyulladást kaphat. Meghalhat.

Montana abbahagyta a számarfüles könyvek pakolását. Felegyenesedett és a lány felé fordult. Szerette volna, ha Laura ránéz.

A lány azonban a függönyöket aggatta, háttal Montanának. Testtartásán látszott a feszültség.

– Nem vihetjük orvoshoz – mondta Montana. – Conlee nem tudja örökké távoltartani az FBI-t. Keresik Jeffersont és minket is.

Laura gondosan eligazgatta a függönyt, majd megismételte a mozdulatot, mintha nem lenne tudatában, hogy egyszer már megtette.

– Tavaly – mondta – az iskolában az egyik kislány influenzás lett és hamarosan tüdőgyulladás lett belőle. Kórházba kellett szállítani.

A lány hirtelen szembefordult Montanával. – Mi lesz, ha ez megtörténik? Mi lesz, ha Jefferson betegsége olyan súlyossá válik, hogy kórházi ellátásra lesz szüksége?

– El kell boldogulnia kórház nélkül. Nem kockáztathatunk – válaszolta a férfi.

A szomszéd szobából Jefferson fájdalmas, szaggatott köhögése hallatszott. Laura arca megrándult. Tekintete zaklatott volt és szomorú,

egyszerre vádolt és könnyörgött.

Montana megrázta a fejét. New Hampshire-ben nagyon kevés fekete volt. Vigyen egy személyazonosság nélküli feketét a kórházba, akinek egy hatalmas lőtt seb van a vállán? Az olyan lenne, mintha világgá kürtölné hollétüket.

– Mi lesz, ha meghal? – kérdezte a lány. – Mi lesz akkor a terveddel? És mi lesz Trace-szel? Hagyod őt is szenvedni, ha rosszabbra fordul az állapota?

Montana a lány arcát fürkészte és közben azt gondolta: *Feláldozok bárkit, akit kell.* Ezt azonban nem mondhatta ki hangosan. A lány most kezdte megérteni ezeket a dolgokat és még képtelen volt elfogadni őket.

Mi lenne, tűnődött Montana, ha a lány lenne Jefferson helyében? Ugyanilyen hideg és könyörtelen lenne? Feláldozná a lányt a többiek érdekében? A gondolattól ideges lett.

– Montana? – szólította a lány, kissé felemelve a hangját.

– Tessék? – A férfi igyekezett hangjából kizárni az érzelmet.

– Nincs *semmi*, amit tehetnénk? Jefferson megpróbálja leplezni, de komoly fájdalmai vannak. Az, ahogyan megint vérzett... nagyon megrémített. És Trace miatt is aggódom.

Montana körülnézett az apró szobában. A viharvert Tapsi Hapsi lámpa az éjjeliszekrényen állt és szórta lágy fényét. A szőnyeg, rajta a Gyalogkakukk vidám képével, a két ágy között volt kiterítve. A függönyről Csőrike és Szilveszter képe mosolygott rá.

Ártatlanság, gondolta Montana komoran. *Könnyebb lenne enélkül az egész átkozott ártatlanság nélkül.*

A szomszéd szobában Jefferson kimerülten harákkolt. Mintegy válaszképpen a nappaliból felhangzott Trace köhögése, alatta pedig a Tapsi Hapsi rajzfilm idegtépő zenéje hallatszott, amit Rickie nézett elmerülten.

Montana gyomra összerándult, és az a szürreális gondolata támadt, hogy a belsejében egy öreg, hideg kígyó hever, aminek elege van a télből, éhezésből és a sötétből.

– Felhívom Marcót – mondta.

Laura arcán vonakodás és remény keveredett egymással. – Megteheted – mondta –, de szerintem nem lenne jó ötlet. Ne keverd bele ismét.

Montana megrázta a fejét. – Óvatos leszek. Otthagytam a lányt és kiment a kis étkezőrészbe, ahol az asztal sarkán ott hevert a rádiótelefon. Felvette

és tárcsázott.

A szoba távoli sarkában Rickie a szőnyegen ült, hipnotizáltan bámulta a tévét és közben műanyag gyíkjaibabrált. Előre-háttra dülöngélt és halkan dudorászott.

Trace a kanapén feküdt magzati pózban, szeme szorosan csukva volt, homloka verejtéktől fénylett. *A pokolba*, gondolta Montana idegesen, *a srác nagyon beteg*.

Tárcsázta Marco számát. A telefon tizenháromszor csengett ki, mielőtt az idős férfi felvette volna.

– Marco, itt Mick. Az egyik gyerek és Jefferson betegek. Valamiféle influenza lehet. Mit csináljak?

– Tartsd őket ágyban – mondta Marco. – Az aszpirin segít. És folyadék, sok-sok folyadék. De a legfontosabb a pihenés. A másik gyerek jól van?

– Eddig igen.

– Telefonon leadok egy receptet amantadinra. Kezdjétek el adni neki minél hamarabb, akkor nem lesz semmi baja. És mi a helyzet veled és Laurával? Kaptatok influenza védőoltást?

– Igen, persze – válaszolta Montana. A gondolat, hogy Marco telefonon ad le receptet, nagyon idegesítette.

– Hallgass ide – mondta Montana. – Ez a dolog nagyon megviseli Jeffersont. Megint vérzett. Laura attól fél, hogy tüdőgyulladást kaphat.

– A tüdőgyulladásnak elég kicsi az esélye – mondta Marco, a maga remegő hangján. – Mi a helyzet a sebbel? Nem gennyes? Nem duzzadt? Nem gyulladt?

– Nem, de azt hiszem, a köhögés felszakította.

– Rendben. Adok receptet amantadinra, egy antibiotikumra a sebre és köhögéscsillapítóra. Narkotikus hatású, a gyerekeknek ne adjatok belőle.

– Rendben, értettem.

– Tartsd tisztán a sebet – mondta Marco. – A folyadék csillapítja a köhögést. A másik nagyon fontos dolog, hogy hagyjátok pihenni. A gyereket is. Megállapodtatok már valahol? A városban vagytok? Milyen nevet használtsz? Azt, amire gondolok? Melyik a legközelebbi gyógyszertár?

Montana tétozott. Tartott ezektől a kérdésektől. Nem akarta elárulni, mert az lett volna a legjobb, ha Marco nem tud semmit.

– Mi a célod? – kérdezte Marco gúnyosan. – Nemeslelkű akarsz lenni?

Meg akarsz védeni? Mitől? Senki nem látta, amikor jöttetek, sem azt, amikor mentetek. Biztonságban vagytok.

– Senki nem járt nálad kérdéseket feltenni? – kérdezte Montana.

Marco egy pillanatig tétozott. – Ó, a pokolba – motyogta végül. – Itt volt két bohóc az FBI-tól tegnapelőtt. Ittam egy kis bort és hatalmas felhőket fújtam rájuk, közben pedig úgy remegtem, mint egy nyárfa. Villámgyorsan távoztak. Mondd már, hol a pokolban vagytok?

A *francba*. Az FBI, gondolta Montana, összeszorítva a fogát. Marco nagyon naiv volt az ilyen dolgokkal kapcsolatban. Lehet, hogy a hatóságok figyelik az öreget, sőt még a telefonját is lehallgathatják. A gondolat úgy markolt Montana gyomrába, mint egy gonosz kéz.

– Jefferson gyenge és még gyengébb lesz – morogta Marco. – Az egyik gyerek beteg, és ha nem teszed azt, amit mondok, hamarosan mind a kettő beteg lesz. Az influenza, ha elindult, körbejár. Tehát hol vagytok? És milyen nevet használsz? Azt, amire gondolok?

Montana összeszorította a száját. Tudta, nem valószínű, hogy Marco telefonját lehallgatják; nehéz volt engedélyt szerezni hozzá. – Igen – mondta végül. – Azt a nevet, amire gondolsz. Melyik gyógyszerár? Várj, keresek egyet.

Az étkezőasztalon egy telefonkönyv hevert. Montana kinyitotta a sárga oldalaknál. Kiválasztott egy gyógyszerárt a folyó tulsó partján lévő Goffstown nevű faluban.

A fogát csikorgatva megadta a számot Marcónak. – Ne otthonról telefonálj – mondta. – Lehet, hogy figyelik a hívásaidat. Menj el egy fürkébe.

– Rendben.

– Clark Családi Gyógyszerár – mondta Montana, és úgy kellett kipróbálnia magából a szavakat. – Goffstown, New Hampshire. Hat-nulla-három, öt-öt-öt, hat-egy-kettő-egy.

– Várj, hadd írjam le. Goffstown, New Hampshire. Hol a pokolban van az a Goffstown, New Hampshire? Mit csináltok, Kanada felé tartotok? Ne próbálkozz vele, veszélyes lehet.

– Ne aggódj. Az FBI azt hiszi, hogy Philadelphiában vagyunk.

– Igen, az FBI kérdezett Philadelphiáról – mondta Marco. – Nagyon érdekelte őket, milyen kapcsolat fűz téged Philadelphiához.

Nagyon helyes, gondolta Montana. *Csak érdeklődjenek tovább.*

– Jefferson is nagyon érdekli őket – mondta Marco. – Úgy vettem ki a szavaikból, meggyőződésük, hogy nem vagytok együtt. Miért?

– Mert nem akarom, hogy azt higgyék, együtt vagyunk – válaszolta Montana. – Nem számít, miért.

– Nincs szükséged pénzre? – kérdezte Marco aggodalmas hangon. – Használd azt az átkozott hitelkártyát. Annyit használj róla, amennyire csak szükséged van.

– Úgy lesz, Marco – hazudta Montana. – Most leteszem, mert idegesít, ha telefonálnom kell. Hívd fel a gyógyszertárt és add le a receptet, de ne próbálkozz semmiféle furfanggal.

– Isten legyen veled, fiam – mondta Marco rekedten.

– Veled is. – Montana letette a telefont.

Egy hosszú percig csak állt és nézte Rickie-t, aki dúdolván ült a tévé előtt. Boldogan figyelte Tapsi Hapsit, aki a fák között ugrándozott.

Montana azon tűnődött, vajon az állami rendőrség nem fogja-e abban a pillanatban letartóztatni, ahogy beteszi a lábát a Clark Családi Gyógyszertárba Goffstownban, és vajon a hatóságok megkezdtek-e a mozgósításokat.

Tudta, a világon a legrosszabb bűvőhelyek a kisvárosok. Odaadta volna a jó kezét, ha már meglettek volna mindnyájuk papírjai, túl lettek volna a határon, biztonságban Kanadában.

Felvette a bőrdzsekijét és ment, hogy közölje Laurával, Goffstownba megy.

– Hadd menjek inkább én – kérte a lány. – Hozzá kell szoknom az önállósághoz.

Montana megrázta a fejét. – Nem. Éjszaka van, ez egy idegen város, az utak jegesek, és neked nincsenek irataid. Hamarosan lesz lehetőség az önállóságra.

Laura felnézett a férfira, arcát aggodalom felhőzte. Kezét Montana karjára tette, mintha nem akarná, hogy a férfi elmenjen.

– Ne aggódj! – mondta Montana és gyors csókot nyomott a lány szájára. Megnyugtatósnak szánta, de amikor felegyenesedett, még mindig ott látta a szorongást Laura szemében.

– Ne aggódj – ismételte. Begombolta a dzsekit, kiment, beült az autóba és elindult Goffstown felé.

Óvatos volt, nem kockáztatott. Amikor odaért a gyógyszertárhoz,

igyekezett teljesen természetesen viselkedni. Nem hívta fel magára a figyelmet semmivel.

Azonban erőtlennek és fáradtnak érezte magát, mintha az a kis ellenőrzés is, amit a helyzet fölött gyakorol, kezdene kicsúszni a kezéből.

Laura csaknem elájult a megkönnyebbüléstől, amikor meghallotta a garázsfszerbe beguruló autó hangját. Lépések koppantak a verandán, majd felhangzott Montana hangja.

– Laura? Én vagyok. Tapsi Hapsi a fal felé néz.

A lány kinyitotta az ajtót és a férfi karjába vetette magát, alighogy az átlépte a küszöböt. – Úgy tűnt, mintha egy örökkévalóságig lettél volna távol – mondta.

Montana gyors, de heves csókot nyomott a szájára. Ajka hideg volt, de az érzés csodálatos.

– Jól vagy? – vonta közelebb magához a lányt. – Nem történt semmi?

Laura megrázta a fejét. – Semmi. Ez a gyógyszer?

– Igen. Hogy van Trace?

– Ugyanúgy. – Kigombolta a férfi dzsekijét, lesegítette róla, majd egy szék támlájára tette. Kivette a gyógyszeres üvegcsét a szatyorból és elolvasta a tájékoztatót.

Egy pohárba vizet engedett. Montana követte a fiúk hálósobájába. Laura időközben mindent a helyére tett. A Tapsi Hapsi lámpa fényében látszott, hogy Rickie békésen alszik az oldalán, aprópénzes befőttesüvege a lámpa mellett, az éjjeliszekrényen állt.

Trace azonban, lerúgta magáról a takarót. Homlokán és az orra alatt izzadság csillogott. Haja csapzott volt és arca álmában is zaklatott.

Laura gyengéden felébresztette és felültette Rickie-t. A kisfiú annyira álmos volt, hogy nem is tiltakozott a gyógyszer ellen. Második próbálkozásra lenyelte a kapszulát, majd kirántotta magát Laura öleléséből. Visszadőlt a párnára és már aludt is.

A lány felállt és halványan Montanára mosolygott. – Kész vagyunk – mondta és feltartotta a gyógyszert. – Ez olyanokon nem segít, akik már betegek?

– Marco azt mondta, hogy nem... pihenés és sok folyadék. Megyek, beadom ezt a másikat Jeffersonnak, hogy ne köhögjön.

Laura bólintott és együtt elhagyták a fiúk szobáját.

Montana bement Jeffersonhoz, Laura pedig a konyha felé indult. Kimosta Rickie poharát, eltörölte és eltette. Ezután nekitámaszkodott a konyhapultnak és várta Montanát. A szíve hevesen vert.

A következő pillanatban megjelent a férfi és végignézett Laurán. – Kérsz egy italt? – kérdezte. – Hosszú nap volt a mai.

Laura bólintott. – Túl hosszú.

Kinyitotta a konyhaszekrényt és kivett két poharat. – Van borospoharunk, meg minden – mondta. – Van mosogató és szárító. Olyan ez a hely, mint egy palota, a tábor után.

Laura nekilátott kinyitni és kitölteni a bort. A férfi olyan közel állt hozzá, hogy minden idegszálával tudatában volt jelenlétének.

– Laura? – szólalt meg Montana furcsa hangon.

– Tessék? – Laura a bort töltötte a poharakba.

– Mit keres Jefferson pisztolya a kávézóasztalon?

A lány lassan felemelte a fejét. – Én tettem oda. Arra az esetre, ha valami történne.

Montana kutatóan nézett a szemébe, és Laura pontosan tudta, mit fog kérdezni. – Tudnád használni, ha kellene?

A lány nagyot nyelt. – Nem tudom.

Montana megrázta a fejét, mintha erősen kételkedne abban, hogy a lány képes lenne rá. – Lőttél már fegyverrel?

– Igen. Volt egy barátom a főiskolán. Ő mondta, hogy mindenkinek tudnia kell lőni. Néha kivitt gyakorolni. Üvegekre, dobozokra lövöldöztünk.

– De emberre is tudnál lőni?

Laura megzavarodott. – Nem – válaszolta és elfordította a fejét. – Talán nem. De azt gondoltam, ha muszáj... Ó, fogalmam sincs, mit gondoltam.

Montana egy hosszú percig nem mondott semmit. – Mi történt vele? Mármint a sráccal, aki megtanította lőni?

– Dobtam egy gyönyörű kék szemű békeharcosért – válaszolta a lány.

Montana maga felé fordította a lány arcát és rámosolygott. Laura viszonzta a mosolyt, bár kissé szomorúan. Aztán visszafordult az asztalhoz és kezébe vette borospoharát.

– Reméljük, hogy senkinek nem kell lőnie senkire – mondta Montana és poharát a lányéhoz koccintotta.

– Erre iszom – bólintott Laura, és a szíve még mindig vadul vert.

Kortyolt az italból. Vörösbor volt, erős és zamatos, és Laura élvezte az ízt és az utóízt.

Mindennek más íze van, amikor az ember élete veszélyben forog, gondolta. Más az íze, más a hangzása, más a tapintása. Az ég délután kék volt. Laura arra gondolt, még sosem vette észre, mennyire kék tud lenni. Meredten bámulta az eget az autó ablakán keresztül és azon tűnődött, vajon hány kék egű napot fog még megélni.

Ma este nem volt igazán éhes, de csaknem lenyűgözte a konzerv őszibarack íze és állaga. Fantasztikus volt, kanala milyen simán vágta az aranyárga húst, és milyen édes volt a gyümölcs.

Epres piskótát akarok enni friss, tavaszi eperrel és igazi tejszínhabbal, gondolta. *Ki tudja, fogok-e még valaha ilyet kóstolni?*

És amikor Montana ölelte vagy csókolta, érintése oly nagy hatással volt rá, hogy egész lénye beleremegett. A veszély volt, az állandó veszély, amely felfokozta az érzékeléseket. Vajon ez csupán illúzió? Vagy mostanáig semmi sem volt valóságos az életében?

A borban megcsillanó fényt figyelte. – És te? – kérdezte elfúló hangon. – Te öltél már embert?

Lassan belenézett a férfi szemébe.

– Igen.

– Nehéz volt? – kérdezte a lány, és megpróbálta lenyelni a torkában keletkezett gombócot.

– Most ne beszéljünk a halálról – mondta a férfi és két kezébe fogta a lány arcát. – Beszéljünk az életről. Beszélj hozzám. Mesélj az ikrekről.

Laura a férfi sérült kezére tette a kezét és még erősebben nyomta az arcához. – Azért, mert el fogod vinni Rickie-t?

– Meg kell tanulnom. És neked meg kell tanítanod rá.

Laura behunyta a szemét és azért imádkozott, nehogy remegni kezdjen, elsírja magát vagy valami más módon elgyengüljön.

– Te megérted őket – mondta Montana. – És megértetted magad velük. Az unokaöcsémnél ezt senki nem tudja elérni. Mi megy végbe ott bent, a fejükben? Magyarázd el, kérlek.

Laura kinyitotta a szemét és pillantása találkozott a férfiével. – Nem látok bele a fejükbe. De ismerem... nagyjából... a gondolkodásuk menetét. Az autizmusnak különböző fokozatai vannak. Az elmondásod alapján az unokaöcséd kevésbé szerencsés, mint az ikrek.

Elhallgatott és arra gondolt, milyen abszurd *szerencsésnek* nevezni az ikreket.

Montana keze lecsúszott a lány derekára. Hirtelen mozdulattal felültette a konyhapultra, a borosüveg mellé és most ott állt a lány farmernadrágos lábai között. Odaadta neki a borospoharát.

– Folytasd – kérte.

Laura kortyolt az italból, és élvezte az ízét és az utána támadó meleget.

– Az autizmus rejtélyes – mondta halkan. – A legnyilvánvalóbb probléma a kommunikáció. Nem értik a kommunikációt, tehát meg kell tanítanom őket rá.

– Hogyan? Hogyan lehet ezt megtanítani?

Laura két ujjal fogta a borospohár szárát és azon gondolkodott, hogyan magyarázzon meg egy ilyen bonyolult dolgot.

– Rendben van – szólalt meg végül. – Az első dolog megpróbálni nem összezavarni őket. Az ő logikai és felfogóképességük nagyon sokban különbözik a miénktől. Az olyan dolgokat, hogy „ki” és „mi” és „hol” megértik. Meg tudják mondani, hogy én Laura vagyok, te pedig Montana.

Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. – Megmutattam Rickie-nek, hol léptük át az államhatárt. Meg tudja mondani, hogy New Hampshire-ben vagyunk, nem Vermontban, vagy azt, hogy ez egy ház, nem az iskola.

Laura kortyolt a borból. – Amit nem tudnak megmondani, az a *miért* vagy... bizonyos értelemben... *mikor*. Gondot okoz számukra az ok és okozat megértése. Egy közönséges gyerek tudná, hogy valamilyen okból menekülünk. Ők nem tudják.

– Akkor talán most az egyszer ez áldás a számukra – jegyezte meg Montana.

– Talán – bólintott Laura, de a gondolat nem nyugtatta meg. – Valójában nem értik, hogy embereket láttak meghalni. Ha holnap visszamennénk az iskolába, várnák, hogy Mr. Zordani feltűnjön a sarkon, ugyanúgy, mint máskor.

– És mi a helyzet az édesanyjukkal? – kérdezte Montana. – Megértik, hogy ő meghalt?

Laura a fejét rázta. – Azt mondtuk nekik, hogy az édesanyjuk felment a mennyországba. De hogy ebből mennyit értenek, fogalmam sincs.

Montana közelebb húzta magához a lányt és kezét a derekától végigfuttatta a combjáig, majd vissza. – Azt mondtad, nem értik a *mikort*.

Mit értettél ezalatt? Az órát tökéletesen ismerik.

Laura a megfelelő választ kereste, azt kívánva, bárcsak a férfi érintése ne terelné másfelé a gondolatait, ugyanakkor örült is neki. Letette a borospoharat és kezét a férfi vállára simította, élvezve testének megnyugtató keménységét.

– Ismerik a számokat – mondta. – Azonban az idő múlása rejtély számukra. Gondjaik vannak az olyan kifejezések jelentésével, mint az „előtt” és „után”. Az olyan szavak, mint a „valamikor” és „később” teljesen összezavarják őket.

– Tehát ezért mondod mindig, hogy „Nyolc órákor” vagy valami pontos időt. Ezért nem használod a „nemsokára” és „ha lesz időm” kifejezéseket.

– Pontosnak kell lenned – mondta a lány. – És óvatosnak. Rickie egyszer azt kérdezte az egyik kisegítőtől, mikor kaphat még egy pohár gyümölcslevet. A nő azt válaszolta „Mire a kisbárány kettőt billent a farkával”. Rickie azt hitte, hogy egy kisbárány van az iskolában. Napokig kérdezősködött utána. – Laura halkan elnevette magát.

– Jó nevetni hallani – jegyezte meg Montana.

– Az embernek tudnia kell nevetni – mondta a lány. – Különbön megszakadna a szíve. És néha vicces dolgok is történnek... Egyszer Trace valami miatt nyaggatta az egyik tanárnőt, aki azt mondta, akkor sem hajlandó engedni, ha Trace addig vitatkozik, amíg hazaérnek a tehenek. Trace nagyon izgatott volt. Azt hitte, tehenek jönnek az iskolába.

– Mi ostoba hasonlatokat használunk – mondta Montana. – Egy szempillantás alatt. Csigalassúsággal. Repül az idő.

Lassan végignézett a lányon. – Hébe-hóba – mondta. – Igen, ez nagyon jól hangzik, hébe-hóba.

Laura mosolygott. – Igen. Minden ilyen kifejezés... Saját csónakjában evez. Nem lát az orránál tovább. A cica elvitte a nyelvét.

Egy pillanatig mindketten hallgattak. A férfi keze a lány karjára kúszott.

– Laura – kérdezte halkán –, mi történik velük? Az unokaöcsém az egész életét olyan helyeken fogja tölteni, mint Bellevue, hacsak valami csoda nem történik. És mi lesz az ikrekkel?

A lány még szorosabban fogta a férfi vállát. – Ha sikerül elég dologra megtanítani őket, elvállalhatnak valami egyszerű munkát, és bizonyos függetlenséget kapnak.

Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. – Ha idősebbek lesznek,

természetesen el kell választani őket egymástól. Ezért nem akarom, hogy már most megtörténjen. Még nem. Oly kevés idejük van együtt. Helytelennek tartom, hogy megrövidítsük.

Érezte, hogy a férfi izmai megfeszülnek a keze alatt. – Mit értesz ezalatt?

– Az orvosok azt mondják, az lesz a legjobb nekik. Ha mindig ott lennének egymásnak, az lelassítaná szociális képességeiket. És ebben talán igazuk van.

– Talán igazuk van? – A férfi hangja kételkedő volt. – És ezt te elhiszed?

– Nem tudom. Igaznak hangzik. De ennek nem lenne szabad megtörténnie felnőtt koruk előtt. Addig együtt kellene maradniuk.

A férfi még közelebb lépett hozzá, arcát az arcához simította. Lélegzete csiklandozta a lány száját. – Nem akarom, hogy elszakadjanak egymástól – mondta. – És azt sem akarom, hogy mi elszakadjunk egymástól.

– Tudom – mondta a lány fojtott hangon. – Nem akarom, hogy elhagyj minket. Vagy hogy elvidd.

– De még együtt vannak. – Gyengéden végigsimított a lány arcán. – Még nincsenek egyedül. És mi sem vagyunk egyedül.

Lágyan megcsókolta a lányt a füle alatt, majd ismét a derekára tette a kezét és leemelte a pultról.

Jó kezét becsúsztatta a lány haja alá és megfogta a tarkóját. Ajka a szája felé közelített.

– Montana... – szólalt meg Laura remegő hangon – ...Mick? Ugye azért csináljuk ezt, mert segít a kitartásban? És mert jólesik? És mert ha nem lenne holnap...

– Lesz holnap. Hinned kell benne.

A lány keze erősen szorította a férfi vállát. Lényének egy része szerette volna távol tartani magától, a másik része azonban szerette volna olyan közel vonni, amennyire csak lehet.

Meg akarta magyarázni a lelkében harcoló kettős érzést, de tudta, képtelen rá. – Ha szerencsések vagyunk – mondta –, talán lesz jövőnk. De nem ennek. Neked és nekem. Ez csak... azért van, hogy jól érezzük magunkat, igaz?

A férfi sérült kezét lassan végighúzta a lány haján. Kellemes érzés volt, csaknem hipnotikus. – Nem csak azért – mondta halkán. – Kedvellek.

Vagy szeretnéd, ha azt mondanám, szeretlek? Szeretlek.

A lány feje megszédült, annak ellenére, hogy csak kevés bort ivott. Sejtette, hogy a férfi azt fogja mondani, amit mondania kell, hogy működjenek a dolgok, és ő ne adja fel. Nem szerették egymást; egyszerűen szükségük volt egymásra a legprimitívebb szinten, a túlélés szintjén.

A lány azonban nem bánta. A férfi okos volt; tudta, milyen szavakat kell mondaniuk egymásnak, mit kell megjátszaniuk.

– Szeretlek – ismételte a férfi és lehajolt, hogy ismét megcsókolja.

– Én is szeretlek – súgta Laura. *Itt és most* akarta mondani.

De a férfi szája a szájára tapadt, belefojtva a szavakat, és olyan erősen ölelte, hogy melle nekinyomódott izmos mellkasának.

Éhesen csókolták egymást. A szoba mintha elolvadt volna körülöttük; az egész havas New Hampshire megszűnt létezni; a kemény, fenyegető világ semmivé lett, és nem volt más, csak ő, a férfi és a vágy.

– Kérlek – suttogta Laura –, a fények. Be kellene bújnunk a takaró alá, vagy valami. A gyerekek...

A férfi tekintete sötét volt és vágytól sistergő. Látszott rajta, vonakodik elengedni. Odavezette a lányt a kanapéhoz, eltolta az útból a kávézóasztalt és a gyűrött takarót lehajította a földre.

Leszedte a párnákat és a fal mellé állította. Kihúzta a kanapét, amelyből azonnal ágypé lett, rajta lepedővel és takaróval.

Kibújt a pulóveréből és a párnákra dobta, majd a lányhoz fordult és mélyen belenézett a szemébe.

Ez a tekintet olyan forró vágyat ébresztett Laurában, hogy ő maga is megdőbbsen. Egy futó másodpercig arra gondolt, hogy holnap biztosan szégyellni fogja perzselő vágyát. Nem törődött vele, de egy pillanatig úgy tett, mintha mégis leplezni próbálná.

– A szekrényben vannak párnák és takarók... – mondta, csaknem szégyellősen. – Megyek és...

A férfi kigombolta ingje felső két gombját. – Később – mondta. Kinyújtotta a kezét és lekapcsolta a lámpát.

Hirtelen bársonyos sötétség ölelte körül őket. A lány érezte, amint a férfi keze gyengéden, de birtoklón a karjára fonódik. Hagyta, hogy közel húzza magához, és egész teste bizseregni kezdett.

– Ha egyszer elválunk egymástól – suttogta Laura –, talán soha többé nem találkozunk...

– Nem hagyom, hogy megtörténjen – vágott a szavába a férfi, blúzának gombjaival matatva.

– De... – nyögte a lány.

– Nem hagyom, hogy megtörténjen. Mondd megint, hogy szeretsz. Hallani akarom.

Megcsókolta a lány mellei közötti bársonyos bőrt, majd a száját. Lehelete bortól volt illatos. – Ismételd meg. Mintha igazán hinnél benne.

– Szeretlek – suttogta Laura remegő hangon.

– Jó. Nagyon jó.

Ajkuk egymásra tapadt, és a csók a lelke mélyéig megrázta a lányt. Már nem tudta, mi a hazugság, és mi az igazság, de nem is törődött vele.

Tizenhárom

Montana éberén aludt. Amikor megfordult a széljárás, vagy amikor megreccsent a ház a hidegtől, azonnal felébredt.

Feküdt a sötétben, karjában Laurával, és addig hallgatózott, amíg biztos nem volt benne, a zajok természetesek, nem behatolók okozzák. Csak ekkor lazult el, közelebb húzta magához a lányt és felületes álomba merült.

Ahogy keleten derengeni kezdett az égbolt, óvatosan elengedte a lányt és kimászott az ágyból. Farmert és pólót viselt, mert tudta, nem okos dolog meztelenül aludni; az éjszaka tartogathat meglepetéseket. Kézbe vette pisztolytáskáját, de nem csatolta föl.

Halkan az ajtóhoz ment. A hálósákok ott sorakoztak mellette, kiválasztotta a sajátját. A szoba Laurától legtávolabbi sarkába vitte, kiterítette és belebújt.

Még érezte a lány illatát a testén. Álmában kísértette ez az illat, és közben ép kezét a pisztolyon nyugtatta.

Amikor a nap felkelt és az égbolt szürkévé fakult, ő volt az első, aki felébredt. Halkan felkelt, készített magának egy csésze kávé és egy tál zabpelyhet, majd leült a konyhaasztalhoz.

Lassan kortyolgatta a kávé és néha kinézett a nappaliba, ahol Laura aludt összegömbölyödve a takaró alatt.

Gyomra összeszorult. A Laurával való kapcsolatában nem volt semmi nemes. Tudta, minél közelebb kerülnek egymáshoz, a lány annál tovább ki fog tartani, annál keményebben fog harcolni. És ezzel ő is ugyanígy volt.

Laura megmozdult. Nyújtózkodott és a hátára fordult, majd fél könyékre emelkedett és a szobán keresztül rámosolygott a férfit.

– Jó reggelt – mondta, ujjával beletúrva kócos hajába.

– Jó reggelt. Kérsz egy csésze kávé, egy pirítóst vagy valamit?

Laura felült, ásított és nyújtózkodott. – Mi az, le akarsz kenyerezni?

Úristen, gondolta a férfi, még így, kócosan, smink nélkül is gyönyörű. – Igen, le akarlak kenyerezni.

A lány leszállt az ágyról. Miután előző este szeretkeztek, ő is felkelt és felvette a ruháit, egy régi, szürke nadrágot és egy kék pamutpulóvert. Még zokni is volt rajta, ami különösen megérintette a férfit. *Laura készen áll*

bármelyik pillanatban menekülni.

Tekintete talán túl birtokló volt, mert a lány lesütötte a szemét és matatni kezdett a bőrdíjében. Egy halomnyi tiszta ruhával a karján egyenesedett fel.

– Átöltözöm – mondta. – És lezuhanyozom. Remélem, nincs túl korán.

– Menj csak – mondta Montana. – Már majdnem nyolc óra van.

Laura lehajtott fejjel besietett a fürdőszobába. Az ágyban a lány meleg volt, szenvedélyes... sőt kalandvágyó. Az ágyon kívül azonban a szégyenlősségig tartózkodó. A férfinak tetszett a kombináció.

Azonban alig hangzott fel a fürdőszobában a zuhany csobogásának hangja, Jefferson jelent meg a konyhában morogva. Bevett néhány szem aszpirint és narancslével öblítette le. Lázasnak látszott.

– Jobban vagy? – kérdezte Montana.

– Nagyon vicces – mondta Jefferson. – Ki van a fürdőszobában? Úgy érzem magam, mintha a Nagy-tavak feszítenék a hólyagomat.

– Laura. Adj egy percet neki.

Jefferson nem válaszolt. Odament a fürdőszobaajtóhoz és bekopogott. – Sokáig leszel még bent? – kérdezte, aztán köhögött.

Laura kevesebb, mint két perc múlva kilépett az ajtón. Arca ki volt pirulva, haja nedves. Marco feleségének egyik divatjamúlt blúzát gombolgatta, és egy másik nadrágot viselt. Nem volt ideje kirúszosni a száját, Montana azonban ismét megállapította, hogy nagyon kíváncsi.

Hosszas tűnődésre nem volt idő. Hirtelen felkelt Rickie és türelmetlenül dörömbölt a fürdőszobaajtón, követelve, hogy Jefferson jöjjön ki. – Rickie pisilni! – kiabálta szenvedélyesen. – Pisi! Pisi, pisi, pisi, pisi!

Jefferson kinyitotta az ajtót és mogorván nézett a gyerekre. – Nem te vagy az egyetlen – mondta. Kezét a homlokára tette és átszédelgett a nappaliba. Felvette az újságokat, amelyeket előző nap Montana vett Manchesterben, majd félig leült, félig lerogyott a fotelbe.

Laura a kihúzható ágy szélén ült és a cipőjét és zokniját húzta. Félig szégyenlős, félig évődő pillantást vetett Montanára.

– Gyere enni – mondta a férfi. – Teszek kenyeret a pirítóssütőbe. A kávé készen van.

Laura felállt és elindult a konyha felé, egy pillanatra megállva Jefferson előtt. – Nem vagy éhes?

Jefferson megrázta a fejét és tovább olvasta az újságot. – Nem etetem

ezt a rohadt vírust. Halálra éheztetem.

Intett, hogy Laura hagyja magára.

A lány leült a konyhaasztalhoz Montanával szemben, aki már a második csésze kávé itta. A pirítós kiugrott a sütőből és mindketten vettek egy-egy szeletet.

– Jól aludtál? – kérdezte Montana lágyan.

Laurának azonban nem volt alkalma válaszolni. A hálósobából Trace hangja hallatszott, amint panaszosan kiabálja az ő nevét.

Laura felugrott és futott a kisfiúhoz. Hamarosán ismét megjelent, kézen fogva vezetve Trace-et. Laura kopogott a fürdőszobaajtón és ellentmondást nem tűrő hangon kiharangozta Rickie-t. Trace megrogyant vállal állt, és a szemét dörzsölte.

Rickie leült a konyhaasztalhoz és Montanára sandított. – Adj gyümölcslevet – mondta. – Adj zabpelyhet. Adj banánt. Adj pirítóst. Adj gyümölcsszelet.

Montana egy pillanatig egyáltalán nem úgy érezte magát, mint egy menekülő vagy egy jogász vagy egy exrendőr, hanem mint egy apa, aki egy kis házban rekedt egy olyan napra, ami borzasztó hosszú lesz.

Ennek ellenére felállt és zabpelyhet töltött Rickie táljába.

Pillanatnyilag egy család voltak, és ez volt mindenük.

Amikor felébredt Marco DeMario olyan gyengének és kimerültnek érezte magát, mint egy öreg rovar tél előtt. Az alvás nem frissítette föl; a halálról és veszteségekről szóló álmok egész éjszaka kísértették.

Előző este elvégzett mindent, amit Montana kért... és még többet. Ez a tett a fejébe szállt, hasznosnak érezte magát.

Az érzés azonban hamar elszállt és helyébe iszonyatos fáradtság lépett. Alig tudott hazamenni és befeküdni az ágyba. És most, amikor felkelt, olyan gyengének érezte magát, mintha a csontjai üvegből lennének.

Bizonytalan, tétova mozdulatokkal felvette gyűrött nadrágját és mosásra szoruló ingjét. Nem borotválkozott meg és nem vett zoknit vagy cipőt; kékekes lábát belebújtatta bőrpapucsába.

Kidöcögött a konyhába és készített magának egy csésze azonnal oldódó kávé és egy szelet pirítóst, amit megvajazott és azonnal el is felejtett. Mereven leült az asztalhoz és kortyolgatni kezdte a kávéját, ami undorítóan langyos volt, de neki nem volt ereje felállni és megmelegíteni.

Előző este Marco beszállt az autójába és a havas utcákon elgurult a legközelebbi benzinkúthoz. Olyan ritkán vezetett, ahogy csak lehetett, és akkor sem hóban vagy sötétben, de most nem volt más választása; Mick megmondta, hogy fizetős telefont használjon.

Marco utálta a fizetős telefonokat, mert bonyolultak voltak. Gombok voltak rajtuk tárcsa helyett, és ha az ember valahol egy telefonközpontossal akart beszélni, akkor biztos, hogy valami ostoba felvételt játszottak be. Nem volt hajlandó telefonkártyát használni, amit numerikus boszorkányságnak nevezett, a jó öreg, csilingelő aprópénz helyett.

Ezért aztán beletúrt egy másik befőttesüvegébe, megtöltötte a zsebét apróval, és telefonon leadta a receptet. Mire befejezte a hívást, a szíve úgy dörömbölt, hogy majd szétvetette a bordáit. A vére hangosan zúgott a fülében és agya természetellenesen éber volt.

Összehajtotta a papírt, amin a goffstowni szám volt és betette a kabátzsebébe. Mick nem akarta, hogy még jobban belekeveredjen; Mick biztosan azt gondolja, hogy ő egy szenilis vénember, aki semmire se jó.

Marco agya azonban élénken dolgozott. *Ismét része volt egy háborúnak. Mintha megint fiatal lenne.* Izgalmához enyhe félelem is társult, de az izgalom sokkal erősebb volt.

Mick ugyebár megpróbál hamis nyomot hagyni? Nos, ő majd segít neki. Kinézett egy számot a készülékhez láncolt telefonkönyvből. Ismét felvette a kagylót és tárcsázott. Nagyon hideg volt és a telefon kívül volt a szabadban, Marco azonban nem érezte.

A zsebében kotorászott újabb apróért. A keze furcsamód megszűnt reszketni. Gondosan sorba rakta a pénzerméket a készülék alatti polcon.

A helyi rendőrőrsöt tárcsázta és amikor egy női hang válaszolt, Marco sziszegő suttogássá halkította a hangját. Néha éjszakánként krimiket nézett a tévében, így tudta, a fizetős telefonokat nem lehet lenyomozni, és a suttogó hangot a legnehezebb azonosítani.

– Láttam valamit, amiről tudniuk kell. Aznap, amikor a lövöldözés volt Valley Hope-ban. Láttam a tévében.

A vonal végén feszült érdeklődéssel teli csend támadt. – Ki maga? – kérdezte a nő. Hangja mély volt és nyugodt. – Legyen szíves a nevét bemondani.

– Nem akarom elárulni a nevemet – suttogta Marco. – Félek. De a lövöldözés napján láttam egy autót... egy kék Broncót... amint odahajt

ennek a szanatóriumnak a hátsó bejáratához. Egy fehér férfi kíségetett egy feketét. A fekete erősen vérzett.

– Broncót mondott? – kérdezte a nő határozott hangon. – Nem látta véletlenül a rendszámot?

– Nem, nem – suttogta Marco. – A fehér férfi hamarosan kijött és beszállt a Broncóba. Sötét bőrű volt. Talán spanyol vagy olasz. Szóval beült és elhajtott.

– Uram, hol van ez a szanatórium?

Úristen, gondolta Marco idegesen, hogy tud ilyen nyugodt, ilyen tárgyilagossággal maradni ez a nőszemély?

– New Yorkban.

– New York állam vagy New York város?

Marco egy pillanatig tétozódott, majd azt válaszolta: – New York állam. Nem akarok többet mondani. Nem akarok belekeveredni.

Letette a telefont és rádöbbsen, hogy kapkodva szedi a levegőt. Lábai összecsuplással fenyegették és most először tudatára ébredt a maró hidegnek.

Ennek ellenére részegítő diadalt érzett, ami vakmerőséggel fenyegette. Tessék, gondolta... csak jelentsék a dolgot. Vizsgáljanak végig minden szanatóriumot az egész átkozott New York államban. Legalább egy időre elfoglalják magukat.

Marco keze remegni kezdett, de elhatározta, hogy további haladékokat szerez Micknek. Felhívja magát az FBI-t.

Ismét elváltoztatja a hangját. Ez alkalommal azt fogja mondani, hogy beszélt a philadelphiai unokatestvérével, aki azt állította, tud a Valley Hope-nál történt lövöldözésről.

Marco azt tervezte, elmondja, hogy az unokatestvér szerint ketten elmenekültek a lövöldözés színhelyéről, egy férfi és egy nő, és gyerekek is voltak velük, és az unokatestvér segített nekik a Virgin-szigetekre utazni.

Marcónak volt régen egy barátja Pennsylvániában, egy sebész, akinek volt egy kis repülőgépe. Gyakran küldött képeslapot Marcónak a Virgin-szigetéről, kedvenc tartózkodási helyéről. Marco úgy gondolta, a történetnek valószínű csengése lesz és az FBI ráveti magát a hamis nyomra.

Nekilátott kikeresni a telefonkönyvből az FBI számát, és teljesen összezavarodott, amikor nem egy, de több számot talált... úgy tűnt,

mindenhol vannak irodáik az állam területén. Albanyben, Manhattanben, és minden második bokorban...

Marco egyre jobban érezte a hideget és reszketni kezdett. Végül a manhattani számra esett a választása, de aztán rádöbrent, hogy rosszul olvasta a telefonkönyvet és egy másik iroda számát tárcsázta. *Mindegy, ez is jó lesz.*

Egy gépi hang szólalt meg, több pénzt követelve. Reszkető kézzel bedobálta az érméket és közben szidta saját ügyetlenségét.

A második kicsengés után felvették a kagylót a vonal másik végén, és Marco igyekezett elváltoztatni a hangját.

– Tessék? – kérdezte a férfi. – Nem hallom magát, uram. Beszéljen hangosabban.

Marco némán szitkozódott és elvette a kezét a szája elől. Ismét suttogni kezdett. – A lövöldözésről van szó, ami Valley Hope-nál történt. Az újságban azt olvastam, ha valakinek valami információja van...

– Nem hallom magát, uram. Biztos, hogy a kagylóba beszél? – A férfinak ugyanolyan idegesítően tárgyilagos, csaknem unott hangja volt, mint korábban a nőnek.

Marco előlről kezdte. – A Valley Hope-nál történt lövöldözésről van szó. Az újság azt mondta, ha valakinek információja van...

– Tehát a Long Island-i Valley Hope-nál történt lövöldözés miatt hív. Értem. Folytassa.

Marco tétozott. Hirtelen a hívás már egyáltalán nem tűnt jó stratégiának. Átkozottul nagy ostobaságnak tűnt, és ő átkozottul ostoba volt, hogy megtette. Tartotta a kagylót és azon tűnődött, folytassa, vagy egyszerűen tegye le.

– Uram, ott van még? Információja van a Valley Hope esetről? Hallgatom.

Uram, gondolta Marco hirtelen támadt félelemmel. Suttogása nem tévesztette meg a fickót. Gondolatai szélesebben kergették egymást. – Philadelphia – motyogta. – Akiket keresnek, Philadelphiában vannak. Egy férfi, egy nő...

– Tisztázzuk a dolgot. Azt mondja, az emberek, akiket keresünk, Philadelphiában vannak. Milyen emberekre gondol? Az elkövetők?

– Az ártatlanok – vágta rá Marco gyorsan. – Philadelphia. Philadelphiában vannak. Egy férfi, egy nő és két gyerek.

– Milyen emberek, uram? Nem tudna egy kicsit hangosabban beszélni?
Egy gépi hang csendült fel a kagylóban. – Kérem, dobjon be egy dollár huszonöt centet.

Marco már nyúlt a pénzért, de a keze megrándult és leverte a földre. Néhány érme elgurult, néhány pedig a mocskos hóba esett.

– Kérem, dobjon egy dollár huszonöt centet – ismételte a géphang.

Marcót azonban cserbenhagyta remegő keze, és hirtelen teljesen összezavarodott. Elfelejtette, mit akart mondani az FBI-nak, félt, hogy nem lesz elég az aprója, és egyszeriben a telefont is veszélyesnek érezte a kezében.

Gyorsan helyére akasztotta a kagylót. Nehezen szedte a levegőt és a vér hangosan dörömbölt a halántékában. Bizonytalan léptekkel az autója felé indult.

– Hé, dr. DeMario – szólt utána a benzinkutas. – Elszórta a pénzét...

Marco nem törődött vele és csaknem elesett, miközben beszállt az autójába. Félelmet és bizonytalanságot érzett, miközben hazafelé hajtott. Mick mondott valamit, amire vissza kellene emlékeznie. De mit? Annyira zavarodott volt, hogy kétszer is majdnem lehajtott az útról.

Hazaérve alig tudta bedugni a kulcsot a zárba, és két nagy pohár bor kellett, hogy kissé magához térjen.

A halántéka azonban tovább lüktetett, amikor bedőlt az ágyába. Arra gondolt, mindent teljesített, amit Mick kért. De akkor mit felejtett el? Mit?

Most, a reggeli fényben, kábultan meredt a kávéscsészéjébe. Visszagondolt zavaros telefonhívására, a szétgurult aprópénzre, egész szégyenteljes szereplésére. *Nincs nagyobb bolond egy vén bolondnál*, gondolta keserűen.

Majd hirtelen bevillantak az eszébe Mick szavai. „Ne próbálkozz semmiféle furfanggal!” Pedig ő pontosan valami furfanggal próbálkozott.

Hálát adott, amiért fizetős telefont használt, mivel annak a számát nem tudják lenyomozni. És imádkozott, hogy kis furfangja ne okozzon bonyodalmat. Inkább odaadta volna halhatatlan lelkét, mintsem hogy Micket veszélybe sodorja.

Montana aznap reggeli első feladatát Laura tanárnői minőségében adta ki. Hagyta, hogy Trace kihagyja a tanórát és a kanapén heverésszen.

Még mindig beteg volt, de makacsul ragaszkodott hozzá, hogy Jefferson felolvasson neki az újságból. Jefferson a látszat kedvéért morgott egy kicsit, de engedelmesen odaült Trace mellé és hangosan olvasott.

Laura Rickie-vel és Montanával az étkezőasztalhoz telepedett. Megmutatta Montanának, hogyan próbálja elmagyarázni az ok és okozat fogalmát a kisfiúnak.

– Mesélj erről a képről – mondta.

– A fiúnak nagy süteménye van – morogta Rickie unottan. Előre-hátra dülöngélt a széken és az alsó ajkát rágta. Úgy tűnt, irigykedik a testvérére, és folyton meg akart fordulni, hogy megnézzze, Trace mit csinál.

– Igen, a fiúnak süteménye van – bólintott Laura bátorítóan. – Mondj valamit a fiú arcáról. Milyen az arca?

– Mosoly – sóhajtotta Rickie.

Laura bólintott Montanának, jelezve, hogy átveheti.

– A mosoly mit jelent? Szomorú vagy boldog? – kérdezte Montana.

Rickie mozgolódott a széken, megint sóhajtott, majd belenézett a könyvbe. – Boldog – morogta. Dúdolni kezdett és ujjával dobolt az arcán.

– Mitől mosolyog a fiú? – kérdezte Montana. – Mondd meg, miért boldog a fiú.

Rickie a képre meredt és még erősebben rágta a szája szélét. – Pillangók – válaszolta, teljesen érthetetlen okból. – Pillangók repülnek.

Montana tanácstalanul nézett Laurára.

A lány a képre mutatott. – A sütemény miatt mosolyog a fiú – mondta türelmesen. – Most mesélj erről a képről. Mondd meg, kinél van a sütemény.

– A kutyusnál – válaszolta Rickie. Ismét dúdolni kezdett és a pulóvere ujját húzgálta.

Laura az álla alá nyúlt és visszafordította a fejét a könyv felé. – Mesélj a fiú arcáról. Milyen az arca?

– Szomorú – válaszolta Rickie ingerülten.

– Miért szomorú a fiú? – kérdezte Montana.

– Pillangók – mondta Rickie. Pillangók, pillangók, pillangók.

– Nem – rázta a fejét Montana. – Mitől szomorú a fiú?

Végül négy újabb próbálkozás után Rickie azt válaszolta, a fiú azért

szomorú, mert a kutyanál van a sütemény.

Ezután Rickie ki akart menni a fürdőszobába. Mihelyt becsukódott mögötte az ajtó, Montana Laurához fordult. – Mikor van szünet? – kérdezte színpadias suttogással.

– Szerencséd van – válaszolta a lány, az órájára pillantva. – Öt perc múlva.

– Hála istennek – sóhajtotta a férfi. – Ennél még a drogkereskedők hajkurászása is könnyebb.

– Azt hiszed, neked van a legnehezebb dolgod? – szólt ki Jefferson a nappaliból. – Kifogytam a rendes újságokból. Nézzétek, mire fanyalodtam!

Feléjük mutatta az egyik régi bulvárlapot, amit a kandalló mellett talált.

– És Trace-nek tetszik? – kérdezte Laura, hangjában kétellyel.

– Imádja őket! – válaszolta Jefferson. – Teljesen el fog rohadni az agyam. – Hitetlenkedve az újságra meredt és megcsóválta a fejét. – Nocsak, nocsak. Mit csinált már megint ez a gazfickó Károly herceg?

Laura és Montana mosolyogtak a férfi megjátszott elkeseredésén. Jefferson szemmel láthatóan jobban volt, és Montana érezte Laura megkönnyebbülését. Az asztal alatt megfogta a lány kezét és megszorította, mintha azt mondaná: *Látod? Minden rendben lesz.*

Laura viszonzta a szorítást, de a mosoly lehervadt az arcáról. Montana tudta, mire gondol.

Egyre fogyott az idő, amit együtt tölthettek.

Pihenésképpen Montana és Laura kivitték Rickie-t. A kisfiú körülnézett és azonnal futni kezdett az istálló felé.

– Kíváncsi. Az pedig mindig jó jel – mondta Laura. Montana bólintott és együtt elindultak Rickie után.

Az istálló kicsi volt, de rendes, és az ajtaja nem volt bezárva. A levegőben széna illata és lovak szaga érződött. A földön szalma volt szétszórva, egy szögön kantár lógott és az egyik bokszt ajtaját egy régi nyeregtakaró borította. Az egyik sarokban régi vaskád állt egy csap alatt.

– A lovak fürdenek? – kérdezte Montana, meglepetést színelve.

– Itatóvályúnak használják – mondta Laura. – A nagyapám is ezt csinálta, csak az övé kint volt az udvaron.

– A lovak fürdenek – kiáltotta Rickie és bemászott a kádba. Leült és vidáman vigyorgott rájuk. – A lovak fürdenek! A lovak fürdenek!

Montana megrázta a fejét, de Laura csak mosolygott. – Látod, mit csináltál?

Montana sóhajtott és átölelte Laurát. A lány befészkelte a vállgödrébe és így álldogáltak, amíg Rickie boldogan nézelődött az istállóban.

Az épület egyben raktárként is szolgált. Az egyik fal mellett rozsdás vaslemezek, az itató közelében egy régi traktor állt. A távolabbi sarokban autógumi-halom emelkedett, mellette egy talicska és feltekert öntözőcső. A magasban egy szénapadlás volt, ahonnan kellemes illat szállt.

Rickie megunt a kádat és kimászott, közben tovább kántált. Észrevette a szénapadlásra vezető létrát és fel akart mászni.

Laura visszaemlékezett a nagypja farmjára és arra, mennyi szórakozást tud nyújtani egy szénapadlás. Megengedte Rickie-nek, hogy felmásszon és követte a fiút, hogy vigyázzon rá. Montana lent maradt.

Rickie-nek nagyon tetszett a széna. Belevetette magát, marokszámra dobálta a levegőbe és négykézláb mászkált benne. Laurát meghatotta a kisfiú lelkesedése, de egyetlen pillanatra sem feledkezett meg Montanáról, aki őrszemként járkált lent, zsebében a pisztolyával. Mély szomorúságot érzett. *Vajon szabadok leszünk még valaha?*

Amikor végre sikerült elszakítania Rickie-t a szénapadlástól, hagyta, hogy ő másszon le elsőnek. A kisfiú valami különös indíttatástól hajtva a létra közepéről levetette magát és Montana elkapta. Úgy tűnt, bízott benne, hogy Montana figyelmeztetés nélkül is elkapja, és a férfi megtette.

Montana pörögni kezdett a fiúval. Amikor megállt, ép kezével maga felé fordította az arcát. – Gekko – mondta. – Iguána.

– *Texasi csíkos gekko* – vágta rá Rickie lelkesen. – *Tapadógyík. Csíkos gekko. Sárga gekko.* – Közben megpróbált kiszabadulni Montana karjából.

Montana elengedte és a kisfiú kiszaladt az istállóból. Levetette magát a földre és hóangyalt kezdett csinálni. – Levélujjú gekko – kántálta. – Lengő gekko. Szürke gekko. Szirti gekko...

Laura leért a létra aljára. Montana megfogta a derekát, leemelte a földre és maga felé fordította. – Még nem is volt időm jó reggelt mondani – jelentette ki és futó csókot lehelt a lány szájára.

Laura szégyellte, hogy egy ilyen rövid csók hatására is eláll a lélegzete. Visszacsókolta a férfit, majd elengedték egymást. Egyikük sem beszélt.

Rickie a hóban feküdt és vadul csapkodott a karjával. Már a második angylt csinálta. – Tömpe orrú leopárdgyík – énekelte. – Leopárdgyík. Pöttyös farkú gyík.

Laura az ajtóból nézte, amint Rickie feláll, majd harmadjára is beleveti magát a hóba. Érezte, amint Montana mögé lép, olyan közel, hogy testének melege melegítette a hátát a jeges reggeli levegőben.

Nem fordult meg, továbbra is Rickie-t nézte. – Mit láthattak, ami megéri ezt a rengeteg gyilkolást? Vagy kit? – tűnődött hangosan.

– Nem tudom – mondta Montana halkán.

Laura megrázta a fejét. – Kit ismerhetnének fel? Hiszen csaknem az összes fényképen végigmentünk.

– Még nem az összesen. Maradt még egypár.

Rickie felugrott a hóból és boldogan forogni kezdett. – Texasi gyík! – kiáltotta az égre. – Törékeny gyík! Fürge gyík! Zöld gyík!

Belevetette magát egy hókupacba és újabb angylt csinált.

A félelem állandóan jelen volt Laura életében az elmúlt egy hétben, hiába próbált nem venni róla tudomást. Most azon kapta magát, nemcsak hogy tudomásul veszi, de meghajol előtte.

Amikor megszólalt, összeszorított fogai közül szűrte a szavakat. – Azt akarom, hogy angyalokat csináljon, ne belőle váljon angyal. Olyan ártatlan! Senki nem lehet ártatlanabb, mint ő és Trace.

Montana megfogta a lány vállát. – Laura...

A lány dacosan felvetette a fejét és próbált nem venni tudomást a férfi érintéséről. – Nem érdekel, hogy mit játszunk meg kettőnkkel kapcsolatban – mondta. – De velük kapcsolatban mindig tudni akarom az igazságot és azt, hogy mi történik velük.

– Rendben – mondta a férfi. Laura érezte leheletének melegét, amely fehér páráként szállt az ég felé.

– Rendben mi? – kérdezte.

– A *World Weekly Recordon* törtem a fejem – mondta a férfi. – Ma jön ki. A képeitek a keleti parttól a nyugati partig minden árusnál ott lesznek. De szerintem ez egy baleset, egy véletlen volt.

Laura meglepetten nézett rá, magyarázatot várva.

– Ha a kolumbiaiak, vagy valaki más, azt akarta, hogy egy újság megszellőztesse a sztorit, hogy azzal lépésre kényszerítsenek minket, miért pont a *Record*? Ez egy szennylap, ami hetente jelenik meg, és országos.

Tudták, hogy Manhattanben vagy a közelben kell lennünk. Az pedig a különítmény fennhatósága alá tartozik. Nem... ha ki akartak ugrasztani minket a bokorból, miért nem egy helyi napilapot használtak? A *Record* lett volna az utolsó, amihez fordulnak.

– Mégis ehhez fordultak. És Conlee azt mondta, alig néhányan tudtak arról, hogy oda megyünk. Hacsak nem hazudik.

– Pontosan – bólintott Montana.

Sötét gondolat volt és sokáig kísértette Laurát. Lehet, hogy Conlee, hivatalos összekötőjük a külső világgal, hazudik.

Rickie-re nézett, aki a hóban feküdt és hangosan nevetve szórta magára a havat. A fenyőfák sötét falként magasodtak mögötte. – Mindig ugyanarra a kérdésre lyukadunk ki – szólalt meg Laura. – Kiben bízhatunk?

– Egymásban – mondta a férfi. Keze a lány tarkójára mozdult és ott is maradt.

Egyikünk sem szokott hozzá, hogy bárkiben is megbízzon, gondolta Laura. *Ez az egy dolog, amire a sors nem készített fel.* Hangosan azonban nem mondott semmit.

Rickie felkelt a földről és futkározni kezdett, nagy köröket írva le. Eleredt a hó, és a kisfiú kinyújtotta a kezét, hogy elkapja a hópelyheket, feltartotta az arcát, hogy érezze, kinyújtotta a nyelvét, hogy megkóstolja.

Laura csak nézte, és meghatódott látható örömétől. Városi gyerek volt; még soha nem tapasztalta, milyen a tél vidéken. A kisfiú addig forgott, amíg elszédült és hanyatt esett a hóban. Hangosan felnevetett és azonnal hozzálátott egy újabb angyal készíteni.

Laura szíve azonban ugyanolyan fagyos volt, mint a táj. – Mi lesz, ha sikerül átmennünk Kanadába? – kérdezte. – Lehet, hogy soha többé nem jöhetünk haza.

– Ott van az otthon, ahol berendezed – mondta Montana.

Rickie felpattant és tovább rohángált. – Vakond szkink – kiabálta izgatottan. – Ötcsíkos szkink. Gilbert szkink.

Laura nézte a fiút és azt gondolta: *Képes szeretni az életet. Minden joga megvan, hogy éljen. Élnie kell.*

Aznap délután Montana bevitte a telefont a hálósobába, hogy felhívja Conlee-t.

– Eddig volt – mondta Conlee. – Képtelen vagyok tovább visszatartani

őket. Éjfélről szövetségi elfogatóparancsot adnak ki maga ellen. Minél tovább marad távol...

– Ne vesztegesse az idejét azzal, hogy megpróbál rábeszélni, adjuk fel magunkat – vágott a szavába Montana. – Inkább mondja el, amit tudnom kell.

– Mindenki menekül – mondta Conlee keserű hangon. – Dennis Deeds eltűnt a föld színéről. A maffia a nyomában van a Zordani és Scarlotti gyilkosságok miatt. Ő azonban mintha láthatatlanná vált volna.

– Mi a helyzet Deeds bérenceivel? – kérdezte Montana. – Az úgynevezett szabadúszókkal? Hallott róluk valamit?

– Megteszünk minden lehetőséget.

– Ami azt jelenti, hogy nem tudnak semmit... igaz?

– Montana, maga is tudja, milyenek ezek az emberek. Lehet, hogy a fickó, aki a merényletet végrehajtotta, azóta már visszament Dél-Amerikába. Lehet, hogy soha többé be sem teszi a lábát az országba.

– Ja, de az is lehet, hogy tizenöt percnire van és éppen az Uziját töltögeti.

– Lehet, szupermen. Tehát ha valami történik az ikrekkel, maga a felelős. Ha most bejönnek, az FBI garantálja a védelmüket. Elviszik őket egy titkos helyre, ahol...

– Az FBI eljátszotta a lehetőségét – mondta Montana. – Inkább arról beszéljen, hogy van Fletcher.

– Nem tud járni, és alig tud beszélni. Még mindig időutazik. Azt hiszi az egyik nővérré, hogy a felesége. Montana, nagy bajban lesz, ha...

– Lejárt az öt perce – mondta Montana és kikapcsolta a telefont.

Kintről hallotta Trace köhögését és Jefferson hangját, amint türelmesen felolvass neki.

Tudta, hogy Laura az asztalnál ül Rickie-vel, és szomorú és boldog arcokat rajzoltat a fiúval. *Mondd meg Laurának, mit jelent a mosoly. Mondd meg Laurának, mit jelent a könny.*

Montana komoran az órájára pillantott. Két óra múlt. Alig tíz órájuk volt éjfélig.

Akkor pedig határtól határig keresni fogják őket, minden állami és helyi rendőr a nyomukat fogja kutatni. Egy gonosztevő lesz, akit keresni kell. – Bassza meg! – motyogta az orra alatt. Kinyitotta az ajtót és kiment az étkezőbe, hogy segítsen Rickie-nek megtanulni, mit jelent a mosoly és mit

jelent a könny.

Tizennégy

Jorge Hepfinger szenvedélyesen szerette a részleteket. Gyűjtötte, összehasonlította, vizsgálgatta őket, olyan imádattal, mint egy fösvény a pénzét.

Munkájában fáradhatatlan volt, szeme gyors és éles. Csak ránézett egy oszlopnyi számra és azonnal tudta, melyik nem illik bele a képbe.

Minden apró nyomot és kapcsolatot észrevett. Csaknem ugyanannyi információval rendelkezett, mint az FBI, hála Mesius Estrada forrásainak. Kávétól és megszállottságtól hajtva napi tizennyolc órán keresztül üldözte zsákmányát.

Ezen a reggelen Estrada átküldte hozzá a rücskös képű Santandert, egy dossziényi nyers adattal, amit az FBI-tól szerzett. – Maradj – mondta Hepfinger Santandernek. – Lehet, hogy szükségem lesz rád. – És Santander, mint a jó kutya, maradt.

Hepfinger mohón vetette magát az új adatokra. A Valley Hope gyilkosságokkal kapcsolatos lakossági bejelentések aktája volt. Néhány telefonáló megmondta a nevét, de a legtöbb nem. Egyesek komoly és lelkiismeretes emberek voltak, mások tréfacsinálók, megint mások pedig egyszerűen csak jártatták a szájukat.

A hívások számos különböző helyről érkeztek, és számos különböző helyre futottak be.

Az FBI lassan haladt; egyenként leellenőrzött mindenkit. Hepfinger agya azonban sokkal gyorsabb volt. Szinte természetellenes sebességgel járt, sólyomszerű precizitással kapkodva össze a legkisebb információmorzsákat is.

Kétórányi száguldás és morzsakapkodás után Hepfinger úgy gondolta, hogy rábukkant egy szála, aminek gyorsan utána kell nézni, mielőtt az FBI is elindulna ebbe az irányba.

Aranyozott széken Santander felé fordult, aki egy értékes kanapén ült, és egy bűntényekről szóló olcsó lapot olvasott. A borítóján ordító vörös betűkkel a következő állt: „Őrült fogorvos meggyilkolja a szexrabszolgát!” Santander Hepfingerre nézett, szemében gyanakvó kíváncsisággal.

– Van két hívás két különböző részleghez – mondta Hepfinger,

megveregetve a faxokat. – Az egyik világos, a másik zavaros. Különböző információkkal szolgáltak. Ugyanakkor... – angyali mosoly terült szét az arcán – ...csupán néhány percnyi különbség volt közöttük. Ugyanarról a fizetős telefonról.

Santander lassan pislogott, mint egy gyík, de nem mondott semmit.

– Egy telefonról, ami Valley Hope közelében van – tette hozzá Hepfinger vidáman. – Ellenőrizni akarom, tehát autókázni megyünk.

Santander bólintott és tovább olvasta az újságot. Nem olyan ember volt, akit érdekelnek az okok és indokok. Amikor azonban tetre volt szükség, mindig készen állt.

Hepfinger felvette a rádiótelefont és tárcsázta a számot, amelyről a két hívás történt. Információi szerint az FBI-nak még nem tűnt fel ez az apróság, és még nem nyomozták le a telefon helyét. Ha szerencséje van, talán még órákig, vagy akár napokig sem lépnek.

A telefon egy tucatszor kicsengett. Végül egy morcos hang mordult bele. – Tessék! Ernie's Mobil benzinkút.

Hepfinger szívverése felgyorsult, a hangja azonban nyugodt maradt. – Itt Allen Kinsolving a New York Telekommunikációs Vállalattól. Hibabejelentés érkezett erre a számra. Ez az öt-öt-öt, hat-egy-nyolc-nulla?

– Egen? – A válasz inkább kihívó volt, mint igenlő.

Hepfinger egész teste bizsergett, de a hangja lekezelő és enyhén unott volt. – Azt mondja, ez az Ernie's Mobil benzinkút? A feljegyzésem szerint ez a szám a Triple-A raktáráruháé. Ez a benzinkút Bronxban van?

– Queens – morogta a férfi. – Ez az Ernie's és itt; nem volt semmiféle panasz a telefonra.

– Szóval Ernie's – ismételte meg Hepfinger. – Queensben. De a szám öt-öt-öt, hat-egy-nyolc-nulla, igaz?

– Egen.

– Rendben van – mondta Hepfinger. – Minden bizonnyal téves információt kaptam. Köszönöm a felvilágosítást.

Nem kapott választ, csupán a helyére tett kagyló kattánása hallatszott.

Hepfinger vére vad izgalommal száguldozott az ereiben. Valaki Ernie fizetős telefonját használta, hogy felhívja a rendőrséget és az FBI-t. Beszélt a rendőrségnek a kék Broncóról, az FBI-nak pedig elmondta, hogy egy férfi, egy nő és két gyerek Philadelphiába utazott.

Sem a Broncóval, sem a Philadelphiával kapcsolatos információt nem

tették közzé. Honnan értesült a hívó ezekről a dolgokról? Ki volt ez a suttogó ember, aki ilyen sok mindent tudott?

Hepfinger felállt és szembefordult Santanderrel. – Queensbe megyünk – jelentette be. – Néhány kérdést kell feltennünk. Van nálad pisztoly?

Santander merev arccal bólintott.

– Kitűnő – mondta Hepfinger. Elmosolyodott, mire rózsaszín arcán gödröcskék, szeme körül ráncok támadtak.

Rickie nyugtalan, csaknem vad volt, mire eljött a délutáni szünet ideje. Laura és Montana kivitték játszani. – Ez alkalommal – mondta a lány Montanának –, te vagy szolgálatban.

Elindultak egy kis ösvényen, ami a fák között vezetett. Rickie egyszer előttük, aztán mögöttük szaladt, olyan gyorsan változtatva irányt, mint egy nyúl.

Az ösvény egy nagy, hóval borított tó partján ért véget. Montana és Laura értek oda először, mert Rickie megállt, hogy jégcsapokat szedjen egy bokorról.

A következő pillanatban futva érkezett és alig tudott megállni a tó szélén. Mogorván sandított a befagyott vízre.

– Békák. Hol vannak a békák? – kérdezte Rickie. – Laura jelentőségteljes pillantást vetett Montanára.

– Al... a békák alszanak a jég alatt – mondta Montana.

– Alszanak a jég alatt – ismételte Rickie. – Jég alatt. Jég alatt. Jég alatt.

A tó jegén, körülbelül húszlábnyira a parttól, kis, keskeny épületek sorakoztak.

– Mik ezek? – kérdezte Montana a szája sarkából. – Úgy néz ki, mintha udvari vécék tartanának konferenciát.

Rickie-t lenyűgözték az apró házak és megpróbált feléjük futni, de elcsúszott. Montana kénytelen volt követni, nehogy izgalmában valami baja essék.

– Nyugalom, kishaver – mondta. – Ne olyan gyorsan. – Laura velük tartott. – Mik ezek? – kérdezte a férfi ismét. – A Hupikék Törpikék téli szállása? Vagy telefonfülkék?

– Lékhorgász házak – felelte Laura. – A nagyapámnak is volt egy. Téli horgászatra használják.

Montana hitetlenkedve nézett rá. – Beülsz ebbe a valamibe és

horgászol?

Laura mosolygott. – Nos, a nagyapám nem egyedül ült. Általában vitt magával egy barátot, egy rádiót és egy hatos csomag sört. Lyukat vágsz a jégbe, védve vagy a széltől és hótól, és friss halat foghatsz. Igazi férfi dolog.

– Nem minden férfira vonatkozik – mondta Montana. – Én inkább pastramit eszem rizzsel.

Rickie olyan vadul csúszkált, hogy nekiütközött az egyik kisház oldalának és elesett. Montana felsegítette, leverte a hót a dzsekijéről és figyelmeztette, hogy legyen óvatosabb.

Rickie azonban folytatta a csúszkálást, vadabbul, mint korábban. Felfedezte, hogy az egyik házikó ajtaja nyitva van, és Montana alig tudta kicsalogatni belőle.

Rickie-nek nagyon tetszett a házikó. Az egyik sarokban összehajtható székek álltak és egy szögről kopott takaró lógott.

– Ez nem a mi házunk – jelentette ki Montana határozottan. – Nem játszhatok itt bent.

– Névmások – suttopta Laura. – A névmások összezavarják.

Montana rezignáltan felsóhajtott. – Ez a ház nem Rickie-é. Rickie nem játszhat a házban. Gyere vissza a jégre.

Rickie gépiesen engedelmeskedett. Kiszakította magát Montana kezéből és visszatért a csúszkáláshoz. Nekifutott, csúszott, megbotlott, elesett. Hangosan nevetett, felállt és kezdte előlről.

Laura a fejét csóválta. – Ha nem akar, nem vesz tudomást a fájdalomról. Egyszer leesett a lépcsőn és eltörte a karját. Még csak nem is sírt. Uzsonnázni akart, mert uzsonnaidő volt.

Montana karját a lány vállára tette. – Olyan természetellenesnek tűnik így beszélni hozzá.

Laura Rickie-t nézte, majd Montanához fordult. – Majd megszokod. És állandóan tanítanod kell, hogy ne csináljon veszélyes dolgokat. Ne lépjen le az úttestről. Ne törjön üveget. Ne nyúljon a tűzbe. Nincs benne félelem ezekkel a dolgokkal szemben. De retteg a Mikulástól. És a hattyúktól. És a baglyoktól. Miért? Talán soha nem fogjuk megtudni.

Montana egy ideig hallgatott. – Vigyázni fogok rá, ígérem.

Laura felemelte a fejét és ugyanazt a fájdalmas, makacs érzést érezte, mint mindig, ha az elválás szóba került. – Nem tudom, hogyan leszel képes

rá. Honnan szerzel pénzt az élethez? Munkát keresel? Akkor mit csinálsz vele? Hová teszed?

– Egyszerre csak egy hídon megyünk át – mondta Montana. – Azt tesszük, amit tennünk kell. Ennyi az egész.

– Kapcsolatban maradunk egymással? Hogyan fogjuk megoldani... hogy ne fenyegetsen veszély?

– Majd megtalálom a módját.

Laura elkeseredése továbbfokozódott. – De hogyan? És mi lesz, ha soha többé nem mehetünk vissza? Örökre külön fogunk élni?

– Nem. De addig azt tesszük, amit a biztonságunk megkövetel. Ennyi az egész.

– Ennyi az egész? – kérdezte a lány dühösen. – Ez az egyetlen válasz, amit adni tudsz?

– Ennyi az egész.

Rickie addig csúszkált, amíg teljesen ki nem merült. Akkor lekuporodott a tó szélén és tördelni kezdte a száraz nádat. A nádszárakat vastag jég borította, ami hangos reccsenő hangot adott. A jégtörmelék a földre hullott, és Rickie óvatosan összegyűjtötte, mintha értékes gyémánt lenne.

Olyan szép, erős kisfiú, gondolta Laura. Az arca kipirult a hidegtől, sötét haja lebeg a szélben. Mi lesz, ha soha többé nem láthatja ezt a gyereket? Vagy Montanát...

Montana mintha megérezte volna a lány szomorúságát. Közelebb vonta magához. Laura a férfi vállára hajtotta a fejét.

Milyen furcsa, gondolta, hogy ismét egy másik emberi lénytől függ. A válása után azt hitte, ez már soha többé nem lesz így. Még ha a bizalom érzése illúzió is, nagyon jó és megnyugtató.

– Megpróbálom tanítani, Laura. Nem lehetek olyan ügyes, mint te, de minden tőlem telhetőt megteszek. Esküszöm.

A lány megpróbálta lenyelni a torkában támadt gombócot. – Meg kell tanítanod, hogy a lehető legjobban beilleszkedjen a társadalomba. Úgy értem, biztos azt gondolod, hogy beprogramozom őket, mint két kis robotot vagy papagájt, de ez csak az ő érdeküket szolgálja. Azért van, hogy az emberek ne féljenek tőlük, ne utasítsák el őket.

– Nagyon jó munkát végeztél – mondta a férfi. – Átkozottul jó munkát. Jó gyerekek.

– Igen, valóban jó gyerekek – mondta a lány és Montana felé fordult. – Vannak korlátaik, de nem szabad, hogy úgy bánjanak velük, mint valami gyengeelméjűvel. Ugyanúgy részei az emberi fajnak, mint te vagy én.

Montana megcsókolta. Ajka először hideg volt, de lassan mindkettőjüké átmelegedett.

Rickie, aki még mindig a tó partján guggolt, hirtelen egy mondókát kezdett ordítani:

„Először jön a szerelem és a mami-papi,

Aztán jön Laura és a babakocsi.”

Laura zavartan elhúzódtott Montanától. – Sajnálom – mondta, a lábuk alatti jeget bámulva. – Ez is valami olyasmi, amit a játszótéren tanult.

A férfi felhúzta a lány kabátjának gallérját, hogy védje a fülét. Rickie megismételte a mondókát.

„Először jön a szerelem és a mami-papi,

Aztán jön Laura és a babakocsi.”

Montana összevont szemöldökkel nézett a fiúra. – Rickie, ne mondd ezt. Nem illik csúfolódní. Az emberek nem szeretik, ha csúfolják őket.

– Az emberek nem szeretik, ha csúfolják őket – ismételte Rickie halkan és a kezében tartott jégcsilánkokra meredt. – Az emberek nem szeretik, ha csúfolják őket. – Úgy nézte a tenyerét, mintha hipnotizálta volna a jég csillogása.

– Vissza kellene vinnünk – jegyezte meg Laura lágyan. – Kezd fájni.

– Nem látszik rajta – mondta Montana.

– Pedig fázik. Csak nem tudatosul benne.

– Te magad is fázol – mondta a férfi. – Kezdesz reszketni.

Laura észre sem vette, pedig valóban reszketett. Rickie nem akarta otthagyni a tavat, így végül Montana felvette és visszaindult vele a házba.

Rickie eleinte tiltakozott, de aztán lefoglalta a legújabb mondókája.

– Békák vannak a kék ágyban – énekelte hangosan. – Békák vannak a kék ágyban. Békák vannak a kék ágyban.

Rikoltozni kezdett és vadul nevetni, ami messzire hallatszott. Laura arca megrándult. – Ez olyasmi – mondta –, amit nyilvános helyen nem szabad csinálnia.

– Hé! – mondta Montana azzal a hamis vidámsággal, amit a felnőttek a gyerekek számára tartogatnak. – Nekem... Montanának van egy játéka Rickie számára. Légy csendben öt percig. Rickie nézze az óráját. Rickie

képes öt percig csendben maradni.

Rickie felhúzta dzsekije ujját, ránézett az órájára, majd összeszorította a száját. Ezután felnézett az égre, forgatta a fejét és vadul kancsított, mintha valamit számolna, amit csak ő lát.

– Ez a trükk nem fog sokáig beválni – jegyezte meg Laura. – Hamar megunja.

– Talán nekem igen – felelte Montana halvány mosollyal. – Férfi dolog... férfias erőpróba.

Laura vállat vont és zsebre dugta a kezét. Montanán nem látszott, hogy kellemetlenül érezné magát, karjában a gyerekekkel. És Rickie már nem tiltakozott ellene. Egyik karját lazán Montana nyakába tette.

Bárcsak így maradna. Bárcsak minden így maradna örökre, gondolta Laura.

Hepfinger kaméleonként alkalmazkodott az új helyzethez. Az Ernie's Mobil benzinkútnál ő lett „Curtis Enfield nyomozó” és Santandert „Perez nyomozó”-ként mutatta be.

Hepfingernek egész gyűjteménye volt hivatalos kinézetű üzleti kártyákból, személyazonosítókból és igazolványokból. Olyan meggyőzően tudta felvillantani ezeket és olyan magabiztosan beszélt, hogy csak kevesen kérdőjelezték meg kilétét.

A nyers, szikár képű benzinkutas egy olajfoltos kabátot viselt, amelynek felső zsebében az „O'Malley” név állt piros betűkkel. Ő volt az, akivel Hepfinger telefonon beszélt; ugyanaz a kurta, mogorva hang.

O'Malley negyvenes évei végén járt és a durva cinizmus légköre lengte körül. Szeme egy olyan emberé volt, aki sokat látott, és keveset hisz el. Ennek ellenére nem kérdőjelezte meg Hepfinger személyazonosságát, csak éppen gyanakvó pillantással méregette őt és Santandert.

– Két névtelen hívás ügyében nyomozunk, amelyek a maguk telefonjáról történtek tegnap este – mondta Hepfinger. – Egész pontosan nyolc óra tizenhatkor és nyolc óra huszonegykor. Nem emlékszik véletlenül, ki használta a telefont tegnap ebben az időben?

– Nem voltam szolgálatban tegnap este – mondta O'Malley, miközben egyik lábáról a másikra állt.

– Ki volt szolgálatban? – kérdezte Hepfinger. – Nem mondott valamit egy telefonálóról?

O'Malley tétovázott. Hepfinger megérezte rajta, hogy többször is dolga volt a rendőrséggel, és most ideges. Nem akar együttműködni, ugyanakkor fél a következményektől, ha nem teszi.

– Billy volt szolgálatban. Az egyetlen ember, akiről tudok, hogy használta a telefont, DeMario doki volt. Elszórt némi aprópénzt. Billy felszedte és betette egy borítékba. A pénztárnál van.

Hepfinger olyan izgalmat érzett, amely csaknem szexuális jellegű volt. – Ki ez a Billy? – kérdezte közönyös hangon. – És hol érhetem el?

– Billy Frazetti. Nem tudom, hol lehet elérni. Elutazott Yonkersbe, vagy hová. Esküvőre.

– Frazetti – mondta Hepfinger és gondosan feljegyezte a nevet kis fekete noteszába. – És a maga teljes neve?

– Dennis. Dennis O'Malley. Különben miről van szó?

Hepfinger elengedte a füle mellett a kérdést, és helyette feltette a sajátját. – Ez a DeMario rendszeres vevőjük?

– Igen – felelte O'Malley.

– A környékről jár ide?

– Igen.

– Mióta.

– Évek óta.

Hepfinger ügyelt rá, hogy arca rezzenéstelen maradjon. – Nem említette ez a Billy, hogy DeMario egy vagy több helyre telefonált?

O'Malley ismét tétovázott.

Hepfinger hangja fenyegetően és élesen csattant. – Talán kísérem be a központba, Mr. O'Malley? Azt kérdeztem hányszor telefonált DeMario.

O'Malley szeme villogott, orrluka kitágult. – Nem tudom. Nem voltam itt. DeMario öreg és ártalmatlan. Talán elromlott a telefonja vagy valami.

– Egész pontosan mennyi pénzt ejtett el?

– Honnan tudjam? Nem nyitottam ki a borítékot.

– Szeretnénk megnézni azt a borítékot.

O'Malley arckifejezése még mogorvább lett. – Mi köze van ennek bármihez?

– Tegye, amit kértem magától – utasította Hepfinger. – És ez a látogatás bizalmas. Ne beszéljen róla. Senkinek. Különben bűnös lesz a törvény akadályozásában.

– *Micsoda?* – kérdezte O'Malley döbbenten. – Mi az ördög ez az egész?

– Tegye, amit mondtam – ismételte meg Hepfinger.

O'Malley dühösen dörmögött az orra alatt, de megfordult és bevezette Hepfingeret és Santandert a benzinkút épületébe. Apró, túlfűtött helyiségbe léptek, amely benzintől bűzlött. A megsárgult falakra ráfért volna egy festés és a kopott linóleumpadlót sár és piszok borította.

Hepfinger mohón figyelte, amint O'Malley odamegy a kasszához. A férfi olyan óvatosan vette fel a borítékot, mintha döglött csótányok lennének benne.

Átadta Hepfingernek, sötét ujjlenyomatokat hagyva rajta. A boríték bal felső sarkában egy Mobil jelmondat látszott és nem volt lezárva.

Hepfinger óvatosan nyitotta ki, nem akarva bemocskolni a kezét. Az aprópénzt kiöntötte a tenyerébe: hét negyeddolláros, négy tízcentes, két ötcentes volt benne, összesen két dollár és huszonöt cent.

Hepfinger csaknem szeretettel dörzsölte össze ujjait a pénz fölött. – Ezt magunknál tartjuk – mondta. Visszaöntötte a pénzt a borítékba, és eltette a zsebébe.

O'Malley mogorván figyelte. Hepfinger ránézett. – Ismétlem. Látogatásunk bizalmas jellegű. Ne említse senkinek.

O'Malley arca még soványabbnak látszott a sárgás fényben. Száját összeszorította és Hepfingerrel Santanderre nézett, majd vissza. Látszott, nem bízik bennük; de az is látszott, nem akar bajt.

Hepfinger biccentett O'Malley felé, amely egyszerre volt köszönés és figyelmeztetés. Santander és ő kiléptek az irodából és beszálltak Hepfinger autójába.

– Meglátogatjuk az öreg doktort? – kérdezte Santander és közben rücskös arcát vakargatta.

Hepfinger bólintott.

Késő délutánra járt az idő. Marco DeMario még mindig kimerültnek és üresnek érezte magát az előző esti megerőltetéstől, ráadásul lelkiismeret-furdalást is érzett. Mick kérte, hogy ne próbálkozzon semmiféle trükkkel, de ő pontosan ezt tette; egy öregember nem fogadta meg egy fiatalabb tanácsát.

Egész nap attól félt, hogy a hatóságok lenyomozzák és kikérdezik.

Üldögélt a néma házban és nagyokat húzott a borosüvegből, hogy megnyugtassa felborzolt idegeit. Mostanra már alig remegett a keze.

Amint azonban ismét szájához emelte az üveget, a csendet hirtelen durva zaj törte meg. Valaki kopogtatott a bejárati ajtón. A hangtól mintha darabokra tört volna a csend.

Marco összerezdült. *Eljöttek értem;* gondolta, büntudatos pánikkal.

Bizonytalanul feltápászkodott, odament az utcára néző ablakhoz és félrehúzta a függönyt. Egy sötét autó parkolt a ház előtt. Fényezett felülete visszatükrözte a halványuló égbolt fényeit.

Jézus, Mária és Szent József, gondolta rémülten. *Mit tettem? Lehetséges, hogy lenyomozták a hívásaimat a fizetős telefonról?*

– Egy paranoiás vén marha vagy! – mondta magának hangosan. Rájött, hogy enyhén részeg és fogalma sincs, kik lehetnek látogatói, vagy mit akarnak.

Ha tényleg a rendőrség, talán valahogy ki tudja magyarázni. Már hazudott nekik egyszer, és ismét hazudni fog.

Kitárta az ajtót és két férfit látott. Az egyik kövérkés volt, szőke és kissé gyűrött. A másik sötét hajú, sovány és az arcát csúnya hólyagos pattanások borították. Konzervatív öltönyt, kabátot viseltek, és ugyanolyan konzervatív arckifejezést.

Mindkét férfi igazolványt mutatott fel és közölték, hogy a DEÁ-tól vannak és ellenőrzik mindazokat a forrásokat, amelyeket az FBI már kikérdezett. Merő rutin, mondták.

– Bejöhetünk, dr. DeMario? – kérdezte a szőke férfi.

Marco bólintott, mert attól félt, gyanús lehet, ha nemet mond. Mihelyt azonban a két férfi belépett a házba, már meg is bánta, hogy beengedte őket.

Nem tetszett neki ez a két alak. Volt bennük valami, ami különbözött az FBI-ügynököktől, valami, ami félelemmel töltötte el Marcót.

A két férfi nem szólt semmit. A szőke egyfolytában Marcón tartotta a szemét, a másik körülnézett a sötét és poros szobában. Marco intett nekik, hogy üljenek le a kanapéra, a két férfi azonban állva maradt, így Marco sem ült le.

– Csak néhány kérdést szeretnénk feltenni – mondta a szőke, figyelmesen tanulmányozva Marco arcát.

– Tessék – vont a vállát Marco, gondosan ügyelve rá, hogy hangja

unott legyen és mindenekelőtt remegő.

A szőke férfi elmosolyodott, amitől mély gödröcskék támadtak kerek arcán. Benyúlt a zsebébe és előhúzott egy borítékot. A felső sarokban egy Mobil embléma látszott.

Marco szeme előtt egy pillanatra elhomályosult a világ, ahogy az összes vér a fejébe tódult. Szíve vadul dörömbölt a mellkasában.

– Elvesztett valamit tegnap este – mondta a szőke férfi zavaróan vidám hangon. – Emlékszik?

Marco nem válaszolt. Kinyújtotta a kezét és megkapaszkodott a kanapé háttámlájában, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

A szőke férfi kinyitotta a borítékot és a benne lévő pénzürméket kiszórta a tenyerébe. – Telefonált – mondta. – És közben elejtette ezt a pénzt. Nem szedte fel. Miért? Talán félt? Mitől?

Marcóban döbbenete ellenére felszikrázott a harag, kis időre visszaszorítva a félelmet. – Nem vettem észre, hogy bármit elejtettem volna – hazudta. – Hideg volt. Siettem.

A szőke férfi közelebb lépett hozzá; túl közel. A másik is közelebb jött, így Marco most a két férfi között állt.

– Miért hívta a rendőrséget? Az FBI-t? – kérdezte a szőke férfi.

Marco nem hagyta, hogy a szeme megrebbenjen. – Én nem hívtam.

A szőke ismét elmosolyodott. – A hívásokat rögzítettük. Tudjuk, melyik készülékről telefonált és mikor. Tudjuk, hogy maga használta azt a telefont. Montanával kapcsolatban tett bejelentést. Miért? Mit tud róla? Ide hozta a fekete férfit?

Marco dacosan felvetette a fejét. – Azért telefonáltam a benzinkúttól, mert az én telefonom nem működött. Ennyi az egész.

A szőke férfi a telefonhoz lépett és felvette a kagylót. Nullával tárcsázta a központot, egy pillanatilag hallgatta, majd letette.

– A telefon tökéletesen működik – mondta minden érzelem nélkül.

Marco még erősebben szorította a kanapé támláját. – Tegnap este nem működött.

A szőke férfi sajnálkozó pillantást vetett Marcóra és megcsóválta a fejét. – Többet tud, mint amennyit elmond, dr. DeMario. Attól tartok, kényszeríteniünk kell az együttműködésre.

Sóhajtott és jelentősegteljesen biccentett a sötét hajúnak. Mielőtt Marco felfoghatta volna, mi történik, a magas férfi megragadta és hátracsavarta a

karját.

Marco úgy érezte, mintha a vállízülete kiugrott volna a helyéből; azt hitte, törékeny csontjai azonnal szilánkokra törnek. Szíve olyan vadul vert, hogy átvillant a fején, talán mindjárt szívrohamot kap.

– Óvatosan, Santander – intette a szőke. – Öreg. Ne okozz benne kárt. Még ne...

Ezek az emberek nem rendőrök, gondolta Marco kábán. Ezek törvényen kívüliek.

Egy öregember kínzása nagyon finom művészet, gondolta Hepfinger.

Nem szabad megölni, mielőtt beszélne. És azt sem szabad, hogy elájuljon vagy kómába essen. Az ilyen dolgok hátráltatják a kérdezőt.

Ezért aztán Hepfinger egy ideig csak pszichológiai eszközöket alkalmazott. Egyszerűen hagyta, hogy DeMario izzadjon és azon gondolkodjon, vajon mi következik.

Hepfinger biztos volt benne, hogy az öregember sokat tud; látta a reakciójából, amikor megpillantotta a Mobil emblémás borítékot.

Hepfinger utasította Santandert, hogy tartsa vissza Marcót, amíg ő gyorsan átkutatja a házat. Kutatás közben négy nagyon érdekes dolgot talált.

Az öregember hálósobájában két külön ágy volt. Az egyik gyűrött volt és látszott, nemrég aludtak benne, a másik azonban gondosan be volt vetve.

Amikor Hepfinger felhajtotta a lepedőt a bevetett ágyon, hatalmas vérfoltokat látott a matracon, amelyek ugyan sötétek voltak, de nem túl régiek. Elmosolyodott, mivel tudta, a vér minden bizonnyal Jeffersoné. Ismét bevetette az ágyat, még gondosabban, mint ahogy találta.

Az üveges hátsó teraszon újabb vérfoltokat, vagy inkább vércsíkot talált, amely a külső ajtótól a konyhaajtóig vezetett. A vér túl mélyen beleivódott a fapadlóba, hogy teljesen el lehessen tüntetni.

Az emeleten talált egy szobát, amely minden bizonnyal az öregember unokájáé volt. Hepfinger tudta, hogy Montana fiatal korában jó barátságban volt Michael Kominskivel.

A szoba olyan volt, mint egy sötét, dohos szentély, ahol az öregember megpróbálta megállítani az időt. Úgy tűnt, a fiú minden apró tárgyat megtartotta, bármilyen hétköznapi volt is.

És végül, a vendégszobában az ágy alatti vastag porban Hepfinger egy

gyermekjátékot talált. Egy rikító sárga színű műanyag gyík volt. Tudta, hogy az ikreknek vannak ilyen játékaik. Elmosolyodott és a játékot bedugta a zsebébe.

Több bizonyítékra volt szüksége. Itt jártak és az öregember segített nekik. Hepfinger visszament a földszintre.

– Hozd be a konyhába – utasította Santandert, aki félig betolta, félig bevonszolta az öregembert.

– Hozd ide a mosogatóhoz – mondta Hepfinger – és tedd a tenyerét a vágódeszkára, tenyérrel fölfele.

Marco ellenállt, de esélye sem volt Santanderrel szemben, aki magas volt, erős, és ötven évvel fiatalabb. Santander lenyomta az öreg kezét a vágódeszkára.

Hepfinger addig húzogatta a fiókokat, amíg rátalált arra, amelyben a kések voltak. Kiválasztotta a legvékonyabb pengéjű, legélesebb kést.

A kés hegyét Marco szeme sarkához érintette, mire az öregember mozdulatlaná vált, már amennyire tudott, mert remegett.

– A gyerekek itt voltak – mondta Hepfinger. – A fekete férfit itt volt. Montana és a nő is itt volt. Igaz?

– Nem – nyögte Marco.

Hepfinger felvette a sószórót a konyhapultról és odatartotta Marco orra elé. – Egy átlagos háztartás tele van kízóeszközökkel. Azt akarja, hogy levágjam a szemhéját? Sót szórjak a szemébe?

Az öregember egész testében megremegett, de nagyot nyelt és remegő hangon azt mondta: – Baszd meg!

Hepfinger felnevetett és megrázta a fejét. – Ugyan már, itt voltak. Tudom.

– Nem voltak – mondta Marco lihegve. Hepfinger rezignált pillantást vetett Santanderre, aki hirtelen hátracsavarta Marco jobb karját, a másikat pedig a csuklójánál fogva továbbra is leszorítva tartotta.

Marco ökölbe szorította a kezét, de erőtlén volt, így Hepfinger olyan könnyedén ki tudta feszíteni az ujjait, mintha egy gyerekkel lenne dolga. Odavágta az öreg kezét a vágódeszkához, mire a keze önkéntelenül szétnyílt.

– Ha a fekete férfi nem volt itt, akkor miért véres a földszinti hálósobában a matrac? – kérdezte Hepfinger.

Marco ujjai megrándultak. – Eleredt az orrom vére. Éjszaka. Télen

nagyon száraz a levegő és én...

Hepfinger felemelte a kést, majd belevágta Marco tenyerébe, odaszegezve kezét a deszkához, majd lassan forgatni kezdte a pengét a sebben.

– A fekete férfi itt volt – mondta Hepfinger. – Tudom. A hátsó veranda padlóján is vérfoltok vannak.

Marco elsápadt és térde megroggyant, Santander azonban tartotta, nehogy összeessen.

Marco szemüvege pereme fölött nézett Hepfingerre, és tekintetének esdeklőnek kellett volna lenni. De nem volt az. – Egy másik orrvérzés. Elég gyakran előfordul.

– Az igazságot! – csattant fel Hepfinger. – Az igazságot akarom hallani! A gyerekek is itt voltak, igaz?

– Milyen gyerekek? – kérdezte Marco.

Hepfinger kihúzta a kést Marco kezéből és félretette. Benyúlt a zsebébe is elővette a műanyag gyíkot, majd fogta és fejfel előre belenyomta a Marco kezén tátongó sebbe.

Az öregember fel akart kiáltani, de gyorsan összeszorította a száját, magába fojtva a hangot. Sápadtan meredt felnyársalt kezére; a vér vörösen bugyogott a sárga gyík körül.

– Ha nem voltak itt, akkor mi ez? – kérdezte Hepfinger, megforgatva a gyíkot a sebben. – Hallgasson ide, öreg, maga fel van szúrva egy gyerekjátékra. Most pedig hallani akarom az igazságot. Hová mentek? Velük van a fekete?

– Nem tudom – válaszolta Marco, elcsukló hangon. – A játék... az unokaöcsém fiáé.

Hepfinger megragadta az öreg állkapcsát és vadul szorítani kezdte. – Meghámozom a tökét és a golyóit, tata. Sót szórok rá. Az igazat!

Marco továbbra is Hepfinger szemét nézte. – A fekete férfi meghalt – mondta. – Ez az igazság.

Hepfinger hatalmas pofont kent le neki. – Ez hazugság! A fekete nem halt meg! Hol van?

– Elvitték valakinek a házába. Az állam északi részébe. Azért, hogy otthagyják.

– Hol? – Hepfinger ismét megszorította Marco állkapcsát.

– Nem tudom – nyögte Marco. – Nem mondták meg.

– Hová vitte Montana a nőt és a gyerekeket?
– Azt sem mondták meg.
– Pénz. Honnan szereztek pénzt?
– Nn-eeem tudom – dadogta Marco. – Az összes pénzemet elvitték.
– Mennyit?
– Ötszáz dollár. Ötszáztizenkét dollár. Ez volt mindenem.
– Milyen autóval mentek el? – kérdezte Hepfinger.
– Nem tudom. Nem ismerem az autókat. Fekete volt.
– Hol szerezte Montana?
– Nem tudom. Nem mondta meg. Fogoly voltam a saját házamban. Azt tettem, amit mondtak.

– Hepfinger – szólalt meg Santander. – Nagyon vérzik. A vér a cipődre folyik.

Hepfinger halkán elkáromkodta magát és oldalt lépett. Marco sebe meglepően erősen vérzett. Hepfinger felvett egy törülköhát és odadobta Marcónak. – Lásza el magát – mondta. – Állítsa el a vérzést. Santander, hozz néhány törülközőt. Nem akarok nyomot hagyni.

Santander elengedte Marcót és kihátrált a konyhából. Marco nekidőlt a mosogatónak, kezét a lefolyó fölé tartotta. A törülköruha pillanatok alatt átázott. A szája félreállt, az orra folyt és a szemüvege lecsúszott.

Sikerült megnyitnia a csapot, de a víz nem csökkentette a vérzést, csak sötét narancssárgás-rózsaszínre változtatta. A lefolyó hangosan bugyborékolva nyelte a véres vizet.

Marco különös hideg oldalpillantást vetett Hepfingerre, akinek nem tetszett ez a pillantás. A legszívesebben odalépett volna, hogy ismét pofon üsse az öreget, de nem akarta bemocskolni a cipőjét.

– Jobban teszi, ha nem hazudik, öreg – mondta. – Különben meghámozom az ujjait, a tökét, a golyóit és levágom a szemhéját.

Marco újabb hideg pillantást vetett rá. – Baromság – mondta. – Már az első körben elpatkolnék szívrohamban. – Visszafordult és tovább nézte, amint a vére folyik lefelé a mosogatóban. Remegett, de hirtelen kísértetiesen nyugodtnak tűnt.

– Micsoda? – kérdezte Hepfinger. – Állítsa el a vérzést, maga vén marha! El fog vérezni!

Marco elvette a törülköhát és a tenyerén lévő sebből patakzó vért nézte.
– Na, mi az? Kezd leesni a tantusz, Einstein? Coumadint szedek,

véralvadásgátlót. Ez a vér nem fog megalvadni. Nem bizony!

Hepfinger hirtelen olyan dühöt érzett, hogy egy pillanatra beleszédült. – Véralvadásgátlót szed? Akkor mi a fenéért iszik, maga vén segg? Öngyilkos akar lenni?

Marco megborzongott és tovább figyelte a mosogatóban örvénylő narancsvörös vizet. – Különösebben nem aggódtam. – Ép keze két ujjával széthúzta a sebet, amely még erősebben kezdett vérezni. Közben az arcizma sem rándult.

Hepfinger képtelen volt tovább uralkodni magán. Belelépett a vérbe, megragadta Marco ingjét, maga felé fordította és visszakézéből teljes erőből pofon vágta.

Marco szemüvege elrepült, alsó műfogsora kiesett a szájából, ő maga pedig nekivágódott a konyhapultnak. A szája sarka is vérezni kezdett, méghozzá elég erősen.

– Ugyan! – mondta Marco rekedten, véres, örült mosolyt villantva Hepfingerre. – Maga akar megtanítani *engem* arra, hogy mi a fájdalom? Azt hiszi, hogy a fájdalomtól megijedek? Ugyan, ugyan! Maga nem tud a fájdalomról semmit. Amatőr!

Hepfinger ismét megütötte.

Marco térde megroggyant és rongybabaként omlott bele saját vérének tócsájába. A szeme nyitva volt, a szája mozgott, de a hangok, amelyeket kiadott, érthetetlenek voltak.

Santander lépett a konyhába és megtorpant. – Mi történt?

– Elvérzik – morogta Hepfinger. – Hagyd! Törj össze egy poharat és egy nagy szilánkot nyomj bele a kezébe. Úgy kell tűnnie, mintha baleset történt volna.

– De... – kezdte Santander.

– Baleset! – csattant fel Hepfinger hisztérikusan, és csaknem elsírta magát dühében. – És töröld le a cipőmet. Gyorsan!

Hepfinger kilépett a cipőjéből és idegesen topogott Marco rángatózó teste mellett. Az öregember szája még mindig mozgott, szemhéja rezgett.

Hepfinger dühösen átcsörtetett a nappaliba és nekilátott átnézni Marco csekkfüzetét, az asztalán és a telefon mellett heverő papírokat.

Mire Santander bejött a konyhából, kezében a megtisztított cipővel, Hepfinger már majdnem ismét önmaga volt. Az öregembernek mégsem sikerült kijátszania. Egy papírdarabot tartott a kezében, amely mindent

elárult, amit csak tudni akart.

– Meghalt? – kérdezte Hepfinger.

– Már majdnem – felelte Santander. – Hogy dühítette fel magát ennyire? Nem akarta, hogy meghaljon?

– Dehogynem – válaszolta Hepfinger megvetően. – Csak éppen tele volt hazugsággal. Azt hitte, a titkai is meghalnak vele együtt. Erős volt.

Santander pislogott és letette Hepfinger cipőjét az asztalra. Morcos kíváncsisággal szemlélte a kövérkés férfit.

Hepfinger uja hegyével megütögette a gyűrött cetlit. – Gondatlan volt. Ezt a kabátzsebében hagyta. Az aprópénzzel együtt, amit a telefonáláshoz tett félre. Az öregek feledékenyek.

– Mit hagyott ott?

Hepfinger halványan elmosolyodott. – A tegnapi lap a naptárból. Egy név és egy gyógyszertár telefonszáma van rajta, meg egy feljegyzés: „M. Fiú és Jefferson influenza, Goffstown, NH.” És még néhány dolog receptekkel kapcsolatban.

– És ez mit jelent? – kérdezte Santander, a homlokát ráncolva.

– Azt jelenti, hogy telefonon leadott egy receptet tegnap. Minden bizonnyal este. Montana New Hampshire-ben van. Vele vannak a fiúk és a fekete fickó. Van azonban egy kis gondjuk, ami lelassítja őket. Betegek. Máskülönben nem lett volna szükségük receptre. Elkaptuk őket.

– New Hampshire elég nagy – morogta Santander. – Hogy akarja ennyiből megtalálni őket?

– Gyerekjáték – mondta Hepfinger. Leült és felvette a cipőjét. – Mit mondott a végén a vén segg? Nem hallottad?

Santander szája sarka legörbült. – Érthetetlen volt. Talán valami olyasmit, hogy „Mi győztünk!”

Hepfinger megrázta a fejét. Gondosan megkötötte a cipőfűzőjét és közben magában mosolygott. – Ostoba vénember volt – mondta. – Nem győztek semmiben. A világon semmiben.

Tizenöt

Kezdett sötétedni. Laura a konyhapultnál állt, karját idegesen keresztbefonta a mellén és összeszorította a száját. Figyelte Montanát, aki Rickie előtt térdelt és próbálta felhúzni a cipzárt a gyerek dzsekijén.

Laura kemény munkával megtanította a fiúkat felöltözni, de Rickie piros dzsekijének cipzárja néha beakadt és a kisiú ilyenkor nem boldogult vele.

Laura ismerte a cipzárt; becsukott szemmel is fel tudta volna húzni, de Montana elhessegette.

– Engedd, hogy én csináljam – mondta halkan. Egyedül akarta kivinni Rickie-t az aznapi utolsó levegőzésre, Laura és a testvére nélkül. Azt akarta, hogy a gyerek hozzászokjon, hogy kettesben vannak.

Azonban Montanát lelassította sérült keze, és Rickie türelmetlenül mozgolódni kezdett. Olyan vádló pillantást vetett a lányra, hogy Laura elhatározása majdnem semmivé foszlott.

– Engedd, hogy segítsek – mondta Montanának –, ennek megvan a maga trükkje.

Montana megrázta a fejét. – Nem. Meg kell tanulnia, hogy rajtad kívül más is van, akitől segítséget várhat.

Laura ismét a pultnak támaszkodott. Furcsa érzés volt látni, amint valaki elfoglalja a helyét.

Montana folytatta küzdelmét a cipzárral. – *Laur-a!* – nyöszörögte Rickie. – *Laur-a-húzd fel a cipzárt!*

– Bocs, kölyök – motyogta Montana. – Ez alkalommal Montana húzza fel.

Addig rángatta a cipzárt, míg végül megszaladt és sikerült felhúznia egészen a kisiú álláig.

– Hol a kesztyűd, kishaver? – kérdezte Montana. – Segítsek felhúzni?

Rickie behunyta a fél szemét és a mennyezetre bámult. – Repül a muslica. Kacsint a palacsinta.

Montana nem megfelelően beszélt hozzá, és összezavarta Rickie-t. Laura képtelen volt megállni, hogy segítsen. – Ne kérdezd – mondta. – Tökéletesen tudja, hogyan kell felhúzni a kesztyűjét. Utasítsd. És használd

a nevét.

Montana elszántan bólintott. – Rendben. Rickie, vedd fel a kesztyűd!

Rickie továbbra is a mennyezetet bámulta és előre-hátra billegett a sarkán. – Kacsint a palacsinta. Kacsint a palacsinta.

Montana elkeseredett pillantást vetett Laurára. – Kényszerítsd, hogy rád nézzen. – Vondd magadra a figyelmét. Aztán ismételd meg.

Montana ép kezével megfogta a fiú állát és maga felé fordította a fejét, hogy szemük találkozhasson. – Rickie, vedd fel a kesztyűd! Most vedd fel a kesztyűd!

Rickie bosszús sóhajt hallatott, de előhalászta zsebéből gyapjúkesztyűjét és felhúzta.

– Ügyes – mondta Montana. – Egy nagyfiú fel tudja húzni a kesztyűjét. Rickie nagyfiú.

Ez az. Dicsérd meg, ha valamit jól csinál, gondolta Laura. Ő is olyan, mint más... szüksége van a dicséretre.

Montana felállt. – Rendben – mondta. – Rickie és Montana most sétálni megy.

Rickie-nek szemmel láthatóan kételyei voltak az ajánlattal kapcsolatban. Gyanakvó pillantást vetett az ajtóra, majd Laurára. – Laura gyere! – mondta. – Trace is jöjjön. Laura és Trace is jöjjön!

– Nem – mondta a lány mereven. – Laura nem tud menni. Trace sem tud menni. Trace beteg. Rickie és Montana megy sétálni.

Rickie arca zavart volt. Laura különös gombócot érzett a torkában. – Menj Mr. Montanával – mondta a fiúnak.

Rickie elkomorodott, összeráncolta sima homlokát, de lassan elindult az ajtó felé. Montana követte és kinyitotta az ajtót. – Gyere, Rickie. Menjünk ki. Építsünk hőembert? Menjünk az istállóba? Vagy a tóhoz?

Rickie megállt a küszöbön és arca még zavartabb volt, mint korábban. Visszanézett Laurára és kesztyűs kezét a lány felé nyújtotta, jelezve, segítségre van szüksége.

– Rickie fogja meg Montana kezét – mondta Laura.

– Laur-a! – nyöszörögte Rickie. Kezét továbbra is Laura felé nyújtotta.

A lány igyekezett nyugodtan beszélni. – Most Rickie a vezér. Rickie dönti el, hol akar játszani. Válassz ki egy helyet! Az udvar. Az istálló. A tó. A...

– Az istálló – vágta rá a kisfiú tétovázás nélkül. – Laura hozza Trace-t.

Rickie akarja Trace-t... és Laurát. Az istállóban.

– Nem – rázta meg a fejét a lány. – Most menj játszani.

Rickie morcos képet vágott, de kilépett az ajtón az olyan gyerekek esetlenségével, akik vastagon fel vannak öltöztetve. Montana követte és becsukta az ajtót maguk után. Laura hallotta a lépteiket, amint végigmennek a verandán.

Különös ürességet érzett. Halkan a kanapéhoz ment, ahol Trace aludta nyugtalan álmát. Láza egész délután ingadozott, folyt az orra és gyulladt volt a szeme.

Nem akart mást, csak hogy Jefferson felolvasson neki a régi bulvárlapokból. A kanapé körül mindenhol szétdobált újságok heverték.

Laura megigazította Trace takaróját és tenyerét a kisfiú homlokára simította, ami nyirkos volt, majd összeszedte a lapokat és a kávézóasztal sarkára tette.

Jefferson, fájdalom- és köhögéscsillapítókka teletömve aludt a hálósobában. A gyógyszerek ellenére időnként felhangzott görcsös köhögése.

Jefferson ismét köhögött és Laura arca megrándult. A nagydarab férfi gyengesége megrémítette, mert természetellenesnek és fenyegetőnek tűnt.

Odasétált a konyhaablakhoz és kinézett. Rickie és Montana félúton az istálló felé megálltak. Rickie hőcsizmája kikapcsolódhatott, mert Montana előtte térdelt és valamit matatott rajta. Úgy tűnt, hosszú időbe telik a feladat megoldása... nem volt hozzászokva az ilyen dolgokhoz, és sérült keze is lassította.

Végül azonban Montana felállt és odanyújtotta Rickie-nek a jó kezét. Rickie egy pillantást vetett a ház felé, mintha arra számítana, hogy meglátja Laurát a testvérével együtt kilépni.

Egy hosszú percig nézte a házat, és Laura még ebből a távolságból is látta rajta, hogy tétovázik. Montana azonban mondott neki valamit és ismét odanyújtotta a kezét.

Laura nagy meglepetésére Rickie megfogta Montana kezét. Laurán kívül nagyon ritkán hagyta bárkinek is. Ezzel az egyszerű, apró mozdulattal a kisfiú mintha átkelt volna egy hídon, amely elviszi tőle.

Laura mintha most fogta volna fel igazán, hogy Rickie, Montana és ő tényleg elválnak egymástól. Meg fog történni; Montana már készülődött rá.

Ez a búcsú kezdete, gondolta, de nem engedte, hogy kicsorduljanak a könnyei. Nézte őket, amint távolodnak tőle, egy férfi és egy kisfiú kézenfogva. Egyikük sem nézett vissza.

Santander egy queensi motelszobában feküdt az ágyon, sós mogyorót evett és egy újabb megtörtént bűnügyekkel foglalkozó magazint olvasott. Talált egy tubus gyógyszerári kenőcsöt Marco házában, amit elhozott és vastagon bekente vele az arcát.

Hepfinger az asztalnál ült és számítógépe billentyűzetét verte. Jobb könyökénél a rádiótelefonja, bal könyökénél egy útitérkép és bőrkötésű jegyzetfüzete hevert.

Hepfinger lehívott egy Internet menüt a számítógépére. – A nyomukban vagyunk – jelentette ki elégedetten.

Santander unott pillantást vetett rá. – Hogyan?

– Egy „negatív lehetőség”-nek nevezett módszer által. Megpróbálok eggyé válni ellenfelemmel. Megpróbálok átérezni félelmeit, úgy gondolkodni, ahogyan ő gondolkodik, úgy tervezni, ahogyan ő tervez.

Santander visszafordult az újságjához. – Érdekes.

– Recepteket telefonáltak le Goffstownba neki – folytatta Hepfinger, élvezve a helyzetet. – Nem kérte volna ezeket, ha nincs óriási szüksége rá. Ez pedig azt jelenti, hogy valaki beteg... méghozzá súlyos beteg. Ki lehet az? Az, aki már eddig is sebesült volt. A fekete férfi. DeMario feljegyezte a nevét a cédulájára.

Santander egy egész maréknyi mogyorót tömött be a szájába. – Mindig a fekete fickónál lyukad ki. *La vradad es que siempre estas con la misma cantaleta*. Ő a dal, amit mindig énekel.

Hepfinger leereszkedően mosolygott. – Montanának nem volt oka magával cipelni, hacsak nem azt tervezi, hogy felhasználja valamire. Ha Montanának van esze... és van neki... szétválasztja az ikreket. Azt hiszem, pontosan ezt tervezi.

– Ez nem segít nekünk, hogy megtaláljuk őket.

– Dehogynem. Montana nem léphet le egyszerűen az egyik gyerekkel. Meg kell tanulnia bánni vele. És a fiúnak meg kell tanulnia elfogadni Montanát. Az ilyen gyerekek nem szeretik a változásokat. És ez megzavarja a tanulási folyamatot. Tehát ameddig csak lehet, Montana nem fogja mozgatni őket. És a sikeres eltűnés gondos tervezést igényel.

– Nincs idejük tervezni.

– Nincs idejük nem tervezni. Nem használhatják a saját nevüket. Újakra van szükségük. És most pontosan ezt csinálják. Új személyazonosságot.

– Tehát – mondta Santander, összegyűrve a mogyorós zacskót –, valahol Goffstown közelében vannak. *Ennek* kitalálásához nincs szükség számítógépre.

– De Goffstown közelében hol? – nézett rá Hepfinger. – Alkalmazzuk a kizárásos módszert. A hatóságok keresik őket. Mehetnek motelbe? Nem. Szállodába? Nem. Barátokhoz? Talán. Azonban mi tudjuk, kik a barátaik, és ezt ők is tudják. Nem akarnák veszélybe sodorni a barátaikat. És végül is ötven vannak.

Santander a mogyorószacskót úgy dobta be a szemeteskukába, mintha kosárlabda lenne.

– Betörhetnek egy üres házba – mondta. – Vagy kényszeríthetnek valakit, hogy fogadja be őket.

– Túl kockázatos. Túl nagy felhajtást igényel. Feltűnést keltenének. – Hepfinger legyintett. – Montana profi. Tudja, mi a legegyszerűbb, legbiztonságosabb módja egy normális, hétköznapi cím szerzésének. Normális, hétköznapi módon.

– De hiszen szökevények – mondta Santander. – Egy bolond ikerpár, egy fekete férfi lőtt sebbel, és egy nyomorék kezű fehér ember. Semmi nem normális vagy hétköznapi bennük.

– Én az ő helyében – mondta Hepfinger, az állát dörzsölve – bérelnék egy magányosan álló házat. Az ilyesmit el lehet intézni telefonon, anélkül hogy szemtől szembe kellene találkozni az ingatlanügynökkel.

Santander elmosolyodott, ami igen nagy ritkaságnak számított. – New Hampshire tele van házakkal. Mit csinálunk? Talán bekopogtatunk minden ajtón?

Hepfinger gyönyörű kis számítógépe felé bökött. – Ebben az országban van egy mondás, amely szerint „Hagyd, hogy az ujjad gyalogoljon.” Én is ezt teszem. Remélem, nem kell messze gyalogolniuk.

Ütögetni kezdte a billentyűket, mire a képernyő megváltozott. Néhány dolgot feljegyzett a füzetébe.

– Most mit csinál?

Hepfinger mosolygott. – A számítógép korában élünk. Hallottál már az információs szupersztrádáról?

Santander a szemöldökét ráncolta, majd nemet intett. Még nem hallott ilyen útról.

– Az elektronok mindenhová eljutnak – mondta Hepfinger. – Különösen a piacra, beleértve az ingatlanpiacot. Még olyan helyekre is, mint az isten háta mögötti New Hampshire. Van egy rendszer, amit úgy hívnak, Nynex. Ebben megtalálható az ingatlanügynökségek területenként felsorolása. Most ellenőrzöm Goffstown környékét.

Santander egy fehér-piros-fekete listát látott, fölötte pedig nagy betűkkel a New Hampshire nevet. Figyelte, amint Hepfinger egyik feljegyzést a másik után készíti füzetébe.

Végül Hepfinger kikapcsolta a számítógépet és felkapta a rádiótelefonját. Tárcsázott egy számot, és beszélni kezdett.

Santander a szeme sarkából, lopva nézte. Szent ég... vajon a dagadt fickó minden egyes ingatlanügynököt felhív, amit csak az ostoba számítógépében talált?

Santander úgy gondolta, mindazoknak a számoknak az ellenőrzése nemcsak lehetetlen, de halálosan unalmas is. Ő képtelen lett volna ilyen folyékonyan és természetesen beszélni, ahogyan Hepfinger. Estrada szerencsés, hogy van valaki, aki hajlandó elvégezni ezt a szörnyű munkát.

Hepfinger úgy mutatkozott be, mint egy magas beosztású DEA-ügynök, mondván, egy bizalmas ügy miatt telefonál. Megkérdezte, hogy mostanában nem bérelt-e valaki házat, akire ráillik Montana személyleírása. Lehet vele egy feleség, gyerek, vagy gyerekek. Valószínűleg egy más állambeli rendszámú autóval jár. Megkérdezte, vannak-e olyan ingatlanügynökök vagy kiadó házak, amelyek esetleg nem szerepelhetnek az Interneten?

Santander kiolvasta az újságot, még kétszer átnézte a képeket, majd bekapcsolta a tévét és egy meccset kezdett nézni, azonban hamarosan elaludt. Álmában Bogota kurvai üldözték, amikor is Hepfinger felébresztette, gömbölyű képén széles vigyorral.

– Megtaláltam őket – mondta. – Készülj! Erősítést szerzünk, aztán indulunk utánuk.

Santander egy hosszú pillanatig csak bámult rá, kábultan és hitetlenkedve.

– Két nappal ezelőtt egy férfi felvette egy ház kulcsát egy hooksetti ingatlanügynöktől New Hampshire-ben. A személyleírás pontosan

Montanára illik. Az ügynök említést tett feleségről és gyerekről, de csak a férfit látta... azért emlékezett rá, mert az illető készpénzben fizetett.

Santander nem szólt, csak bámult. *Talán tényleg igaz*, gondolta. *Különös hatalma van. Ez az ember egy brujo.*

– Egy házban vannak, két mérföldre északra Hooksett-től. A Londonderry főút közelében. A második letérő jobbra a Lucky Seven Motel után egy földút, ami egyenesen hozzájuk vezet.

– És mi van, ha nem ők azok? – kérdezte Santander.

– Ők azok – jelentette ki Hepfinger meggyőződéssel. – A Michael Kominski nevet használja, ami egész véletlenül DeMario halott unokájának a neve.

Laura megpróbált nem gondolni a jövőre, összeszedett maradni és amennyire lehet, a jelennek élni. Hogy elfoglalja magát, elvállalta, hogy egyedül mossa el a vacsoraedényeket. Még egy olyan egyszerű élmény is, mint kezének a mosogatószeres vízbe mártása is érzékinek és különlegesnek tűnt.

A fiúk és a férfiak a nappaliban voltak; közeledett az ikrek fekvésideje, és a jelenet meghatóan otthonos és családias volt.

Montana a szőnyegen hevert Rickie mellett és pasziánszoztak. *Sikerül neki*, gondolta Laura. A férfi óráról órára egyre jobban kivívta Rickie bizalmát, és azt a különös ragaszkodást, amit a fiú nyújtani tudott.

Jefferson nyomott hangulatban üldögélt a kanapén, könyökénél egy doboz papírzsebkendővel és felolvasott Trace-nek a bulvárlapokból.

Trace, aki Jefferson mellett kuporgott, továbbra sem akart semmit, csak hogy Jefferson hangosan olvasson neki; durcás lett és nyüsztett, ahányszor a férfi megpróbálta abbahagyni.

Amikor Trace felállt és kiment a fürdőszobába, Jefferson lehetőséget látott a menekülésre. – Le kell feküdnöm – mondta. – Nem vagyok jó *semmire*.

Ledobta az újságot a szőnyegre és felállt. Úgy mozgott, mint egy öregember, akinek minden része fáj.

Rickie felnézett a kártyából és a földre hajított újságra pillantott, amely egy hírességek fényképével teli dupla oldalnál nyílt szét.

– Ott az Anyajegyember – mondta minden érzelem nélkül, majd visszafordult a kártyáihoz.

Laura, aki éppen az asztalt törölgette, mozdulatlaná dermedt. Felkapta a fejét és visszatartotta a lélegzetét. – Mit mondott?

Figyelte, amint Montana megfogja a fiú állát és kényszeríti, hogy ránézzen. – Rickie – mondta feszült hangon, de jól érthetően –, hol van az Anyajegyember? Mutasd meg az Anyajegyembert!

Rickie az újság felé pillantott. – Anyajegyember – mondta, és türelmetlenül rámutatott egy szép fiatal pár képére.

Aztán megfordította a piros hetest és rátette a fekete nyolcasra. Montana felvette az újságot. – Szent ég! – nyögte.

Laura mindent elfelejtett, az asztalt, az edényeket, csak azzal foglalkozott, amit Rickie mondott. Kezét beletörölte a nadrágjába, odasietett Montanához és letérdelt mellé.

Jefferson visszaült a helyére és előrehajolva a képet nézte.

Montana arca komor volt és egy ér vadul lüktetett a halántékán. A fényképre mutatott, amely a „Színfalak mögött” című pletykarovat egyik cikkéhez tartozott.

A képen egy fiatal pár mosolygott a kamerába. A lány egy csinos, hosszú hajú szőkeség volt, égszínkéék földig érő ruhában. A fiatalember sötét bőrű volt és jóképű, és bal arcán három anyajegy volt, pontosan ott, ahol Rickie és Trace leírták.

– Szent isten! – lehelte Jefferson.

Laura felolvasta a képaláírást. „Tori Byrd olyan, mint a boldogság kék madara csinos ruhájában. Az *Életünk napjai* tizenhat éves sztárja egy AIDS játékonysági rendezvényen vett részt állandó partnerével, Reynaldo Comce-vel. A jóképű kolumbiai különben országa elnökének az unokája.”

A fiú nem lehetett idősebb tizenhét vagy tizennyolc évesnél, mosolya nyílt volt és lenyűgöző, és valamiképp hasonlított a filmsztár Tom Cruise-ra.

Laura szíve nehéz volt, mint az ólom, ugyanakkor örült is. Egyszerre érzett félelmet, örömet, és csaknem elájult. Kikapta az újságot Montana kezéből és Rickie elé tartotta. – Mondd meg Laurának, ki ez az ember – kérte, a képre mutatva. – Beszélj Laurának erről az emberről.

– Anyajegyember – vágta rá Rickie unottan. – Anyajegyember tizenkilencszer lőtt bele a sétáló bácsiba. Bang, bang, bang, bang...

Jefferson arca merev volt. – Kolumbia elnökének az unokája? Krisztusom! Nem csoda, hogy keresnek minket!

Montana némán bámulta a képet, Rickie pedig visszafordult a kártyáihoz. – Bang. – Megnyugodva sóhajtott. – Bang, bang, bang, bang, bang...

Laura úgy érezte, nem kap levegőt. Hallotta, hogy Trace kilép a fürdőszobából.

Montana gyors pillantást vetett Trace irányába. – Lássuk, hogy ő is megerősíti-e. Küldd ki Rickie-t a szobából.

Laura Rickie vállára tette a kezét, hogy magára vonja a fiú figyelmét. – Rickie – mondta, olyan nyugodtan, ahogy csak tudta –, menj be a fürdőszobába. Engedd a csapban a vizet öt percig. De ne fröcskölj!

A kisfiú az órájára pillantott és valami sóhajtásféle hangot hallatott. Felállt és megfogta a piros műanyag gyíkot. Nagyon szerette folytatni a vizet, de Laura nagyon ritkán engedte. Egy pillanatig vágyakozva nézte a kártyákat, de a víz csábítása erősebb volt. Elindult a fürdőszoba felé. Útközben elhaladt a testvére mellett, de egyikük sem vett tudomást a másiktól.

Trace leült a kanapéra, ránézett Jefferson üres kezére és elkomorodott. – Olvass! – kérte. Kézbe vette a sárga gyíkot és babrálni kezdte. – Olvass újságot!

Laura letérdelt elé. Ujja hegyét a fiatalember arcán lévő anyajegyekre tette, mielőtt megmutatta volna Trace-nek a képet.

– Mondd meg Laurának, ki ez az ember. – Visszatartotta a lélegzetét. Lehet, hogy az anyajegyek nélkül a kép semmit sem fog jelenteni Trace-nek; talán Rickie bárkit Anyajegyembernek nevezett volna, akinek hasonló pöttyök vannak az arcán.

Trace bosszúsan hátradőlt és a sárga gyíkot forgatta az ujjai között. Alig nézett a képre.

Laura szíve a torkában dobogott.

– Anyajegyember – motyogta Trace és már ismét a gyíkot vizsgálta. Arca mérges volt. – Jefferson olvasson. Nem Laura.

– Jefferson – mondta Laura halkan. – Fogd az újságot és takard le az arcnak azt a részét. Kérd, hogy mutassa meg neked.

Az újság halkan zörgött, ahogy Jefferson átvette. Úgy tartotta, hogy hüvelykujja eltakarja a fiatalember arcának egy részét. – Trace – mondta vidám hangon –, ki ez a fickó itt?

Trace türelmetlenül felszusszant, majd a gyík farkával a fiatal pár

képére bökött. – Ez Anyajegyember. Anyajegyekkel. Anyajegyembernek van puskája. Harmincszor lőtt. Az öreg bácsi elesett. Emberek elestek.

Montana felállt, a fiú fölé hajolt és megragadta a vállát. Trace arca megrándult.

– A férfi az újságban... ez az, akit láttál? – kérdezte. – Teljesen biztos vagy benne?

Trace arca eltorzult, mintha a következő pillanatban dühös könnyekre akarna fakadni. Megpróbálta eltolni Montana kezét és a szája fenyegetően lebiggyedt.

– Engedj – mondta Laura, mire Montana félrehúzódott.

– Ez a férfi az újságban – kezdte, szélesen mosolyogva. – Trace tényleg látta ezt a férfit... nemcsak az újságban? Beszéljen Trace arról a napról, amikor látta ezt a férfit.

Trace durcásan sóhajtott és a kezét nézte. – Anyajegyembernek volt autója. Január tizenharcadika. Az autó rendszáma MPZ egy-nulla-négy-nyolc-egy-kilenc. Anyajegyember lőtt puskával. Az öreg bácsi a százhuszonkilencedik lépésnél elesett.

Hirtelen felemelte a fejét és a képre nézett. Arca bosszús volt. – Az Anyajegyembernek – mondta nyomatékosan –, három *anyajegy*e van.

Félretolta Jefferson hüvelykujját, felfedve Reynaldo Comce arcán az anyajegyeket.

– *Anyajegyek* – ismételte Trace, majd figyelmét ismét a sárga gyíkra fordította.

– Hohó, bébi – mondta Jefferson. – Tudta, hogy ott vannak az anyajegyek. Nem látta, de tudta.

Laura megérezte Montana kezét a vállán. – Biztos benne a fiú? – kérdezte Montana. – Gondolod, hogy nem téved?

Laurát annyira megrázta az elmúlt néhány perc, annyira izgatott volt, hogy szinte könnyűnek érezte a fejét. Felnézett Montanára. – Az ilyen dolgokkal kapcsolatban soha nem téved. Soha.

– Azt hiszem, már láttam ezt a képet – mondta Jefferson, és felvette a nagy halom újságot, amit félretett. – Mindig ezzel a szőke tyúkkal járkal. Valami szappanopera színésznő.

– Ha te már láttad a képet, Trace miért nem ismerte fel a fickót korábban? – kérdezte Laura.

– Mert az idő nagy részében nem nézi a képeket, csak hallgat. Szent ég!

Ez a mi Anyajegyemberünk? Hiszen ez egy kölyök!

– Ahhoz elég idős, hogy elsüssön egy puskát – jegyezte meg Montana.

– De az elnök unokája? – kérdezte Laura döbbsen. – Miért gyilkol embereket?

– Nem csoda, ha bajban vagyunk – mondta Jefferson.

– Nem csoda, ha bajban vagyunk – ismételte Trace éneklő hangon, és közben a gyíkot forgatta az ujjai között. – Nem csoda. Nem csoda.

Laura a gyomrára tette a kezét. Hányingere volt. – Mit csinálunk? – kérdezte Montanától. – Felhívjuk Conlee-t?

– Nem – felelte a férfi. – Nem tudjuk, hogy megbízhatunk-e benne.

– Jelentkezünk? Vagy folytatjuk a menekülést?

– Ha jelentkezünk, nem tudnak megvédeni minket. Ez biztos.

Jefferson fejét hátrahajtotta és meredten bámulta a plafont. – A pokolba, ember – mondta. – Ez rossz hír. Nem csupán egy vén maffiózót lőttek le. Ez egy nemzetközi incidens. Diplomáciai katasztrófa.

Laura megborzongott, mintha egy hideg kígyó csúszott volna végig a hátán. Megérintette Montana karját. – Ez mit jelent?

A férfi arca komor volt. – Jeffersonnak igaza van. Ez egy diplomáciai katasztrófa. Senki nem akarja majd nyilvánosságra hozni. Sem a mi kormányunk, sem az övék. Kapcsolatunk a kolumbiaiakkal már így is elég feszült.

– Soha nem szerettem ezt a diplomáciai vacakot – morogta Jefferson. – A kormány azt hiszi, hogy ha nem dajkáljuk a kartelleket és a politikusokat, akik a zsebükben vannak, elveszítjük dél-amerikai kapcsolatainkat.

– Engem nem érdekel, ki ez a fiú – mondta Laura. – A tényeket nyilvánosságra kell hozni. Ez pedig az igazság, amitől annyira félnek. Amit nem akarnak a világ elé tárni.

– Ez az igazság – mondta Trace gépiesen. Megrázta Jefferson karját, és az újság ismét zörgött. – Olvass! – parancsolta.

Jefferson nem törődött vele. – Vajon Conlee hinne nekünk, ha elmondanánk neki? Még mindig nem tudjuk, hogy ezeknek a srácoknak a vallomása elfogadható-e.

– El kell mondanotok valakinek – erősködött Laura. – Talán ha kiderül az igazság, már nem is akarnak annyira elkapni minket. Nem akadályozhatják meg, hogy beszéljünk, ha már egyszer beszéltünk.

Montana megrázta a fejét. – A beszéd nem ugyanaz, mint a tanúskodás. Legalábbis a törvény szempontjából. Ha te vagy én mondjuk, az csupán szóbeszéd. A hatóságoknak a fiúk szájából kell hallaniuk.

Laura szemét előntötték a dühös csalódottság könnyei. – Akkor add a kezükbe a telefonkagylót... úgy értem, a fiúk kezébe. Tudnak telefonba beszélni. Azt mondtad, biztos vagy benne, hogy rögzítik a hívásainkat, ami azt jelenti, hogy felvétel is lesz róla, mégpedig hivatalos.

– Laura, tudom, hogyan érzel – mondta Montana. – De még így is úgy nézhet ki, mintha befolyásoltad volna őket. Egy vallomás nem hivatalos, csak akkor, ha egy bíró rábólint, a védőügyvéd kikérdezi őket...

Laura elfordult a férfitől, és hányingere volt a bürokráciától és a törvény útvesztőjétől. A homlokára tette a kezét, megpróbálva összpontosítani.

– Rendben – mondta. – Felejsétek el a bíróságot. Mit szóltok ehhez? Van videokameránk. Készítsetek róluk egy felvételt, de ne hagyjátok, hogy Conlee lássa. Felejsétek el őt és az ügyvédek. Arról azonban gondoskodjatok, hogy mindenki más lássa... mindenki!

Néma csend támadt. Mindkét férfi Laurára bámult.

Most valami iszonyatos nagy marhaságot mondtam, gondolta a lány. Mindenki arra gondol, milyen érzelmős és ostoba vagyok.

– Várjunk csak egy percet! – mondta Montana és megfogta Laura karját.

– Nem értem – morogta Jefferson.

– Mi a különbség egy újságkép és a ti számítógépes képeitek között? – kérdezte Laura. – Vegyétek fel, amint a fiúk azonosítják a fickót. Küldjétek el a felvételt valakinek, akiben megbízunk. Kérjétek meg az illetőt, hogy másolja le és... és küldje el minden televíziós hálózatnak és az újságoknak. Akkor mindenki megtudná, az egész ország láthatná. És senki nem merné bántani az ikreket. Ha mégis megtennék, mindenki tudná, hogy ők a felelősek érte.

Szavait ismét csend követte. Laura nem tudta eldönteni, ötletét jónak vagy teljesen őrültségnek tartják.

Jefferson fáradtan masszírozta az ornyergét. – Vetesd fel a lányt a fizetési listára, Montana. Megtalálta a megoldást.

– Igen – bólintott Montana. Majdnem elmosolyodott, de aztán meggondolta magát.

– Csak annyi a probléma – tette hozzá Jefferson –, hogy *kinek* küldjük el az átkozott szalagot?

– Conlee-nek biztos nem – mondta Montana. – Még ha ő tiszta is, valaki biztosan eltüntetné a felvételt. Ezt te is tudod, és én is tudom.

– De ha lemásoltatjuk és szétküldetjük, a felvétel nem tűnhet el – érvelt Laura. – És akkor talán végre békén hagynák az ikreket.

Jefferson felnézett Montanára. Arcán mintha most először optimizmus tükröződött volna. – Nekem tetszik. Hogyan küldjük el? Egyszerűen postán?

– Ez az egyetlen mód, ami a rendelkezésünkre áll – felelte Montana. – És minél hamarabb el kell küldenünk. Ha lehet, még ma este, arra az esetre, ha...

Az arra az esetre ismét megborzongatta Laurát. Arra az esetre, ha micsoda? Ha elkapnak minket? Vagy meghalunk?

Azonban nem mondta ki hangosan a gondolatát. Helyette azt kérdezte: – Hogyan postázhatnánk a felvételt még ma este? A postahivatalok zárva vannak. Nincs bélyegünk...

Montana elővette levéltárcáját nadrágja hátsó zsebéből és szétnyitotta. – Nekem van kettő. Neked nincs?

– Nincs – válaszolta Laura. Ostobának és sebezhetőnek érezte magát. Honnan tudhatta volna, hogy ilyen sok fog múlni néhány bélyegen? *Ha ezt megússzuk, ígérte magának, soha egyetlen lépést sem teszek egy egész levélnyi bélyeg nélkül!*

– És neked? – kérdezte Montana Jeffersontól.

– Nincs.

Montana a fogát csikorgatta. – Rendben – mondta. – Megnézem a postahivatalt. Néha a kisvárosi posták előcsarnoka éjszaka is nyitva szokott lenni, hogy az emberek hozzáférhessenek a postaládájukhoz. Ott pedig lennie kell bélyegautomatának. Ha pedig szereztem bélyeget, útnak indítom a szalagot.

– És mit csinálsz, ha a bélyegautomata nem működik? – kérdezte Jefferson keserű gúnnal. – Ahogyan a legtöbb kormánygépezet?

Montana vállat vont. – Rögtönzők. Van két bélyegünk. Bedobom azt a rohadt dobozt két bélyeggel és nem írok rá feladót. Aki megkapja, annak kell kifizetnie a fennmaradó postaköltséget. Ennyi az egész.

– De kinek küldhetjük el? – kérdezte Laura. Az izgalomtól annyira elszorult a torka, hogy szinte fájt.

Jefferson a fejét csóválta. – Ott az anyám. De nem szeretném

belerángatni ebbe.

– Nem – mondta Montana. – Nem lehet családtag. Nem lehet kézenfekvő személy. De olyasvalakinek kell lennie, aki nem fél és akiben megbízhatunk. Nem Marco. Már így is túl sokat kértem tőle.

Laura erőltette az agyát, de senki nem jutott eszébe.

– Van egy nyugdíjas ügynök, akit ismerek – mondta Jefferson. – Ő a legbecsületesebb ember, akivel valaha találkoztam. Csak...

– Csak mi? – kérdezte Montana.

– A szíve rendetlenkedik. Karácsonykor megint kórházban volt. Az életemet is rá merném bízni, de...

– Nem – rázta a fejét Montana. – Túl kockázatos. Olyasvalakire van szükségünk, akinek jó az egészségi állapota.

Egyik nevet a másik után vetették fel. Laurának Rickie után kellett mennie a fürdőszobába. Miután megszáritotta, visszavitte a nappaliba és leültette a kátyái és aprópénze mellé.

Laura már kifogyott a nevekből, de nem úgy Montana és Jefferson. Végül aztán nekik sem jutott több eszükbe és a szobára csend borult.

– Olvass! – könyörgött Trace és megrángatta Jefferson pulóverének ujját.

– Mindjárt – mondta Jefferson. – Hagyjál, hadd gondolkodjam.

Montana szeme elkeskenyedett. – Várjatok! Eszembe jutott valaki. Egy apáca, aki melleleg tanárnő. Agnes Mary nővér. Gimnáziumban tanított. Néhány évvel ezelőtt áthelyezték az iowai Sioux Citybe. Egy olyan hogyishívjakot vezet. Iskolai média központot. Ismeri a videoszalagokat.

– Egy *apáca*? – kérdezte Jefferson. – Bele akarod rángatni Krisztus menyasszonyát egy kábítószeres összeesküvésbe?

– A legkeményebb asszony, akit valaha ismertem – jelentette ki Montana. – Magától az ördögtől sem fél. Clint Eastwoodot megrágná, mint egy rágógumit.

– Mennyi idős? – kérdezte Jefferson.

– Talán az ötvenes évei végén járhat. Az apácák között csitrinek számít.

– El tudod juttatni neki a szalagot?

– Persze. Felhívom a régi egyházkerületét, megszerzem a címét úgy, hogy nem adom meg a valódi nevem.

Jefferson elismerően bólintott. – Egy apáca. Drogellenes Mary nővér. Tetszik a hangzása.

– Rendben – bólintott Montana. – Akkor ezt megbeszéltük.
– De előbb vagy utóbb mindenképpen el kell mondanod Conlee-nek, nem? – kérdezte Laura.

– Majd ha kijött a szalag – válaszolta Montana. – Akkor majd elmondom neki.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Laura, és már félt reménykedni. – Szerinted ha már mindenki tudja, ismét normális életet élhetünk? És a fiúk biztonságban lesznek?

Montana megsimogatta a lány haját. – Nem ígérhetek semmi – mondta. – Sajnálom.

Laura csak nézte a férfit és azon tűnődött, vajon meddig menekülhetnek. Attól félt, hogy az idő haladtával egyre csökkennek az esélyeik.

Ekkor azonban Trace köhögőrohamot kapott és addig köhögött, amíg könnyek szöktek a szemébe. – Fáj – mondta és elcsuklott a hangja. – *Fáj.*

Laura odament hozzá és átölelte a kisfiút. Trace nem tiltakozott. Ismét köhögött, még szaggatottabban.

– Fáj – ismételte elhaló hangon.

Laura megveregette a hátát. – Tudom, hogy fáj, kicsim.

Kivitte a konyhába, hogy egy kis vizet itasson vele.

– Menjünk haza – könyörgött a kisfiú két köhögés között. – Menjünk az iskolába, haza... kérlek!

– Laura bátor fiúcskája vagy – suttogetta a lány. – Ne aggódj. Laura megpróbálja hazavinni Trace-t. Laura itt van. Ne aggódj!

Santander örült, hogy nem neki kell vezetnie. Havazott és a fényszórók előtt kavargó hópelyhektől teljesen elszédült, fejében sötét gondolatok támadtak.

Estrada három igazi *conquerost* küldött, hogy segítsenek a gyilkolásban, akik egy furgonnal érkeztek a motelhez. Most hátul ültek és unott hangon beszélgettek spanyolul. Mindhárman húszas éveik végén jártak. A nevük De Mosquera, Alvirez és Luppler volt.

De Mosquera köpcös, erős testfelépítésű volt, Alvirez viszont beesett arcú és sovány. Luppler igazi szépfíú volt, szabályos arca már-már lányosnak hatott, hasonlóan Reynaldo Comce-hez. Santander az ilyen mértékű jóképűséget már undorítóan találta.

A furgon egy vadonatúj Chevrolet volt, és egy kisebb város bevételehez

elegendő fegyvert és lőszert szállított. Volt még ezeken kívül több kanna gázolaj is.

Ez alkalommal, mondta Hepfinger elbűvölő mosolyával, az akciónak telitalálatnak kell lennie. Tilos hibázni. Hepfinger most az úton tartotta a szemét és pillantásra sem méltatta Santandert vagy a hátul ülőket.

– A parancs szerint mélyen hallgattok erről az akcióról – szólt hátra Hepfinger a válla fölött. – A Kartell megtiltja, hogy bármit is továbbadjatok. Hivatalosan titeket Dennis Deeds bérelt fel, megértettétek? Ez az ő gyilkossága.

– Hé, ember – röhögött Luppler, a jóképű. – Én ezt nagyon jól tudom. Nem dolgozom Estradának. Én Dennis Deedsnek dolgozom, ember!

– A későbbiekben se feledkezz meg erről – mondta Hepfinger.

– Milyen messze vagyunk? – kérdezte De Mosquera. – Mintha ezer éve döcögénk ezen az úton. Utálom ezt a rohadt havat.

Hepfinger úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. – Egyszer már jártam erre – jegyezte meg álmodozó hangon. – Meg kellett állnom. Egy rénszarvas elállta az utat.

– Egy rénszarvas? – visszhangozta De Mosquera. Santander csodálkozó pillantást vetett Hepfingerre. Eddig csak a tévében látott rénszarvast.

– Egy rénszarvas, ami akkora volt, mint egy ház – mondta Hepfinger –, és nem volt hajlandó elmozdulni az útról.

– Lelőtte? – kérdezte De Mosquera. Hepfinger mereven előre nézett és rejtélyesen mosolygott. – Nem. Szórakoztatott.

Santander még mélyebbre fészkelte magát az ülésbe és kinézett az oldalablakon. Soha nem fogja megérteni Hepfinger. Persze nem is akarja.

– Milyen messze vagyunk? – kérdezte De Mosquera ismét. – Mikor érünk oda?

– Két óra múlva – válaszolta Hepfinger. – Két óra múlva ott vagyunk.

Két óra, gondolta Santander. Unalmát ideges várakozás váltotta fel. Most először engedte meg magának, hogy eltűnjön az előtte álló gyilkoláson, és továbbszője fantáziaképeit, amelyben a szex és az indulat játszotta a főszerepet. Vakargatni kezdte az arcát és a sebekből hamarosan szivárogni kezdett a vér. Hepfinger azonban visszarángatta a jelenbe.

– Minden világos? Mondd fel a tervet!

Csak képzelte, vagy Hepfinger tényleg leereszkedően beszél vele? – Tudom kívülről – mondta védekezőn. – Ha elértük a házhoz vezető utat,

lekapcsoljuk a lámpát. Alvirez, De Mosquera, Luppler és én... gyalog megyünk a házig. Belesünk, hogy megbizonyosodjunk, tényleg ők azok.

– Én a furgonban maradok – mondta Hepfinger. – Arra az esetre, ha valaki arra jönne.

A kis óvatos, gondolta Santander. *Nem akarja bemocskolni a kezét.* Eltűnődött, hogy vajon Hepfinger rangján alulinak tartja a melót, vagy csak egyszerűen a furgon melegében akarja tartani a dagadt seggét. Santander azt kívánta, bárcsak a fickó ott maradt volna a motelben. Azonban Hepfinger olyan precíz és vénasszonyos volt, hogy mindent a saját szemével kellett látnia.

Santander összeszorított fogai között szűrte a szavakat. – Ha sikerült kintről, az ablakon keresztül leszednünk a két fickót, megteesszük. Utána a nővel és a két kölyökkel már könnyű dolgunk lesz. A végén felgyújtjuk a házat.

– Mi van akkor, ha a nőnek is van fegyvere? – kérdezte Hepfinger.

– Nem számít. Lelőjük.

– Akik a házban vannak... halottak – mondta Luppler harciasan a hátsó ülésről.

Hepfinger hallgatott és meredten nézte az utat a kavargó hópelyheken keresztül. – Nagyon remélem – mondta végül.

Tizenhat

Laura rendkívül izgatott volt, de halvány mosolyt erőltetett az ajkára. Jefferson a szőnyeg szélén állt, ép vállán a videokamerával.

Laura pillantása találkozott Montanáéval. A férfi bátorítóan bólintott. Laura leült a szőnyegre a két fiú mellé.

– Lámpák, kamera, forgatás indul! – mondta Jefferson.

Laura az ikrekhez fordult. Trace még mindig gyűrött, kék pizsamáját viselte. – Beszélj az Anyajegyemberről – mondta Rickie-nek.

Végigvezette először Rickie-t, majd Trace-t ismét az egész jeleneten. Mindketten vonakodva beszéltek, de mindketten azonosították Reynaldo Comce-t. Jefferson talált még két képet a fiatalemberről. A fiúk ezeket is azonosították, ugyanolyan gyorsan, ugyanolyan biztosan.

Végül, amikor Trace-nek elege lett a kérdésekből és már a sírás határán állt, Laura Jeffersonra nézett és azt mondta: – Sajnálom. Nem érzi jól magát. Nem akarom tovább kínozni.

– Csodálatos, gyerekek, csodálatos! – jelentette ki Jefferson. Kikapcsolta a kamerát és megránduló arccal leemelte a válláról. – Azt hiszem, minden megvan – mondta.

– Jobb nem is lehetett volna – mondta Montana. – Egyszerűen tökéletes.

Jefferson átadta neki a kazettát, Montana pedig betette a videolejátszóba. – Megnézzük, milyen.

A tévéképernyő néhány másodpercig kék volt. Aztán a kék szürkévé változott és csíkok jelentek meg rajta. A következő pillanatban felvillant a kép, amelyen Laura az ikrekkel a szőnyegen ül.

Laura nézte a felvételt, egészen addig, amikor felnézett a kamerába és azt mondta: „Sajnálom. Nem érzi jól magát. Nem akarom tovább kínozni.”

Jefferson hangja hallatszott: „Csodálatos, gyerekek, csodálatos!”, aztán a képernyő ismét kék lett és a felvétel véget ért. Laura szíve a torkában dobogott és csak most döbbsent rá, hogy mindvégig visszatartotta a lélegzetét.

Jefferson félretette a kamerát. Úgy tűnt, ez a kis közjáték visszaadta az energiáját. – Jók voltunk, ember – mondta Montanának.

– Óriási voltál – bólogatott Montana. – Pályát tévesztettél.

– Persze. Operatőrnek kellett volna mennem. *Artiste* lehettem volna.

Montana ferde mosolyra húzta a száját. Laura azonban látta, hogy a két férfi pillantása találkozik, és Montana arcáról lehervadt a mosoly.

Egyikük sem mondott semmit, de Laura tisztában volt a néma üzenet tartalmával. *Ez nem gyerekjáték. Veszélyes buli. Nagyon, nagyon veszélyes.*

Laura a fiúkra nézett, akik a szőnyegen ültek. Rickie elmélyülten, ártatlan arccal rakosgatta az aprópénzeit. Trace elfintorodott, majd hatalmasat tüszentett, amitől könnybe lábadt a szeme.

Laura visszafektette a kanapéra és betakarta. – Laura jó fiúcskája – mondta.

A kisfiú tenyerébe rejtette az arcát és nem szólt semmit.

Montana a város téglából épült postahivatala előtt parkolt le, ami olyan apró volt, mint egy játékház. A csupasz zászlórúd remegett a hideg szélben.

Az előtérben félhomály uralkodott. Montana kiszállt az autóból, a becsomagolt videokazettát a kabátja alá rejtette. Az ajtó nyitva volt. Amint belépett, azonnal meglátta a bélyegautomatát. Semmiféle „Nem működik” feliratot nem látott rajta, amiért gyors hálaimát mondott magában.

Odament az ablak melletti mérleghez és megmérte a dobozt, majd bedobálta a pénzt a bélyegautomatába, kivette a bélyegeket és ráragasztotta a dobozra, amelyet már megcímzett Agnes Mary nővérnek Iowába.

A kis csomagot bedobta a postaládába. A kazetta most már az Egyesült Államok postájára volt bízva, és Montana szerencsés utat kívánt neki.

Amikor kilépett az épületből, végignézett az utcán, de egyetlen lelket sem látott. Mintha egy kísértetváros közepén állt volna. Beszállt az autóba és indult vissza a házhoz.

Úgy számította, hogy a szalag, hétvége lévén, három, legkésőbb négy nap alatt ér oda Agnes Mary nővérhez. Legalább egy nap, amíg a nővér lemásolja és továbbítja a kazettákat. Talán még több.

Hosszú levelet diktált Agnes Mary nővérnek, amit Laura vetett papírra szabályos, tanárnői írásával. Montana megkérte benne az apácát, hogy küldjön egy-egy példányt a legnagyobb tévétársaságoknak, amelyek a következők: NBC, CBS, ABC, FOX, CNN, C-SPAN, sőt még az MTV-nek is, valamint a nagyobb újságoknak: *The New York Times*, *Los Angeles Times*, *St. Louis Post-Dispatch* és a *Chicago Tribune*.

Agnes Marynek csak akkor kellett elállni a tervtől, ha Montana személyesen jelentkezik nála. A „papírgalacsin” lesz a jelszó, írta Montana a levélben.

Montana összehúzott szemmel nézte az utat a fényszóró előtt kavargó hópelyhek falán keresztül, és rálépett a gázra.

Nem szeretette magára hagyni Laurát és a fiúkat. Valamilyen okból nyugtalan volt, az a kísérteties érzése volt, hogy a veszély a közelben ólálkodik.

Megrázta a fejét. Úgy tervezte, ha visszaér a házba, felhívja Conlee-t, hogy megtudja, van-e valami fejlemény. Nem tudta, Conlee barát vagy ellenség, vagy hogy mennyire hihetnek neki. Azonban ő volt az egyetlen kapcsolatuk a külvilággal.

A hóesés mintha enyhült volna. Elérte a leágazást, ami a házhoz vezetett és rákanyarodott. Útja utolsó szakaszánál járt, és már majdnem otthon volt.

Otthon, gondolta. Különös név annak a helynek.

Amikor Laura és Jefferson meghallották a közeledő autó hangját, mindketten megfeszültek. Jefferson odament az ablakhoz, felemelte a sötétítő szélét és kilest.

Intett Laurának, jelezve, hogy Montana tért vissza. A lány hallotta az autó ajtajának csapódását. Jefferson lazított, de a biztonság kedvéért továbbra is a pisztolya közelében tartotta a kezét.

– Minden rendben – mondta Jefferson. – Engedd be!

Laura odament az ajtóhoz, kiakasztotta a láncot és kinyitotta a zárat. Montana lépett a házba, hideg fuvallatot hozva magával.

– Hogy ment a dolog?

– Szerencsések vagyunk – válaszolta a férfi. – A postahivatal nyitva volt. A bélyegautomata működött. A kazetta úton van.

– Látott valaki? – kérdezte Jefferson. Montana megrázta a fejét. – Senki.

Laura megkönnyebbülten felsóhajtott. Montana ránézett és szája sarka apró mosolyra görbült. – A gyerekek alszanak?

Laura bólintott. Rickie fáradt és álmos volt a szabadban való játéktól. Trace azonban fél napot szundikált, így Laurának vele nehezebb dolga volt. Végül, miután csaknem a teljes gyíkokról szóló fejezetet felolvasta neki a nagy hüllős könyvből, a kisfiú nyugtalan álomba merült.

– Azt hiszem, Trace jobban van – mondta Laura. – Remélem, a nehezén

már túl van.

– Helyes – bólintott Montana. Gyors pillantást vetett Jeffersonra. – És te hogy vagy?

– Megmaradok – felelte a fekete férfi. – Néhány órát alszok, aztán felkelek és őrködök.

Laura érezte, hogy a két férfi között valami ki nem mondott üzenet halad át. Aggódnak, gondolta a lány. *Jobban aggódnak, mint máskor. Vajon miért?*

– Nem kell felkelned – mondta Montana. – Én úgy is nagyon felszínesen alszom.

Montana, aki mindig nagyon komolyan vette a biztonságukat, határozottan komor volt, ahogyan Jefferson is. Laura gerincén lassú, hideg borzongás futott végig. *Tudnak valamit? tűnődött. Vagy csak érzik?*

– Ma annyit aludtam, ami egy egész hetivel felért – mondta Jefferson. – Nem aludnám végig az éjszakát. Jót tenne, ha egy kicsit őrködhetnék.

Montana bólintott, de Laura egyfajta vonakodást érzett a mozdulatban. – Rendben, ha akarod.

– Biztosan ezekkel az átkozott bulvárlapokkal fogok álmodni – mondta Jefferson. – Úrlények, denevér arcú csecsemők és Elvis üldöznek álmomban.

Megfordult és a hálószoa felé indult. Laura látta a mozgásán, hogy még mindig vannak fájdalmai.

Megvárta, amíg a férfi bezárja maga mögött a szobaajtót. – Mi a baj? – kérdezte Montanától. – Valami baj van. Mi az?

Montana megrázta a fejét és kigombolta a kabátját. – Nem tudom. Csupán megérzés.

– Akkor miért érzi Jefferson is ugyanazt? – kérdezte Laura. – Valami biztosan történt. Valami, amit nem mondasz el nekem.

– Nincs semmi, amit nem mondok el neked. Csak éppen egyfolytában azon gondolkodom, mit felejtettem el. Mindig az teszi be az embernek a kaput, amire nem gondolt. Nyugtalan vagyok. És biztosan ő is ezt érzi.

Laura kutató pillantást vetett a férfi arcára, próbálva rájönni, igazat mond-e.

Montana ép kezével megérintette a lány arcát, majd megsimogatta a haját.

– Nevezhetjük hatodik érzéknek – mondta. – Amikor az ember

menekül, úgy él, mint egy állat. Csak a ravaszságára és az ösztöneire számíthat. Néha megérez valamit a levegőben. Talán tényleg ott van. Talán nem. De ilyenkor óvatosabb.

– Azt akarod, jobb paranoiásnak lenni, mint később bánkódni? – Laura azon kapta magát, hogy keze magától a férfi vállára vándorol.

Állati ravaszság, állati ösztön, gondolta. Érez valamit a levegőben.

– Felhívom Conlee-t – mondta Montana. – Megkérdezem, történt-e valami.

– De ugye nem mondasz neki semmit a Comce fiúról vagy a kazettáról?

– Nem, természetesen nem.

Laura ott állt a férfi mellett, amíg az Conlee otthoni számát hívta. Montana egyik karját a lány vállára tette és magához húzta.

– Conlee, itt Montana. Van valami újság?

Conlee hosszan válaszolt, és Laura érezte, amint Montana karja és izmai megfeszülnek. Hallotta Conlee hangjának zsongását, amely olyan volt, mint egy rovar artikulátlan zümmögése.

Érezve, hogy valami nincs rendben, elhúzódott és Montana arcára nézett. A férfi vonásain először döbbenet, majd harag tükröződött.

– A francba! – mondta szenvedélyesen. – Mondtam magának...

Még soha nem látta, hogy Montana így reagált volna valamire, és ez nagyon megrémítette. A férfi csak annyit kérdezett: *Fényes nappal? Mikor? Ki?*

– Semmi nyom? Egyáltalán semmi? Nem, nem megyek be. Eszem ágában sincs.

Kikapcsolta a telefont és Laurára nézett. Sápadt volt, arca feszült, tekintete olyan keserű, hogy az szinte már a kegyetlenséggel volt határos.

– Mi az? – lehelte a lány.

– Marco halott – válaszolta Montana a szája sarkából. – Úgy gondolják, valaki megölte.

A szoba, akár egy csapda, bezárult Laura körül. A padló hintázni kezdett a lába alatt. Megragadta Montana karját és némán meredt rá. Egyetlen hang sem jött ki a torkán.

A férfi orrlukái kitágultak. – Egy O'Malley nevű benzinkutas aggódni kezdett Marcóért. Azt mondja, hallotta, hogy Marco előző este ott járt a benzinkútnál, és nagyon furcsán, bizonytalanul viselkedett. Ez az O'Malley azt mondja, „furcsa érzése” támadt.

– Furcsa érzése? – visszhangozta Laura. – Legalábbis ezt mondta – morogta Montana. – Rossz érzése. Azt mondja, minél többet gondolkodott rajta, annál jobban aggódott. Megpróbálta felhívni Marcót, de senki nem vette fel a kagylót. Így aztán amikor O'Malley munkaideje lejárt, elment Marco házához. Bent sötét volt és Marco nem nyitott ajtót. Mikor azonban benézett a garázsba, ott látta Marco autóját.

Laura még erősebben szorította Montana karját és könnyek gyülekeztek a szemében.

Montana megrázta a fejét, mintha így próbálná kitisztítani. – Aztán megérkezett Marco unokahúga. Úgy beszéltek meg Marcóval, hogy fél hétre érte jön és együtt elmennek egy Kolombusz Lovagjai palacsinta vacsorára. Marcónak várnia kellett volna. Ő és O'Malley átmentek a szomszédhoz és megkérték, hogy hívja ki a rendőrséget. A rendőrök találták meg. Elvérezett.

Laura egész testében megborzongott. – De hogyan? Hogyan?

Montana elfordította a fejét és fáradtan megdörzsölte a szemét két ujjával. – Egy törött pohár vagy üveg. Egy nagy szilánk átdöfte a kezét. A törvényszéki orvos azonban nem erősítette meg, hogy baleset volt.

– De ki bántotta Marcót? – Laura megpróbálta visszatartani a könnyeit, de képtelen volt rá.

Montana továbbdörzsölte a szemét. – A zsaruk úgy gondolták, ez az O'Malley furcsán viselkedik, mint aki többet tud, mint amennyit elmond. Faggatni kezdték. Végül azt mondta, azért aggódott Marcóért, mert két férfi járt a benzinkútnál és afelől érdeklődtek, hogy ki használta a telefont előző este. Nagyon érdekelte őket Marco, elvitték a pénzt, amit Marco elszórt, és figyelmeztették O'Malleyt, hogy ne mondja el senkinek látogatásukat. Rendőrnek mondták magukat.

Montana elvette a kezét az arca elől és belenézett Laura szemébe. – Nem rendőrök voltak, Laura.

– Akkor kik voltak? – A lány dühösen letörölte könnyes arcát. Torka összeszorult és kiszáradt.

– Bárcsak tudnám – mondta Montana. – Valahogy valaki eljutott hozzá. Olyasvalaki, aki minket keres.

– De hogyan találták meg Marcót? Miért tettek ilyesmit? Ő nem tudta, hol vagyunk.

– Annyit tudott, hogy New Hampshire-ben. Azt is tudta, hogy

Goffstown közelében. Ez pedig túl sok, hogy nyugodtan üldögéljünk. – A férfi szeme csillogott, szaporán pislogott, állkapcsa megfeszült.

Laura megérintette az arcát, de a férfi félresöpörte a kezét. Elfordult és odament az ablakhoz. Száját összeszorította és egy izom egyfolytában ugrált a füle tövében.

Laura nézte és fogalma sem volt, mit mondhatna. – Szerinted megmondta, hol vagyunk? – kérdezte végül.

A férfi megfordult és éles pillantást vetett a lányra. – Önszántából soha. Soha nem tett volna ilyesmit. De kit tudja, mit csináltak vele? Öregember, gyenge, talán...

Hirtelen elhallgatott. – Még mindig úgy beszélek róla, mintha élne. A pokolba!

Összeszorította a száját és körülnézett a szobában, kerülve a lány tekintetét. – Hogyan akadtak a nyomára? Honnan tudták, hogy azt a telefont használta? Rengeteg belső információjuk lehet. Ez nem egy kispályás csapat. Lehetetlen, hogy Dennis Deeds állna mögötte. Ez nagyban megy. Talán már útban vannak ide...

– Montana? Sajnálom...

– Igen, én is – mondta a férfi és mély levegőt vett. – De ezzel most már nem megyünk semmire.

Laura arca megrándult és próbálta visszafojtani a könnyeit. – Mit mondott Conlee?

– Ugyanazt, mint mindig... adjuk fel magunkat.

– De ezt nem tehetjük meg.

– Nem. Nem tehetjük meg.

– Akkor... – Laura nagyot nyelt – ...talán tovább kellene állnunk innen. Most. Ma éjszaka.

A férfi egy hosszú percig elmerült saját sötét gondolataiban, majd bólintott. – Igen. Képes vagy rá? Így, hogy Trace beteg?

– Jobb ha beteg, mintha halott lenne.

– A srácok nagyon nyűgösek lesznek, ha most kirángatod őket az ágyból.

– Tudom – bólintott a lány. – De majd megoldom. *Ha kell, használni fogom a nyugtatót, amit Marco adott, gondolta elszántan. Ó, Marco, Marco...*

– Kezdjük pakolni – mondta Montana. Odalépett a lányhoz és átölelte,

majdnem durván. Megcsókolta a száját. Rövid csók volt, de kemény. Laura ugyanolyan kétségbeesetten viszonzta a csókot.

Mintha búcsúcsók lenne, gondolta a lány elszoruló torokkal.

Montana megszimogatta a haját. – Ha idejönnek, hogy itt keressenek New Hampshire-ben, elhagyjuk New Hampshire-t. Északkeletre megyünk. Maine, Cobscook-öböl. Megpróbálunk bérelni egy csónakot, ami elvisz New Brunswickbe. Nem lesz könnyű, de azt hiszem, meg tudjuk csinálni.

– Igen, meg tudjuk csinálni – bólintott a lány. – Muszáj. Megyek, összepakolom a fiúk holmiját.

– Segítek.

Laura arra gondolt, hogy mostanra tudniuk kellene gyorsan pakolni; annyiszor csinálták már, hogy valóságos tudománnyá vált.

Nem akarta elhagyni a kis házat. Egy rövid ideig majdnem biztonságban érezte itt magát, mintha valamiképp hazaérkeztek volna. Nem tudhatta, hogy a menekülés bölcs dolog vagy sem, de a készítés túl erős volt, hogy legyőzzék.

A biztonság csupán egy illúzió. A menekülés valóság.

Amikor Laura végzett a pakolással, Montana felébresztette Jeffersont.

Kezét a fekete férfi vállára tette. Még a melegítőn keresztül is érezte, hogy Jeffersonnak magas láza van. – Ébredj! – mondta. – Elkapták Marcót. Halott. Rossz érzéseim vannak ezzel a hellyel kapcsolatban. Továbbállunk. Mit érzel, képes vagy rá?

Jefferson fél könyékre emelkedett és kábultan megrázta a fejét. – A pokolba, ember... Marco? Elkapták? Kicsoda? Mikor? Hogyan?

– Semmit nem tudunk biztosan – felelte Montana. – Képes vagy rá? Mármost az utazásra. Vagy hagyjunk hátra? Az utolsó lehetőség, Jefferson. Nem mondom meg, hová megyünk. Csak megyünk. Hátramaradhatsz.

Jefferson felült és beletúrt a hajába. – Nem. Veletek megyek. Tudod, hogy nekem is különös érzésem van ezzel a hellyel kapcsolatban?

Jefferson továbbra is betegnek látszott, de valamivel jobban volt, mint előző nap. Montana megszorította a férfi ép karját. – Rendben. Velünk jössz. Bolond vagy, de belevaló.

– Jézusom, a változatosság kedvéért szeretném a saját gyerekeimet látni – morogta Jefferson.

– Aha – bólintott Montana és elhúzta a kezét.

Jefferson felállt az ágyról és felcsatolta a pisztolytokját. – Segítek bepakolni a kocsiba.

Montana megrázta a fejét. – Nem. Az az én dolgom. Vegyél néhány szem aszpirint és szedd össze a saját cuccodat. A srácokat majd csak akkor ébresztjük fel, ha minden kint van az autóban.

Laurára gondolt, aki gyorsan és hangtalanul mozog a fiúk szobájában. A gyakori ki- és bepakolás megviselte a dobozokat. Együtt leszedték a függönyöket, a Bolondos Dallamok plakátokat és ismét eltették. *Hányszor kell még ezt végigcsinálnunk?* gondolta Montana, miközben a lányt figyelte, aki a ruhákkal foglalatoskodott. Olyan ügyesen dolgozott, ami meghazudtolta az arcán ülő aggodalmas kifejezést.

Montana magára hagyta Jeffersont és visszament Laurához. A lány a könyveknél tartott és amikor felnézett rá, pillantásától elfacsarodott Montana szíve. Szerette volna átölelni és megígérni neki, hogy minden rendben lesz.

Azonban nem volt idő ilyen dolgokra, és mindketten tudták, talán soha többé nem lesz rendben semmi.

– Hogy van Jefferson? – kérdezte Laura.

– Nem túl jól, de nem kell félni. Kemény fickó – felelte Montana.

Laura Trace-t nézte. A kisfiú nyugtalanul aludt, néha felnyögött álmában. Egyszer kinyitotta a szemét és inni kért. Mire azonban a lány visszatért a pohár vízzel, ismét elaludt.

Montana megállt a fiú fölött. – Nem lesz semmi baja – ígérte. – Jól bebugyoláljuk és bekapcsolom a fűtést az autóban.

– Lehet, hogy adnom kellene neki egyet Marco gyógyszeréből – mondta Laura. Montana látta rajta, nehezeire esett kimondani.

– Igen. Nem ártana – bólintott a férfi. – És mi a helyzet Rickie-vel? Tud aludni az autóban?

– Igen, de nem tudom meddig.

– Akkor talán neki is adnod kellene egyet.

Laura szemmel láthatóan erősen tépelődött és bűntudatot érzett.

– Nem engedhetünk meg magunknak jeleneteket, Laura – mondta a férfi. – Az ő érdekükben.

– Tudom.

Trace a másik oldalára fordult és ledobta magáról a takarót. Amikor Laura megpróbálta visszatenni rá, a fiú álmosan eltolta a kezét. Azt sem

engedte, hogy Laura megtapintsa a homlokát. Hirtelen kinyílt a szeme.

– Kék rebarbara, kék rebarbara – motyogta. – A szerelem különös. Laura, adj Trace-nek vizet.

– Talán most kellene beadnom neki a gyógyszert – kockáztatta meg Laura, és zaklatott pillantást vetett Montanára.

– Igen – bólintott a férfi. – Most.

Trace harcolt a kapszula bevétele ellen, és tudták, Rickie még keményebben fog tiltakozni. Laura gyengéd volt, de kitartó, így végül sikerült lenyeletnie a fiúval.

– Bepakolom az ennivalót és a többit – mondta Montana –, aztán elkezdem kihordani a dobozokat az autóba.

Laura némán bólintott, próbálva rávenni Trace-t, hogy feküdjön vissza. A kisfiú végül kimerülten hátradőlt és dobolni kezdett az ujjával az arcán.

Montana kiment a konyhába és ott találta Jeffersont, aki a zöldségeket pakolta. – Majd én megcsinálom – mondta neki.

– Én is képes vagyok rá. Csinálnom kell valamit – jelentette ki Jefferson.

A fekete férfi homloka verejtéktől csillogott. Lassan mozgott, mintha fájdalmai lennének, de biztosan.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Montana.

– Aha – bólintott Jefferson –, de elég kockázatos ez az egész. Az éjszaka közepén elindulni, egy beteg gyerekkel, meg minden... Még mindig át akarsz kelni a határon?

– Van készpénzem – mondta Montana. – Elégnek kell lennie, hogy átvitessem magunkat. Felfogadunk valakit egy csónakkal. A pokolba is, talán mindenképpen könnyebb így csinálni.

– Szerinted a kanadaiak is keresnek?

– Ezt a kockázatot vállalnunk kell – jelentette ki Montana.

– Megígértem a nagyobbik fiamnak, hogy egyszer elviszem Kanadába – mondta Jefferson. – Ha a Blue Jays csapat megint indul a világbajnokságon. Meg van örülve a baseballért.

– Aha – bólintott Montana.

– Szinte másról sem beszél. Baseball. Mindenképpen látni akarja a torontói stadiont, mert Kanada az egyetlen másik ország, amely valaha is világbajnokságot nyert.

Montana ismét bólintott, de nem mondott semmit. Jefferson megvonta

ép vállát. – Mennyi idő, amíg elkészültök?

– Nem sok – válaszolta Montana. – Talán húsz perc.

Hepfinger lekapcsolta a furgon fényszóróit. A havas út sötét kékesfehérré változott, tele árnyakkal. Santander közönyösen szemlélte a látványt. A kopasz fák és a fekete fenyők, amelyek az utat szegélyezték, eltakarták a hóval borított tájat, de láthatatlanul mindenütt ott volt a hó.

– Nem látom a házat, ember – szólalt meg Luppler.

– És a házból sem látnak minket – mondta Santander. – Innen gyalog megyünk.

Luppler idegesen fészkelődött az ülésen, a mély havat szemlélve. – Szét fog fagyni a seggünk.

– Talán indulás előtt be kellett volna ugranunk az L. L. Beanbe, hogy vegyünk neked egy hócipőt – jegyezte meg De Mosquera gúnyosan.

– Milyen L. L. Beanbe? – kérdezte Luppler, miközben felhúzta dzsekijének cipzárját.

– Az a rohadt nagyáruház – válaszolta De Mosquera. – Mindig nyitva van és kenut, madárkalitkát, hócipőt, meg mindenféle szarságot lehet kapni.

– Add ide a puskát – mondta Santander De Mosquerának –, és egy kanna benzint.

De Mosquera beleegyezően morgott és odanyújtott neki egy Uzit. Tömör eleganciája miatt ez volt Santander kedvenc fegyvere. Kiszállt a furgonból és azonnal bokáig süllyedt a hóba. Nem engedte magának, hogy borzongjon.

Luppler is kilépett és az arca megrándult, amint divatos bőrcipője eltűnt a hóban. Egy Calico géppisztoly volt nála. De Mosquera egy-egy kanna benzint adott Santandernek és Lupplernek, aztán kiszállt, bal kezében egy kannával, a jobb kezében egy Calicóval. Amikor észrevette, hogy bokáig áll a hóban, elkáromkodta magát.

– Fogd be! – szólta rá Santander, és De Mosquera befogta. A szűkszavú, köpcös Alvirez is kiszállt, ő azonban melegen fel volt öltözve és magas szárú csizmát viselt. A De Mosqueráéhoz hasonló Calico volt nála.

– Jobb lenne, ha Dennis Deeds maga csinálná meg a rohadt gyilkosságát – morogta Luppler.

– Indulás a házhoz! – mondta Santander a három férfinak. – Maradjatok

az út szélén. Siessünk! Essünk túl ezen az egészen.

– Kibaszott hideg van, ember – panaszkodott Luppler.

De Mosquera bólított és felhajtotta kabátja gallérját. Nem volt sapkája, látszott, hogy fázik és egy kicsit ideges. – Csak két férfi van? – kérdezte. – Persze fegyveresek. De ugye csak pisztolyaik vannak?

Santander nem válaszolt. Utálta ismételtetni a dolgokat. Intett, hogy induljanak és beállt a sor végére.

Közeledtek a házhoz. A hó majdnem elállt, a hold halványan átvilágított a felhők között, és a táj visszatükrözte a fényét.

– Ez a hó lehúzza az ember lábát – morogta Luppler. – Ki a fene lakik saját önszántából egy ilyen helyen? Én azonnal indulok Floridába, ahogy túl vagyok ezen. Ezek teljesen örültek, egy ilyen hideg helyen lakni...

Santander hallgatott. Ő maga is gyűlölte a hideget, és egykor nem is gondolta volna, hogy az Egyesült Államoknak ennyi fagyos, elhagyatott vidéke van. Mindig azt hitte, hogy az egész ország tele van emberekkel, mint Miami vagy New York.

A hó ropogott a lába alatt. Ráolvadt a zoknijára, csípte a bokáját és jéggá fagyasztotta a lábujjait. Luppler hülye, de egyben igaza volt: ki a fene képes egy ilyen vidéken lakni?

A következő pillanatban azonban a csupasz fák és a fenyők között Santander mintha egy távoli fénypontot látott volna. A ház. Olyan mély levegőt vett, hogy a tüdeje is belefájdult.

Luppler is látta. – Megvannak – jelentette ki elégedetten.

– Hé, ember, még nem vagyunk túl rajta, ugye tudod? – mondta De Mosquera vacogó fogakkal.

– Kuss legyen! – szólt rájuk Santander, de a következő pillanatban elragadta a vadászat láza. Szívverése felgyorsult, és egy időre megfeledkezett jéghideg lábáról.

Minden úgy volt, ahogy Hepfinger gondolta. A fészergarázsban egy furgon parkolt, nem olyan nagy, mint amiben Hepfinger várakozott, de öt embernek bőven elég. A ház előtt egy hóember állt. És a hóember gyerekeket jelent.

Santander feltartotta a kezét, megállítva a kis csoportot. – Szétválunk. Halkan a házhoz osonunk. Alvirez, tiéd a hátsó ajtó. Én előlről megyek. Luppler, te kelet felől közelítesz, De Mosquera, te nyugat felől. Először ellenőriztétek le az ablakokat. Halkan. Ha ablakon keresztül le tudjátok

lőni valamelyiket, vagy akár többet, ne tétovázzatok. De az az aztán telitalálat legyen. Megértettétek?

– Telitalálat – ismételte De Mosquero, és egyre hangosabban vacogott a foga.

Santander nyomatékosította az utasítást. – Szedjete le annyit, ahányat csak tudtok. Utána felgyújtjuk a házat. Legyetek óvatosak, nem szabad embert veszítenünk.

– Mi van, ha egyiket sem tudjuk lelőni? – kérdezte Luppler, csinos arcán aggodalommal.

– Ugyanaz. Felgyújtjuk a házat. Ha megpróbálnak menekülni, lőjétek le őket. Figyeljete a férfiakra, mert biztosan lőni fognak, amikor kijönnek.

– Visszavonulhatnánk fedezékbe. A f-f-ák mögé – ajánlotta De Mosquera.

– Én férfi vagyok – jelentette ki Luppler. – Én nem hátrálok meg. A nyílt terepen maradok és onnan szedem le az ellenséget, mint egy igazi férfi.

– Még hogy ha az az ellenség nyolcéves is – jegyezte meg Santander szárazon.

Luppler rejtett mosollyal nézett Santanderre. – Az ellenség arra van, hogy megöljük – mondta. – Mindegy, hány éves.

– Elég volt a szövegből! – csattant fel Santander. – Indulás! – Lehelete úgy szállt az ég felé, mint egy látható imádság.

Lassan elindultak a ház felé.

Tizenhét

Laura bezárta a könyvesdobozt, Montana pedig felemelte és a fal mellé tette. Olyan csendben és gyorsan pakoltak, ahogy csak tudtak, de még így sem voltak elég csendesek.

Rickie ágya felől mozgolódás hallatszott, majd egy gyermek álmos panasza: – Túl sok fény. Túl sok *fény*.

– O-ó – mondta Laura és aggodalmas pillantást vetett Montanára.

Rickie felébredt. Felült, hunyorgott és a szemét dörzsölte.

Amikor meglátta a bepakolt dobozokat, teste megfeszült, arca eltorzult, mintha halálos ellenséggel találta volna szemben magát. Megérezte a zavar és változás fenyegetését. – Nem! – mondta harciasan és ujjá hegyével dobolni kezdett az arcán. – Nem, nem, nem, nem nem.

– Jobb lesz, ha neki is beadok egy szem gyógyszert – suttogta Laura.

Montana komoran bólintott.

– Vedd fel a papucsod – mondta Laura Rickie-nek. – Laura kiviszi Rickie-t a konyhába és ad neki egy pohár narancslevet.

Kezét a kisfiú felé nyújtotta, Rickie azonban megrázta a fejét és nem volt hajlandó belenézni a lány szemébe. Lábát beledugta a papucsába. – Pisi – jelentette ki dühösen.

– Rendben – bólintott Laura, és leengedte a kezét. – Rickie kimegy a fürdőszobába, mint egy igazi nagyfiú.

A kisfiú felállt, és továbbra is dobolva az arcán, elindult kifelé.

– Még nem pakolom el az ágyneműjét – mondta Laura Montanának. – Az csak még jobban felzaklatná. Remélem, Jefferson még nem pakolta el a narancslevet.

– Akarod, hogy megnézzem? – kérdezte Montana.

– Nem, majd én megyek. – Felsőhajtott és hozzátette: – Már majdnem készen vagyunk.

Már csak a Tapsi Hapsi lámpát és az ágyneműt kellett eltenni.

– Bekapcsolom a fűtést az autóban és elkezdem kihordani a holmit – mondta Montana.

Kifelé menet azonban egy pillanatra megállt Trace fölött. A fiú a hátán feküdt, egyik karját kinyújtva maga mellett. Szemhéja rebegett és álmában

ráncolta a homlokát, mintha valami rosszat álmodna.

Képtelen lesz megérteni még egy költözést, gondolta Laura. Egyikük sem fogja megérteni.

– Mennyi időbe telik, amíg hat a nyugtató Rickie-n? – kérdezte Montana, aki közben felvette a kabátját.

Laura megrázta a fejét. – Nem tudom. Trace-nek körülbelül tizenöt perc kellett.

Hallották a víz zuhogását a fürdőszobából. – Beadom neki a nyugtatót, aztán leültem a tévé elé és segítek neked kihordani a cuccot. – Kivette kabátját a szekrényből és belebújt.

– Talán át kellene vinnem Trace-t a kanapéra – vetette fel Montana –, hogy el tud pakolni az ő ágyneműjét is.

– Jó ötlet – bólintott Laura. – Várj, tegyük bele a hálósákjába.

– Segítek.

Együtt félrehúzták a takarót, felemelték Trace-t és rátették a szétnyitott hálósákra.

Laura hallotta a fürdőszobaajtó csukódását és Rickie papucsos lábának zaját, amint a konyha felé szalad. Gyorsan becipzározta a hálósákokat.

– Narancslé! Narancslé! – kiabálta Rickie Jeffersonnak.

Megsimogatta Trace homlokát, majd felegyenesedett. – Beadom neki a gyógyszer – mondta.

Montana lehajolt, hogy a kisfiút hálósákoktól kivigye a nappaliba.

A konyhából Jefferson furcsán feszült hangja hallatszott.

– Montana! Hallottam valamit kintről! A konyhaablak felől!

Laura bőre bizseregni kezdett a rémülettől.

Montana ellépett az ágytól és elindult az ajtó felé. Keze a pisztoly irányába mozdult.

Laura ösztönösen követte, a férfi azonban kinyújtotta a karját, elzárva az útját. A lány megállt a küszöbön és a nappali felé nézett, de nem látott semmit.

Montana előhúzta a pisztolyát és lassan elindult. Olyan volt, mint egy zsákmányra leső vadállat.

Laura szíve a torkában dobogott. Nem, gondolta iszonyodva. *Ne most. Olyan sok minden mentünk keresztül, amíg idáig értünk.*

– Menj vissza – szólt hátra Montana a válla fölött.

A következő pillanatban gépfegyversorozat hangja hasított a levegőbe.

Laura felsikoltott és megtántorodva nekidőlt az ajtókeretnek.

Egy örökkévalóságig tartó pillanatig látta Jefferson alakját a folyosó végén a konyhaajtóban. A férfi egyik kezével a pisztolyát markolta és a konyhaablak felé célzott, majd tüzelt, egyszer, kétszer.

Másik kezével Rickie vállát fogta, és teljes erejéből kilökte a fiút a konyhából. Rickie megbotlott, elterült a földön, és közben tiltakozva kiabált.

Újabb sorozat hangja remegtette meg a levegőt. Jefferson nekivágódott a falnak a folyosó végén, vállából és mellkasából széles sugárban spriccelt a vér. Lassan felemelte vadul reszkető karját és ismét az ablak felé lőtt.

– Nem! Nem! – sikoltotta Laura.

Jefferson még mindig szorongatta a pisztolyt, de már nem lőtt. Kábultan nézte a melléből ömlő vért, ami teljesen eláztatta körülötte a zöld szőnyeget.

Elvérzik, gondolta Laura rémülten. Megpróbált odafutni a férfihoz, hogy megkísérelje elállítani a vérzést, Montana azonban nem engedte.

– Segítenünk kell! – akarta kiáltani a lány, miközben megpróbálta kikerülni Montanát. Szavai azonban érthetetlen habogásba fulladtak.

– Maradj itt. Vedd fel Trace-t és készülj! Ki kell másznod az ablakon.

– De...

Jefferson még mindig a falat támasztotta, szemében csodálkozó kifejezéssel. Lassan Montana felé fordította a fejét és megpróbált mondani valamit. Hang helyett azonban vér buggyant ki a száján.

– Segíts neki! – kiáltotta Laura kétségbeesetten és továbbra sem tudott elszabadulni Montanától.

Lassú mozdulattal, akár egy fáradt balettáncos, Jefferson Montana felé nyújtotta a pisztolyát. A fegyver kicsúszott az ujjai közül és halk koppanással a földre esett.

Sóhajtva, ami inkább a vér bugyborékolása volt, a fekete férfi a szőnyegre rogyott, a falon széles vércsíkot hagyva.

– Fogd Trace-t – utasította Montana keményen és a fiúk szobája felé taszította.

Odament Jefferson fegyveréért, gyorsan hátraugorva, amikor megint felhangzott egy sorozat. Megragadta a sikoltozó Rickie-t és visszarahant vele a szobába.

Jefferson pisztolyát Laura kezébe nyomta. A fegyver síkos volt a vértől.

– Fogd! – kiáltotta, túlkiabálva a lövések zaját. – És használd!

Laura óvatosan felemelte Trace-t hálózszakostól. Montana Rickie-t tartotta a karjában és olyan magasra feltolta az ablakot, amennyire csak tudta. Rickie megpróbált kiszabadulni. Montana bebugyolálta a piros ágytakaróba a fiút.

A férfi most lendületet vett és vállával kilökte a külső ablakszárnyat a hóba. A gépfegyvertűz olyan hangos volt, hogy Laura nem is hallotta a kizuhanó ablak zaját.

Mindnyájan meg fogunk halni, gondolta, még erősebben szorítva Trace-t.

Az ablak nagy volt és alacsony; Montana kétszer kilőtt rajta, majd intett Laurának, hogy jöhet. A következő dolog, amire emlékezett, hogy a hóban térdel és erősen igyekszik nem elesni vagy elejteni Trace-t.

Trace mocorgott a karjában, de nem ébredt fel. A következő pillanatban már Montana is ott volt mellettük. Hirtelen csend lett. Hallották, amint valaki berúgja a bejárati ajtót.

– Luppler! Luppler! – kiabálta valaki.

– Ne mondj semmit húsz percre – mondta Montana Rickie-nek. – Ez egy játék. Húsz percre ne mondj semmit!

Rickie szája megremegett a haragtól és csalódástól, de ránézett az órájára, ami világított a sötétben, és egy időre mintha elveszett volna a számok világában.

Kérlek, istenem, imádkozott Laura. *Ne engedd, hogy zajt csapjon, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Kérlek. Kérlek.*

– Az istállóba – súgta Montana Laura fülébe. – Hajolj le és indulj a fák felé. Maradj a fenyők között, amíg át nem tudunk futni az istállóhoz.

Montana lehajolt és jobbra-balra tekingetve rohanni kezdett a fenyők felé, amely fekete, tömör falként magasodtak a holdfényben. Laura vakon követte, karjában Trace-szel.

Hirtelen egy férfi emelkedett fel a hóból. Eddig nyoma sem volt, de most hirtelen ott termett és tántorgó lépést tett feléjük.

– Kilógtak oldalt! – ordította. – Meglépnék, barmok!

Fegyver volt nála, ezt most felemelte és újabb tétova lépést tett. Laura továbbfutott és megpróbálta úgy fogni Trace-t, hogy testével fedezze.

Montana azonban hirtelen megállt, megfordult és meghúzta a ravaszt. Hatalmas dörrenés hallatszott, majd még egy.

Laura nem nézett vissza. Már majdnem elérte a fenyőket és továbbfutott.

Montana ismét mellette volt. – Ne állj meg! – mondta. – Jobb felé tarts.

– Megölted? – kérdezte Laura lihegve.

– Azt hiszem, igen – válaszolta a férfi. – De többen vannak.

Többen vannak, gondolta Laura sötéten, és alig kapott levegőt. Úgy hangzott, mintha egy egész hadsereg ostromolná a házat.

A távolból, a ház felől hangok hallatszottak. Laura tüdeje égett, és Trace súlya erősen húzta a karját, de tovább bukdácsolt a hóban, amely helyenként csaknem a térdéig ért.

Montana átvette a vezetést. Laura megpróbált az ő lábnyomaiba lépni, de ettől csak még jobban botladozott. A hó átáztatta a nadrágját, bement a csizmájába.

Arra gondolt, vajon meddig bírja még a futást. A hangok egyre erősödtek, bár azt nem értette, mit beszélnek. A vér vadul dobolt a halántékában.

Követnek minket, gondolta kábultan. *Követnek minket, és én képtelen vagyok sokkal továbbmenni.*

Ekkor azonban Montana megállt. Elérték az erdő szélét, ahol a fenyők közelebb álltak az istállóhoz. Laura szaggatottan szedte a levegőt.

Az istálló mintha több millió mérföldnyire lett volna, egy hatalmas sarki hómező túlsó végében. Ha nekivágnak ennek a hatalmas síkságnak, menet közben nem lesz hová bújni.

– Hol vannak? – kérdezte. A beszédétől megfájdult a tüdeje és kapart a torka.

– Már a fák között járnak – válaszolta Montana, szorosabbra csavarva az ágytakarót Rickie köré.

Egy ágytakaró, gondolta Laura kétségbeesetten, *egy ágytakaró nem elég meleg.*

A hold sápadt fényében látta Rickie zavart arcát. Az álla remegett, szemében könnyek csillogtak.

– Ssshhh – súgta halkán és az órájára mutatott. A kisfiú szipogott, de bólintott. Megértette és keserves arccal az órájára pillantott. Nagy nehezen legyűrte zokogását.

– Jó fiú – bátorította Montana és még erősebben szorította magához. – Ügyes fiú.

Laurához fordult és egészen közel hajolt hozzá. – Át kell futnunk az istállóhoz. Fel vagy készülve?

A lány bólintott, bár az igazság szerint ki volt merülve és remegett a hidegtől és a félelemtől.

– Rendben – mondta a férfi. – Én megyek elsőnek. Nem akarom, hogy egyszerre lássanak mindkettőnket. Ha átértem, te jössz. Hajolj le és fuss, ahogy csak a lábad bírja. Érted?

Laura ismét bólintott. A foga vacogott a hidegtől, de mély levegőt vett.
– Mi lesz, ha nem érsz át?

– Próbálj visszakerülni a házhoz. Menj az autóhoz, ülj be és tűnj el. Tessék. – Pisztolyát bedugta a tokjába, kotorászni kezdett farmerje hátsó zsebében a slusszkulcsért, majd betette a lány kabátjának zsebébe.

– Rendben – mondta a férfi. – Indulok. Szeretlek.

– Én is szeretlek – válaszolta a lány, de a hangja elcsuklott. Látása elhomályosult a könnyektől és mire sikerült kipislognia a szeméből, a férfi már nem volt mellette.

Montana biztos léptekkel szaladt. Rickie és ő olyan magányosnak, olyan sebezhetőnek tündek, hogy Laura szíve megfagyott a látványtól.

Azon kapta magát, hogy visszatartja a lélegzetét és kényszerítette magát, hogy kiengedje. A következő pillanatban szörnyű robbanás rázta meg a levegőt; keleten az ég narancssárgára változott. – Úristen – suttocta.

Felgyújtották a házat. Jeffersonra gondolt, akit minden figyelmeztetés nélkül lelőttek. A ház lesz a férfi halotti máglyája. *Jefferson, sajnálom. Nagyon sajnálom.* Ismét könnyek tolultak a szemébe. Kényszerítette elmeredni kezét, hogy még erősebben szorítsa Jefferson pisztolyát.

Hirtelen rádöbbsent, hogy Montana eltűnt. Tehát sikerült átérnie. Most ő következik. Az üres, havas terület fehéren ásított előtte, és a karjában tartott gyermek természetellenesen nehéznek tűnt.

Ekkor egy férfi dühös hangját hallotta, de képtelen volt megállapítani, milyen távol lehet.

– A fickó az istállóban van – kiáltotta a hang. – Láttam.

– Miért nem lőttél, *stupido*?

– Az utolsó pillanatban vettem észre, mielőtt belépett. Azt hiszem, az egyik gyerek nála volt.

– És a nő?

– Nem tudom, ember.

Az egyik férfi kilépett a fenyőfák mögül a holdfénybe. Talán harmincöt méterre lehetett Laurától. Ha most elkezd az istálló felé futni, biztosan eltalálja.

Ekkor egy másik férfi is feltűnt, talán nyolc méterrel távolabb az előzőtől. Mindkettőnél gépfegyver volt.

Laura csapdába esett. Figyelte őket és karjában Trace-szel, remegett.

Nem adom fel, gondolta. Harcolni fogok, mielőtt meghalunk.

Santandert teljesen magával ragadta a gyilkolás izgalma. A vére vadul száguldozott az ereiben. Izgalmát azonban harag fűszerezte.

Lupplernek lehetősége lett volna a feketével együtt az egyik gyereket is lelőni. De amilyen barom volt, ahelyett, hogy vagy ötvenet beléjük lőtt volna, csak a fickót ölte meg.

Elvesztették De Mosquerát... a fehér férfi először a lábát, aztán a fejét találta el. De Mosquera koponyája valósággal szétrobbant, agyveleje szétfröccsent a havon.

Luppler hátramaradt, hogy felgyújtsa a házat. A tűz bevilágította a keleti égboltot. A hó ismét hullani kezdett és a narancssárga fény kellemesen kísérteties árnyalatot kölcsönzött a látványnak.

Most Alvirez és ő legalább a fehér fickót beszorították az istállóba, és talán az egyik gyereket is. Santander feltételezte, hogy a másik kettő is vele van. A menekülők csapdába estek az istállóban, mint négy patkány, és a patkányok, mind a kicsik, mind a nagyok, hamarosan halottak lesznek.

Santandernek több esze volt, mintsem hogy azonnal az istállóhoz siessen, hiszen a fickónak fegyvere volt. Nem mintha bármilyen hasznát vehetné.

– Luppler! – kiáltott hátra a válla fölött. – Ide! A *yanquis*-ok az istállóban vannak! Hozd a benzint!

Egy perc múlva megjelent Luppler, ügyetlenül botladozva a hóban. Két kanna benzin volt nála és vállára vetve a Calico géppisztoly.

Helyes, gondolta Santander elégedetten. *Nem használta el az összes benzint.* Talán Luppler mégsem olyan ostoba, amilyennek látszik.

Santander úgy tervezte, hogy géppuskatűz alá veszik az istállót, méghozzá olyan alaposan, hogy egy egér se úszhassa meg bent. Elég lőszerűk volt hozzá, sőt annyi lőszerűk volt, hogy egy egész hadsereget is ki tudtak volna irtani.

Amikor végeznek a sorozattal, Santander be akarta küldeni Lupplert, hogy locsolja fel az istállót benzinnel, hogy ellenségeik végül lángok szárnyán érkezzenek a pokolba. Santander azért akarta Lupplerre bízni a feladatot, mert hátha a fickó életben marad bent, és még képes löni.

Luppler lihegve érte utol őket. Az egyik kannát átadta Santandernek. Félig lehetett, talán öt gallon volt benne.

– A másik kanna tele van? – kérdezte Santander.

– Igen. A ház... – zihálta Luppler. – Először nem akart begyulladni, de aztán mégis sikerült... szent ég!

Lupplert láthatóan feldobta a háttérben lobogó hatalmas tűz. Szeme villogott a holdfényben, lányos arca megkeményedett és olyan volt, mint egy farkasé.

– Bent vannak? – kérdezte Luppler, az istálló felé intve.

– Igen – felelte Santander. – Megyünk és a szart is kilőjük belőlük. Oldalt kezdjük. Egy kicsit közelebb kell mennünk, de csak annyira, hogy a pisztolygolyók ne érjenek el.

Óvatosan közeledtek az istállóhoz. Ha a *yanqui* elég bolond, hogy lőjön rájuk, azonnal tudni fogják hol van, és azt a helyet elárasztják golyókkal, hogy a fal olyan legyen, mint a szita.

– Elég. Itt megállunk – mondta Santander. A három férfi megtorpant és egy kicsit eltávolodtak egymástól, mintha gyakorlaton lennének. Luppler letette a teli kannát, Santander a félig telit.

Fegyvereiket a vállukhoz emelték. Santander Uzijában harminc, Alvirez és Luppler Calicójában ötven-ötven sorozat volt. Az első menetben több mint száz golyót fognak kilőni. Mire pedig végeznek, több mint ezer lövedék érte az istállót.

– Alul kezdjétek – parancsolta Santander. – Lőjétek széjjel!

Ebben a pillanatban lövés hallatszott a hatalmas fenyők felől, amelyet két másik követett. Santander éles fájdalmat érzett az arcán.

Szeme sarkából látta a torkolattüzet. *A nő... biztosan a nő volt. És alig harmincméternyire.* Santander iszonyú dühöt érzett. Megpördült és löni kezdett.

Alvirez azonnal csatlakozott hozzá, Luppler azonban csak állt és tátott szájjal bámult a fák felé. Santander és Alvirez együtt nyolcvan sorozatot lőttek ki a fenyőkre.

– A szuka – sziszegte Santander dühösen. – Eltalált. – Megdörzsölte égő

arcát.

– Azt hittem, az istállóban van – mondta Alvirez megbántottan.

– Tévedtél! – mordult rá Santander. – Biztos akarok lenni benne, hogy halott. És megnézni, hogy volt-e vele kölyök.

– Mi lesz az istállóval? – kérdezte Luppler.

Santander véres ujjára nézett. A golyó csak súrolta az arcát, de *fájt*. Megkeresi a szukát, és ha még nem halt meg, felgyújtja és élve elégeti. Ha azok a pokolfajzatok vele vannak, azokat is felgyújtja.

– Tüzeljete az istállóra – mondta, a fogai között szűrve a szót. – Addig lőjete, amíg biztosak nem vagytok benne, hogy meghalt. Akkor gyújtsátok fel az egészet.

Újabb tárat tett az Uziba és elindult a fák felé, kezében a félig tele benzines kannával. Óvatosan mozgott, készen bármelyik pillanatban a földre vetni magát, ha a nő ismét tüzelní kezdene.

Reménykedett benne, hogy eltalálta, és a nő ott hever valahol a saját vérében, mellette a darabokra szaggatott kölykökkel. Ha halott, akkor is fel fogja gyújtani és élvezettel elégeti. De előbb mindenféle obszcén dolgokat művel a testével. Ez lesz a nő büntetése és az ő jutalma.

Egyre merészebben haladt. A fenyők felől nem érkeztek újabb lövések. A nő... vagy ami belőle maradt... az övé volt, hogy azt csináljon vele, amit akar.

Laura fedezékből lőtt, egy hatalmas gránittömb mögül. Amikor tüzet nyitottak rá, ösztönösen lehasalt a földre, testével védve Trace-t.

Trace és ő gyakorlatilag eltűntek a hóban, ami valósággal perzselte hidegével az arcát és a kezét. A lövedékek pendülő hanggal pattantak le a gránitról; kérget, ágakat és tobozokat szakítottak le a fenyőkről.

Jefferson pisztolyának hangja csaknem megsüketítette, és a rákövetkező sorozat hallatán még erősebben csengett a füle.

Trace-re gondolt, aki lázas betegen fekszik alatta a hóban. Ezért még meghalhat; tüdőgyulladást kap és meghal. És ő lesz az oka.

A gépfegyverek hirtelen elhallgattak és a csend ugyanolyan hangosnak

túnt, mint a lövések. Laura várt egy kicsit, elszámolt harmincig, majd óvatosan kilesett a gránittömb mögül. A gyomra összeszorult a rémülettől. Az egyik férfi, az, aki a legközelebb volt, éppen a búvóhelye felé tartott. Egyik kezében gépfegyvert, a másikban egy benzines kannát fogott.

Laura lenyalta a havat berepedezett szájáról, letörölte az arcáról. Magához ölelte Trace-t, a kisfiú hideg arcát a melléhez vonva, és még szorosabbra csavarta köré a hálósákot.

Felvette Jefferson pisztolyát, bár fogalma sem volt, hány töltény lehet benne. Jefferson legalább háromszor lőtt, és ő is háromszor lőtt, de nem tudta, hogy jól számolt-e. Maradt még egy lövése? Vagy több? Vagy nem maradt egy sem?

Amennyire látta, egyik férfit sem találta el. A tudat keserű csalódással töltötte el. Most az egyik felé tartott, a másik kettő pedig az istállót vette célba. Lőni kezdtek és a fülhasogató hang iszonyú rémülettel töltötte el Laurát. Arca megrándult, nehezen szedte a levegőt és vadul rágta a szája szélét.

Megvárhatná, amíg a férfi elég közel ér, és akkor megpróbálhatná lelőni. Azonban egyáltalán nem volt benne biztos, hogy eltalálná; túlságosan remegett a keze. És a pisztoly csöve tele volt hóval. Működne egyáltalán?

Vezesd el a többiektől, gondolta, miközben a közeledő férfit figyelte. Válaszd el a többiektől. Legalább Montanának eggyel kevesebb kell szembenéznie. Ha Montana él, kettővel talán még el tud bánti.

Ha Montana él.

A másik két férfi újratöltötte fegyverét és tovább lőtték az istállót.

– Úristen – suttopta Laura reménytelenül. – Úristen.

Túlélhet Montana és Rickie egy ilyen iszonyatos lövöldözést?

A magányos férfi tovább közeledett, magabiztosan és nagy léptekkel.

Laura felállt, magasabbra emelte Trace-t, hogy a kisfiú feje a vállán nyugodjon. Már nem fázott, nem volt gyenge. Az adrenalin hajtotta és futott, futott, ahogy még életében soha.

Néha megbotlott egy-egy hókupacban, de mindig sikerült visszanyernie az egyensúlyát és továbbrohant. A fenyőfák sűrűn nőttek egymás mellett, a szél és a hó erősen marta az arcát. Majd a fákon túl meglátta a tó lapos, fehér felszínét.

A szél nagy hullámokban hajtotta maga előtt a havat, ami a tó jegére

esett.

Ha átmegyek a tavon, nem hagyok nyomot magam után, gondolta, próbálva nem esni pánikba. *Azonban nem lesz semmiféle fedezékem.*

Ekkor meglátta a lékhorgász házakat, amelyek apró őrszemekként sorakoztak a tó jegén.

Eszébe jutott, hogy az egyiknek nincs bezárva az ajtaja.

Montana az ajtó repedésén keresztül lesett ki a sötét istállóból, Laurát várva.

Gyerünk, gondolta. *Fuss! Most! Most!*

Ekkor meglátta a fák közül kilépő két férfit; látta fegyvereiket; hallotta a ház robbanását. Döbbsen figyelte, amint a keleti égbolt narancssárga fénybe borul.

És Laura... kint volt a fenyőfák között, térdig hóban, egyedül Trace-szel.

Nem érheti el az istállót, nem érheti el az autót. Az ház olyan fényesen égett, hogy a mellette parkoló autó is biztosan kigyulladt.

Tartotta Rickie-t a karjában és szörnyű félelmet érzett. Tudta, mi következik. A gyilkosok sorozattűz alá veszik az istállót, amíg biztosak nem lesznek, hogy megsérült vagy meghalt, és akkor felgyújtják az egészet.

Rickie fészkelődött. Montana tudta, hogy a gyerek fázik, zavarodott és meg van rémülve, mert Laura és a testvére nincs velük.

Rickie torkából mély, artikulátlan hang tört fel, de nem szólalt meg. Dühösen meredt az órájára, és Montana érezte, hogy az indulat robbanásig feszül a gyereken.

– Még húsz perc – mondta neki. – Még húsz percig csendben maradsz.

Rickie szemében hitetlenkedés csillant és az álla megremegett. – Még húsz perc – jelentette ki Montana határozott hangon, próbálva meggyőzni a gyereket. – Néhány rossz ember bántani akar minket. Elbújtunk. Rickie-nek csendben kell lennie.

Rickie, szemében könnyekkel, ökölbe szorította a kezét és teljes erejéből rávágott Montana vállára. – Húsz perc – mondta a férfi. – Légy jó. Húsz perc.

Majd amint a szeme kezdett hozzászokni a sötéthez, Montana meglátta a régi öntöttvas kádat, amit itatónak használtak. Hála istennek, gondolta,

ezen aztán nem megy át a golyó.

Észrevette a fal mellett álló, tetőfedésre használt rozsdás vaslemezeket.

El fogja barikádozni kettőjüket. Fogja a gyereket és úgy elbújnak a sok vas mögé, mint két csótány.

Eltette a pisztolyát és összeállított egy kezdetleges kis erődöt a vaslemezekből a vaskád köré. Szánalomra méltó búvóhely volt, de ez volt az egyetlen esélyük.

Montana már éppen be akarta vinni Rickie-t a rögtönzött rókalyukba, amikor váratlan hangot hallott.

Lövések... pisztolylövések. Három egymás után.

Szent ég, gondolta. Laura... csak nem Laura lő? Egy perc alatt végeznek vele.

Engedélyezett magának egy gyors pillantást az ajtó repedésén keresztül. Már három férfi volt, és benzines kannák voltak náluk.

Ketten most megfordultak és a fák felé lőttek. Hirtelen elhallgattak a fegyverek és olyan csend támadt, amelyet Montana még sosem hallott.

A fákhoz legközelebb álló férfi újratöltötte fegyverét, fogta az egyik kannát és határozott léptekkel megindult a sötét és néma fenyőfák felé.

Laurát keresi a rohadék. És a másik kettő bármelyik pillanatban tüzet nyithat az istállóra. Az egyik már céloz.

Montana megragadta Rickie-t és az öntöttvas kád felé rángatta. Mikor bent voltak, magukra húzta a vaslemezt. Amennyire csak tudta, összehúzta magát, próbálva testével védelmezni Rickie-t.

Ismét felugattak a fegyverek. A lövedékek mindent darabokra szaggattak körülöttük. Belemartak a fába, lepattantak a fémről, vadul doboltak kezdetleges búvóhelyük oldalán, záporoztak a tetejére. Úgy tűnt, soha nem lesz vége. Néha egy pillanatra valamelyik fegyver elhallgatott, csak hogy újra okádni kezdje a lövedékeket.

Montana még erősebben szorította Rickie-t. A szarufából nagy darabok és szilánkok szakadtak le, és potyogtak a fejük fölötti vaslemezre. Ezután a célpont a szénapadlás lehetett, mert a levegő hirtelen megtelt porral és szénatörmelékkel.

Rickie köhögött, de Montana alig hallotta. Vajon hány sorozatot lőttek ki? Ezret? Vagy még többet? Úgy csengett a füle, hogy alig tudott gondolkodni. A széna-por megtöltötte az orrát, a torkát, a tüdejét.

Majd hirtelen, mintha valami csoda történt volna, a világ ismét

elcsendesedett. Montana tudta miért. Helyzetet változtatnak, talán közelebb húzódnak.

Rickie köhögött és sírt. Montana nem tudta, hogy Rickie fél vagy dühös, de a kis test keményen erőlködött, megpróbált kiszabadulni. Montana olyan erősen tartotta, hogy már attól félt, kárt tesz benne. De nem volt más választása.

Laura, gondolta elkeseredetten. Ha bántani merészelik a lányt, megöli őket, még ha a halálból kell is visszajönnie. Megfogadta, hogy megteszi, még ha közben meg is ölik.

Azonban nem volt idő a gondolkodásra, mert újabb sorozat hasított a levegőbe, teljesen megsüketítve Montanát. Nem tehetett mást, mint szorította a gyereket és imádkozott. Hasadtak a lécek, gerendák, és az öntöttvas kádon kopogtak a golyók.

Aztán a mennyezetről ismét záporozni kezdtek a szilánkok és lehasadt fadarabok, és Montana védte Rickie-t, amennyire tudta. Az egész istálló remegett, mint egy nagy, haláltusáját vívó élőlény.

Montana foga kocogott; a gépfegyversorozattól mintha a csontjai is vibráltak volna. Ekkor ismét a szénapadlást vették tűz alá, és a levegő megtelt porral és szénatörmelékkel. Ha Rickie és ő meg is ússzák a lövöldözést, megfulladnak a portól.

Nem hallotta Rickie köhögését az iszonyatos zajban, de érezte; a gyerek egész teste görcsösen vonaglott. – Mindjárt vége! – ordította Rickie fülébe. – Mindjárt vége és akkor megyünk! – Tudta, hogy hiába kiabál. Ő maga sem hallotta a saját hangját.

Újabb szünet. A csend úgy csengett Montana fülében, mint egy óriási harang. Rickie köhögése halkult, míg végül úgy hangzott, mint egy macska prüszkölése. Montana azon tűnődött, vajon a gyerek nem fog-e elájulni.

Aztán ismét lőni kezdtek az istállót, de most egy másik irányból. A golyók vadul szaggatták a léceket, pattogtak a fémen.

Montana azzal biztatta magát, hogy hamarosan abbahagyják. Hamarosan biztosak lesznek benne, hogy meghalt. Akkor pedig egészen közel kell jönniük az istállóhoz, hogy meglocsolják benzinnel. És akkor talán alkalma nyílik leszedni őket.

Újabb fadarabok hullottak a vaslemezre. Montana érezte, hogy az arca vérzik, majd fuldokolva köhögni kezdett, amint a kintiek ismét a szénapadlást vették tűz alá, és a levegő megtelt porral. Rickie teste

elernyedtt. Elájult, gondolta Montana. Talán jobb is így.

Aztán ismét kísérteties csend támadt. Ez alkalommal azonban tovább tartott. Montana fel akart menni a szénapadlásra, mert úgy a meglepetés és a magasság ütőkártyája lett volna a kezében.

A fegyveresek valószínűleg az istálló felé tartottak. Ha van eszük, gondolta Montana, óvatosak lesznek és nem sietik el a dolgot. Neki azonban nem volt ideje. Gyorsan kellett cselekednie.

Óvatosan felemelte a fejét. Pisztolyát eltette a tokjába, karjába vette Rickie ernyedtt testét és elindult a létra felé. Olyan gyorsan mászott fölfelé, ahogy csak bírt, vállán Rickie-vel. A létra fémből készült, és a golyók több fokát is meghajlították, az egyiket pedig félbetörték.

A kisiút a hátára fektette a szénába. A levegő még mindig fojtogatóan poros volt, de nem tudott ellene tenni semmit. Felállt és előhúzta a pisztolyát.

Lentről hangokat hallott. A fegyveresek közeledtek az istállóhoz. Vajon azért jönnek, hogy ellenőrizték a holttesteiket? Megszámolják őket?

Montana a szénapadlás ajtajához ment, amely félig nyitva volt. A keresztrudat lelőtték róla, így most a szélben nyikorogva lengett.

Óvatosan lenézett. Két férfi állt alatta. Csak kettő, gondolta. Eszébe jutott, hogy a harmadik elment Laura és Trace után a fenyőfák közé. Összeszorította a fogait.

A két férfi belépett az istállóba. Montana halkan a szénapadlás széléhez osont. Csak a körvonalait látta, de tudta, azok még rosszabbul látnak.

Pisztolyát célzásra emelte, tudva, ez alkalommal nem tévedhet. Minden szempontból előnyösebb helyzetben vannak, mint ő; ha célt téveszt, nem lesz második lehetősége.

Ekkor meghallotta, hogy Rickie mocorogni kezd a szénában és halkan felnyög. Ez az apró nyögés sokkal hangosabbnak tűnt, mint az egész éjszaka sorozattüze.

Azonban úgy tűnt, a lehullott szilánkok és törmelék között óvatosan araszoló férfiak nem hallották.

Maradj csendben, kölyök, imádkozott Montana. Maradj csendben és hagyd, hogy egy kicsit közelebb jöjjenek és akkor két jól irányzott lövéssel leszedhetem őket. Csak ennyit kérek. Hatvan másodpercet. Két jó lövést.

Sérült kezével kitámasztotta a másikat, kissé szétterpesztette a lábait, ahogyan a rendőrákadémián tanulta.

Gyerünk, bébi, gyerünk, gondolta, arra várva, hogy a hátsó férfi egy kicsit közelebb érjen. *Még két lépés és az enyém vagy.*

A fegyveres azonban tétován megállt és körülnézett a romos istállóban. Gépfegyverét készenlétben tartotta.

– Nem tetszik ez nekem – hallotta Montana. – Hol vannak a holttestek?

– Talán ott fenn – mondta a másik és a szénapadlás felé mutatott. Ha jobban erőlteti a szemét, megláthatta volna Montanát a sűrű porfelhőn keresztül, amint ott áll és várja őket.

– Nem ártana felküldenünk még egy sorozatot – mondta a hátul álló.

Ne, imádkozott Montana némán. Harminc másodpercet kérek. Adj harminc másodpercet és lépj ki a takarásból. Csak egyetlen lépést.

És ebben a pillanatban Montana háta mögött felhangzott Rickie üvöltése. Úgy sikoltzott, mint egy elveszett és elátkozott lélek a pokolban.

Tizennyolc

Az istálló irányából gépfegyvertűz hangja hallatszott. Santander hallotta, amint a fiúk egyik tárat a másik után ürítik. Luppler és Alvirez szilánkokra lövik az épületet, gondolta. Santander elégedettséget érzett, de csak halványat. Valójában most nem akart mást, csak a nőt.

Az arca fájt, ahol a nő eltalálta, *la puta*, a szuka, a ribanc. És most menekül előle. Követte a nyomait a tó széléig, de ott eltűntek a nyomok.

A tó sima jegén havat fújt a szél, amely lehetetlenné tette a nő követését, már persze ha arra ment.

A jégen kis kunyhók álltak, és Santander pontosan tudta, mik azok: lékhorgász házak. Talán bemenekült az egyikbe? Vajon annyira ostoba?

Ha ott van a nő, megtalálja, és ha megtalálja, olyan lassan ölheti meg, ahogy kedve tartja, és oly módon, ahogyan kedve tartja.

De mi van akkor, ha megpróbálja kicselezni? Mi van, ha átvágott a jégen egy másik irányba? Santander az arcát vakargatta és megpróbálta kitalálni, hogyan gondolkodhatott a nő.

Ha megáll, hogy átkutassa a kunyhókat, a nő minden pillanattal egyre messzebb juthat, és akkor hogyan fogja ismét megtalálni a nyomát?

Ennek ellenére a kunyhókat mindenképpen meg kellett vizsgálnia. Talán azt várja a nő, hogy a közelébe érjen és az ajtónyíláson keresztül lelője. Vagy az is lehet, hogy annyira kimerült, hogy képtelen volt továbbmenni.

Letette a benzineskannát, felemelte az Uzit, és hosszú sorozatot engedett a kunyhókba, vonalat húzva az oldalukra. A legtöbbet a legközelebb állóba eresztette. A kis bódé vadul táncolt a jégen és csaknem egylábnyit odébb csúszott.

Ördög és pokol, gondolta, leeresztve a fegyvert. Soha nem fogja megtudni, hogy bent volt-e a nő, ha nem nézi meg. Újratöltötte az Uzit, odament az első házhoz és megpróbálta kinyitni az ajtaját. Zárva volt.

Módszeresen szétlőtte a zárat. Odalépett a kunyhó oldalához és az aljától a tetejéig sűrűn megszórta golyókkal, egészen addig, amíg ismét ki nem ürült a tár. Töltött és berúgta az ajtót, készenlétben tartva a fegyvert, arra az esetre, ha a nő még életben van és lőni tud.

De a kisház üresnek tűnt. Felkattintotta az öngyújtóját és a fényénél körülnézett. A golyók felborítottak két széket és darabokra szaggattak egy régi kabátot, ami egy szögön lógott. A falon lévő kezdetleges polcról leesett két horgászbót és most ott hevert a jégen.

Santander kihátrált és nyitva hagyta az ajtót. A következő kunyhóhoz ment, aminek szintén zárva volt az ajtaja. Ismét meghúzta a ravaszt, amíg a zár recsegve szét nem tört. Az ajtó hangos nyikorgással kinyílt.

A tár maradékát módszeresen belelőtte a berendezésbe, aztán újratöltötte a fegyverét, berúgta azt, ami az ajtóból maradt és benézett.

Ez a kunyhó még üresebb volt, mint a másik. Csupán egy rozsdás csalisdoboz hevert a jégen. A szél besüvített a deszkafal számtalan golyóütötte résén. Ismét felvillantotta az öngyújtóját.

Semmi. Indult a következő kunyhóhoz.

Montanának nem volt ideje azon gondolkodni, miért ordít a gyerek. Az árnyak és a szállongó por által félig elrejtett két alakot nézte és lőtt.

Nyolcszor lőtt, gyors egymásutánban. Senki nem lőtt vissza. Láta, amint az egyik ember összeesik és arccal belezuhan a szénába. A másik megtántorodott és eltűnt a szeme előtt. Montana úgy gondolta, hogy többször is eltalálta, de nem volt biztos benne.

Rickie egyre hangosabban és kétségbeesettebben sikoltozott, de Montana most nem törődött vele. Óvatosan addig araszolt a szénapadlás szélén, amíg meg nem látta a másik fickót, aki egy szénabálán feküdt. Feje és egyik karja lelógott a báláról és Montana látta, hogy a szénát vér itatja át.

A másik is mozdulatlan volt, de Montana nem kockáztathatott. A tár maradékát beleürítette a két testbe.

Ekkor elővett egy új tárat és megtöltötte fegyverét. Továbbra is a testekre célozva óvatosan lemászott a létrán.

A feje fölött Rickie vonyított és nyüsített, de Montana még nem foglalkozhatott vele. Letérdelt az első ember mellé, a hátára fordította és kitapintotta a pulzusát. Nem érzett semmit.

Odament a másikhoz, lehúzta a szénabáláról a padlóra. Megfordította, de ennek sem volt pulzusa.

Montana fáradt cinizmuson kívül semmi mást nem érzett. Még mindig volt egy fegyveres, aki Laurára vadászott. És Rickie vadul sikoltozott a

feje fölött a szénapadláson.

Montana visszatette pisztolyát a tokjába és felmászott a létrán. Rickie a legtávolabbi sarokban, térdét az álláig felhúzva kuporgott, és ütemesen verte a fejét a falba. Poros arcát könnyek szántották végig és a hangja rekedt volt.

Montana odament hozzá, letérdelt és megpróbálta átölelni. Rickie még hangosabban ordított és vadul rúgkapált. Olyan erősen üvöltött, hogy hangszálai csaknem felmondták a szolgálatot.

Montana megragadta a fiú vállát és rázni kezdte, először finoman, majd egyre erősebben. – Rickie! – mondta. – Hagyd abba. *Hagyd abba!* Megsérültél? Mutasd meg, hol sérültél meg!

Rickie megrázta a fejét és tovább sírt. Iszonyatos volt ez a sírás, mert éles, elcsukló sikolyokból és rekedt hörgésből állt.

– Mutasd meg, hol sérültél meg! – könyörgött Montana. – Segítetek.

Rickie ismét megrázta a fejét és még jobban zokogott. Végül a szénapadlás közepe felé mutatott. Montana először nem látott semmit. Rickie azonban tovább mutogatott és sikoltozott, és úgy tűnt, mindjárt elájul a rémülettől.

Montana felállt és elindult a szénában. A levegő még mindig poros volt és a füle vadul csengett a lövésektől. Rickie sikolyai még rátettek erre egy lapáttal.

És ekkor meglátta. A szénában, kiterjesztett szárnnyal, egy hatalmas szürke-fehér bagoly feküdt. A golyók félig szétszaggatták a testét, de a feje szinte teljesen épségben maradt. Éles csőre nyitva volt, mintha dühösen felrikoltott volna, amikor eltalálták, és szürke szemei üresen meredtek a gerendákra.

Egy madár, gondolta Montana. Egy nagy, átkozott madár.

Felvette a megcsonkított baglyot, mire Rickie még hisztérikusabban kezdett sikoltózni. Szerencsétlen kölyök arra térhetett magához, hogy farkasszemet néz a legrosszabb rémálmával.

Montana odament a szénapadlás ajtajához, kirúgta és olyan messzire hajította a madarat, amennyire csak tudta, aztán megfordult és visszament Rickie-hez. Ez alkalommal nem hagyta, hogy a fiú ellökje magától. Megölelte és olyan szorosan tartotta, hogy Rickie mozdulni sem tudott.

– Elment – ismételte Montana, amíg végül Rickie sikolyai kimerült, nyöszörgő hangokká csendesedtek, és halkán sírdogált a vállán. – Elment.

– Hová? – kérdezte Rickie. Ez volt az első értelmes szó, amit mondott. – Hová?

Montanának eszébe jutott, Laura mivel nyugtatta meg a fiút, amikor az halálra rémült Stallings hattyús nyakkendőjétől. – Japánba – mondta. – A bagoly elrepült Japánba. Ne félj, már nincs itt.

A következő pillanatban a tó felől gépfegyver hangját hozta feléjük a szél.

Laura a sötétben kuporgott, négyháznnyira az embertől. Nem látta, mit csinál, de pontosan tisztában volt vele.

Amikor először lőtt, Laura a kunyhó jégpadlóján kuporgott, karjában Trace-szel. A golyók alig néhány centivel a feje fölött süvítettek el.

Amikor kicsivel korábban Trace-szel együtt beszaladt a kunyhóba, nekiütközött valaminek, ami a hátsó falnak volt támasztva. A zaj és a váratlan érintés nagyon megrémítette, de aztán eszébe jutott, mi is az... székek, összehajtható székek állnak a falhoz támasztva.

Leguggolt Trace-szel a sarokban, a székek mögött. Imádkozott, hogy ha a fegyveres férfi benéz az ajtón, ne vegye észre őket. Talán a székek eltakarják és a férfi továbbmegy.

Azonban alábecsülte üldözőjét. A férfi módszeresen szétlőtte a kunyhókat, és Laura tudta, hogy rájuk fog találni, és talán már azelőtt megöli mindkettőjüket, hogy kinyitná az ajtót. Ostoba volt, amikor bemenekült a házba, mert így csapdába esett.

A szíve vadul vert és tudta, nincs választási lehetősége. Meg kell próbálnia elsőként löni. A keze el volt gémberevedve, egész testében reszketett, és azt sem tudta, van-e Jefferson pisztolyában golyó.

Korábban soha nem lőtt automata pisztollyal. Revolverrel tanult löni, aminek tartójában hat töltény volt. Az automatáknak tölténytáruk van, de az sem mind egyforma. Két lövése maradt? Tíz? Egy sem?

Nem számít, mondta magának; ez az egyetlen lehetőségük, és ha van még tölténye, az első lövéssel el kell találnia. Ha elvéti, a férfi tudni fogja, hol van, és egy újabb sorozattal darabokra szaggatja búvóhelyüket.

Jeges levegő süvített be a lyukakon, amelyet az első sorozat okozott. A lyukak nagyok voltak és cakkos szélűek, és Laura megpróbált nem gondolni rá, mit tennének a fiú vagy az ő testével.

Olyan halkan mozgott, ahogy csak tudott, Trace mozdulatlan kis testét a

székek mögött hagyva. Lassan odamászott az ajtóhoz és résnyire kinyitotta. Láta a fegyveres férfit és úgy érezte, mintha egy nagy horog akadt volna a szívébe, amit valaki megpróbál kitépni a melléből.

A férfi háttal állt neki, fegyverét a negyedik kunyhóra szegezve. Már csak két kunyhó választotta el tőlük.

Most lőj, mondta magának. Lődd hátba! Ha az első lövés nem öli meg, tüzelj ismét!

A férfi még mindig háttal állt, újratöltve Uziját.

Most... most! gondolta Laura. De ismét tévovázott; megbénította a tettnek a súlya, amire készült.

Aztán lassan megcélozta a férfi háta közepét. Olyan erősen beleharapott a szája szélébe, hogy nyelvén a vér sós ízét érezte. Meghúzta a ravaszt.

– Sshh – próbálta Montana megnyugtatni Rickie-t. – Meg kell keresnünk Laurát és a testvéredet.

– Ne legyen több lövés – mondta Rickie, öklével kitörölve a könnyeket a szeméből. Dühös volt és kimerült, és a hangja alig volt több egy rekedt suttozásnál.

Montana megfogta a fiú állát és kényszerítette, hogy ránézzen. – Ne sírj – parancsolta. – Ne beszélj. Ha sírsz, visszajöhet a bagoly. Távol kell tartanunk a baglyot. Maradj csendben. Működik az órád?

Rickie túl rémült volt, hogy szólni tudjon, de felemelte a kezét és ránézett az órájára. Montana is látta, hogy az óra működik. Világító másodpercmutatója lassan kúszott a számlapon.

– Maradj csendben harminc percig – parancsolta Montana. – Megértetted? Harminc percig. Maradj csendben, hogy megtaláljuk Laurát és Trace-t.

Rickie szája megrándult, szemében félelem és kétségbeesés csillogott, de talán már túl fáradt volt, hogy sírjon. Vagy talán Montana ereje volt hatással rá. Szípozott és egész testében remegett, de csendben maradt.

– Rendben – bólintott Montana. – Csendben maradsz. Harminc percig. Akkor is, ha megint lövések lesznek. Rickie csendben marad. Most pedig gyere. Felveszlek. Kapaszkodj a nyakamba. Kapaszkodj erősen!

A fiút a vállához fogta. Rickie arcát Montana nyaka és válla közé rejtette. Montana óvatosan elindult lefelé a létrán.

Amikor leért, jobb karjával továbbra is Rickie-t fogta. Lehajolt és

felvette az egyik férfi mellett heverő Calicót. A fickó fél vállán és mellén átvetve egy töltényövet viselt, mint egy Panco Villa bandita. Montana magához vett egy kis töltényutánpótlást.

Ismét lövéseket hallott a tó felől. Gyorsan lehúzta a hullárról a dzsekijét és rácsavarta Rickie-re.

Rickie érzéketlenül nézte a halottakat, mintha nem értené, kik és mik, vagy egyáltalán nem is érdekelné. Elfordította a fejét és idegesen fellest a padlásra, mintha attól félne, hogy egy újabb bagoly jelenik meg és lecsap rájuk.

Montana odament a golyólyuggatta ajtóhoz, ami nyitva állt. Körülnézett.

Egymást kergették a gondolatai. Nem hagyhatja itt a gyereket. De hogy a pokolba cserkészen be egy gyilkost egy gyerekkel a nyakában?

– Mindent úgy kell csinálnod, ahogy mondom – suttozta Montana. – Tedd, amit mondok és maradj csendben... emlékszel?

Rickie szemében könnyek gyülekeztek, arca eltorzult és a fülére tapasztotta a tenyerét, de egyetlen hangot sem adott ki.

– Rickie-nek meg kell mentenie Laurát a rossz emberektől – mondta Montana. – Rickie-nek Trace-t is meg kell mentenie. Maradj csendben!

Rickie tovább szorította kezét a fülére és elfojtotta a melléből feltörő zokogást.

– Ügyes fiú – mondta Montana. – Ügyes nagyfiú. Most pedig segíts nekem. Segíts nekem, Rickie. Segíts Montanának.

Montana szorosan fogta a gyereket és remélte, nem szedik le őket, amíg átvágnak az üres területen. A fenyőfák felé futott. A tó felől újabb sorozat hangja hallatszott.

Aztán egyetlen pisztolylövés, teljesen más a többitől.

Laura, gondolta a férfi, és még gyorsabban próbált futni. Úgy érezte, azonnal kiszakad a tüdeje. *Laura*.

A pisztoly nagyot rúgott a kezében és csaknem elveszítette az egyensúlyát. A lövés hangja egy pillanatra megsüketítette és úgy futott végig az idegein, mint egy elektromos sokk.

Rémülten látta, hogy a fegyveres férfi még talpon van, de a teste furcsán megrándult. Aztán a következő pillanatban eltűnt... beugrott az egyik lékhorgász kunyhó mögé.

Laura kétségbeesetten folytatta a tüzelést, újra és újra és újra. Nem vette észre, hogy sír; lőtt, mert ez volt az egyetlen esélyük az életben maradásra.

Nem tudta, hányszor lőtt vagy hogy eltalálta-e a férfit. Vakon, ösztönösen tüzelt.

És akkor kiürült a pisztoly. Amikor a ravaszt húzta, csak üresen kattogott.

Laura mozdulatlanra dermedt és hallgatózott. A füle ugyan csengett, de nem hallott más hangot, mint a szél süvítését a tó jege fölött. A hófátyol kísértetiesen hullámozott, a fegyveresnek azonban nyoma sem volt.

Istenem, engedd, hogy halott legyen, könyörgött, istenem, kérlek, engedd, hogy halott legyen!

Tudta, hogy könyörgése gonosz, de nem törődött vele. Rájött, hogy ég a szeme, az arca nedves és folyik az orra. Orrát beletörölte kabátja ujjába és szabad kezével végigsimított az arcán.

Ránézett a kezében tartott pisztolyra és megpróbált ismét lőni vele, de a fegyver üresen kattant. Újra megpróbálta. Újabb kattanás. Tényleg kiürült.

Ha a férfi meghalt, elveheti a fegyverét. Azonban hogy azután mi lesz a következő lépése, arról fogalma sem volt. Képtelen volt gondolkodni.

Trace megmozdult mögötte. – Mama? – motyogta álmosan. – Mama?

– Ssshhh – mondta Laura lágyan, gépiesen. – Laura itt van. – A kisfiú elcsendesedett.

Az istálló felől nem hallatszott több lövés. Mikor hallgatott el? A zaj korábban néha szünetelt, de aztán tovább folytatódott. Úgy hangzott, mint egy háború. A csend nem a békét jelentette számára, hanem a halált.

Elfojtotta a melléből feltörő zokogást. Kezében tartva az üres pisztolyt, óvatosan szélesebbre nyitotta az ajtót. Meg kell néznie, meghalt-e a férfi. Nem lőtt vissza. Biztosan halott. Valószínűleg eltalálta. Hála istennek, eltalálta.

Remegve kilépett az ajtón és lassan araszolni kezdett a kunyhó felé, amely mögött a férfi eltűnt.

Hirtelen azonban ott termett előtte, gépfegyverét egyenesen Laura fejének szegezve. Laura megpróbált sikoltani, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.

– Szuka – mondta a férfi. – Szajha. Kétszer is eltaláltál. – Bicegve egy lépést tett Laura felé. – Ezért megfizetsz, te ördög kurvája!

Laurának nem jutott eszébe semmi más, mint a férfi fejéhez vágni az

üres pisztolyt. Olyan erősen dobta, ahogy csak bírta, üldözője azonban félrekapta a fejét és a fegyver a vállát találta el.

Amikor a pisztoly leesett a jégre, a férfi vadul félrerúgta, majd megindult felé. Laura próbált elhárítani tőle, de a férfi felemelte a kezét és olyan erősen vágta pofon, hogy Laura érezte, az egyik foga félbetört.

A fájdalom azonban fantomszerű volt; alig érezte. A félelem sokkal erősebb volt. A férfi ismét megütötte, ez alkalommal olyan erővel, hogy Laura nekiesett a kunyhó túlsó falának.

– Maradj ott! – parancsolta a férfi. – Ha akarsz, megpróbálhatsz elfutni, de szétlövöm mindkét lábadat.

Laura túl kábult volt, hogy megmozduljon. Csak feküdt a jégen, miközben a férfi, fegyverét rászégezve, hátrált. Amikor megfordult és elindult a havas tópart felé, Laura erős vágyat érzett, hogy felkapja Trace-t és fusson.

Azonban ahhoz is túl gyenge és rémült volt, hogy felálljon, nemhogy még egy gyereket is magával cipeljen. Tudta, a férfi komolyan gondolta, amit mondott. Valóban szétlőné mindkét lábát. De bármit tenne is vele ezután, az még rosszabb lenne.

A férfi még nem vette észre Trace-t. Talán nem is fogja. Talán még ha meg is öli, nem fogja megtalálni Trace-t. És valamiképp Montana megmenekül és ő megmentheti Trace-t.

Átsuhant az agyán, hogy Trace talán nagyobb biztonságban lenne, ha ő futni kezdene, csak éppen nélküle. Ha menekülni próbálna, a fegyveres férfi valahol a jégen vagy kint a hóban lőné le, és talán vissza sem jönne erre a helyre.

Négykézláb odamászott Trace-hez, levette a kabátját, ráterítette az alvó fiúra, aztán odavonszolta magát az ajtóhoz. Ha fel tudja húzni magát az ajtókeretnél, igenis futni fog. Meg tudja csinálni. Biztosan meg tudja csinálni.

De hirtelen a férfi megint ott volt, és ismét úgy megütötte Laurát, hogy visszarepült a túlsó falhoz, majd lecsúszott a jégre.

Laura felnézett rá. A férfi egyik kezében továbbra is a fegyverét szorongatta, a másikban azonban egy kanna volt.

Sántítva közeledett Laurához. – És most, szuka – sziszegte összeszorított fogakkal –, egy kicsit szórakozunk.

Laura döbbenten bámult rá. Felhők takarták el a holdat és így nem

láthatta a férfi arcát. – Mit akar tenni? – kérdezte. Remegett a hangja.

– Talán belelövök a lábadba, hogy ne tudj mozogni – válaszolta a férfi. – És a kezedbe is belelövök. Aztán megloccsolom benzinnel ezt a kunyhót és meggyújtom. Elmászni sem leszel képes. Csak fekszel majd és élve megégsz.

– Miért nem ad egy lehetőséget? – kérdezte Laura, és még jobban remegett a hangja. – Engedje, hogy megpróbáljak elmenekülni.

– Nem. Nekem tetszik ez a hely, ahol elkaptalak – rázta a fejét a férfi. – Hol vannak a többiek? A fickó az istállóban volt. Most ő is ropogósra sül.

– Én ám nagyon gyorsan tudok futni – erősködött Laura. – Biztosan attól fél, hogy nem találna el. Nincs magában *cajones*.

– A fickó – lépett közelebb a férfi –, egyedül volt? Vagy vele volt az egyik, vagy mindkét fiú? Hol vannak a fiúk?

– A fiúk vele vannak – hazudta Laura. – Engedje, hogy megpróbáljak elfutni. Tényleg nincs magában *cajones*, igaz? Nem tud jól célozni. Gyáva és rossz lövő, és nem mert kockáztatni.

– Van még itt valaki? – kérdezte a férfi. – Mi az ott a székek mögött?

Laura megpróbált úgy helyezkedni, hogy a férfi és a székek között legyen. – Semmi – mondta. Érezte a szájában a vér ízét, és olyan íze volt, mint a kétségbeesésnek.

– Nem úgy viselkedsz, mintha nem lenne ott semmi – mondta a férfi gúnyosan. Megragadta Laura karját, felrántotta, majd nekivágta a másik falnak, olyan erővel, hogy a lány percekig szikrákat látott.

Mire azonban kitisztult a látása, a férfi félrehúzta a székeket és ott hevert Trace, tehetetlenül és eszméletlenül a hálósákban. A férfi benyúlt a zsebébe, előhúzta az öngyújtóját és felvillantotta.

Elégedett vigyorral nézte a gyereket. Laura a fényben egy hullaszerű, beesett, ragyás arcot látott. A szeme visszatükrözte az öngyújtó fényét.

– Meghalt? – kérdezte a férfi. – Megöltem?

– Nem – vágta rá Laura dühösen. – Be van nyugtatózva.

– Kelj fel! – mondta a férfi, közelebb tartva az öngyújtót Trace arcához. – Kelj fel és halj meg, muchacho.

Meg akarja égetni, gondolta Laura iszonyodva. Minden erejét összeszedte és rávetette magát a férfira, félreütve öngyújtót tartó kezét.

Laura úgy fordult, hogy a férfi és Trace között legyen, és megpróbálta kicsavarni a kezéből a gépfegyvert.

A férfi spanyolul szitkozódott, visszarántotta a fegyvert és elhátrált a lánytól. Folyamatosan szidta Laurát, mindenféle idegen átkokat szórva rá.

Végül felegyenesedett és azt mondta: – Szajha. Ezért nem a kunyhót, hanem téged és a kölyköt locsollak meg benzinnel.

Ismét felkattintotta az öngyújtót. – És aztán meggyújtalak. Mindkettőtöket.

A férfi egy lépést hátrált és eltette az öngyújtót. Fogta a benzineskannát és lecsavarta a tetejét. Laura felkapta a kabátját Trace-ről, és amikor a férfi locsolni kezdte rájuk a benzint, pajzsként maga elé tartotta.

– Torreádort akarsz játszani? – vicsorogta a férfi. Megpróbálta kitépni a kabátot Laura kezéből, de a lány nem engedte.

– *Toro, toro* – gúnyolódott a férfi. – Harcos nőszemély vagy. Nem akarsz meghalni. Ez jó, mert így még nagyobb élvezet lesz megölni téged.

Laura a férfi felé rúgott, de a kabátot nem engedte el. A férfi olyan erősen húzta, hogy a lány úgy érezte, azonnal kiszakadnak az ujjai.

– Rohadt ribanc! – ordította a férfi és elengedte a kabátot, aztán felemelte az Uzit, hogy lesújtson vele.

– Ne mozdulj – mondta egy hang a háta mögül. – Dobd el a fegyvert, személtáda! Különben szétlövöm a fejed.

Laura visszarogyott, testével próbálva Trace-t védeni. A szeme tágra nyílt, a szíve olyan gyorsan vert, hogy úgy érezte, azonnal szétrobban.

– Háromig számolok – mondta Montana. – Egy, kettő...

A férfi azonban nem dobta el a fegyvert. Megpördült és lőtt. Montana is lőtt. Laura nem látta tisztán Montanát, csak a narancsvörös torkolattüzet.

Behúzódott a sarokba és olyan kicsire összehúzta magát, amekkorára csak tudta. A fegyveres férfi nem lőtt többet. Tántorogva elindult, majd néhány lépés után arccal előre a jégre zuhant.

A csend hangosabb volt, mint a lövések. – Montana? – szólalt meg Laura vékony hangon. – Montana?

– Itt vagyok – válaszolta a férfi, és kilépett a legközelebbi kunyhó mögül. Laura csak a körvonalait látta. Montana elindult felé, de volt valami különös a járásában.

Megállt a földön fekvő alak mellett, letérdelt és a hátára fordította. Laura felállt és bizonytalan léptekkel elindult feléjük. Montana feltartotta a kezét, jelezve, ne menjen tovább.

Laura reszketve állt három vagy négy lépésre üldözőjétől. A férfi a

hátán feküdt és szaggatottan szedte a levegőt. Egy sötét folt volt alatta a jégen, amely egyre nőtt. Felemelte a kezét és ujjai begömbültek, mintha az üres levegőben akarna megkapaszkodni.

A hold kibújt a felhők mögül, és kékes fényében Laura látta, hogy a férfi szeme nyitva van. Úgy meredt a lányra, mintha gondolatban éppen felgyújtaná, meggyilkolná.

Montana megragadta kabátjának elejét és felrántotta. A férfi teste ívben megfeszült a fájdalomtól. – Ki küldött? – kérdezte. – Hallasz? Azonnal mondd meg, te rohadék! Ki küldött ide meghalni?

A férfi zavaros tekintete Montana felé fordult, és a szája görcsösen rángatózott.

– Ki küldött? – ismételte meg Montana összeszorított szájjal. – Akárki volt is, a halálodba küldött. Meggyilkolt. Ki volt az? Ki?

A férfi keze Montana után kapott. – Akkor is meg fogunk ölni – suttogeta rekedten. – Téged, a kurvát és az ördögfattyakat. Mi sosem adjuk fel. Soha.

Montana visszalökte a jégre. – Ne akard, hogy én húzzam ki belőled, szarházi!

Laura bénultan figyelte, amint Montana jobb hüvelykujját belenyomja a férfi vállán tátongó hatalmas sebbe. A férfi torkából fojtott, hörgő hang tört fel.

– Montana – szólalt meg Laura –, kérlek, ezt ne...

Montana azonban nem törődött vele, és még mélyebben belenyomta ujját a sebbe. – Mondd meg azonnal, a fene egyen meg! Ki küldött?

A férfi teste ismét megfeszült, a szája rángatózott és valami olyasmit mondott, hogy „Hepfinger”,

– Hepfinger? – kérdezte Montana dühösen. – Jorge Hepfinger? Ki más még? Könnyen akarsz meghalni? Vagy olyan fájdalmasan, ahogy csak lehet?

Felrántotta a férfit, majd ismét nekivágta a jégnek. – Itt a halál kibaszott anygala beszél, kölyök! – mondta, közelebb hajolva. – Hepfinger és ki? Ki, a franc essen beléd?

– M-mesius Estrada. Ők ketten. Hadd haljak meg békében! *Madre de Dios, Madre de Dios.*

Montana szája megrándult. – És mi a helyzet Reynaldo Comcével? Ezért küldtek ide? Hogy védjék Comcét? Hagyták, hogy ide gyere és

meghalj Comcéért? Egy csinos gazdag fiúcskáért?

– *Sí, sí* – mondta a férfi, úgy préselve ki magából a szavakat. Keze ismét a levegőbe markolt. – *Reynaldo es en asesino... Reynaldo, no mí... deseo madre... deseo mama...*

– És mi van Isaac Conlee-vel a különítménytől? Ő is benne van? Ő is közétek tartozik?

– *No. No. Por favor... el dolor, el dolor...*

– Ki van még itt? – kérdezte Montana, ismét felemelve a fickót a jégről.
– Hányan jöttetek? Van még valaki?

A sötét szemek kifordultak. A férfi szája lefittyedt, hosszú, rekedt sóhaj tört fel a melléből és keze élettelenül a jégre hullott. Szeme visszatükrözte a felhők által elhomályosított holdat.

Montana elengedte és a holtteste visszahanyatlott a véres jégre. Lenézett a csontos, ragyás arcra.

– Meghalt? – kérdezte Laura. Nem érzett borzalmat, nem érzett döbbenetet, nem érzett semmit.

– Igen – bólintott Montana. – Meghalt. Emlékezz arra, amit mondott. Comcéról, Hepfingerről és Estradáról. Nagyon fontos.

Montana megcsóválta a fejét és felállt. Kissé bicegve odament Laurához.

– Ki... ki az a Hepfinger és Estrada? – kérdezte dadogva.

– Rossz fiúk – válaszolta Montana és a lány felé nyújtotta a kezét. – Laura, nagyon sajnálom. Ki kellett szednem belőle. Emlékezz a nevekre. Emlékezz ezekre a nevekre, jó?

A következő pillanatban Laura már a karjai közt volt. A férfi arca megrándult a fájdalomtól. Laura benyúlt a kabátja alá és keze ragacsos lett a vértől.

Montana megcsókolta, de Laura nem engedte, hogy magához ölelje. – Te megsérültél – mondta rémülten. Elhúzódott és belenézett a férfi arcába. – Hol?

Montana fél karját továbbra is a lány vállán hagyta. – Kaptam egyet a bordáim közé. – Laura érezte a hangján, hogy igyekszik elfojtani a fájdalmat.

– Mennyire súlyos? – kérdezte.

– Hé! – nevetett a férfi erőltetetten. – Még talpon vagyok. És ez számít. Csak az számít, ki marad talpon a végén.

Laura a halott férfit nézett. El akart indulni felé, de Montana visszatartotta. – Mit akarsz? – kérdezte.

– Az ingét – felelte a lány. – Be akarlak kötözni az ingével. Vérzel és...

– Később – rázta a fejét a férfi. – Rickie-t a fák között hagytam. Egyedül van. Trace jól van?

Laura gépiesen bólintott, és úgy érezte magát, mint egy álmodó, aki képtelen elmenekülni egy rémálomból. – Igen... igen. Hozom. Aztán elmegyünk Rickie-ért. És aztán...

Hirtelen elhallgatott. Mit csinálnak azután? Az autójuk valószínűleg elégett. A ház eltűnt.

– Ezek a fickók valahogy eljutottak ide – mondta Montana. – Fogd a gépfegyverét. Lehet, hogy vannak még.

– Még? – Úgy érezte, képtelen elviselni többet. Kényszerítette magát, hogy felvegye a fegyvert, és a gyomra összerándult, amikor hozzáért. De felvette.

Csak annyi időre tette le, amíg visszavette a kabátját és az álláig begombolta. A szőrmét teljesen átítatta a benzinnel, de nem akart rágondolni vagy beszélni róla. Letérdelt és a karjába vette Trace-t.

Óvatosan felemelte a fegyvert és felállt. Micsoda jó festményt lehetne festeni róluk, gondolta sötéten. *Egy nő, egy gyerek és egy Uzi.*

– Majd én viszem Trace-t – ajánlotta Montana.

Laura megrázta a fejét. – Tartogasd az erődöt Rickie-re.

Együtt megindultak a fenyőfák felé, követve Montana lábnyomait. A szél süvítésén és a hó ropogásán kívül nem hallatszott más hang.

Laura félt kérdéseket feltenni, de egyet mégis kipréselt magából. – Rickie is megsérült?

– Nem – felelte Montana. – Fázik, össze van zavarodva, de nem hiszem, hogy baja esett volna. Viszont látott egy baglyot és halálra rémült tőle.

Mi mindent láttak ezek a gyerekek, gondolta Laura elfacsarodó szívvel. Mi mindenben mentek keresztül.

– Sokkal jobban félt egy döglött bagolytól, mint a halottaktól – mondta Montana.

– Halottak – ismételte Laura. – Ez azt jelenti, hogy megölted őket?

– Igen.

– Helyes – bólintott Laura, és arra sem volt ereje, hogy megdöbbenjen saját érzéketlenségén.

– Sajnálom, hogy nem tudtam hamarabb megállítani – mondta Montana.
– Takarta az a rohadt kunyhó. Bántalmazott?

– Nos... igen – ismerte be Laura. – De annyira féltem, hogy szinte semmit nem éreztem.

Kabátja búzlótt a benzintől, de próbált nem venni róla tudomást. – Nagyon féltettelek. Úgy hangzott, mintha teljesen szétlőtték volna az istállót. Hogy menekültetek meg?

Montana elmesélte. – Soha többé nem akarok fürdőkádba ülni – mondta szenvedélyes hangon. – Sőt látni sem akarok fürdőkádat!

Hirtelen ott volt Rickie. Egy fatörzs mellett állt reszketve és az óráját nézte. – Rickie! – kiáltotta Laura és a kisfiú felé futott. – Rickie, Laura vagyok. És itt van Trace is. Ismét együtt vagyunk!

Rickie felnézett a lány arcára és halványan elmosolyodott. Laura csaknem elesett a mély hóban, de a következő pillanatban már ott volt a fiú mellett.

Hagyta, hogy a fegyver lehulljon a válláról és fél karral óvatosan magához ölelte Rickie-t. Olyan erősen szorította mindkét fiút, ahogy csak tudta. Megcsókolta Rickie jéghideg arcát.

– Mondd el, hogyan érzed magad – kérte. – Nem fáj sehol?

Rickie fészkelődött a karjában, de nem válaszolt. Laura egy kicsit eltolta magától és belenézett a kisfiú zavart arcába. – Rickie, Laura nagyon örül, hogy lát. Mondd meg Laurának, hogy fáj-e valahol!

– Még nem beszél – mondta Montana. – Még nem járt le az idő.

Laura szemébe a büszkeség könnyei szöktek. – Rickie, te egy nagyon, de nagyon jó kisfiú vagy! Az egyik legjobb kisfiú a világon.

Montana lehajolt és felvette Rickie-t. A fiúnak láthatóan nem tetszett, de hagyta.

– Igen – bólintott Montana, és hangjába érzelem lopózott. – Nagyon jó fiú vagy, kishaver. Jó fiú. A legjobb.

Laura tudta, Montanának fájdalmat okoz vinni a gyermeket. A férfi erősen sántított, de nem mondott semmit.

Együtt lassan elindultak a ház felé, amely még mindig égett, kísérteties, narancssárga fényt vetítve az éjszakai égboltra.

Tizenkilenc

Ez túl sok egyszerre, gondolta Laura.

Bénultan állt a tisztás szélén, magához ölelve Trace-t, és a tüzet nézte.

A ház vázának egy része még állt a magas lángok között, de a tető lerogyott és a falak bedőltek.

A fészergarázs teteje ráomlott az autóra, és az autó maga is egy megfeketedett váz volt, amelynek belsejében lángok ugráltak.

Elvesztettük Jeffersont. Örökre elment, gondolta Laura nehéz szívvel. Időnként fekete füstfelhők törtek fel a lángok közül és orrfacsaró szaguk betöltötte az éjszakai levegőt.

Jefferson, az a kedves és bátor férfi, holtan hevert ebben a pokolban, földi teste elporladt. Soha többé nem fogja hallani, amint mély hangján morog valami miatt, nevet vagy viccelődik, soha nem látja kifejező szemeit, szomorú mosolyát. Laura torka összeszorult és egy pillanatra behunyta a szemét.

A ház odalett, az autó szintén. Minden, ami életben tartotta őket a hosszú menekülés alatt, most szó szerint porrá és hamuvá lett.

A döbbenet és a tehetetlenség teljesen megbénította. A veszteség, különösen Jefferson elvesztése, túl sok volt. Az agya egyszerűen képtelen volt elfogadni.

Valami érthetetlen okból az egyetlen dolog, ami eljutott az agyáig, az volt, hogy a fiúk holmija odaveszett. Mindazok a törekeny, gyerekes tárgyak, amelyek a világuknak a rend illúzióját biztosították... elpusztultak. A mintás lepedők és függönyök, a plakátok, a könyvek, a játékok, a kopott Tapsi Hapsi lámpa, a videokazetták, a térképek, bábuk és aprópénzes üvegek. Minden odalett.

Kinyitotta a szemét. Montana egy magas fenyőfának dőlt, az oldalát fogta és némán nézte a jelenetet.

Letette Rickie-t, és a fiút annyira lenyűgözte a lángok látványa, hogy láthatóan nem értette, mi ég. *Legalább Isten ennyivel megajándékozott,* gondolta Laura. Lehajolt és megcsókolta a kisfiú arcát, aki mintha meg sem érezte volna.

– Rickie-nek nem lesz semmi baja – mondta a lány gépiesen. –

Egyikünknek sem lesz semmi baja.

– Túl közel vagyunk a fényhez – szólalt meg Montana. – Hátrébb kell húzódnunk.

A tűz megvilágította az arcát és rajta a fájdalom komor kifejezését, amit megpróbált leplezni.

Laura nem szólt semmit, csak behátrált a fák közé, amíg Trace-szel együtt ismét mélyen a fák között voltak. Még itt is érezte a hatalmas tűz melegét az arcán.

Montana, vállán a gépfegyverrel, felegyenesedett. – Gyere, kishaver – mondta Rickie-nek. – Túl közel vagyunk. Veszélyes.

Rickie azonban mozdulatlanul állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Montana megfogta a vállát és kényszerítette, hogy elforduljon. Rickie megpróbált visszanézni, de Montana továbbtolta maga előtt.

Laura növekvő aggodalommal látta, hogy Montana lassan lépked és egyre erősebben sántít. Farmernadrágjának jobb szára sötét volt az oldalából folyó vértől.

– Csinálnunk kell valamit a sebeddel – mondta Laura.

A férfi megrázta a fejét. – Később. El kell tűnnünk innen.

Laura bólintott. Mintegy álomban, felidézte a halott férfiakat, akik szétszórva hevernek az éjszakában. Valahol, nem messze az úton, hagyniuk kellett egy járművet.

Ugyanakkor az is eszébe jutott, amit Montana mondott arról, hogy a járműnél lehetnek még fegyverek. *Újabb fegyverek*. Ez már tényleg túl sok volt; egyszerűen gondolni is képtelen volt rá.

Montanára nézett és hallotta nehézkes lélegzetvételét. Laura összeszorította a fogát és kicsit változtatott Trace helyzetén. A fegyver, amit annyira gyűlölt, a vállán lógott. A gyermek nehéz volt, a fegyver hátráltatta, de tovább kellett vinnie mindkettőt.

– Megint a fák között vagyunk, igaz? – kérdezte Montanától.

A férfi megrázta a fejét. – Egyedül megyek. Maradj itt a srácokkal. Megszerzem az autót és visszajövök értetek.

Miközben ezeket mondta, ismét nekidőlt a fatörzsnek.

– Engedd, hogy veled menjünk – kérte a lány. – Megsérültél és...

Montana a szavába vágott. – Nem. Eleget láttál egy éjszakára. És ő is. – Gyors pillantást vetett Rickie-re. A fiú a válla fölött továbbra is a tüzet bámulta.

– Aggódom érted – mondta Laura.

– Nélkületek gyorsabban mozgok.

Ezzel valósággal eltépte magát a fától. Elhaladt Laura mellett, egyik kezét az oldalára szorítva, a másikkal a fegyvert fogva. Túl egyenesen, túl óvatosan lépkedett, mint egy részeg, aki igyekszik nem támolyogni.

– Montana... – A lány hangja elhalt, mert új félelem kerítette hatalmába. Hirtelen rádöbbsent, hogy a férfi akkor sem tudná vinni Rickie-t, ha akarná. Saját magát is alig bírta; sérülése sokkal súlyosabb volt, mint azt beismerte.

Körülbelül tizenöt lépést tehetett meg a fenyőfák között, amikor megbotlott, és Laura szíve csaknem megállt a rémülettől.

Montana megállt, visszanyerte az egyensúlyát és továbbment. Merev testtartása azonban meghazudtolta hosszú lépteit. Ismét megbotlott, és ez alkalommal térdre esett a magas hóban.

– Jaj, ne! – suttogta Laura.

Odarohant a férfihoz, mire azonban elérte, Montana ismét felállt. Egy pillanatig bizonytalanul imbolygott, aztán nagy levegőt vett és ismét elindult.

– Ne! – kiáltotta utána Laura könyörögve.

A férfi nem válaszolt, csak ment. Körülbelül tíz lépést tehetett meg, amikor összerogyott.

Laura utána szaladt és térdre esett mellette. A férfi megint megpróbált talpra állni. Laura látta, hogy oldalából keskeny vérpatak folyik a fehér hóra.

– Nem mehetsz tovább – kérlelte. – El fogsz vérezni.

Montana szaggatottan szedte a levegőt. – Ne hagyd Rickie-t egyedül. Túl közel mehet a tűzhöz.

– Idehozom hozzád. Itt maradsz a fiúkkal, én pedig elmegyek az autóért.

– Nem – nyögte a férfi és erőlködve megpróbált feltápáskodni. – Lehet ott valaki.

Laura Trace-t átvette a bal karjára. Jobb kezével megragadta Montana vállát és nyomta lefelé, elég erősen ahhoz, hogy a férfinak ne legyen ereje küzdeni vele.

– Ha te mész, el fogsz vérezni – szúrta a fogai között. – És akkor mi hasznunkra leszel?

Ez volt az egyetlen ellenérv, amivel hatni tudott rá, és igyekezett ezt

teljes mértékben kihasználni. – Mi történik, ha összeesel és meghalsz, Montana? Halálra fagyunk mindhárman, amíg rád várunk. Mindnyájunkat megölsz.

– Lehet az autónál valaki – ismételte a férfi. – Fegyver lehet nála.

– És ha igen, te mennyi védelmet jelentesz? – kérdezte Laura. – Feküdj le. Mondom, feküdj le! Olvastam egy nőről, akit találat ért és meghalt volna, ha nem a hóba zuhan. A hó lelassítja a vérzést.

A férfi megpróbált tiltakozni, de a lány lenyomta a hóba. Montana mozdulatlanul feküdt a hátán, fogait összeszorítva, egyik kezét az oldalán tartva. – Csak feküdj. Ne mozogj. Ide fektetem Trace-t melléd és elmegyek Rickie-ért. És aztán elmegyek az autóért.

– Szent ég, Laura – nyögte a férfi rekedten.

A lány úgy tette le Trace-t, hogy közvetlenül Montana mellett legyen. Óvatosan eligazgatta a hálózásokat, hogy a hó ne essen a kisfiú arcába. Megérintette a homlokát. Tűzforró volt.

Még följebb húzta a hálózásokat. Nem tudta, mi mást tehetne érte.

Aztán felállt, a havon keresztül visszament Rickie-ért, és félig vonszolta, félig vitte arra a helyre, ahol Montana és Trace feküdtek.

Letérdelt a kisfiú elé. – Rickie – mondta komolyan. – Figyelj Laurára. Laurának most el kell mennie. Maradj Montana mellett. Ne mozdulj el innen, amíg vissza nem jövök.

– Hideg – mondta Rickie panaszosan. – Hideg. Rickie *haza* akar menni.

A kisfiú nem nézett Laurára, továbbra is arrafelé fordult, amerre a tűz fényét látta. A lány most döbbsent rá, hogy Rickie lábán csak papucs van, semmi más. Szinte hányingere lett a borzalomtól. Két keze közé fogta a kisfiú arcát.

– Ne mozdulj el innen, amíg Laura vissza nem jön. Most gyere ide. Fogd a havat... – belemarkolt a hóba és Montana vérző oldalához nyomta – ...és tartsd rajta Montana oldalán. Oda nyomd a havat, Rickie, ahol Montana vérzik.

A kisfiú engedelmesen lekuporodott Montana mellé és csupasz kezével havat nyomott a sebhez.

– Nagyon ügyes vagy. – Megcsókolta Rickie arcát, de a fiú elhúzódott tőle.

– *Hideg* – mondta, még panaszosabban, mint az előbb. Ennek ellenére ott maradt Montana mellett, és szorgalmasan lapátolta a havat a férfi

oldalára.

A lány Montanához fordult. Végigsimított a férfi arcán, megérintette a száját. – Visszajövök. Aztán meg ne halj nekem. Ígérd meg, hogy nem fogsz meghalni.

– Laura... légy nagyon óvatos – mondta a férfi. – Ne félj lőni. Ha valaki van az autónál, lödd le. De ne engedd, hogy meglásson.

– Úgy lesz – bólintott a lány. Még egyszer megérintette a férfi arcát. – Komolyan gondoltam. Ne halj meg. Kérlek.

Felállt és levette a gépfegyvert, a gyűlölt gépfegyvert, a válláról. Elindult, olyan gyorsan, ahogy csak haladni bírt a nagy hóban. Maga mögött hagyta a hóban fekvő Montanát és Trace-t, és Rickie-t, aki hóval borogatta Montana oldalát.

Megszólalt az autótélfon. Hepfinger, amikor beleszólt, Estrada ideges hangját hallotta.

– Mi a fene folyik ott? – kérdezte Estrada. – Miért nem hívott? Talán nem találták meg őket?

– De igen, megtaláltuk őket – válaszolta Hepfinger vidáman. – A ház ég. Jó sok lövöldözés volt. Úgy látszik, egy kis tűzharcba keveredtek a fiúk.

– És már elhallgattak a fegyverek?

– Igen. Valószínűleg most dobálják a holttesteket a tűzbe.

– Menjen és ellenőrizze le! – parancsolta Estrada. – És amikor biztos benne, hogy kész, hívjon fel!

– Természetesen – ígérte Hepfinger derűs hangon. – Legyen nyugodt. Gondom lesz mindenre.

Kikapcsolta a telefont és nagyot sóhajtott. Már nagyon várta, hogy az ikrek és a többiek halottak legyenek. Olyan lesz ez, ahogyan a jenikik mondják, mint egy toll a kalapja mellé. Ki lett volna képes ilyen gyorsan lenyomozni és megtalálni őket? Megbízóí hosszan zenghetik dicséretét.

Hepfinger visszatette a telefont a töltőre, egy kicsit letekerte az ablakot és hallgatózott. Csak a szél panaszos suhogása hallatszott a fák jeges ágai között. Nem hallatszottak lövések.

Feltételezte, hogy Estrada a három fickót... Lupplert, De Mosquerát és Alvirezt... megöleti. Akkor ugyanis nem kell attól tartania, hogy eljár a szájuk a mai éjszakáról.

Estrada talán még Santandert is megöleti; nem lenne rossz ötlet. Sejtette, hogy Santander egy kissé perverz; kellemetlen alak volt és rendkívül undorító. Hepfinger már a kinézetéért is lelőtte volna.

A hideg éjszakai levegő beáradt a nyitott ablakon és Hepfinger egy kicsit megborzongott. Gyorsan felhúzta az ablakot és sóhajtott. A furgon belsejében kellemes meleg volt, és gyönyörű klasszikus zene szólt a CD lejátszóból, Liszt Hatodik Szimfóniája.

Hirtelen elhatározással kikapcsolta a zenét, belebújt a kabátjába és felvette szőrmebéléses kesztyűjét. Elővett egy sapkát a zsebéből és gondosan ráhúzta érzékeny füleire.

Hátranyúlt és felvett egy Uzit, olyat, amilyen Santandernek is volt. Fogta a töltényövet és a vállára akasztotta, aztán ismét végignézett az úton. Semmi szokatlant nem látott, semmi nem mozdult, kivéve a szélben hajladozó fákat és az árnyakat a havon.

Hepfinger lelkiismeretes ember volt, így az út helyett az erdőben szándékozott megtenni a házig hátralévő negyed mérföldet. Esze ágában sem volt autóval belehajtani egy potenciálisan veszélyes helyzetbe; túl feltűnő lenne. Az effajta saját kényelme terhére gyakorolt óvatosság miatt maradt áldozat helyett orgyilkos.

Örült, hogy ma éjszaka a többiekre hagyta a gyilkolást. Egyrészt túl hideg volt, hogy élvezhesse a helyzetet, másrészt ma este nem lett volna gyomra az ádáz gyilkoláshoz; az extra ropogós sült csirke, amit vacsorára elfogyasztott, erősen megterhelte az emésztését.

Imádta a nehéz, gyorsételeket, de gyűlölte az azt követő gyomorégést.

És a szíve mélyén még mindig Marco DeMario fölött bosszankodott. Hepfinger büszke volt zseniális képességeire, azonban DeMario csúnyán kijátszotta.

A végén természetesen meg akarta ölni az öregembert. Egy tucat módszert ismert, amitől balesetnek tűnt volna az eset, még akkor is, ha a keze sérült.

Azonban DeMario erős vérzése meglepetésként érte Hepfingert. Rosszul mérte fel a helyzetet, és még mindig dühös volt, ha eszébe jutott.

Igen, meg fog könnyebbülni, ha visszaér Bostonba és végre felülhet a gépre, ami visszaviszi Atlantába. Santander és a többiek New Yorkba repülnek; a Kartell emberei megszabadulnak a furgontól; és aztán ha gondoskodtak Reynaldo Comcéról, ez az epizód lezárul. Vége lesz.

Hepfinger ököllel megütögette a mellét, halkan böfögött, és kinyitotta a furgon ajtaját. Bosszantóan hosszú gyaloglás állt előtte, hogy megnézzé, rendesen elvégezték-e a gyilkolást. De túl sokáig üldögélt a furgonban. Először vizelni fog. Hátat fordított a szélnek és kigombolta a nadrágját.

Laura olyan halkan futott a fák között, ahogy csak tudott, próbálva minél kisebb zajt csapni. Futás közben lehajolt és igyekezett közel maradni az úthoz, anélkül hogy megláthatnák.

Azonban fáradt volt és ügyetlenül futott, és léptei hangosan ropogtak a fülében. Szúrt az oldala, mintha egy kést döftek volna bele, és a lába mintha ólomból lett volna. Félt és kétségbeesett volt, de képtelen volt lerázni az érzést, hogy nem más, mint egy ostoba gyerek, aki katonásdit játszik a fenyvesben.

Magára hagyta őket, és talán Montana meg fog halni. *Kérlek, Istenem, ne hagyj, hogy meghaljon!*

Trace magatehetetlenül és lázasan fekszik a hóban. Ha nem szerez neki segítséget, tüdőgyulladást fog kapni; megtelek a tüdeje és képtelen lesz lélegezni. *Kérlek, Istenem, ne hagyj, hogy meghaljon!*

Mi lesz, ha talál egy üres autót, de nem lesz benne a kulcs? Mi van, ha a kulcs az egyik halott férfinél van? Akkor vissza kell mennie, átkutatni a hullákat, talán mindnyájukat. Már maga sem tudta, hány halott volt.

Görcsösen megremegett. Nem volt ideje, hogy visszaforduljon. Az idő vészesen fogyott.

Kérlek, Istenem, ne hagyj, hogy meghaljanak! Minél tovább futott, annál jobban forgott körülötte a világ. Mi van, ha tényleg várakozik valahol egy autó... de több mérföldnyire innen? Az akaraterő és az adrenalin hajtotta, de nem tudta, meddig bírja. Szédült, a tüdeje égett, a füle zakatolt, és különös, apró fénypöttyök ugráltak látótere szélén. Már most annyira fáradtnak érezte magát, hogy a legszívesebben eldőlt volna a hóban, hogy soha többé ne keljen fel.

Ebben a pillanatban azonban, a holdfényben megpillantotta. Egy furgon állt a havas út szélén.

Annyira csak a futásra összpontosított, hogy majdnem elhaladt mellette.

Lassíts! parancsolta magának. *Gondolkozz! Mindent jól kell csinálnod, mert nem lesz még egy lehetőséged. Ez alkalommal Montana nem tud megmenteni.*

Néhány lépést hátrált, amíg tisztán nem látta a furgont a fák között. Kényszerítette magát, hogy a lehető leghalkabban és erőtakarékosabban mozogjon. Lihegve kapkodta a levegőt, pedig minden erejével próbált csendben maradni. A feje szédült, a térdei megroggyantak.

Ekkor azonban kinyílt a furgon ajtaja, kilépett rajta egy férfi, bezárta és a kulcsot a zsebébe tette. Egy kövér alak volt, vállán töltényövvvel, kezében egy ugyanolyan fegyverrel, ami nála is volt.

Kissé elfordult, oldalt állva Laurának, kigombolta a nadrágját és vizelni kezdett a hóba. Laura figyelte, és furcsán zavarban volt.

Lekuporodott és felemelte a gépfegyvert, próbálva megcélozni a férfit. A fegyver nem volt nehéz és túl nagy sem, de idegen volt a formája, és olyan erősen remegett a keze, hogy képtelen volt egyenesen tartani.

Dühös csalódás könnyei szöktek a lány szemébe. Nem tehetett róla; a fegyver összevissza ugrált és billegett a kezében. Ez nem olyan volt, mint amikor a horgászkunyhónál kellett rálőnie arra a másik férfira. Az az ember az ő és Trace életét fenyegette, és a lövés ösztönös tett volt, a túlélési ösztöné.

A furgon vezetője begombolta a nadrágját, levette a fegyvert a válláról és elindult Laura irányába.

Bejön a fák közé, gondolta a lány és csaknem pánikba esett. Egyenesen felém tart.

Talán meghallotta? Nem, ahhoz túl lustán, csaknem kelletlenül mozgott.

Nem kellene megölnie a kövér férfit, ha úgy sebesítené meg, hogy ne tudjon lőni... célozhatna a karjára. Ez azonban teljességgel lehetetlennek tűnt, mivel képtelen volt mozdulatlanul tartani a fegyvert.

A férfi testére kell céloznia és többször kell lőnie. Hidegvérrel meg kell ölnöm. Most kell megölnöm.

A férfi már a fák között járt. Óvatosan lépkedett, jól megnézte, hová teszi a lábát, fegyverét azonban mindvégig készenlétben tartotta.

A képek úgy peregetek Laura agyában, mint a lehulló kártyalapok. Látta az öreg Mr. Zordanit, amint mellkasa a szeme láttára változott véres masszává.

Látta Beckert Valley Hope kapujában állva, akinek az ujjai hirtelen vörös csonkakká változtak. Látta Jefferson hitetlenkedő tekintetét, amint a vére vörössé változtatta a zöld szőnyeget.

Látta Montanát vérezni a hóban, Trace eszméletlen kis testét mellette, és

Rickie-t, aki a jéghideg hóval borogatja Montana sebeit.

Érezte a benzin szúrós szagát a kabátján. Ezek az emberek elégették volna Trace-t és őt. Ezek az emberek mindnyájukat meggyilkolták volna.

A férfi már csak négy vagy öt méterre járt tőle. Laura megpróbálta mozdulatlanul tartani a fegyvert. Eszébe villant, amit Montana oly gyakran mondogatott: „Azt tesszük, amit tennünk kell!” Most először tökéletesen megértette Montanát. *Azt tesszük, amit tennünk kell.*

Meghúzta a ravaszt.

A férfi lábujjhegyre emelkedett, mint egy pantomimszínész, aki azt játssza el, hogy a láthatatlan csillagok felé száll. Néhány tántorgó lépést tett, karjával vadul hadonászva. Fegyvere messzire elrepült. Karját csodálkozva kinyújtotta és zuhanni kezdett, arccal a hóba. Laura mintha lassított felvételt látott volna; egy örökkévalóság volt, amíg a férfi leért.

Addig tüzelt, amíg elfogyott a tölténye. A fegyver elhallgatott és a férfi mozdulatlanul hevert a hóban.

Laura bénultan kuporgott és ujja továbbra is görcsösen húzta a ravaszt, annak ellenére, hogy a fegyver néma volt. Amikor löni kezdett, a géppuska erősen megütötte és felhorzsolta a vállát, ő azonban alig érezte a fájdalmat.

A férfi most megmozdult. Az oldalára fordult; a lábai rángatóztak.

Laura felállt és rogyadozó léptekkel a férfi fegyveréhez ment, amely egy fenyő alatt hevert. Felvette, majd visszament a férfihoz és lenézett rá. Üresnek érezte magát és az egész helyzet valószínűtlen volt. *Ezt nem én tettem. Ez csak álom.*

A férfi lélegzett, de szabálytalanul, és minden alkalommal, amikor beszívta vagy kiengedte a levegőt, furcsa szörcsögő hang hallatszott.

Vére vörösre festette a havat körülötte. Vér csöpögött a mellkasából és mindkét karjából. Ujjai rebegtek, mint egy öregemberé, aki ügyetlenül matat valamit.

Laura letérdelt a férfi mellé és óvatosan a hátára fordította. A gyomra egy szempillantás alatt felfordult. A férfi mellkasa merő vér volt, és ezt ő tette vele.

A férfi üveges szemmel felnézett rá. – *Quién es usted?* – kérdezte elfúló hangon. – Ki maga?

Laura keze remegett, miközben a férfi zsebében kotorászott a kulcsért. – Laura vagyok – válaszolta gépiesen. – Laura itt van.

– *Put a* – hörögte a férfi. – Ördög szajhája. Segíts! Segíts... *socorro!*

Egyszerre átkozta és könyörgött segítségért. Könnyek gyülekeztek Laura szemében, elhomályosítva látását. Kényszerítette magát, hogy még mélyebben nyúljon a férfi zsebébe.

Ujjai rázárultak a kulcsra és gyorsan kihúzta remegő kezét.

A férfi elkapta a csuklóját. Meglepően erős volt. – Maga... – mondta vádló, dühös hangon. – Maga... *maga!* Maga nem más, csak idióták tanárja. Hogy pont egy ilyen tegye vele ezt...

Teste megrándult és ügyetlenül Laura felé rúgott.

– Semmi más, csak egy kis tanárnőcske – sziszegte a férfi és újra rúgott. – Egy nő. Semmi más, csak egy nő...

Pillantása megmerevedett, mintha valahová Laura mögé nézne, lélegzetének hörgése megszűnt, keze lehullott a lány csuklójáról.

– Megöltem magát – suttogta Laura hitetlenkedve, majd, bár semmi értelme sem volt, hozzátette: – Sajnálom. Nagyon sajnálom.

Felállt és bukdácsolva elindult a furgon felé. Nagy nehezen sikerült kinyitnia a zárat, bemászott és becsapta az ajtót.

A kulcsot bedugta a gyújtásba és rálépett a gázpedálra. A jármű életre kelt. Laura vadul verő szíve kihagyott egy ütemet. Megtalálta a fényszórót, felkapcsolta, majd kis súrlódó hang kíséretében sebességbe tette a furgont. Nem volt hozzászokva az ilyen nagy és erős járművekhez; gyomra idegesen összerándult, amint a furgon gurulni kezdett.

Amilyen gyorsan csak mert, megindult vissza a tűz felé. Annak a helynek a közelében állt meg, ahol Montanát, Trace-t és Rickie-t hagyta.

A motort járva hagyta és kinyitotta az ajtót. Amikor a mennyezeti lámpa kigyulladt, észrevette a telefont. *Telefon*, gondolta. *Segítséget kell hívnom.*

Felvette és a keze még erősebben remegett, mint korábban.

Tudta, hogy menekülnek, és nem lenne szabad segítséget hívnia, de nem volt más választása. Ha nem teszi meg, Montana meghalhat. És a fiúknak is nagyobb segítségre volt szüksége, mint amennyit ő meg tudott adni nekik.

Kényszerítette a kezét, hogy ne remegjen, attól félve, hogy félretárcsáz. Benyomta a 911-et.

Szinte azonnal beleszólt egy férfihang. – Merrimac megyei seriff iroda.

– Segítségre van szükségem – mondta Laura rekedten. Alig kapott levegőt és fáj a tüdeje. – Meglöttek egy férfit. Erősen vérzik. Ég a ház. Két gyerek van a hóban... és... néhányan meghaltak.

– Asszonyom, próbáljon megnyugodni. Hol van most? – kérdezte a férfi.

– Hooksettől néhány mérföldre. A Londonderry főúttól nem messze. Figyeljen ide, ez az ember nagyon vérzik. Beviszem a városba. Van ott orvos? Azonnali ellátásra lenne szüksége...

– Asszonyom, ne mozgassa a sérültet. Hagyja ránk a dolgot. Most pedig mondja el pontosan, hogy hol van. Próbáljon nyugodt maradni. Beszéljen hozzám.

– De itt fekszik a hóban! – tiltakozott Laura. – Meg fog fagyni. Be tudom emelni az autóba. Beviszem Hooksettbe, de szükségünk lesz mentőre. És rendőrségre. Mindenféle rendőrségre. Kérem... segítsen! Súlyosan megsebesült!

– Asszonyom, azonnal kiadom a parancsot, de ne mozgassa a sérültet. Néhány percen belül odaér a mentőautó. Adja meg a pontos helyét és maradjon ott, ahol van. Hall engem? Maradjon ott, ahol van!

– Küldje ide a legközelebbi orvost és a legközelebbi rendőrt – mondta Laura, próbálva legyűzni a könnyeit. – Siessen! Ez a férfi egy szövetségi jogász! Gyerekek vannak velünk! Há-három, de lehet, hogy négy halott férfi is van itt. A ház lángokban áll!

A vonal túlsó végén pillanatnyi csend támadt. – Szent ég, hölgyem, mi ez az egész? Hol van? Kérem, mondja el pontosan.

– Londonderry főút – ismételte Laura. – Két mérföldre Hooksettől a Daniel úton... kérem, siessenek!

– Ott leszünk, hölgyem. Sietünk. Tartson ki!

Laura kóválygó fejjel letette a telefont. Megtörölte a szemét és mély levegőt vett. Nyitva hagyta a furgon ajtaját és futva indult a fák felé.

Rickie Montana mellett térdelt és marokszámra nyomkodta a havat a férfi oldalához. A kislány egész testében remegett és sírt.

– Rickie – szólította meg Laura, – Itt vagyok. Laura itt van. Szállj be az autóba és ülj le. Siess! Indulj!

Rickie bólintott és felállt, majd támoalgó léptekkel megindult a fényszórók felé. Laura letérdelt Trace mellé. Montana mozdulatlan volt, szeme csukva.

– Montana, hallasz? – szölongatta. – Megszereztem a furgont. Hívtam segítséget. Mindjárt itt lesznek.

A férfi szemhéja megremegett, felnyílt, de a fejét nem fordította a lány

felé. – Laura? – suttogta.

– Igen. Maradj nyugodtan, amíg vissza nem jövök.

Felvette Trace-t és elindult vele a furgon felé. Ügyetlenül, botladozva vitte, mert alig maradt ereje. Kinyitotta az ajtót és óvatosan betette a fiút a hátsó ülésre. Megpróbálta lenyomkodni körülötte a hálósákokat, de nem sikerült túl jól. A fiú megborzongott és köhögni kezdett.

Rickie elől, az utasülésen kuporgott és még mindig sírt.

Laura bemászott mellé, megkereste a fűtést és bekapcsolta. – Minden rendben van – mondta. – Sírj, ha akarsz, de mindjárt felmelegszel és pihenhetsz. Laura itt van. Laura szeret téged. Laura vigyáz rád.

Kiszállt és becsukta az ajtót. A havon keresztül visszament Montanához, aki időközben feltérdelt. A hó sötét volt a vértől körülötte.

– Feküdj vissza – mondta, és lekuporodott a férfi mellé. – Hívtam segítséget. Mindjárt itt lesznek. Feküdj le. Megpróbálom elállítani a vérzést.

A férfi összeszorította a fogát és visszahanyatlott a hóra. – Laura – nyögte. – Mi történt?

Montana az oldalát szorította és reszketett. Laura levette a kabátját és ráterítette. – Volt ott egy férfi – mondta, miközben megpróbálta minél jobban betakarni Montanát. – Én... lelőttem.

– Szent ég – sóhajtott Montana és megborzongott.

– Nem... nem bántott?

– Nem. Nem is látott, csak amikor már késő volt.

A férfi teste görcsösen összerándult. Szorosan behunyt a szemét. Laura megfogta a kezét és szorította.

– Laura?

– Igen?

– Meghalt?

– Igen – felelte a lány. Elveszettnek és üresnek érezte magát.

Montana ismét összerándult és a keze megfeszült.

– De... – nyögte – ...hívtál segítséget?

A lány lefeküdt mellé és arcát az arcához simította.

– Sajnálom – mondta. – Muszáj volt. Sajnálom.

Montana felé fordította a fejét, és a szájuk egészen közel volt egymáshoz. – Figyelj – mondta. Hangja olyan volt, mintha részeg lenne, de Laura megérezte benne a sürgetést. – Ne mondj semmit arról, hogy te ölted

meg. Ezt ígérd meg nekem. Ne keverd bele magad. Csak a legalapvetőbb dolgokat mondd el nekik. És üzenj Conlee-nek. Beszélj neki Hepfingerről és Estradáról. Mondd azt neki, hogy ez gyilkosságban való bűnrészesség.

Montana arca eltorzult és teste megmerevedett a fájdalomtól.

– Montana? – könyörgött a lány, a férfi karját szorongatva.

Montana mély levegőt vett. – Beszélj Conlee-nek Hepfingerről és Estradáról, mondd azt, hogy ez gyilkosságban való bűnrészesség. Reynaldo Comcéról azonban ne szólj egy szót sem. Még ne. Ezt ígérd meg nekem.

– Reynaldo Comcéról nem szólok – ismételte Laura.

Azt sem tudta, ki az a Hepfinger és Estrada, és már nem érdekelte sem a videokazetta, sem Reynaldo Comce, csak azok, akiket szeretett.

– Ígérd meg – ismételte a férfi. – Muszáj megígérned.

– Ígérem – mondta Laura és homlokát a férfiéhoz érintette. – Megígérem, csak most maradj nyugton, kérlek.

– Nem. Figyelj ide. Ha én nem tudok beszélni... ha valami történik, várd meg, amíg kijön a kazetta. Addig ne mondj semmit Comcéról. Talán én majd... talán én... bíznod kell bennem. Képes leszel...

– Ígérem – mondta Laura. – Feküdj le, kérlek...

A férfi ismét visszahanyatlott a hóra. Keze Laura vállára tévedt, görcsösen megfeszült, majd ellazult és lecsúszott.

– Montana – lehelte a lány rémülten. – Ne halj meg! Megígérted!

A férfi nem válaszolt.

A ház még mindig lángolt mögöttük, pirosas fénnel világítva meg a lágyan szállingózó havat.

A távolból sziréna hangja hallatszott.

Laura kétségbeesetten szorongatta Montana kezét.

Egy másik irányból is felvijjogott egy sziréna. Hamarosan őrizetben lesznek.

Az egész kétségbeesett menekülés hiábavaló volt.

Húsz

Laura számára az egész éjszaka olyan volt, mint egy homályos álom. Rájött, hogy egyfajta sokkba esett. Tudott járni, beszélni, de mintha eltávolodott volna saját testétől.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a mentőautó megérkezett, aztán egy újabb örökkévalóságnak tűnt, amíg először Montanát, majd Trace-t hordágyra tették, majd Rickie-t és őt besegítették.

Rickie Laurán kívül nem volt hajlandó senkit a közelébe engedni, így a lány egész úton a karjában tartotta Manchesterig. A kisfiú Laura vállgödrébe fúrta a fejét, szopta az ujját és nem volt hajlandó senkire sem ránézni.

Manchesterben megengedték, hogy Laura a fiúkkal maradjon, Montanát azonban, aki továbbra is eszméletlen volt, elvitték. Laura kábultan bámult utána.

– Drágám – mondta egy nővér kedvesen –, nehéz az a fiú. Adja át nekem. Maga üljön le és hagyja, hogy a doktor úr megvizsgálja.

– Nem – rázta a fejét Laura, és még szorosabban ölelte Rickie-t. – Én vigyázok rá. Ez a feladatom. Hívják fel Isaac Conlee-t. Mondják meg neki az Estrada és a Hepfinger nevet, és azt, hogy ez gyilkosságban való bűnrészesség. Ezt mondják meg neki.

Az állami rendőrök egyik kérdést a másik után tették fel Laurának, ő azonban emlékezett Montana utasításaira, és csak a legalapvetőbb dolgokat mondta el.

– Mi történt? – kérdezték.

– Néhány férfi megpróbált megölni minket. Hívják fel Isaac Conlee-t a Szervezett Bűnözés Elleni Különítménynél, Manhattanben. Kérem!

– Miért?

– Szemtanúi voltunk egy gyilkosságnak. Nem akarták, hogy tanúskodjunk. Hívják fel Isaac Conlee-t.

– Kik voltak azok a férfiak, akik megtámadták önöket?

– Nem tudom. Két férfi, Hepfinger és Estrada küldte őket. Le kell őket tartóztatni gyilkosságban való bűnrészességért. Mondják meg Isaac Conlee-nek.

A kihallgatás nagyon elfárasztotta és a feje is megfájdult. A kérdések azonban egyre záporoztak rá, egyik hullám a másik után. Ki ő? Kik a fiúk? Ki a sebesült férfi? Miért voltak New Hampshire-ben?

– Nem mondhatok többet. Csak azt, hogy volt velünk még egy férfi. A neve Jefferson. Megölték. Jó ember volt. Megmentette az egyik fiú életét. És... neki nem lett volna szabad meghalnia.

Amikor a Jeffersonról szóló részhez ért, mindig elsírta magát.

Végül a rendőrök feladták a próbálkozást, hogy kihallgassák.

Az éjszaka hátralevő része mintha nem is valóság lett volna. Laura sejtette, hogy nyugtatót kapott, és vele együtt Rickie is. Úgy érezte, alszik, de nem volt benne teljesen biztos. Az ébrenlét és álom egyformán valószínűtlen volt.

A következő nap egy kicsivel jobb volt. Megtudta, hogy Trace-nek enyhe tüdőgyulladás van és Rickie ujjai és lábujjai kissé megfagytak. Egyfolytában figyelte a fiúkat, valami súlyosabb betegség vagy sérülés nyomait keresve rajtuk. Olyan bőszen leste és őrizte őket, mint egy anyatigris a kölykeit.

Rickie hiperaktív volt; Trace nyugtalan és ingerült. Laura minden percét lefoglalták. Teljes energiájával a fiúkra összpontosított, hogy ne kelljen Jeffersonra és Montanára gondolnia.

Amikor néha mégis megengedte magának, hogy eszébe jusson Jefferson, sírni kezdett és nem bírta abbahagyni. Amikor arra gondolt, milyen súlyos Montana sérülése, halálra rémült és csaknem rosszul lett. Egy nővér azt állította, hogy Montana jól van, de ő nem hitt neki. Már nem hitt el senkinek semmit, kivéve Montanát.

Aznap délután közölték vele, hogy az ikreket és őt helikopterrel visszaviszik Manhattanbe, egy nagyobb kórházba. Ellenkezésével nem törődve, a nővérek nyugtató injekciót adtak be a fiúknak. Ő maga nem engedte, hogy neki is adjanak.

Egy orvos azt mondta, Montana tűrhető állapotban van és őt is átviszik ugyanabba a kórházba, ahová őket. Laura nem hitt neki.

A manhattani kórházban egy olyan szobában helyezték el őt és a fiúkat, amelyet rendőrök őriztek. Nem sokkal később két férfi érkezett, akik a különítmény tagjaiként azonosították magukat, hogy kérdéseket tegyenek fel neki.

Laura Jeffersonra gondolt és ismét könnyek gyűltek a szemébe. – Nem beszélhetek róla – mondta. – Van két férfi, Hepfinger és Estrada. Mindketten bűnrészesek gyilkosságban.

– Laura – mondta az egyik férfi, kezét Laura karjára téve –, egész pontosan mit láttak az ikrek? Maga tudja? Miért akarja Estrada eltenni őket láb alól?

Laura úgy nézett a férfi kezére a karján, mintha az egy nagy és mérges pók lenne. Fejét dacosan felvetette, bár a hangja elcsuklott. – Hol van Montana? Hogy van? Ő is itt van?

A férfi megveregette a karját. Talán azt hitte, érintése megnyugtatja a lányt. Nagyot tévedett.

– Montana itt van – felelte. – És jól van.

Laura nem hitt neki.

– Laura, én megértem – mondta a férfi. – Most azonban foglalkozzunk magával. Sok mindenem ment keresztül. Van valami, amit hozhatunk magának? Nem kér valamit?

Laura mélyet, reszketéget sóhajtott. Kihúzta magát és belenézett a férfi szemébe.

– De igen, kérek – válaszolta, olyan nyugodt hangon, ahogy csak tőle tellett. – Szeretnék egy Tapsi Hapsi lámpát, két ágyneműgarnitúrát Dodó kacsá, Szilveszter és Csőrike mintával. És hozzáillő függönyöket. Kérek egy-ötven műanyag gyíkot, egy kínai társasjátékot, és két befőttesüveg aprópenzt.

A férfi úgy nézett rá, mintha örült lenne.

Laura dacosan összeszorította a fogát. – És most kérem – jelentette ki határozottan. – Most *azonnal*!

Nem engedték, hogy lássa Laurát. Egyre azt ismételték, hogy a lány jól van, de nem engedték, hogy találkozzon vagy beszéljen vele.

Ugyanígy volt a gyerekekkel is. A fiúk jó egészségi állapotban vannak, biztosították. A saját szemével azonban nem látta; nem engedték neki.

A kórházi szoba olyan volt, mint egy börtöncella. Az egyetlen színfolt egy csokor olcsó szegfű volt a különítménytől. Tulajdonképpen letartóztatás alatt állt.

Az ajtót két szövetségi rendőrbíró őrizte, és Montanát kizárólag a törvény képviselői látogatták; nyomozók a New Hampshire-i és a New

York-i Állami Rendőrségtől, FBI- és DEA-ügynökök és különítményesek váltották egymást a szobájában.

Az első látogatások alkalmával Montana még rossz állapotban volt, és keveset beszélt. Először, mondta, kapják el Hepfingert és Estradát. A vád gyilkosságban való bűnrészesség. Ha a két kolumbiai lakat alatt van, majd beszélhetnek, mondta.

A látogatók bölcsen bólogattak és tájékoztatták, megkezdtek a nyomozást az ügyben, aztán megpróbálták újabb információkat kicsikarni belőle. Ennyi erővel a falnak is beszélhettek volna.

Minden, amit Montana Lauráról és az ikrekről hallott, bizonytalan és pontatlan volt. Laura és Rickie, mondták, „kiváló” állapotban van. Trace ugyan tüdőgyulladással küzd, de az állapota „jó”-nak nevezhető.

Az egyik különítményes megmutatta Montanának a *World Weekly Record* egy példányát, mert eddig nem került a kezébe.

A hatodik oldalon hosszú írás számolt be arról, az ikrek és Laura hogyan kényszerültek menekülni. Ott voltak a képeik, kinagyítva, kissé homályosan, de mindhárom jól felismerhető volt, és az egész világ láthatta.

Montana fáradtan elfordult és a falat nézte. Ez volt az a történet, amit megpróbáltak megelőzni. Kudarcot vallottak. Most mindenki tud a lányról és az ikrekről, de senki nem hajlandó mondani neki semmit.

Végül, a lövöldözést követő második nap, Montanának olyan látogatója érkezett, aki talán szolgálhatott néhány válasszal. Conlee jelent meg, de olyan aggodalmas, szívélyes és jólelkű volt, mint egy varjú.

Montana két liter friss, piros vért kapott, és most már szédülés nélkül fel tudott ülni, nem mintha megérte volna az erőfeszítés. A feje és a bordái fájtak, és az egész teste sajgott. Barátságtalan pillantást vetett Conlee-re.

Conlee leült, anélkül hogy helyet kínáltak volna. – Mondja el, mi történt Hooksettnél – mondta, minden bevezetés nélkül.

– Már tettem vallomást – mondta Montana kurtán. – Nincs mit hozzátennem. Elkapták Estradát? Hepfingert?

– Majd arról is beszélünk – felelte Conlee. – De először mondja, hogy mi az ördög történt? A maga szájából akarom hallani.

Montanának nem állt szándékában Hooksettről beszélni. Felhúzta magát ülő helyzetbe, bár iszonyúan fájt a feje. – Nekem is megvannak a magam kérdései – mondta. – Milyen lépéseket tettek Hepfinger és Estrada ellen?

– Azt mondtam, erről majd később. Mondja el az események maga

szerinti verzióját. A nő nem hajlandó beszélni, csak ugyanazt az átkozott két nevet ismételgeti: Hepfinger és Estrada.

Nagyon helyes, gondolta Montana. – Hogy van? És a gyerekek?

– Jól vannak – mondta Conlee savanyúan. – Csak éppen két napja mintha a falnak beszélnék. Mi az ördögöt tudnak maguk? Vagy csak úgy tesznek, mintha tudnának valamit? Mit láttak az ikrek?

Montana hideg pillantással szemlélte Conlee-t. – Nem csak arról van szó, amit láttak, hanem amit hallottunk. Az a szemétláda ott a jégen, akárki volt is...

– Santander – mondta Conlee. – A neve Santander volt, egyike Estrada embereinek. Igen, kapcsolatban állt a Kartellel.

– Mindvégig mondtam magának, hogy a Kartell benne van – csattant fel Montana. – Neveket mondott. Eleget mondott, hogy a Kartell ideges legyen, még hozzá nagyon ideges.

– Helyes. De *miért* van benne a Kartell? – kérdezte Conlee. – Minden kolumbiai, akit begyűjtöttünk, ugyanazt mondta: ez nem az ő problémájuk. A probléma Dennis Deedsé.

– Dennis Deeds még a saját seggét sem találja meg a sötétben két kézzel – mondta Montana megvetően. – A Kartell segítsége nélkül nem tudhatott Valley Hope-ról. És képtelen lett volna lenyomozni minket Hooksett-ben.

– Akkor válaszoljon a következő kérdésre: Mi a pokolért érdekli a kolumbiaiakat, hogy az ikrek láttak egy olcsó kis bérnyilkost, akit Deeds bérelt fel?

– Mert nem egy olcsó kis bérnyilkos volt – válaszolta Montana.

– Akkor ki a pokol volt? – kérdezte Conlee.

– Valaki, akihez maguk soha az életben nem érhetnek hozzá, mert a CIA nem engedné. Ezért aztán a név nem számít... maguknak. Annál inkább a kolumbiaiaknak.

– Miről beszél? – kérdezte Conlee. – Úgy beszél, mintha egyezséget akarna kötni a kolumbiaiakkal, az ég szerelmére!

– Pontosan – bólintott Montana. – És azt akarom, hogy lépjen kapcsolatba velük és mondja ezt meg nekik. Készítettünk egy videofelvételt, amelyen az ikrek azonosítják a fickót. Egyértelműen és határozottan azonosítják. Mondja meg a kolumbiaiaknak, hogy bármelyik pillanatban nyilvánosságra hozhatjuk ezt a felvételt, ha nem teljesítik a követeléseinket.

– A *maguk* követelését? – kérdezte Conlee hitetlenkedve. – Mit gondol, ki maga?

– Olyasvalaki, akinek komoly bizonyíték van a kezében – válaszolta Montana. – Olyan ajánlatot teszek nekik, amit nem utasíthatnak vissza. Ha nem akarják, hogy a felvétel nyilvánosságra kerüljön, cserébe négy dolgot kérek tőlük.

– Négy dolgot – gúnyolódott Conlee. – A Taj Mahalt, egy smaragdbányát, örök életet és mit még? Ecuadort?

– Első dolog – kezdte Montana –, elkapták Estradát? Második, mi van Hepfingerrel?

– Estradát nem kaptuk el – válaszolta Conlee keserű képpel. – Kolumbiába utazott a magánrepülőjével.

– Mikor?

– Talán tegnapelőtt éjjel.

– Akkor, amikor minket megtámadtak?

– Körülbelül akkor – ismerte be Conlee.

– Körülbelül – gúnyolódott Montana. – Hallgasson ide, Conlee. Rendben van, négy dolgot akarok. Estrada az egyik.

Conlee zord horkantást hallatott. – Kiadtuk ellene a szövetségi elfogatóparancsot, de Kolumbia soha nem fogja kiadni. Ha őt akarja, meg kell várnia, amíg összeszedi a bátorságát és visszajön az Államokba.

Montana néhány percig hallgatott. Majd óvatosan felvette a szegfűkkel teli vázát az éjjeliszekrényről. Hátrahúzta a karját és a vázát nekivágta a szemközti falnak. Üveg csörömpölt, víz áztatta a falat és üveg, víz és szegfű hevert a padlón.

Montana színészkedett, és ezt ő is tudta. De legalább megkapta Conlee osztatlan figyelmét.

– Bassza meg az elfogatóparancsot és bassza meg a kiadatást – mondta. – Azt mondtam, Estradát akarom. Őt akarom, különben nyilvánosságra kerül a felvétel. És ha a CIA zavarba jön a felvételtől, magának annyi. Bukott ember.

– Montana – mondta Conlee idegesen –, miért hallgatnának magára a kolumbiaiak?

– Mert nem tehetnek mást – felelte Montana. – És ezt ők is tudják. Azt mondtam, négy dolgot akarok. Hogy mi a második? Hepfinger akarom.

– Erről majd egy kicsit később beszélünk – mondta Conlee, minden

érzelem nélkül. – Azt hiszem, ezt a kérését teljesíteni tudom. Mi van még?

Montana eltűnődött, vajon mit akart Conlee ezzel mondani, de nem kérdezte meg. – Tudni akarom, ki szívárogtatta ki, hogy átmegyünk Valley Hope-ba. Ezt mindenképpen tudni akarom. És negyedik... azt akarom, hogy garantálják az ikrek és Laura Stoner biztonságát. És ezt nagyon komolyan mondom. Ha bármi történik velük, a felvétel azonnal nyilvánosságra kerül.

– Montana, maga nagyzási hóbortban szenved...

– Négy dolog, Conlee. Négy dolog, különben egy héten belül kijön a felvétel. És *rajtam* kívül senki nem tudja megakadályozni.

Conlee feltartotta a kezét, hogy elhallgattassa Montanát. – Ez örültség! Azt akarja, hívjam fel Diego Carmagót? Mondjam meg neki, hogy teljesítenie kell valami fél seggű jogász követelését...

– Pontosan.

– ...úgy, hogy még azt sem tudom, mi a tét? Tisztázzuk a dolgokat, Montana! Egész pontosan mit tud?

– Nem – rázta a fejét Montana. – Ha a maga emberei megtudnak egy titkot, az attól kezdve már nem titok többé. Amit maguk védenek, az nincs biztonságban. Megkerülöm magukat. Ez az egyetlen lehetőségem maradt.

Conlee egy hosszú percre hallgatott. Fancsali képpel nézte a falon a vízfoltot. – Meglátom, mit tehetek – mondta.

– Igen – bólintott Montana. – De jó lesz, ha igyekszik.

Ugyanezen a napon Tahitiben, egy kórházban, Burton Fletchernek elmondták, mi történt a fiaival. Nagyon felzaklatta mindaz, amin az ikrek keresztülmentek, és dühös volt, amiért korábban nem szóltak neki a dologról.

Burton most már tudott járni és beszélni. Igaz, léptei még tétovak és bizonytalanok voltak, és néha, amikor egyenesen akart menni, másfelé indult el. Lassan beszélt és különös hézagok voltak az emlékeiben.

Bármennyire is próbálkozott, nem tudta felidézni, hogyan került egy francia polinéziai kórházba, és valójában azt sem tudta, mit keresett egyáltalán francia Polinéziában. Érzelmi állapota bizonytalan volt, és gyakran elsírta magát.

Amikor napközben rossz kedve volt és az emlékein rágódott, egy Marie Therese nevű csinos kis fél-tahiti nővér nyugtatgatta, aki különös

érdeklődést tanúsított iránta.

Marie Therese volt, aki a Rickie-ről és Trace-ról szóló hírt közölte vele. Csupán nagy vonalakban ismerte a történetet és azzal fejezte be, hogy „A fiai bajban voltak, de most már biztonságban és jól vannak. Hamarosan maga is jól lesz.”

Mások ugyanezt mondták neki. A fiai súlyos veszélyben voltak, de most már jól vannak és vigyáznak rájuk.

Az ikrek, mondták, kórházban vannak, ugyanúgy, mint ő, de egészségesek. Csak megfigyelés céljából tartják bent őket, és velük van a tanárnőjük. Az emberek azt mondták, nagy hálával tartozik ennek a nőnek, aki segített megmenteni a fiúk életét. Ő és egy férfi mentették meg az ikreket, és három másik férfi meghalt, miközben védelmezni próbálták őket.

A gondolat, hogy gyermekei élete veszélyben forgott, és emberek kockáztatták értük az életüket, könnyeket csalt Burton szemébe. Haza akart menni. Látni akarta iker fiait. Rádöbrent, hogy szereti őket, annak ellenére, hogy tudta, a fiúk képtelenek viszonzni a szeretetét, legalábbis nem a megszokott módon.

Ostoba volt, hogy eltaszította őket magától. Amikor megsérült, zavaros álmai voltak arról, milyen boldog volt egykor velük és a feleségével. Ők voltak az egyetlen, ami megmaradt Mary Catherine-ből, és a felesége boldogtalan lenne, ha tudná, hogy elfordult tőlük. Gyűlölte magát érte.

Burton ragaszkodott hozzá, hogy telefonon beszéljen a fiaival. Marie Therese segített neki felhívni őket és tartotta a kezét, amíg a fiúkkal és tanárnőjükkel beszélt.

A tanárnő, Laura Stoner, hangja gondosan kimért volt. Biztosította Burtont, hogy a fiúk jól vannak. – Pillanatnyilag nagyon nyughatatlanok, és ez a legrosszabb. Tele vannak energiával. Ha lenne csillár, azon hintáznának.

– És hogy vannak... érzelmileg? – kérdezte Burton tétován. Marie Therese megszorította a kezét. – Nekem... nekem azt mondták, hogy tűz is volt? És lövöldözés?

Laura Stoner gondolkodott, mielőtt válaszolt volna. – Össze vannak zavarodva, de lassan fel fogják dolgozni az esetet. Trace nem tudja, mi történt akkor éjszaka. Csak annyit tud, hogy megváltoztak a dolgok. Rickie nagyon ideges lesz, ha megpróbálunk beszélni vele róla. A fülére szorítja a

kezét és egyre azt hajtogatja: „Nem akarok bang-bang éjszakát.”

Burton szeme megtelt könnyel. Hangja remegett a felindulástól, amikor megkérdezte: – Beszélhetnék velük? – Marie Therese bátorítóan bólintott.

– Természetesen – felelte a tanárnő. A férfi hallotta, amint beszél a fiúkhoz, megmondja nekik, mit mondjanak.

Aztán a fia hangja szólalt meg a telefonban, és Burton beleremegett a boldogabb idők utáni vágyakozásba. – Szia, apa. Rickie vagyok. Szeretlek.

Rickie hangja kifejezéstelen volt és gépies, mint egy papagájé. Csak azt mondta, amit tanítottak neki. Ennek ellenére Burton arcán súlyos könnycseppek gördültek végig. – Szervusz kisfiam. Én is szeretlek.

– Én is szeretlek – ismételte Rickie.

– Jól vagyok – mondta Burton rekedten. – És te hogy vagy?

– Jól vagyok – felelte Rickie. – És te hogy vagy?

– Jól, fiam, jól. Sajnálom, hogy volt az a bang-bang éjszaka.

– Nem akarok bang-bang éjszakát – mondta Rickie meglepő nyomatékkal. – Nem, nem, *nem*.

– Így is van. Nem lesz több bang-bang éjszaka. Soha többet. Mostantól kezdve csak szép éjszakák lesznek. Apa szeret téged.

– Bang-bang-bang-bang-bang-bang-bang-bang ismételtette Rickie magas, ideges hangon. – Bang-bang-bang-bang...

Addig ismételte a szót, amíg Burton úgy érezte, láthatatlan kezek szögeket vernek a szívébe. Beleharapott a szája szélébe, nehogy hangosan felzokogjon.

Aztán ismét Laura Stoner volt a vonal végén. – Sajnálom. Most adom Trace-t.

– Apa, a dinoszauruszok énekelnek és táncolnak. Miss Röfi énekel és táncol. Miss Röfi egy báb.

– Bizony, ő egy báb – mondta Burton hamis derűvel. – Pontosan így van. Száz százalékgig igazad van. Miss Röfi *tényleg* egy báb.

– Breki, a béka is egy báb.

– Igen, igen. Ez is igaz – mondta Burton. – Hallgass ide, fiam. Hamarosan hazamegyek. Volt egy kis balesetem, de már jól vagyok. Nemsokára elmegyek hozzátok.

– A Sütiszörny is egy báb – mondta Trace. – Breki biciklizik. A békák bicikliznek.

– Nagyon szeretlek – mondta Burton. – És hamarosan hazamegyek.

Szeretlek, fiam.

– Szeretlek, fiam. Szeretlek, fiam – ismételte Trace.

Ismét Laura Stoner szólt bele a telefonba. – Halló? – mondta. – Halló?

Burton hangosan felzokogott. Marie Therese fogta a kezét és egy papírzsebkendővel megtörölte az arcát.

Burton torka annyira elszorult, hogy alig bírt megszólalni. – Miss Stoner, itt feküdtem ebben a kórházban, és nem tudtam rendesen beszélni. Fájdalmaim voltak, de nem tudtam beszélni. És megértettem, min mennek keresztül a fiaim. Most már tudom, milyen az, amikor az ember agya nem hajlandó működni, és nem tud beszélni. Szörnyű élmény volt. De nagyon sokat tanultam belőle.

– A fiai próbálkoznak – mondta Laura. – Keményen dolgoznak. És nagyon jó gyerekek, Mr. Fletcher.

– Amit maga tett értük... – mondta Burton. – Soha nem leszek képes meghálálni. Soha. Bármit kér... a magáé. Egy autó. Egy gyémánt. Gyémántok. Igazgyöngyök és gyémántok. Csak mondja meg és a magáé.

A vonal túlsó végén csend volt, és Burton szégyentelenül szipogott.

Amikor Laura megszólalt, hangja tétova volt. – Egy dolog van, amit szeretnék. Már régen gondolkodom rajta. Megígérne nekem valamit?

– Bármit – fogadkozott Burton.

Laura ismét tétozott. – Nem szeretném, ha valaha is elválasztaná őket egymástól. Olyan magányosak, csak ketten vannak egymásnak. Azt hiszem, nem hiába jöttek együtt a világra. Hagyja, hogy együtt maradjanak. Senkinek nem szabad teljesen egyedül lennie.

Burton, akit nagyon meglepett a kérés, csaknem elvesztette minden önuralmát. – Igen, igen. Senkinek nem szabad teljesen egyedül lennie.

– Megígéri?

– Megígérem. Esküszöm. – Burton ismét könnyekre fakadt.

Marie Therese elvette tőle a kagylót, – Sajnálom – mondta, furcsa angol kiejtéssel. – Nagyon elragadtatta magát. Nehéz időszakon megy keresztül. Köszönjük és viszonhallásra. Hamarosan újra telefonálunk.

Letette a telefont és átölelte Burton vállát. A férfi a mellére hajtotta a fejét és sírt, mint egy gyermek. Marie Therese gyengéden ringatta. – A fiai jól vannak. Maga is jól lesz nemsokára. Sssshhh.

Négy újabb nap telt el. Laura nagyon ideges volt, amiért a kórházban

tartották őket. Az örök nem mondták meg, ő és a fiúk mikor távozhatnak, vagy hová mennek ezután.

– Dolgozunk az ügyön, hölgyem. – Ez volt minden, amit mondtak.

Őrizték az ajtót; elkísérték őket, amikor a fiúkkal kimentek sétálni. Flörtöltek a nővérekkel, a nővérek pedig kacérkodtak velük. Kedvesek voltak a fiúkkal és udvariasak Laurával, de nem mondtak neki semmit.

Csak annyit tudott, hogy Montana már nincs a kórházban. Elengedték. Arról azonban fogalma sem volt, hová mehetett a férfi; nem üzent, ahogyan más sem. Nem engedték, hogy Laura telefonáljon és az egyetlen, akitől hívást fogadhatott, Burton Fletcher volt. Elszigeteltnek, magányosnak, elhagyatottnak érezte magát. – Hol van Montana? – kérdezgette az öröket. A válasz mindig ugyanaz volt. – Nem közölték velünk, hölgyem.

Volt azonban egy furcsa, feszült érzése, hogy folyamatban van valami, valami, amit őt nem ért. Több mint egy hét telt el, és az ikrek szalagja nem került nyilvánosságra. Talán Agnes Mary nővér nem kapta meg a kazettát? Vagy Montana felhívta, és kérte, ne küldje szét a másolatokat, legalábbis még egy ideig?

Laura nem tudta. Csak abban bízhatott, hogy Montana tudja, mit csinál.

Mire eltelt a kilencedik nap a kórházban, Laura úgy érezte kilenc évszázada vannak bezárva. A szoba fémasztala mellett ült, az előző napi újságot olvasgatva, és azon tűnődött, milyen lehet az élet a kinti világban.

Az ikrek Rickie ágyán feküdtek, műanyag gyíkjaik társaságában, és rajzfilmet néztek a tévében. Beállt mindennapjaik rutinja. Délelőtt tanultak, sétáltak, beszéltek az orvossal. Délután ismét tanultak, beszéltek a pszichológussal, sétáltak, rajzfilmeket néztek. Tévészés után jött a vacsora, és vacsora után újabb séta, aztán videofilmek és mesekönyvek.

Laurának gyakran eszébe jutott egy vers, amit gimnáziumban olvasott. A versben egy nőről írt a költő, akit bezártak egy toronyba és nem nézhetett ki a világra, csak a tükörképét láthatta egy tükörben. Laura pontosan úgy érezte magát, mint az a nő.

De akkor a kilencedik nap délutánján kopogtattak az ajtókereten. Laura felnézett, örülve, hogy valami megtöri az egyhangúságot. Az ajtóban Montana állt.

Laura szíve mintha egy magas hegyről zuhant volna le.

A férfi sötét öltönyt, nyakkendőt és felöltőt viselt, pontosan úgy, mint az

első alkalommal, amikor látta. Sötét haja kissé kócos volt a szélről, tekintete magabiztos. Sovány volt és komoly, de Laura gyönyörűnek látta.

– Hello, Laura – mondta a férfi, de nem mosolygott. – Régen nem láttalak.

Laura képtelen volt megszólalni. Montana mögött egy másik férfi állt, aki alacsonyabb volt nála, és spanyolnak tűnt. Haja őszes volt, arckifejezése ugyanolyan komoly, mint Montanáé, de Laura szinte észre sem vette.

Felállt a székről és pillantása összekapcsolódott Montanáéval. – Nézzétek, fiúk! – mondta fojtott hangon. – Montana van itt. KöszönjeteK neki.

Az ikrek azonban annyira elmerültek a rajzfilmben, ahol egy macska egy kanárit üldözött, hogy meg sem hallották.

– Jól... vagy? – kérdezte Montanától. Úgy érezte, azonnal megrogygan a térde, és a szíve hangosan dobogott a mellkasában.

– Igen. És te?

– Igen. De nagyon unom már ezt a helyet. Elküldenek minket valahová? Te is velünk jössz?

Szerette volna Montana karjai közé vetni magát, de képtelen volt mozdulni, és attól félt, ha megérinti, a férfi eltűnik.

Montana azonban odalépett hozzá, Laura karjára tette a kezét, és az érintésére a vér vadul száguldani kezdett az ereiben. A férfi valóságos volt, itt volt, és ismét együtt voltak.

Montana azonban továbbra sem mosolygott. – Készen állsz hazamenni? Végleg?

Haza, gondolta a lány kábultan. Már szinte nem is értette, mit jelent a szó. *Haza*? Hazamehet? Értetlenül meredt a férfira.

– Vége van – mondta Montana. – Végre vége van. Visszavihetjük a fiúkat az iskolába. Most. Illetve mihelyt elkészültök.

– Komolyan mondod? – Laura hitetlenkedéssel vegyes örömet érzett. – Tényleg?

– Tényleg – bólintott Montana.

– De ez hogy lehet? – kérdezte Laura. – Hogy lehet, hogy vége? Csak így, egyszerűen?

Montana megrázta a fejét. – Azért nem csak így egyszerűen. Nagyon nehéz volt, de sikerült. Senki nem üldöz téged, vagy őket. Biztonságban

vagytok.

– De hogyan?

A férfi átnyújtotta neki a *The New York Times* egyik cikknél összehajtott példányát. A rövid hír köré valaki piros tintával szabályos kört rajzolt.

Laura elvette az újságot, bár fogalma sem volt, mi lehet benne.

– Olvasd el – bólintott Montana. Laura engedelmesen olvasni kezdte.

A sztár udvarlója életét veszttette egy légi szerencsétlenségben

BOGOTA, Kolumbia – Reynaldo Comce, 18, az amerikai televíziós csillag, Tori Byrd állandó kísérője szombaton életét veszttette egy repülőgép-szerencsétlenségben a kolumbiai Bogota közelében. Comce egyetlen unokája volt Cesar Perez de la Garzának, Kolumbia elnökének.

Comce, aki korábban a New York-i egyetem diákja volt, akkor került fel a pletykalapok hasábjaira, amikor udvarolni kezdett a 16 éves Byrdnek, az *Életünk napjai* című szappanopera egyik sztárjának.

A hatóságok feltételezik, miszerint egy elektromos zárlat okozhatta a katasztrófát, amelyben meghalt a pilóta is, Mesius Estrada, 32, a család barátja. Estrada az *El Tesoro del Oro* New York-i galéria tulajdonosa és menedzsere volt, amely dél-amerikai régiségekre és festményekre specializálódott.

Laura gyanakodva nézett Montanára, mint aki nem hiszi a történetet. – Reynaldo Comce meghalt? És Estrada is? – kérdezte. – Nem túl sok ebben a dologban a véletlen egybeesés?

– Ez nem véletlen egybeesés – mondta a férfi. – Mindkettőjüket akartuk. A kolumbiaiak így adták őket nekünk. Leküldtük a saját törvényszéki orvosunkat. Valóban Estrada és Comce volt a gépben.

Laura döbbenten meredt Montanára. – Megölték Reynaldo Comcét? De hiszen a nagyapja...

– Laura, ezek a fickók a saját anyjukat is meggyilkolnák. Comce és Estrada csúnyán elszámították magukat. A Kartell pedig megbüntette őket.

Az újság kicsúszott a lány ujjai közül és ő hagyta. Keze remegve felemelkedett és a férfi vállán állapodott meg. Felöltője sötét anyagát

durvának érezte.

– Ez mit jelent? – kérdezte. – Nem értem.

– Azt jelenti, hogy vége van, Laura.

A másik férfi is megszólalt. Megmutatta Laurának az igazolványát. – Miss Stoner, Al Pastrana vagyok, az FBI-tól. Szokatlan csatornákon mozogtunk az elmúlt héten.

Laura zavartan visszafordult Montanához. – És mi van az információ kiszivárogtatással? Hiszen nem bízhatunk senkiben, nem?

– Azon vagyunk, hogy betömjük a réseket és jól haladunk vele. A legrosszabbtól már hosszú idővel ezelőtt megszabadultunk, anélkül hogy tudtuk volna.

A férfi elhallgatott, szája sarka lebiggyedt.

– Lehallgató volt rajtunk. Attól a pillanattól kezdve, hogy elhagytuk a védelmi házat.

– Lehallgató? – kérdezte Laura döbbsen. – De ki tette? Hogyan?

– A Valentine nevű zsaru – válaszolta Montana. – Hónapok óta rajta volt a kolumbiaiak fizetési listáján. A te telefonodról hívta fel őket, amikor visszament az iskolába a fiúk holmijáért.

Laura visszaemlékezett Valentine-ra, a nagydarab, kellemetlen, kopaszodó férfira. Úgy tűnt, mintha egy másik életben találkozott volna vele, egy sokkal ártatlanabb életben. És ez a férfi segített tönkretenni ezt az ártatlanságot.

Montana keze megfeszült az övéén, és közelebb húzta magához. – Pontosan közölték vele, mit tegyen. Fogta a fiúk egyik videokazettáját, és amikor elment vacsorázni, magával vitte. Egy büfé végében letette, és amíg evett, egy Esdra Ibarra nevű férfi bement, rendelt egy csésze kávé, és úgy tett, mintha használná a vécét.

– A poloska, amit használtak, nagyon kicsi volt – mondta Pastrana. – Egy videokazetta papírtokjának a két rétege között elfért. Valentine Ibarra után visszament a vécébe, magával vitte a kazettát és visszatette a többi közé. Így az első perctől kezdve lehallgatták magukat. A kazetta elveszett a Valley Hope-nál történt vérengzés után.

Laurának eszébe jutott Valentine, amint ott ült az ő íróasztalánál és gúnyosan vigyorgott rá és a fiúkra. Keserű düh öntötte el. – Elkapták? Vallott?

– Igen, elkaptuk – bólintott Pastrana. – A férfi, akit holtan találtunk a

furgon közelében... – szúrós szeme végignézett Laurán – ...a Kartell magas rangú embere volt. Hepfingernek hívták. Szakterülete az információszerzés volt. A Plaza hotelbeli lakosztályában megtaláltuk a lehallgatóval készített felvételek másolatát. Hepfinger pontosan feljegyezte a forrásokat. Betegesen rendszerető ember volt. Feljegyzéseiből megtudtuk, kik azok, akik információkat adtak tovább, beleértve Valentine-t.

Montana szája gúnyos mosolyra húzódott. – És Valentine elmond mindent, hátha így enyhébb büntetést kap. Énekel, mint a madár.

Laura megrázta a fejét. – Innen voltak az értesüléseik? Egy videokazetta dobozából? Egy rajzfilmkazetta dobozából?

– Igen – mondta Pastrana. – Egész idő alatt lehallgatták magukat. Csak éppen nem akartak egy rajtaütést a város szívében. Ezért megvárták, amíg elindulnak Valley Hope-ba.

– Jorge Hepfinger nagyon sok kényes anyagot hagyott a lakosztályában – mondta Montana. – Két másik árulóhoz vezetett minket a különítménynél. És kettőhöz az FBI-nál. Mind a négyet letartóztattuk.

– Minden szál Estradához futott – vette át a szót Pastrana, – És van egy szemtanúnk, aki bizonyítani fogja, hogy Estrada bűnrészes volt gyilkosságban, továbbá hogy ő szervezte meg Valley Hope-ot, és ő küldte maguk után Hepfingert.

– Egy szemtanú? – kérdezte Laura.

Montana apró, keserű kacajt hallatott. – Dennis Deeds. Tudta, hogy a Kartell őt fogja megtenni bűnbaknak ebben az ügyben... halott bűnbaknak. Így, hogy a maffia és a Kartell is a nyomában lihegett, gyorsan átállt a mi oldalunkra. Az a röhej az egészben, hogy a spiclik ellen fog tanúskodni, és a Szövetségi Szemtanú Védelmi Programban fog kikötni. A végén talán egy étterme lesz Dubuque-ban.

– Összeraktuk a történetet – mondta Pastrana. Estrada egyetlen hibát követett el. Utasította Deedset, hogy béreljen fel három kezdő orgyilkost, akik szinte még gyerekek voltak. Ezek is elkövettek egy hibát. Hagyták, hogy Reynaldo Comce velük tartson és szórakozásból meghúzza a ravaszt. Ezzel elindult a hógolyó és hamarosan lavina lett belőle. Mindnyájan belebuktak.

Montana felemelte a kezét és gyengéden megsimogatta Laura haját.

– Te és a gyerekek most már biztonságban vagytok – mondta. – És ezt

komolyan mondom. Tényleg biztonságban vagytok.

Pastrana megköszöri a torkát. – Diego Lopez-Portilla Carmago garantálta, hogy sem önnek, sem az ikreknek nem esik bántódása. Még írásba is adta.

Benyúlt öltönye belső zsebébe, előhúzott egy borítékot, majd átnyújtotta Laurának.

– Olvasd el – biztatta Montana.

Laura ideges ujjakkal kinyitotta a borítékot és kivett egy papírt, ami egy fax fénymásolata volt. A kézzel írott üzenet előkelő választékos spanyolsággal íródott, és Laura túl zavart volt, hogy le tudja fordítani.

– Én nem... nem tudom... – dadogta.

Pastrana elvette tőle a papírt. – Segíthetek? – kérdezte, majd zavartan hozzátette: – A fenébe, nem hoztam magammal a szemüvegemet.

Kartávolságra tartotta magától a papírt. – Amivel kezdődik, az körülbelül annyit jelent „Mindazoknak, akiket illet”. Carmago írta. Azt mondja „Három személy mostantól kezdve különleges figyelemben részesül tőlem, ezek pedig Richard Mark és Trace Francis Fletcher, és Laura Ann Ferris Stoner.

– Ha bárki miatt akár csak a hajuk szála is meggörbül, az illető neve feljegyeztetik, órái meg vannak számlálva, és lelke az örök pokolra kárhoztatik. E három személy különleges megkülönböztetésben részesül és személyes védelmem alatt áll, valamint leszármazottaim különleges védelme alatt, egészen addig, amíg a folyók a tengerbe ömlenek. Isten nevében: Don Diego Lopez-Portillo Carmago.

Laura döbbenten meredt Pastranára. A torka összeszorult. – Ez igazi? – kérdezte. – Honnan szedték ezt?

– Nem volt könnyű – felelte Pastrana. – Ezt elhiheti.

Laura Montanára nézett. – Úgy érted, mostantól kezdve egy *drogbáró* védelme alatt állunk?

– Ezt másképpen is meg lehet fogalmazni – mondta Montana. – De tulajdonképpen igen. És senki nem akar bajoszt akasztani ezzel az emberrel. Senki.

– De hogy az ördögbe csinálták ezt?

– Nagyon diplomatikusan – felelte Pastrana.

– Hivatalosan Reynaldo Comce soha nem volt azokkal az emberekkel, akik megölték Zordanit – mondta Montana. – Nem volt a helyszínen, de

még csak a közelben sem, semmi köze nem volt az egészhez. Ártatlan fiúként halt meg, élete virágában.

– De te is tudod és én is tudom...

Montana Laura szájára tette az ujját. – Te és én tudjuk. De nem mondunk semmit.

Laura teljesen összezavarodott. – De akkor nem vagyunk bűnösök... összejátszásban, vagy hogy hívják?

– Nem – felelte a férfi. – Ahogy Pastrana mondta, mindent Estrada indított el. Ő pedig halott. És halottak azok is, akik neki gyilkoltak. Mindnyájan halottak. Azok, akik megölték Zordanit, Beckert és Stallingsot. Azok, akik megölték Marcót és Jeffersont. Ilyen igazságot a törvény sosem tudott volna szolgáltatni. Ennél többet nem nyerhetünk.

– A kolumbiaiak két leggonoszabb embere elsüllyedt a tengerben – mondta Pastrana. – Estrada és Hepfinger. Emellett kiszúrtuk a Kartell besúgóit két ügynökségnél, és Deedset magunk mellé állítottuk. Nem mehetünk el a Kartell fejéig, de azt megígértettük vele, hogy magának s a fiúknak nem esik baja. Ez a legtöbb, amit tehettünk.

Laura Montanát nézte, próbálta kiolvasni az arcából mindazt, ami nem hangzott el. – A kazetta...? – kérdezte.

Montana belenézett a szemébe és nem mondott semmit. Agnes Mary nővér minden bizonnyal készenlétben tartja, mint egy borzalmas, lesújtani kész kardot.

Montana, mintha olvasna a lány gondolataiban, bólintott. – Igen – mondta. – Igen.

Laura szíve hevesen vert.

– Készen vagy hazavinni a srácokat? – kérdezte Montana. – Visszavinni őket az iskolába?

– Igen – bólintott a lány és igyekezett nyugodt maradni. – Ó, igen. Vissza akarom vinni őket az iskolába.

– Segíthetek pakolni? – kérdezte Montana.

– Hát persze – bólintott Laura. – Kérlek rá. Csak éppen... nincsenek dobozaink.

– Dehogynem! – legyintett Pastrana. – Az én autóm tele van dobozokkal. Mindjárt felhozom.

– Segítetek – mondta Montana, de nem mozdult, és szemét le nem vette Laura arcáról.

– Maradj, ahol vagy. – Pastrana hangja unottan csengett. – Majd leviszem magammal az egyik őrt. És ez – mondta, átnyújtva Laurának a borítékot – a magáé.

Laura elvette és álmélkodva nézte. – Csak így – motyogta. – Csak így, ilyen egyszerűen.

– Nem csak így – rázta a fejét Montana. – És ahogy Pastrana mondta, *egyáltalán* nem volt egyszerű.

– Nem volt nehezebb, mint egy kígyót megtanítani szteppelni – jegyezte meg Pastrana. Megfordult és elhagyta a szobát. Laura annyira döbbsent, hogy megköszönni is elfelejtette.

– Hogy megy a gyík- és aprópénz üzlet? – kérdezte Montana, közelebb vonva a lányt.

– Jól – bólintott Laura, és megpróbálta visszatartani a könnyeit. – Ó, Montana, hol voltál?

– Egyik részét úgy nevezik „beszámoló kiküldetés teljesítése után” – mondta. A lány kezében tartott borítékra mutatott. – És nem akarták, hogy addig kapcsolatba lépjek veled, amíg fennállt a lehetősége, hogy ebből az egészből eset lesz. De nem lett. Vége van.

– És ennyi ideig ezt intézted? Értünk dolgoztál?

A férfi elkomorodott. – Igen. Valamint elmentem meglátogatni Jefferson volt feleségét. És a gyerekeit. Beszéltem velük.

– Mit mondtál nekik?

– Azt, hogy az apjuk megmentett minket. Figyelmeztetett, hogy valami készülődik. Megmentette Rickie életét. Ő lőtte az első lövést. És hogy szinte az utolsó szavaival is a gyerekeiről beszélt, és hogy mennyire hiányoznak neki. Hős volt, és szerette a gyerekeit. Ezt mondtam nekik.

– Jó – bólintott Laura és nagyot nyelt.

– Marco sírját is felkerestem – folytatta Montana. – Most már Mike-kal van. És a feleségével és a lányával. Együtt vannak.

Laura elfordította a fejét.

– Hé! Ne sírj! Kérlek, ne sírj! Jó?

Azonban nem volt idő sírásra, mert a rajzfilmek véget értek. A fiúkra gyakorolt varázs megtört, és ők lemásztak az ágyról, a szekrényhez szaladtak és kezdtek öltözködni a délutáni sétához.

Nem tűntek meglepettnek, hogy látják Montanát, de Rickie elkomorodott, miközben a dzsekijét cipzározta, mintha eszébe jutott volna

valami. – Montana – mondta vádló hangon. – Montana elesett a hóban, és Rickie megfázott.

– Sajnálom, Rickie – nézett rá Montana. – Én is megfáztam.

Trace arca felderült. – Kék rebarbara – mondta. – Kék rebarbara. A bohóc meghajol.

Rickie elgondolkodva bámulta a mennyezetet. – A bohóc meghajol. A szerelem különös – mondta. – Különös. Különös.

– Valóban az – bólintott Montana.

Sérült kezével Laura állá alá nyúlt és felemelte az arcát, majd lehajolt, hogy szája csaknem hozzáért a lányéhoz.

– Vigyük haza a srácokat – mondta.

Az udvari játszótér tele volt gyerekekkel, a levegő hangos volt nevetésüktől és kiabálásuktól.

A március végi égbolt felhőtlen kékséggel szikrázott és a szellő a tavasz üzenetét hozta. Az iskola bejáratánál álló öreg aranyesőbokrok tele voltak sárga rügyekkel, és a fűben egy rigó ugrált.

Montana keresztülvágott az iskolaudvaron, bólintott a tanároknak és gyerekeknek. Az igazság az volt, hogy alig látta őket: figyelme Laurára irányult, aki még nem vette észre.

Oldalt állt neki, a hintánál. Kockás kabátot viselt és hosszú haja kibontva lengedezett a szélben. Kezét zsebre dugta és hangosan nevetett valamin, amit az egyik hintán ülő kisfiú mondott.

Mögötte Rickie és Trace a kerítés vasrácsaiba kapaszkodva álltak és nézték az utcát. Teljesen egyformák voltak, annyi különbséggel, hogy Rickie kabátja piros, Trace-é kék volt. Csaknem egyszerre pillantottak rá katonai órájukra, majd ismét vissza az utca vége felé.

Laura egy Lionel nevű kislányt figyelt, aki egyre magasabbra és magasabbra repült a hintájával. A vaslánc hangosan nyikorgott.

– Laura! – kiáltotta Lionel izgatottan. – Figyelsz? Nézd, milyen magasra megyek! Nézd! Nézd!

– Figyellek, Lionel – biztosította a lány. – Nagyon ügyes vagy, Lionel. Büszke vagyok rád.

Megfordult, és amikor meglátta Montanát, elmosolyodott. A férfi azon kapta magát, hogy ő is mosolyog.

Amikor odaért a lányhoz, megfogta kigombolt kabátja két szárnyát,

magához húzta és belenézett a szemébe. Nem csókolta meg, mert ott voltak a gyerekek, és a tanárok is figyelték őket.

– Szia – mondta Montana. – Itt jártam a közelben, és gondoltam megnézem az én gyönyörű barátnőmet.

– Szia. – Laura lehajtotta a fejét, mert tudta, hogy a többiek figyelik, egyesek nyíltan, mások lopva. Zavartan szedegetni kezdte a szöszöket a férfi kabátjának ujjáról.

– Az anyám mindig azt mondta, ha egy nő ezt csinálja, az azt jelenti, hogy fontos vagy neki. Tényleg fontos vagyok neked?

– Tudod, hogy igen – válaszolta a lány, és talált egy újabb apró szösz. Aztán felemelte a fejét és szeme az ikreket kereste, akik mint két kismajom csüngtek a kerítésen. Feléjük intett. – Rickie és Trace látott téged? Tudják, hogy itt vagy?

– Láttak, de megjelenésem nem izgatta őket túlzottan.

Tekintete követte a lányét. A fiúk arca kipirult a hűvös szélről, sötét hajuk kócos volt, és színes dzsekijük világított a napsütésben. Trace arckifejezése üres volt, de békés. Rickie szája egyfolytában mozgott, mintha magában beszélne.

– Az apjuk megint eljön ezen a hétvégén – mondta Laura.

Montana megfogta a kezét és ujjait belefűzte a lányéba. Összevonta a szemöldökét. – Ami a tegnap estét illeti – mondta –, nem akartam erőszakos lenni. Ezt tudod, ugye?

Laura összefonódott kezükre nézett, arca tűnődő volt. – Tudom. És nem akarok makacsnak látszani. Csak éppen úgy érzem, korai még a dolog. Mindazok után, amin keresztülmentünk, nem hiszem, hogy logikusan tudnánk gondolkodni. Nem akarom, hogy beleugorjunk valamibe, amit aztán megbánnál.

Montana belenézett a szemébe. – Soha nem bánnám meg. Soha.

– Pedig előfordulhat – vágta rá a lány szenvedélyes hangon. – Ne felejtse el, hogy nekem nem lehet...

– Laura! Laura! – kiáltotta Lionel. – Nézz ide! Most még magasabbra repülsz! Laura! Nézz ide! Ezt nézd meg!

– Látlak, Lionel – bólintott a lány. – Tényleg magasra repülsz. Nagyon ügyes vagy.

– Laura, nem! – kiáltotta egy kislány, aki a mászóka felé futott. – Inkább engem nézz... nézd meg, mit fogok csinálni!

– Látlak, Hilda – kiáltott utána Laura. – Legyél óvatos! – Heidi ezt mintha meg sem hallotta volna.

Laura visszafordult Montanához. – Bocsáss meg – mondta. – Csak azt akartam mondani, hogy ezt a dolgot nagyon meg kell gondolnod, mert nekem sosem lehet gyerekem, és...

Montana megfogta a lány vállát és erősen megszorította. – Laura, nézz körül! Igenis vannak gyerekeid. Értesz engem?

Laura meglepetten felemelte a fejét. Pillantásuk találkozott, és a férfi gyengéden megérintette az arcát.

– Vannak gyerekeid; mindig is lesznek. Szükségük van rád. És te itt leszel nekik.

A lány alsó ajka megremegett, de nem mondott semmit. Montana rámosolygott, és végül Laura is elmosolyodott.

Körülöttük a gyerekek kiabálása, nevetgélése és izgatott kiáltásai visszhangoztak. A hinták ritmusosan felemelkedtek a levegőbe, majd visszalendültek, a libikókák fel-le jártak, és Heidi a mászókárról lógott fejjel lefelé, és közben hangosan énekelt.

A gyerekek hangja elvegyült az utcáról beszűrődő forgalom zajával, az autóbuszok pöfögésével, autók zúgásával. A távolban egy sziréna vijjogott.

Rickie és Trace azonban mindezt nem hallotta. Fogták a kerítés rácsát és vártak. Már majdnem 2.07 volt, és elérkezett az ideje, hogy a kedves öreg bácsi megjelenjen a sarkon.

Mr. Zordani természetesen nem jelent meg, azonban a fiúk egészen addig várták, amíg a szünet végét jelző csengő meg nem szólalt, és Laura oda nem ment hozzájuk, hogy bekísérje őket. – Laura itt van – mondta és a kezét nyújtotta nekik. És ők vele mentek, vissza az osztálytermük biztonságos és kiszámítható világába.